

Tích Hòa

Bình An

của anh

Bình An Của Anh

Tác giả: Tích Hòa

Chuyển ngữ: Tiểu Sơn

Type: _Sửa_

Làm ebook: Rytta

Nguồn truyện: thuvienngontinh.com

Nguồn ebook: <http://nghiepdu.net>

Giới thiệu

Hồi bé cô nói: Em là Tiểu Hoa, bà em thương em lắm.

Anh nói: Mày là hoa dại ven đường, vừa gầy vừa xấu, không ai thương mày đâu.

Sau đó bà qua đời, em trai được sinh ra, đúng như lời anh nói, không ai thương cô cả. Nhưng sau này lớn lên, đóa hoa dại bướng bỉnh kiên cường này lại đâm rễ cắm cọc thật sâu trong lòng anh.

Anh nói: Hứa Bình An, anh đưa hết tiền mừng tuổi cho em, em đi mua máy trợ thính được không?

Cô nói: Không cần, em nghe rõ mà.

Nói đơn giản, thì đây là chuyện tình chung thủy của cậu thiếu niên với cô bé Hứa Bình An.

Nhân vật chính: Hứa Bình An, Thẩm Hi Tri.

Mục lục

[Chương 1: Con khỉ bản Tiểu Hoa](#)

[Chương 2: Nội đi rồi](#)

Chương 3: Không còn gà mẹ nữa
Chương 4: Tiểu Hoa lên thành phố
Chương 5: Ghét nơi này
Chương 6: Sự kiện dẫn mắt
Chương 7: Anh hùng cứu mỹ nhân
Chương 8: Lúc nào cũng đến muộn
Chương 9: Sự kiện lưu ban
Chương 10: Em trai
Chương 11: Hứa Đồng cục cưng
Chương 12: Chân tướng rõ ràng
Chương 13: Không để ý tới anh
Chương 14: Không còn giận anh
Chương 15: Sao ta xa cách
Chương 16: Cúp học
Chương 17: Tiểu đội cúp học
Chương 18: Bỏ nhà đi
Chương 19: Con chó nhỏ lang thang
Chương 20: Về nhà
Chương 21: Chúng ta còn trẻ
Chương 22: Chúng ta cùng nội trú
Chương 23: Đại hội thể thao
Chương 24: Cuộc thi viết chữ thư pháp
Chương 25: Thư tình
Chương 26: Bình An nhà anh
Chương 27: Thay đổi vận mệnh
Chương 28: Quảng trường pháo hoa
Chương 29: Sợi dây may mắn
Chương 30: Người anh thương
Chương 31: Cãi nhau
Chương 32: Đại học Bắc Thành
Chương 33: Em đi tìm anh
Chương 34: Quyết định khó khăn

[Chương 35: Nụ hôn đầu](#)
[Chương 36: Năm tháng bên nhau](#)
[Chương 37: Ước hẹn bốn năm](#)
[Chương 38: Người nào đó trở về](#)
[Chương 39: Tai vách mạch rừng](#)
[Chương 40: Như em mong muốn](#)
[Chương 41: Uống thuốc quá liều](#)
[Chương 42: Trở lại bình thường](#)
[Chương 43: Bệnh thầy máu là choáng](#)
[Chương 44: Tình cảm của Mạc Kỳ](#)
[Chương 45: Chuyện năm đó](#)
[Chương 46: Hứa Đồng bị đánh](#)
[Chương 47: Không nhìn thấy](#)
[Chương 48: Căn nhà nhỏ của nội](#)
[Chương 49: Cậu em ở quê](#)
[Chương 50: Tiểu Hoa đi họp chợ](#)
[Chương 51: Đêm mưa kinh hồn](#)
[Chương 52: Khôi phục thị lực](#)
[Chương 53: Tiểu Hoa dũng cảm](#)
[Chương 54: Kết thúc](#)

Thiepdu.net

Chương 1: Con khỉ bản Tiểu Hoa

Ngoảnh đầu lại, chuyện xưa tựa như giấc mộng, khi ấy chúng ta ngây thơ biết bao, đơn thuần biết bao, vì đối phương mà tháo xuống từng mảnh giáp.

Mở đầu

Chuyến bay cắt cánh từ New York 9 giờ tối đáp xuống Nam Châu, một người đàn ông mặc áo gió mỏng kéo vali đứng ngoài cửa tiệm cà phê, nhân viên mở cửa đón anh ta, nhưng anh ta lại cười xin lỗi, quay người đi vào tiệm Mc Donalds phía đối diện.

Khách ở tiệm cà phê và Mc Donalds không giống nhau, bước vào đây liền ngửi thấy hương gà rán thơm lừng, tựa như bụi phấn bám vào áo gió của anh, để anh thuận lợi hòa mình vào khung cảnh nơi đây, nụ cười cũng nhẹ nhàng hơn. Một cô gái tóc dài đứng đầu hàng người chờ gọi món, bóng lưng cao ráo thanh mảnh, từ giọng nói có thể hình dung là một người thoải mái quyết đoán, cô chỉ thực đơn: “Một phần đồ ăn trẻ em, có thể đưa cho tôi món đồ chơi màu đen được không?”

Nhân viên phục vụ tìm trong đồng đồ chơi, xin lỗi: “Chỉ còn màu hồng thôi ạ.”

Một lát sau, anh thấy cô bé kia bung khay đồ ăn đi, trên ba lô treo một con búp bê màu hồng, búp bê nhỏ đung đưa, không hiểu sao khiến người ta thoải mái vui vẻ.

Cuối cùng cũng đến lượt anh, điều khiến nhân viên phục vụ ngạc nhiên là, người đàn ông trông có vẻ trí thức thành đạt này lại nói: “Cho tôi một phần đồ ăn trẻ em.”

Sau đó, anh treo con búp bê màu hồng trên khóa vali.

Anh chọn chỗ ngồi gần cô bé kia, giữa hai người chỉ cách một cây cột vuông vức. Họ không nhìn thấy nhau, nhưng anh có thể nghe cô bé kia liên tục nghe điện thoại, vừa ăn vừa nói: “Mọi nó trễ mất giờ bay, bảo mọi người nghỉ 4 giờ, chờ tới đến rồi họp.”

Người đàn ông sau cây cột đang khấp khởi vui mừng, nghe hết câu này lại bắt đầu dĩ lắc đầu...

Nhiều năm không gặp, Hứa Bình An em có bản lĩnh vừa mở miệng là khiến anh muốn giáo huấn một trận.

Con gái con đũa, còn ra thể thống gì nữa.

Nhưng như thế cũng tốt, em không thay đổi, anh cũng vậy.

(NOTE: Tác giả lấy bối cảnh miền quê nghèo, nói tiếng địa phương, nên bạn Sơn cũng để cách xưng hô theo kiểu địa phương. Đừng ai thắc mắc ^^)

Cách Nam Châu hai giờ đồng hồ đi xe có một ngôi làng nhỏ, trong làng có một cô bé tóc vàng hoe và bà nội sống cùng nhau. Ngày qua ngày, cô bé vô tư chơi đùa trên bờ ruộng, thấy con giun mập cũng không hề sợ, bắt về cho gà ăn, con gà mái của nội được cô bé nuôi mập ú, sáng nào cũng đẻ hai quả trứng vàng.

Mỗi tuần ở làng đều họp chợ, lúc đó nội sẽ mang trứng gà để dành được đi bán, cô bé ngồi xôm trước giỏ trúc nghịch bùn, khi nào mặt trời lên cao nội sẽ xách giỏ trúc gọi cô về nhà.

Đi chợ rất vui, ngày nào cô bé cũng đem chũ trứng gà để dành ra đếm một lần, bao giờ đếm được số hai mươi thì mới có thể đi họp chợ. Lần đầu tiên nhìn thấy Thẩm Hi Tri, cô cũng đếm được hai mươi quả trứng gà rồi, nhưng nội lại nói: “Hôm nay không đi, tía con sắp về.”

(Tía = ba/bố/cha)

Từ ‘tía’ này cũng chẳng xa lạ với cô, tía của Vương Tiểu Bàn nhà bên rất béo, tía của Hỏa Sài Bồng ở phía tây là người cao gầy, còn tía của bạn gái mặc váy đẹp nhất làng Lưu Mỹ Lệ đeo một cái kính mắt.

Nhưng cô bé chưa thấy tía mình bao giờ cả,

Nội nhở cỏ trong rãnh trước cửa nhà, cô chọt tay vào khe bùn hỏi: “Tía tên là gì ạ?”

“Hứa Kiến Quốc.”

“Tía có mập không?”

“Không mập.”

“Có gầy không?”

“Không gầy.”

“Có đeo mắt kính không ạ?”

“Không.” Nội ngừng tay lại, nghiêng đầu nhìn khuôn mặt tò mò của cô, như muốn nói gì đó.

“Tía tới làm gì ạ?” Cô bé còn nhỏ, còn chưa hiểu thế giới của người lớn, nhưng cô bé nói đúng, tía có chuyện nên mới tới.

Nội lại tiếp tục nhủ cô, cảm rằm: “Đi nấu nước rửa tay nhanh lên.”

“Dạ.” Cô chạy về phía lò than, lại nghe nội nói tiếp: “Rửa mặt luôn đi.”

Cô bé mới 5 tuổi nhưng đã giúp nội được nhiều việc, nấu nước là chuyện đơn giản, chỉ cần đổ nước vào nồi trên lò than là được. Cô kiễng chân nhìn vào gương, trong gương là một con bé ốm tong, giống con khỉ dím đầy bùn, cô bé nghĩ thầm: Vậy rốt cuộc tía trông thế nào nhỉ?

Còn chưa kịp tắm rửa sạch sẽ thì tía đã tới rồi.

Cô bé ngơ ngác nhìn người đàn ông ngoài bờ rào, nội chống người đứng dậy: “Đến rồi à.”

Đi mấy bước lại, hỏi: “Ai vậy?”

Cô bé nhìn theo, thấy bên cạnh tía có một cậu nhóc, gầy hơn Vương Tiểu Bàn nhiều, nhưng lại mập hơn Hỏa Sài Bông, mặt cũng trắng hơn, đôi mắt rất to, giống hình em bé mà nội hay dán lên cửa ngày tết.

Cậu bé đứng cạnh Hứa Kiến Quốc mở miệng nói: “Chào bà, cháu tên là Thẩm Hi Tri, ba cháu là Thẩm Trung Nghĩa, cháu và chú Hứa đến thăm bà.”

Cô bé tròn mắt, sao người này lại nói chuyện không giống mình nhỉ?

Hứa Kiến Quốc dắt cậu bé vào, nói: “Con trai giám đốc Thẩm gần nhà, ông ấy và vợ đều bận, cậu bé này hay đi cùng con.”

Bà nội khẽ ‘ừm’ một tiếng, đẩy cô bé về trước, lúc này Hứa Kiến Quốc mới thấy con khi bần cạnh lò than, không hề thân mật như lúc nói chuyện với cậu bé, mà lúng túng hỏi: “Đây là... đã lớn như vậy rồi à...”

Con khi bần thốt lên: “Đây là tía con à?”

Nội nói: “Chứ không con nứt từ trong đá ra à! Mau chào đi.”

“Tía!”

Cô bé chột muốn khóc, không biết tại sao, có lẽ vì cảm thấy mình còn chưa rửa mặt. Cô chạy tới ôm lấy chân Hứa Kiến Quốc, trước đây thấy Lưu Mỹ Lệ hay làm vậy. Còn xòe tay về phía Thẩm Hi Tri, muốn rủ cậu bé chơi cùng.

Nhưng mà Thẩm Hi Tri vội lùi về sau, tía cũng đẩy cô ra, nói: “Tự chơi đi, ba có chuyện cần nói với nội.”

Cô nhìn nội, nội nói: “Đi chơi đi.”

Cô bé đi hai bước rồi quay lại, hỏi cậu bé: “Đi chơi cùng em không?”

Tía kéo tay cậu ta lại: “Hi Tri cháu ở đây đi, nông thôn có gì chơi đâu, coi chừng làm bẩn quần áo.”

Tiểu Hoa nhìn nhìn, không thấy quần áo cậu bé có gì đẹp cả.

Có lẽ vì ánh mắt của cô quá mong chờ, cậu bé kia từ từ đi lại: “Cháu không làm bẩn quần áo đâu, chơi cái gì?”

Tiểu Hoa nghe tíu nhắc: “Đừng đi xa quá.”

Cô nói: “VẬY RA SÔNG BƠI ĐI! MÁT LẮM!”

Cậu bé dừng lại: “VẬY TAO KHÔNG ĐI.”

“VẬY THÌ MÒ ỐC ĐƯỢC ĐÓ, ĂN NGON LẮM.” Tiểu Hoa thuận tay ngắt cọng cỏ lông ven đường đưa cho cậu.

Cậu không nhận, nói: “Thật buồn nôn.”

Tiểu Hoa cài cọng cỏ lên tóc, nói: “Không phải buồn nôn, mà là đẹp.”

Trong làng có một nhánh sông nhỏ, nước vừa trong vừa cạn, đến hè đám trẻ con đều đến đây nghịch nước, đến muộn sẽ không chiếm được chỗ tốt. Tiểu Hoa nóng ruột, đi được nửa đường kéo tay cậu bé: “Chúng ta phải nhanh lên.”

Cậu bé tránh ra: “TỰ ĐI ĐI.”

Đến bờ sông quả nhiên đã có nhiều đứa trẻ, chúng còn mang theo cái giỏ nhỏ bằng trúc khom lưng mò cái gì đó, chẳng còn chỗ trống nào cả.

Tiểu Hoa nói: “Hôm nay không mò ốc được rồi, chúng ta bơi đi.”

Cậu bé thấy cô đứng bên bờ sông cởi áo, chỉ còn một cái quần đùi hoa chấm bi. Cậu vội nhắm mắt: “Mày làm cái gì đây!”

Tiểu Hoa cười: “Quần áo bị ướt nội sẽ mắng đó.”

Nói xong liền nhảy vào nước.

Cô ở trong nước như con cá chạch, rồi lại chui ra túm lấy ống quần cậu bé, kéo cậu xuống nước. Cậu bé bị bất ngờ rơi tồm xuống nước, cũng không còn ra vẻ ta đây như trước. Tiểu Hoa cười khanh khách, thật ra nước sông còn chưa tới rốn cô nữa.

Cậu bé đứng vững, đỏ mặt vì màn luống cuống vừa rồi của mình.

Cô bé kéo tay cậu, nói: “Đừng sợ.”

Cậu giãy ra, nhưng lần này lại không giãy được.

Đám trẻ bên bờ bắt đầu hát: “Tiểu Hoa bản, không có nhà, không có tía, không có má. Tiểu Hoa bản, không có nhà, không có tía, không có má.”

“Bọn chúng đang nói mày à?” Cậu bé hỏi.

“Ừ.” Tiểu Hoa gật đầu.

“Mày không tức hả?”

“Có một chút.”

Cậu bé bật cười, Tiểu Hoa nghe cậu ta nói: “Mày phải đánh bọn nó một trận, như thế bọn nó không dám nói mày nữa.”

“Nội bảo đánh nhau không phải bé ngoan.”

Cậu bé không ngừng khuyên bảo: “Mày phải nói cho bọn nó biết mày có ba, nếu chúng không nghe thì mày đánh, đánh thắng rồi bọn nó sẽ không dám nói mày nữa đâu.”

Tiểu Hoa nghĩ thật lâu, nói nhỏ: “Trước đây em cũng không biết em có tía.”

Cậu bé chỉ lên bờ: “Bây giờ biết cũng không sao.”

Tiểu Hoa đứng trong nước hét lên: “Tao có tía!”

Vương Tiểu Bàn hát lớn nhất: “Tiểu Hoa bản, quỷ gạt người, không có tía, không có má. Tiểu Hoa bản, quỷ gạt người, không có tía, không có má.”

Nếu chúng không nghe thì mày đánh, đánh thắng rồi bọn nó sẽ không dám nói mày nữa.

Không biết tại sao, đã quá quen bị bọn chúng cười nhạo nhưng hôm ấy lại không chịu được nữa, trong đầu vang lên câu nói của cậu bé. Tiểu Hoa đi lên bờ, đối mặt với từng khuôn mặt cười cợt khinh bỉ, giơ tay đẩy.

Vương Tiểu Bàn bị bất ngờ, ngã lên tảng đá trầy da tay, Tiểu Hoa thở phì phì, ngực nhỏ bé nhấp nhô, khuôn mặt cũng đỏ bừng dưới trời nắng, cô nắm chặt tay, nói: “Tía tao đến thăm tao! Không được nói như vậy!”

Thằng bé kia khóc ầm lên, đứng dậy túm tóc Tiểu Hoa, mái tóc rối tung bị giật lầy, cô bé đành phải cúi đầu theo. Đám trẻ xông đến

vây quanh cô, nắm đấm không ngừng nện lên tấm lưng trần của cô, Tiểu Hoa nhìn qua khe hở tìm bóng dáng cậu bé kia, thấy cậu ta đứng trong nước, nhếch miệng cười.

Rồi cô không nhìn thấy cậu ta nữa, đầu bị dúi xuống thấp hơn, hai tay bị đè lên tảng đá, lưng cong lên. Trong bụng cô kìm nén tức giận, mặt đỏ bừng đẩy những kẻ xúm quanh cô ra, cánh tay nhỏ gầy quơ loạn xạ, hất mạnh đầu, đẩy Vương Tiểu Bàn ngã ra đất. Cái bụng mập của Vương Tiểu Bàn thoải mái hơn tảng đá, Tiểu Hoa nhấc chân ngồi lên trên, nắm mũi nó, hỏi: “Sau này còn dám nữa không! Nói mau! Nói là tao có tía!”

Vương Tiểu Bàn khóc ầm lên nhưng lại không nói câu nào, cũng không đẩy Tiểu Hoa đang ngồi trên bụng nó.

Vậy nên khi người lớn chạy đến liền thấy cảnh Tiểu Hoa đang bắt nạt Tiểu Bàn.

Đây là chuyện tồi tệ hết sức, vì đó là lần đầu tiên trong đời Tiểu Hoa đánh nhau, lại bị tía bắt gặp.

Cô bé luống cuống tay chân, quay đầu tìm Thẩm Hi Tri đi cùng mình. Cậu bé ướt sũng từ trong nước đi ra, kéo tay Hứa Kiến Quốc, không nói lời nào.

“Con...con...” Cô bé chột muốn khóc, sợ tía không thích cô.

Ánh mắt Hứa Kiến Quốc từ Tiểu Hoa chuyển tới tay mình, than một tiếng ôm lấy Thẩm Hi Tri, vừa đi vừa nói: “Lỡ bị cảm thì sao giờ.”

Tiểu Hoa thở phào nhẹ nhõm, vì tía không mắng cô.

Về nhà, nội đang nấu cơm, Tiểu Hoa không dám đi vào, ngồi xồm ngoài bờ rào. Lòng bàn tay cô có máu, vừa nãy bị tảng đá quệt rách da.

Một lúc lâu sau, trong nhà có mùi cơm bay ra, bụng cô réo ầm ĩ, cô thì thầm hát:

Trời tối rồi, mưa sắp rơi

Bố chồng vác cuốc đi đào khoai sọ

Đào rồi đào, đào rồi đào

Đào thành một dòng nước xoáy

...

Nội đi ra nói: “Ăn cơm.”

Tiểu Hoa lẻo đẻo theo nội vào, ngửa đầu nói: “Đánh nhau không ngoan, sau này con không như thế nữa.”

Nội ừ một tiếng, chỉ vào chậu nước: “Rửa tay.”

Tiểu Hoa nhoẻn miệng cười, chà chà bọt xà phòng, mặc dù tay rất đau nhưng vẫn phải rửa sạch sẽ.

Đêm đó Hứa Kiến Quốc và Thẩm Hi Tri ở nhờ nhà Lưu Mỹ Lệ, hôm sau ăn sáng xong, Tiểu Hoa thấy Thẩm Hi Tri cứ ngoáy lỗ tai liên tục.

“Sao thế?” Cô hỏi.

“Bên trong khó chịu, cứ ong ong.” Cậu nói.

Tiểu Hoa nói: “Có phải hôm qua đi bơi bị nước vào tai không?”

Cậu bé lo lắng: “Vậy sao giờ? Có bị điếc không? Có phải viêm không?”

Tiểu Hoa nói: “Để em đi nói với nội.”

“Tao không muốn tiêm.” Cậu bé kéo Tiểu Hoa lại.

Tiểu Hoa ngẫm nghĩ: “Vậy để em nghĩ cách khác.”

Cậu bé sừng sốt, nhìn cô chăm chăm. Tiểu Hoa thấy cậu ta sợ, kéo tay cậu ta đi: “Em đi mò ốc, ở đây chờ em nha, đừng đi.”

“Này!” Cậu muốn bảo cô đứng lại.

Nhưng cô bé chạy nhanh quá.

Một lát sau đã thấy cô đứng ở ngã rẽ, Vương Tiểu Bàn dẫn theo một đám con nít, chúng nó hát: “Tiểu Hoa bần, quỷ gạt người, không có tía, không có má. Tiểu Hoa bần, quỷ gạt người, không có tía, không có má”

Nhưng cô bé lại giống như không nghe thấy, tùm tùm cười chạy về phía cậu, bàn tay nhỏ bé xòe ra, vết xước hôm qua bị nước ngâm trắng phớt, lòng bàn tay có hai con ốc nhỏ đen sì.

Cô nói: “Dùng cái này là được.”

Cô nói: “Không cần phải tiêm đâu.”

Vương Tiểu Bàn cùng đám trẻ đứng cách đó vài bước vẫn hát ầm lên, cậu nhũm mày: “Thật ồn ào.”

Nhưng Tiểu Hoa lại chẳng thèm để ý. Cô bé ngồi xỏm xuống tìm một cục đá sạch, đập vỡ tròn ốc, có nước chảy ra, cô nói: “Nhanh nhanh.”

Nhanh cái gì?

Cậu còn chưa kịp phản ứng thì cô đã níu lấy lỗ tai cậu. Chỉ thấy có chất lỏng chảy vào lỗ tai, dường như chảy vào một nơi sâu lắm, mang theo cảm giác mát lạnh.

... Dễ chịu hơn tiêm nhiều.

Ngẩng đầu lên, thấy Tiểu Hoa đang nhìn cậu nhoẻn miệng cười.

Cậu bé hỏi cô: “Mày bị ngứa à?”

Tiểu Hoa nói: “Em không có ngứa, nếu em không cho bọn nó hát, bọn nó không cho em mò ốc đâu. Không sao hết, em hứa với nội không đánh nhau rồi.”

“Ngốc!” Cậu bé chột đỏ mặt, đi vòng qua Tiểu Hoa.

“Có muốn chơi với em không?” Tiểu Hoa theo sau, chỉ chỉ bờ ruộng: “Chỗ đó chơi vui lắm.”

Cô nhảy nhót đi đến bờ ruộng, cậu bé đứng yên tại chỗ, sau đó vô thức đi theo. Cậu lấy cục đường khi sáng bà cho, cầm trên tay, khinh khỉnh nói: “Cho mày, tao không ăn thứ này.”

Cô bé cẩn thận ngậm vào miệng, không nỡ cắn, hút hút nước miếng hỏi cậu: “Đến đây chơi nhiều hơn có được không?”

“Tại sao?”

“Đến chơi em mới có đường ăn.”

“Đường ăn không ngon, chocolate ăn ngon hơn.”

“Chocolate là cái gì?”

Cậu bé nghĩ ngợi một lát: “Mày là đồ nhà quê, nói mày cũng không có mà ăn.”

Cô bé không thèm đề ý, hì hì cười: “Em thích ăn đường.”

Cậu không nói gì, một lát sau lại hỏi: “Mày tên gì.”

“Tiểu Hoa.”

“Đây không tính là tên.” Cậu nói, sau đó thấy cô chỉ vào bụi hoa dại màu vàng ven bờ ruộng, nói: “Nội bảo em là đóa hoa nhỏ này.”

“Thì ra mày không có tên.” Cậu bé nói.

“Có mà, Tiểu Hoa đó!”

Cậu bé chép miệng, đang muốn nói móc cô vài câu thì chợt thấy con khỉ bần lồi từ trong bùn ra một con giun lớn, con giun quấn quéo trong tay cô, khiến người ta nhìn mà muốn ói. Cậu bé hét một tiếng đứng dậy, co chân chạy về, Tiểu Hoa đuổi theo cậu ta, tay lắc lắc con giun: “Đừng sợ mà.”

Sau đó, cậu bé Thẩm Hi Tri không chịu rời khỏi căn nhà nhỏ nửa bước, cũng không dám lại gần con khỉ bần Tiểu Hoa. Thấy bọn họ về, người lớn nói chuyện giữ kẽ hơn. Tiểu Hoa ngồi xỏm cạnh chuồng gà, nghe nội nói: “Tao không đi, chúng mày vui là được.”

Tía nói: “Làm vậy sao được, má giận con phải không? Con chỉ bắt đắc dĩ thôi mà.”

Tiểu Hoa nghĩ thầm, nội không giận đâu, sáng sớm nay nội đi mua thịt kìa, nội thích tía mới đúng.

Thẩm Hi Tri biết nhiều chuyện hơn Tiểu Hoa, cậu nghe ba nói chú Hứa sắp kết hôn, còn nhờ cậu lăn giường nữa, nói làm vậy để vợ chú Hứa sinh em trai. Nhưng có điều cậu không hiểu, là tại sao chú Hứa không kết hôn với mẹ của con khỉ bần này nhỉ?

(Ở một số nơi, người ta nhờ đứa trẻ dễ thương xinh xắn lăn trên giường đôi vợ chồng trong ngày cưới, để họ sinh được đứa con dễ thương giống vậy.)

Hứa Kiến Quốc thấy chuyện kết hôn mà không có trường bối là không được, nói nhiều làm bà lão phiền chán. Bà nội chỉ về phía Tiểu Hoa đang vênh móng cho gà ăn, nói: “Tao đi rồi nó sao? Dẫn nó đi cùng vợ mày có đồng ý không!”

Hứa Kiến Quốc đáp ứng: “Gửi nhà hàng xóm hai ngày không được à?”

“Gửi cái cút gì!” Nội đập tay lên bàn, làm hai đứa trẻ giật mình. Tiểu Hoa quay lại, không hiểu sao tía lại chọc giận nội, phải biết là nội mà tức lên thì không có thịt ăn đâu.

Nội bắt đầu cắt thịt, vung dao nói: “Thôi dù sao cũng là chuyện vui, lòng dạ đàn bà hẹp hòi lắm, bọn tao không đến đây làm phiền, mà cứ sống cho tốt, để một thằng nhóc béo mập, được rồi, chuẩn bị ăn cơm.”

Hứa Kiến Quốc gật đầu, nói: “VẬY đến lúc đó dẫn về cho má xem.”

Nội không đáp lại, gọi cô: “Tiểu Hoa đi rửa tay!”

Tiếng chậu sắt và hộp xà phòng va vào nhau leng keng, Tiểu Hoa ngồi chồm hổm trên mặt đất, vẫn nhớ là phải lấy xà phòng rửa mặt, nhưng không cách nào rửa sạch được, may mà nội với tía không để ý cô, cô bé thậm cảm thấy may mắn, chỉ có cậu bé tên Thẩm Hi Tri nhìn cô chán ghét, không động vào món ăn cô chạm qua.

Hôm nay nội nấu nhiều món, mà mục đích của Tiểu Hoa rất rõ ràng, chỉ gấp thịt trong cái đĩa trước mặt tía thôi.

Nhà nội có một cái TV cũ, ăn cơm xong, Tiểu Hoa ngồi cạnh tía xem TV, Hứa Kiến Quốc hỏi Thẩm Hi Tri: “Hi Tri, cháu thích xem kênh nào?”

Bà nội xem TV ít khi chuyển kênh, còn Tiểu Hoa chỉ cần thấy trên màn hình có người, có tiếng nói là vui vẻ, cô mong chờ nhìn

Thắm Hi Tri, thấy cậu ta nhếch miệng: “Giờ này bên kênh thiếu nhi có chương trình đoán chữ.”

Sau đó lẩm lẩm: “Sao cái TV này rách nát vật chứ.”

Hứa Kiến Quốc chuyển qua kênh thiếu nhi, bên trái ông ta là Tiểu Hoa, còn bên phải là Thắm Hi Tri.

Tiểu Hoa im lặng nhớ thời gian, quyết định bữa sau phải đòi nội xem kênh này. Nhưng chỉ xem một lát cô bé đã chán, bắt đầu quay trái quay phải không ngồi yên được, còn Thắm Hi Tri thì ngược lại, lần nào cũng đoán trúng. Hứa Kiến Quốc khen: “Hi Tri giỏi quá!”

Tiểu Hoa cũng thấy cậu ta giỏi thật, lặng lẽ chen đến cạnh cậu ta, tò mò nhìn cậu bé khác xa mình.

Thắm Hi Tri đắc ý vênh mặt: “Có gì đâu, cháu học xong lớp một rồi mà.”

Sau đó cảnh giác nhìn ngón tay của Tiểu Hoa, tránh xa cô một chút.

Tiểu Hoa hỏi: “Đi học có thể giỏi như vậy à? Em cũng muốn đi học, nội ơi, khi nào con được đi học?”

Một câu nói làm hai người lớn trong phòng im lặng.

Nội tháo tạp dề xuống, nói: “Nhân lúc trời còn sáng, về sớm đi.”

Hứa Kiến Quốc nói: “Bữa sau con lại về thăm má.”

Nội hừ một tiếng: “Nhiều năm rồi mày có về nhà bao giờ đâu, đi đi, ở đây không quen.”

Tiểu Hoa thấy tía còn muốn nói gì đó, nhưng nội lại trầm mặt xuống.

Tía vội đến rồi lại vội đi, Tiểu Hoa đứng cạnh bờ rào nhìn tía dắt tay Thẩm Hi Tri đi, chẳng quay đầu lại. Cũng không ai nhắc đến chuyện đi học của cô.

Buổi tối lúc đi ngủ, cô hỏi nội: “Sao tía không ở đây?”

Nội trở mình: “Tía con còn có sự nghiệp, mau ngủ đi, không được nói nữa.”

Tiểu Hoa nhắm mắt lại, nghe nội hát ru — —

Trời tối rồi, mưa sắp rơi

Bố chồng vác cuốc đi đào khoai sọ

Đào rồi đào, đào rồi đào

Đào thành một dòng nước xoáy

Ói à chuyện thật buồn cười

Bố chồng thích ăn mặn, mẹ chồng lại nấu nhạt

Hai người đánh nhau đổ cả nồi

Ói à làm sao bây giờ...

Ba về chỉ là một chuyện nhỏ xen ngang ngày tháng vô tư của cô, ngủ một giấc tỉnh dậy Tiểu Hoa liền quên mất.

Cô bé vẫn ngày qua ngày mắt giun mấp, nghịch bòn, vô cùng bản thủ.

Chương 2: Nội đi rồi

Lần thứ hai Tiểu Hoa gặp lại ba không phải là kí ức tốt đẹp gì, hôm ấy trời mưa rất to, nội té ngã ngoài bờ rào. Cô bé thấy nội nằm sóng xoài trên mặt đất không dậy được, nước mưa tưới trôi bùn đất, làm bẩn quần áo và đầu tóc nội. Bàn tay nhỏ bé của cô kéo tay nội, muốn đỡ nội đứng lên, nhưng nội chẳng hề nhúc nhích, người nặng trĩu.

Mây đen giăng kín trên đầu, một tiếng nổ ầm xé toang mây, lóe ra tia chớp đáng sợ. Tiểu Hoa đứng trong cơn mưa xối xả, đưa tay quệt nước mưa, chạy đến nhà Vương Tiểu Bàn bên cạnh, nhưng nhà họ không có ai, cô lại chạy đến nhà Hỏa Sài Bông, tìm được tía Hỏa Sài Bông, cô nói: “Nội con bị té, chú giúp con với, con không đỡ nội được.”

Nhưng tía Hỏa Sài Bông quá gầy, một mình ông không ôm nội được, thế nên đành để cô trông nội, còn mình chạy đi tìm người giúp. Nước mưa tạt vào mặt nội, Tiểu Hoa giơ tay che, thấy nội hé mắt, đẩy cô: “Kêu tía về.”

Lúc này cô mới nhớ, đúng vậy, mình có tía mà!

Tía Hỏa Sài Bông và tía Lưu Mỹ Lệ chạy đến, hai người đỡ nội vào nhà. Nội không mở miệng nói được nữa, trân trân nhìn Tiểu Hoa, Tiểu Hoa nói: “Con đi tìm tía.”

Nội gật đầu.

Tía Lưu Mỹ Lệ nói: “Đề tôi đi gọi điện, lần trước Kiến Quốc cho tôi số điện thoại.”

Trước đây lúc nào cũng thấy thời gian trôi thật nhanh, chơi ngoài bờ ruộng còn chưa đủ thì nội đã gọi về ăn cơm, nhưng bây giờ lại thấy thời gian sao quá chậm, sao đến giờ mà tía vẫn chưa tới?

Tiểu Hoa đi nấu nước, muốn giặt khăn ấm cho nội, tay cô bé cũng run rẩy không ngừng, nước sánh ra làm bỏng cả chân.

Đau, đau quá, lập tức có bọt nước nổi lên. Nhưng cô không kêu lấy một tiếng, giặt khăn lau mặt cho nội, nói khẽ bên tai nội: “Nội có đau lắm không? Tiểu Hoa xoa xoa cho nội nhé?”

Nội vẫn lặng im.

Má Lưu Mỹ Lệ cũng tới, bà bế Tiểu Hoa ra ngoài rồi đóng cửa lại. Tiểu Hoa đập cửa, không thấy nội cô rất sợ. May mà chỉ một lát cửa đã mở ra, cô đi vào thấy nội đã thay bộ đồ sạch sẽ, nhưng đầu tóc vẫn còn ướt. Lúc này tía Lưu Mỹ Lệ dẫn một ông già đến, Tiểu Hoa nhận ra người này, lần trước cô bị đau bụng, ông ấy cho cô uống thuốc đắng kinh khủng.

Cô hỏi ông lão: “Có phải nội con cũng cần uống thuốc đắng không ạ?”

Má Lưu Mỹ Lệ hình như khóc, kéo cô đi ra ngoài, nói: “Tiểu Hoa đi chơi cùng Mỹ Lệ nhé.”

Tiểu Hoa lắc đầu: “Con muốn ở cạnh nội.”

Cô chạy ra ngoài dùng nước mưa rửa chân, sau đó leo lên giường, ôm tay nội.

Người trong phòng nhanh chóng tản đi, cô nói với nội: “Lưu Mỹ Lệ không thích chơi với con, nói con bẩn.”

Nội đang mê man bỗng nhiên nói: “VẬY Ở ĐÂY ĐI.”

Khi tia đến cô đã ngủ thiếp đi, chỉ thấy mình bị người ta bế lên, bên ngoài trời vẫn còn mưa, cô mất một lúc mới nhận ra đó là tia mình, sau đó khóc lên. Tía sợ cô làm ồn, đuổi cô ra khỏi phòng, Tiểu Hoa ngồi xổm dưới mái hiên, dần nín khóc, lòng cũng bình tĩnh lại.

Tía đến rồi, nội sẽ nhanh khỏi thôi.

Cô giơ tay nghịch nước mưa, vừa nghe tia nói chuyện trong phòng: “Má, đây là cấp trên của con, giám đốc Thẩm, nghe má bệnh nên đến thăm.”

Lại nghe tiếng người nói: “Bác cứ lo chữa bệnh, không cần quan tâm đến chuyện khác.”

Cánh cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra, một bóng người nho nhỏ bước ra, ngồi cạnh Tiểu Hoa. Tiểu Hoa nghiêng đầu nhìn, thấy một khuôn mặt không mấy xa lạ.

Giống hình em bé mà nội hay dán lên cửa ngày tết.

Tiểu Hoa cười một tiếng: “Cũng tới à!”

Thẩm Hi Tri gật đầu, học theo cô giơ tay đón nước mưa.

Cậu chưa bao giờ nghịch nước mưa như thế, lần nào mưa mẹ cũng nói: “Đừng để nước mưa dính vào người, bị cảm đấy.”

Nhưng hình như cô chưa bao giờ lo mình bị cảm, cô biết bơi, biết mò ốc, sẽ nhảy xuống ruộng chơi những trò bẩn thỉu, ngày nào cũng cười trông rất ngu, giống một con ngốc.

Còn nữa, cô không khóc.

Cho dù bị mắng, bị đánh, cũng không hề khóc.

Đây là điều hết sức lạ lẫm, phải biết là các bạn nữ trong lớp cậu ai cũng khóc nhè. Bọn họ cũng không đánh nhau, không mò ốc, khi trời mưa sẽ che dù.

Bọn họ không hề giống cô bé này chút nào.

Hai người cứ im lặng như thế, gà mẹ trong chuồng kêu cục tác, Tiểu Hoa chợt đứng dậy: “Em quên cho nó ăn mất rồi.”

Mặt cậu bé xụ xuống, nhìn cô ngồi trên bờ ruộng phía xa, tay bới cái gì đó.

Trời mưa nên giun chui ra, uốn éo người trên đất, cô nhặt giun mang về ném vào chuồng gà. Con gà chắc đói bụng lắm, ăn rất nhanh. Cậu bé quay mặt đi, chợt thấy buồn nôn.

Tiểu Hoa sờ cái mông gà ấp ấp, giọng nói non nớt: “Mau mau đẻ trứng cho nội ăn.”

Cục ta cục tác.

Gà mẹ giống như hiểu lời cô bé nói, nằm yên trong ổ.

Nhưng nội vẫn không xuống giường, ông lão lại đến thăm bệnh cho nội, Tiểu Hoa nghe ông ta nói với tía: “Chuẩn bị một chút đi.”

“Chuẩn bị cái gì ạ?” Cô hỏi ông lão.

Nhưng không có ai nói cho cô biết, tía quát: “Không được quấy rối!”

“Con không quấy rối mà.” Tiểu Hoa lắc đầu, trong tay cầm một quả trứng gà: “Con mang trứng cho nội xem, gà đẻ trứng, hôm nay có thể đi họp chợ rồi.”

Tía nói: “Nội đang ngủ, để mai đi.”

Đêm đó là lần đầu tiên Tiểu Hoa không ngủ cùng nội, mà ngủ trên đùi tía, tía ôm cô ngồi trong sân suốt đêm.

Tỉnh dậy rồi, cô được phép vào gặp nội, nội mặc bộ đồ mới, đẹp hơn ngày thường nhiều. Tiểu Hoa nói: “Nội ơi dậy dậy, đi họp chợ thôi.”

Nội lắc đầu: “Không đi.”

“Sao thế ạ?”

“Nội phải đi rồi.”

“Đi đâu ạ?” Tiểu Hoa hỏi.

Nội không nói đi đâu, mà chỉ giơ tay vuốt ve mặt cô: “Tía sẽ đưa con đi học, nhớ phải ngoan, chăm chỉ học hành, đừng về đây

nữa.”

Nếu phải chọn giữa rời xa nội hay đi học, Tiểu Hoa không cần suy nghĩ liền chọn nội, cô nói: “Con không đi học đâu.”

Nội dịu dàng chạm vào má cô, cái tát nhẹ nhưng Tiểu Hoa vẫn thấy đau. Cô kìm nén nước mắt không dám khóc, vì trước đó tía dặn là ‘không được khóc’.

Nội không nói thêm gì nữa, tay chậm chậm rơi xuống, hai mắt nhắm lại.

Tiểu Hoa chợt nghe thấy tía khóc, cô bé không hiểu, tía dặn là không được khóc mà?

Bất chợt có rất nhiều người vào khóc cùng tía, Tiểu Hoa ngơ ngác đứng bên giường, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Sau đó, tía lại đuổi cô ra ngoài, dặn: “Không được chạy lung tung.”

Cô thấy mắt tía đỏ lên, ngoan ngoãn gật đầu: “Không chạy lung tung.”

Trên bệ cửa có giắt một cái lá sen lớn, là mấy ngày trước cô đòi nội hái cho mình, lá sen rất to, có thể làm thành cái nón chóp nhỏ, nhưng vì để mấy ngày rồi nên đã vàng úa. Tiểu Hoa đội cái nón chóp nhỏ ấy lên đầu, đi đến chuồng gà ngồi xổm xuống, vươn tay nhỏ bé sờ sờ, lấy ra hai quả trứng, cô nâng niu trong lòng bàn tay, hỏi gà mẹ: “Sau hai mươi là gì?”

Gà mẹ nhìn cô một cái, cục tác kêu.

Cô nói: “Không biết à? Vậy thôi, để bữa sau hỏi nội.”

“Không hỏi được nữa đâu.” Cậu bé đi đến, tay cầm một cây dù nhỏ màu xanh.

“Tại sao?” Tiểu Hoa ngẩng đầu lên, cái nón chóp trên đầu rơi xuống.”

“Nội mày đi rồi.”

“Không đi.” Tiểu Hoa lắc đầu, chỉ vào trong phòng nói: “Nội đang ở trong đó, đang ngủ.”

“Không phải vậy.” Cậu nói: “Bà chết rồi.”

Tay Tiểu Hoa vẫn giơ lên, đầu óc lại không theo kịp: “Chết là cái gì?”

Cậu nói: “Có nghĩa là đi, không bao giờ gặp lại nữa.”

Thật ra cậu cũng không hiểu lắm, nhưng ba nói với cậu như vậy. Vừa nãy cậu qua nhìn một chút, thấy nội của Tiểu Hoa trông thật đáng sợ, nằm cứng đờ trên giường, mặt xanh trắng.

Tiểu Hoa chợt đứng dậy, chạy như bay vào trong, nhưng trong sân có rất nhiều người chen chúc, làm cản trở đến cô gặp nội. Tiểu Hoa đẩy cửa ra, thấy tía đang quỳ trước giường, nội còn ở đây, nội còn ở đây mà!

“Anh nói xạo!” Cô quay đầu lại hét lên.

Tía nhéo mạnh cô: “Không được nghịch!”

Đau quá, cô ôm cánh tay run rẩy, ngang bướng nói: “Anh ta nói xạo!”

Cuối cùng vẫn bị đuổi ra, má Lưu Mỹ Lệ mặc cho cô bộ đồ vải xô màu trắng. Bà muốn vứt cái nón chớp lá sen đi, Tiểu Hoa không chịu, ôm cái nón nhỏ đứng im bên cửa.

Cậu bé đáng ghét kia lại đi đến, cô không tránh được, nghe cậu ta nói: “Mày ngốc quá.”

Căn nhà nhỏ của nội chưa bao giờ đông người đến như vậy, Tiểu Hoa ngẩng đầu nhìn, không biết ai lấp rập, đỉnh rập kéo mảnh vải trắng, che đi thế giới của cô, che luôn khoảng trời trong xanh đầy nắng.

Ba cậu bé kia cũng không ngờ chuyện xảy đến như vậy, đưa con trai đi chỗ khác, đến lúc về, Tiểu Hoa phát hiện áo ngắn tay màu đỏ của cậu ta đổi thành màu đen. Đó là quần áo của Vương Tiểu Bàn, cô đã từng thấy, cậu ta mặc rộng thùng thình, trông rất buồn cười.

Cô giật giật khóe môi, phát hiện mình không cười nổi. Người lớn bận rộn nhóm bếp lò, làm mâm cỗ, giữa khung cảnh huyên náo ồn ào gà mẹ vẫn thăm thẳm thì cục tác. Đường đến chuồng gà càng khó đi hơn, cô chen qua từng bước chân vội vã của người lớn, vòng qua cái bàn tròn còn cao hơn cả người cô, còn phải vòng qua bếp lò. Tiểu Hoa khó khăn lắm mới đến được chuồng gà, lại bất ngờ thấy trong chuồng có thêm hai quả trứng!

Gà mẹ cao ngạo ngẩng đầu lên, có vẻ cực kỳ tức giận. Trứng còn nóng, Tiểu Hoa lấy lá sen bọc trứng lại, muốn đưa cho nội xem.

Nội ơi, mau tỉnh dậy thôi, còn phải đi họp chợ nữa!

Nhưng cô chỉ đi được nửa đường, vì tía bắt gà mẹ đi.

Chương 3: Không còn gà mẹ nữa

Gà mẹ dường như cảm giác được nguy hiểm, hoảng sợ kêu lên, nhưng nó vẫn bị bắt, mấy cái lông vũ rơi xuống, tía sợ nó bắn, đưa cho má Lưu Mỹ Lệ. Tiểu Hoa nâng trứng trong tay, cẩn thận chạy đuổi theo má Lưu Mỹ Lệ, nói: “Đừng động vào nó.”

Tía túm cô lại: “Đừng có phá!”

Tiểu Hoa giơ trứng cho tía xem: “Nó lại đẻ trứng này! Nó ngoan lắm.”

Tía nói: “Nuôi cũng vô dụng.”

Tiểu Hoa chau mày: “Nó đẻ trứng!”

Tía buông cô ra, cúi người nói với cậu bé: “Hi Tri à, chú làm gà cho cháu ăn nhé.”

Tiểu Hoa hét âm lên: “Không được giết không được giết! Nội bảo để nó đẻ trứng!”

Cậu bé thật không hiểu, con nhóc Tiểu Hoa này sao không nghe lời cậu nói chứ?

Thẩm Trung Nghĩa nói: “Không cần không cần, Kiến Quốc cậu cứ lo việc của cậu đi.”

Nhưng Hứa Kiến Quốc lại nói: “Quê nghèo không có gì ngon chiêu đãi, giám đốc đến đây một chuyến cũng vất vả, cả đời này em đều ghi lòng tạc dạ. Gà này chính tay mẹ em nuôi, hầm cách thủy làm canh bổ lắm, để bồi bổ cho Hi Tri.”

Ngay lúc đó, má Lưu Mỹ Lệ cứa một dao lưu loát, con gà không kịp kêu, máu trên cổ phun đầy đất.

Tiểu Hoa òa khóc, trứng gà trong tay rơi xuống đất, vỡ tan.

Trứng vàng dính, máu tanh đỏ nhanh chóng bị nước cuốn trôi, thấm vào bùn đất.

Cậu bé vẫn im lặng nãy giờ lên tiếng: “Cháu không muốn ăn.”

Lời vừa xong, Tiểu Hoa xông lên đâm một cái vào mặt cậu.

Nắm đấm của trẻ con tương đối yếu, nhưng vì bị đánh bất ngờ, lại đánh trên mặt nên làn da trắng nõn của cậu lập tức xuất hiện vết đỏ. Tiểu Hoa hét lên: “Không được ăn!”

Cậu bé thấy vô cùng mất mặt, từ bé đến lớn cậu chưa từng đánh nhau, cũng chưa bị con gái đánh bao giờ, mặt đau rát, nhưng cậu cũng không chịu thua, nắm lấy tóc Tiểu Hoa. Chiều này cậu học từ Vương Tiểu Bàn .

Tiểu Hoa vừa khóc vừa đánh trả, nhưng tay còn chưa đánh được đã bị tía bắt lấy, tía rất tức giận, lần trước cô và Vương Tiểu Bàn đánh nhau tía cũng không tức như thế, nhưng sao giờ tía lại nổi đóa chứ! Tại sao lại giết gà của nội cho nó ăn! Không có gà nội làm sao đi chợ được?

Tiểu Hoa không ngừng giãy giụa muốn giãy tay ra, đau quá, tía làm cô đau.

Chát!

Một cái bạt tai nặng nề tát vào má cô, lập tức hiện lên vết sưng đỏ nặng hơn cậu bé kia nữa, Thẩm Trung Nghĩa vội ngăn lại: “Kiến Quốc cậu làm gì vậy!”

Hứa Kiến Quốc tức giận: “Mày còn muốn đánh nữa hả! Phản rồi!”

Tiểu Hoa lập đi lập lại: “Không được ăn! Hu hu hu không được ăn!”

Lỗ mũi nóng nóng, có cái gì đó đang chảy xuống, cô há miệng liền nếm được vị mặn, tiếp theo nghe thấy ba cậu bé kia nói: “Trời đất Kiến Quốc cậu làm cái gì vậy! Đánh con bé chảy máu rồi kìa!”

Tiểu Hoa quệt mũi lên bả vai, máu đỏ loang ra, giống y như máu gà vừa nãy. Cô không chịu để tíu túm lấy mình, hét lên rồi cắn vào tay Hứa Kiến Quốc.

Rằng trẻ con cắn mạnh cũng không phải chuyện đùa, Hứa Kiến Quốc lập tức buông lỏng tay, nhưng trên tay vẫn còn dấu răng chĩnh tề. Ông ta nổi trận lôi đình đuổi theo, muốn bắt bằng được Tiểu Hoa để dạy dỗ một trận. Thẩm Trung Nghĩa giữ ông ta lại: “Đừng chấp nhặt con trẻ, lo xử lý hậu sự của mẹ cậu cho tốt đi!”

Tiểu Hoa cắn tíu rồi trốn vào nhà kho mà bình thường nội hay cất trứng gà, cô bé ôm cái giỏ đựng hơn hai mươi quả trứng, khóc như mưa.

Tại sao chứ? Ai đến nói cho cô biết tại sao đi?

Bên ngoài vang lên tiếng kèn trống cổ quái, không dễ nghe chút nào, nhưng lại âm ỉ náo nhiệt. Trẻ con trong làng đều chạy tới xem, cười đùa chạy khắp nơi tìm Tiểu Hoa. Tiểu Hoa cảm thấy trường hợp này rất quen, hồi còn mặc áo bông, nhà ông nội Vương Tiểu Bàn cũng âm ỉ như thế, sau này cô nghe nội nói, ông của nó đi rồi.

Đi rồi?

Vậy là nội cũng đi rồi sao?

Rốt cuộc đi đến nơi nào?

Tiểu Hoa chợt thấy hối hận vô cùng, vì sao khi ấy không ở lại xem nội thêm một chút?

Cô khóc một lát nữa rồi mới đi ra, nội nói là “Tiểu Hoa đừng đi theo, không tốt.”

Tại sao lại không tốt chứ? Vậy bây giờ là tốt hay không tốt?

Tiểu Hoa quệt nước mắt đứng dậy, cô muốn đi hỏi nội, nội sẽ nói cho cô biết.

Cô vừa đi ra liền bị Vương Tiểu Bàn phát hiện, đám con nít lập tức vây quanh cô, hát âm lên: “Tiểu Hoa bản, không có nhà, không có tía, không có má.”

Tiểu Hoa ngẩng đầu lên, đám con nít chợt im bặt. Vì dưới ánh sáng le lói, trên mặt Tiểu Hoa dính máu, bên má còn sưng đỏ.

Trông thật đáng sợ.

“Có quý!” Vương Tiểu Bàn dẫn đầu chạy đi, húc trúng má Lưu Mỹ Lệ.

Tiểu Hoa thấy bà bung một cái chậu, bên trong có con gà vịt sạch lông. Sau đó mở vung nồi ra, bỏ gà vào.

Tiểu Hoa đứng ở đó nhìn chăm chăm cái nồi, nghe má Hỏa Sài Bông nói với má Lưu Mỹ Lệ: “Sau này gặp báo ứng cho coi, má chồng chết mà con dâu không đến đưa tang.”

Má Lưu Mỹ Lệ kéo áo bà: “Nói nhỏ một chút.”

Má Hỏa Sài Bông: “Dám làm mà còn sợ người khác nói à!”

“Người ta là người thành phố, biết đâu sau này có việc phải nhờ thì sao.”

“Chó má, dù sao nhà em chẳng bao giờ cầu cạnh nhà nó đâu, bọn con trai con dâu vô lương tâm này giúp được gì chứ!”

Tiểu Hoa không động đây, đứng yên một bên nghe hai má nói chuyện. Hai má nhanh tay nhanh chân, có thể chuẩn bị nhiều món ăn cho mọi người, Tiểu Hoa liền ngửi thấy mùi thơm, là mùi mỗi khi trong làng có tiệc mới ngửi được.

Má Lưu Mỹ Lệ nói: “Chị nghe thấy Kiến Quốc gọi điện cho vợ cậu ta, điện thoại nhà chị loa to nên chị cũng nghe được, chị không nói cho người khác, nên em cũng đừng nói lung tung nhé.”

“Rồi, chị nói đi.”

“Vợ cậu ta giống như đang đánh bài, nói bộn nhiều việc không tới.”

Má Hỏa Sài Bông gõ lên nồi hơi: “Khốn nạn thật!”

Má Lưu Mỹ Lệ thấy Tiểu Hoa đứng ở đó, hạ giọng: “Đúng là đứa trẻ đáng thương, từ bé đã ở cùng nội, giờ phải sao đây? Kiến Quốc có dẫn nó lên thành phố không biết?”

“Phải dẫn đi chứ.” Má Hỏa Sài Bông thở dài: “Lên thành phố chắc cũng chẳng sung sướng gì, cái loại đàn bà đó chẳng bao giờ đối xử tốt với nó đâu.”

“Ngày xưa chị thấy mẹ Tiểu Hoa rồi, rất xinh đẹp... nhưng mà đoản mệnh...”

“Ài, hình như sinh Tiểu Hoa còn chưa đầy tháng đã đi rồi thì phải.”

Tiểu Hoa sững sờ. Má cũng đi rồi sao?

Canh gà hầm cách thủy chiếm một bếp lò cuối cùng cũng đủ lửa, Tiểu Hoa thấy tia đi xuống bụng canh, canh gà thơm như thế, hương bay thật xa, tia đi ngang qua cô, nhưng chẳng liếc cô lấy một lần.

Cô bấu môi, không kìm được nhìn theo. Thấy tia ngồi xuống cạnh cậu bé, nói: “Hi Tri mau uống một chút đi, bỏ lắm.”

Những thứ người lớn cho là tốt chưa chắc trẻ con đã thích, bên trong canh gà có bỏ nấm rơm, màu vàng vàng nâu nâu, lại còn có một tảng váng mỡ, cậu bé đẩy chén ra, nói: “Cháu không muốn uống.”

Đã đưa đến trước mặt, Thảm Trung Nghĩa cũng đành khách sáo nhận lấy, cầm muống đưa đến trước mặt con trai: “Nào uống một miếng đi, chú Kiến Quốc nấu cho con đây.”

Thảm Hi Tri quay đầu nhìn chuồng gà trống không, tránh cái muống ba đưa tới.

“Không uống không uống con không muốn uống!” Cậu vung tay lên, chén canh rơi xuống, đổ ụp trên nền đất.

Xung quanh chợt yên tĩnh, tất cả mọi người nhìn sang, Hứa Kiến Quốc cười nhạt chén lên: “Được rồi, không uống không uống, chú chuẩn bị đồ ăn ngon khác cho cháu nha, Hi Tri cháu thích ăn gì?”

Thảm Trung Nghĩa cũng bực mình, trách con: “Càng ngày càng không hiểu chuyện!”

Ông nói: “Kiến Quốc, để con gái cậu uống đi, thằng nhóc này hư quá!”

Tiểu Hoa nghe má Hỏa Sài Bồng tiếc rẻ: “Một con gà chỉ chưng được một chén canh như vậy, giờ đổ hết rồi.”

Sau đó bà gọi Tiểu Hoa: “Tiểu Hoa lại đây, ăn đùi gà đi.”

Tiểu Hoa lắc đầu: “Con không ăn.”

Đó là bạn tốt của cô, cô không ăn.

Quay đầu lại, thấy cậu bé đang nhìn cô. Dù bị Vương Tiểu Bàn cười nhạo, dù bị Lưu Mỹ Lệ khinh mình bản, Tiểu Hoa cũng chưa

bao giờ ghét ai như thế.

Khúc nhạc kì quái liên tục vang lên, cậu bé nhảy xuống bàn đi qua, đứng bên cạnh cô, nói: “Tao không muốn ăn.”

“Không muốn ăn thì gà của em cũng mất rồi!” Tiểu Hoa siết chặt nắm tay.

Cậu bé đề phòng, nhưng lại không thấy cô đánh mình. Một lát sau, cậu phát hiện cô khóc. Nước mắt rơi xuống, làm khuôn mặt vốn bản thủ càng trở nên khó coi. Cô chạy vào nhà kho, trốn trong góc tối.

Mặt cậu đã được bôi thuốc, bây giờ không còn đau nữa, còn mặt cô càng sưng to hơn, xấu xí kinh khủng. Cậu muốn nói điều gì đó, dù sao cậu thực sự không muốn ăn con gà kia, cô không thể trách oan cậu như thế được.

Nhưng cậu còn chưa nghĩ ra nên nói thế nào, thì lại nghe Tiểu Hoa nói: “Nội em mất rồi.”

Tự dưng cậu thấy rất khó chịu, đây không phải Tiểu Hoa cậu gặp năm đó, Tiểu Hoa này sao lại giống mấy bạn gái trong lớp cậu như vậy chứ? Sao cô không nghịch bừa, không bơi sông mà lại khóc suốt như thế?

Cậu buột miệng nói: “Tao có bà nội.”

Cô vừa căm ghét vừa hâm mộ cậu có bà, khóc to hơn.

Má Lưu Mỹ Lệ bên ngoài nói: “Tiểu Hoa đúng là hiếu thuận.”

Vì Hứa Kiến Quốc không xin nghỉ được lâu, nên chuyện tang lễ phải xử lí nhanh, thay áo liệm, nhập tịch, trống kèn đi phía trước, mọi người cùng nhau khiêng quan tài lên núi chôn cất. Tiểu Hoa ôm hình của nội đi trước, cả đoạn đường tía nắm tay cô. Mặt cô đã rửa sạch sẽ, nhưng khóc cả đường nên lại bẩn.

Thẩm Hi Tri không lên núi mà ở lại nhà Vương Tiểu Bàn, Vương Tiểu Bàn hỏi cậu: “Ở thành phố có chơi vui không?”

Cậu suy nghĩ một lát: “Cũng vui.”

Có công viên, có trung tâm thương mại, có chocolate, có nhà vệ sinh sạch sẽ và nhà cao tầng.

“Sau này tao cũng muốn lên thành phố.” Vương Tiểu Bàn nói

Thẩm Hi Tri ừ một tiếng, nghe tiếng pháo trên núi vang lên, hỏi Vương Tiểu Bàn: “Bọn họ làm gì thế?”

Tiểu Bàn nói: “Tao cũng không biết, má tao nói trong núi có quỉ, không cho tao đi.”

Tiểu Bàn lại hỏi: “Con Tiểu Hoa sẽ lên thành phố thật à?”

“Tao không biết.”

“Má tao nói mẹ kế sẽ đánh nó cho coi.”

Thẩm Hi Tri nghĩ một lát, cô Trần nhà bên cạnh là người tốt, không đánh trẻ con đâu.

Cậu nói: “Không đâu, mẹ mày nói sai rồi.”

Khắp núi rải đầy vòng giấy màu trắng, tang lễ của bà Hứa mặc dù vôi vàng nhưng cũng đầy đủ lễ nghi. Đội ngũ đưa tang xuống núi, mọi người tạm biệt Hứa Kiến Quốc. Hứa Kiến Quốc cúi đầu cảm ơn, quay đầu lại gọi Tiểu Hoa: “Đi thôi.”

Tiểu Hoa bám lấy cánh cửa không chịu đi, ngón tay cào ra máu.

Thẩm Trung Nghĩa đang dừng xe chờ bên ngoài, Hứa Kiến Quốc xách Tiểu Hoa ném lên xe, không mang theo bất kì đồ đạc gì trong nhà. Sau này nhà cửa để cho nhà Vương Tiểu Bàn trông coi.

“Trứng! Trứng! Chưa cầm trứng gà của nội đi!” Tiểu Hoa khóc âm lên, nhưng làm thế nào cũng không chui ra khỏi xe được.

Đó là trứng gà nội để dành từ lâu, phải bán lấy tiền...

Hứa Kiến Quốc ghì chặt tay chân Tiểu Hoa, không nhịn được quát lên: “Mày còn lộn xộn tao ném xuống đường giờ, cho bọn người xấu bắt mày đi!”

Không mang trứng gà về đúng là tiếc thật, nhưng vợ ông ta nói rồi, không được mang theo đồ từ quê lên, trông quê mùa lắm.

Tiểu Hoa không thể động dậy, đành thút thít khóc, khóc tới mức Thẩm Trung Nghĩa ngồi trước lái xe cũng thấy tội nghiệp, nói với Thẩm Hi Tri: “Con trai, con cho em ăn chocolate đi.”

Thẩm Hi Tri mở ngăn kéo, lấy ra viên kẹo được bọc giấy màu vàng, đưa qua.

Tiểu Hoa vẫn đang khóc, Thẩm Trung Nghĩa nói: “Con dứt cho em đi.”

Thẩm Hi Tri nhìn Tiểu Hoa nước mắt nước mũi tèm lem, chép miệng ghét bỏ, nhưng vẫn bóc lớp giấy vàng ra, Hứa Kiến Quốc phối hợp xoay đầu Tiểu Hoa lại, Thẩm Hi Tri nhét chocolate vào miệng cô.

Ăn không ngon! Trong miệng Tiểu Hoa đắng nghét, giống như thuốc đắng mà ông lão bắt cô uống vậy, nhưng chưa kịp nhả thì nó đã nhào ra, dính trong miệng cô. Cô nhăn mặt, không cách nào nuốt được.

Xe chạy trên đường núi quanh co, tiếng khóc của cô ngày một nhỏ đi, cuối cùng biến thành tiếng nức nở. Thẩm Hi Tri quay đầu lại, thấy cô co người trên ghế ngủ thiếp đi, trên mặt còn vương nước mắt.

Chương 4: Tiểu Hoa lên thành phố

Thành phố là một nơi vô cùng lạ lẫm đối với Tiểu Hoa, ở đây không có bờ ruộng, không có đường đất, cũng chẳng có gà. Khi cô tỉnh dậy, xe đang chạy vào một cái vườn rộng, nhà cửa ở đó trông rất lạ, cao ơi là cao, lại còn có rất nhiều cửa sổ. Cô bé sợ hãi không chịu xuống xe.

Cậu bé kia đã xuống xe, nhìn cô như một con ngốc.

Tiểu Hoa ôm cửa xe kêu: “Con cầu xin tí, con cầu xin tí.”

Mấy ngày nay Hứa Kiến Quốc chịu đựng con khỉ quắt queo này đủ rồi, xách Tiểu Hoa lên lầu, cô vừa khóc vừa kêu, Hứa Kiến Quốc đập vào mũi cô một cái: “Ồn ào cái gì, về nhà rồi!”

Nhà

Tiểu Hoa không giãy dụa nữa.

Cửa nhà ở trên lầu 3 mở ra, có một dì đứng chờ ngoài cửa, cười trông rất đẹp. Tía đặt cô xuống, cô đứng ngoài cửa lên nhìn vào bên trong, thấy nền bên trong giống như sàn nhà mới hiệu ra, ồ, thì ra ba bước lên nhiều bậc thang như vậy để đến đây à, chỗ này thật là cao.

Cô nghe dì nói: “Vào nhanh lên, đi đường có mệt không.”

Hứa Kiến Quốc đẩy Tiểu Hoa vào, đóng cửa lại rồi nói: “Đây là mẹ con, mau gọi mẹ đi.”

Tất cả sợ hãi cùng lo lắng của Tiểu Hoa như tan biến, má không đi đâu hết! Má ở đây mà!

“Má!” Cô vui vẻ cười chạy lại ôm chân Trần Ái Lệ, tự nhiên muốn khóc, nhưng lí do lần này là gì nhỉ? À, chắc có lẽ vì cô chưa rửa mặt sạch sẽ.

Trần Ái Lệ nghiêng đầu liếc Hứa Kiến Quốc, Hứa Kiến Quốc vội cười rồi đẩy Tiểu Hoa ra, sửa lời: “Là mẹ, không được gọi má, như vậy quê mùa lắm.”

Tiểu Hoa vẫn còn muốn ôm Trần Ái Lệ, chân của má không giống chân tía, má thật mềm, trên người thơm quá. Trần Ái Lệ vội tránh xa cô vài bước, hỏi Hứa Kiến Quốc: “Sao nó bần thế?”

Tiểu Hoa then thùng chùi mặt, cảm giác Hứa Kiến Quốc nhéo gáy mình, cô ngoan ngoãn gọi: “Mẹ.”

Lần đầu tiên xưng hô kiểu này thật lạ lắm, cô nói xong cúi đầu cười.

Trần Ái Lệ nhìn cô bé, một con nhóc bần thủ không nói được tiếng phổ thông, còn cười trông đần thối. Bà ta nhíu mày tròng Hứa Kiến Quốc, Hứa Kiến Quốc tránh né ánh mắt bà ta, dắt tay Tiểu Hoa nói: “Nào, ba dẫn con đi xem phòng ngủ.”

Trong phòng khách, Trần Ái Lệ nói: “Hai ba con anh ở nhà đi, em đi đánh bài.”

Tiểu Hoa chỉ nghe thấy tiếng cửa sắt bên ngoài ‘cạch’ một tiếng, cô hỏi tía: “Má đi đâu vậy?”

“Đi làm.” Hứa Kiến Quốc nói, uốn nắn lại lần nữa: “Là mẹ.”

“Mẹ.” Tiểu Hoa líu ríu nói, theo chân tía vào một gian phòng.

Căn phòng này không lớn, nhưng lại có giường, có bàn, chăn mền in hình động vật nhỏ, dép màu hồng phấn. Tiểu Hoa vừa nhìn đã thích. Hứa Kiến Quốc ngồi xổm trước mặt cô, lần đầu tiên nhẹ nhàng nói chuyện với cô bé: “Tiểu Hoa, sau này con phải ngoan ngoãn, chuyện gì cũng phải nghe theo lời mẹ, biết chưa?”

“Dạ!” Tiểu Hoa gật đầu: “Con không gây chuyện, con ngoan ngoãn.”

Hứa Kiến Quốc xoa đầu cô, thở phào nhẹ nhõm.

Mẹ đi làm thật lâu mà vẫn chưa về, Tiểu Hoa ngồi chờ, vô tình ngủ thiếp đi. Đến khi tỉnh lại đã là sáng sớm hôm sau, cô ra khỏi phòng mình, đúng lúc tía cũng đi ra, ra dấu im lặng với cô, rón rén dẫn cô về phòng ngủ. Cô học theo tía đặt ngón trỏ lên môi, tủm tỉm cười.

Tía nói: “Con ở nhà với mẹ, ba đi làm.”

Tiểu Hoa vô cùng vui vẻ: “Má về rồi ạ!”

Tía không đáp lại, chỉ nhìn cô, cô vội sửa miệng: “Mẹ.”

“Ừ”, tía gật đầu, đi ra ngoài.

Nhà đối diện cũng vừa lúc mở cửa, cô nghe tía nói: “Giám đốc Thâm đi sớm thế, chắc chưa ăn sáng phải không? Đi, chúng ta cùng

đến quán ông Trần ăn mì, Hi Tri lại đến cung thiếu nhi à? Ở cung thiếu nhi chơi vui không?”

“Cũng được ạ.”

Tiểu Hoa ló đầu nhìn, thấy cậu bé đeo beo lô đang nhìn cô. Cô vội trốn, nghe tiếng bước chân họ đi xuống lầu.

Căn nhà vô cùng yên tĩnh, cô không ngủ được, cũng không có việc gì làm, đành ngồi xỏm trước cửa phòng mẹ, như thế khi mẹ tỉnh dậy đi ra là có thể nhìn thấy cô ngay. Mùa hè ve kêu râm ran từ sáng sớm, tiếng sau to hơn tiếng trước, cô chờ thật lâu thật lâu, nhưng mẹ vẫn chưa đi ra.

Điện thoại bàn vang lên, nhà nội không có điện thoại, nhưng cô từng thấy ở nhà Lưu Mỹ Lệ rồi. Lưu Mỹ Lệ nói nếu như không nghe máy thì nó vẫn kêu mãi như vậy, Tiểu Hoa không muốn đánh thức mẹ, cô đứng dậy định đi nghe điện thoại. Nhưng điện thoại lại không kêu nữa, cô nhìn nó hồi lâu, không biết có chuyện gì xảy ra.

Loáng thoáng nghe thấy trong phòng mẹ có tiếng nói, cô dấn lỗ tai lên cửa, nghe mẹ cười, nói: “Hôm qua xui quá, hôm nay nhất định phải chiến tới cùng mới được.”

Tiểu Hoa sửa sang lại đầu tóc, rất muốn rất muốn mẹ nhìn cô.

Một lát sau, mẹ đi ra. Tiểu Hoa ôm lấy chân mẹ, hỏi: “Mẹ ơi, Tiểu Hoa có thể ngủ cùng mẹ được không?”

Tại sao ở đây lại có nhiều phòng như vậy chứ? Tại sao mọi người không ngủ cùng nhau? Buổi tối ngủ một mình cô rất sợ.

Trần Ái Lệ cúi đầu nhìn con nhóc đen đui, giật giật chân đẩy cô ra, hỏi: “Ba mày đâu?”

“Tía... Ba đi làm rồi.” Tiểu Hoa vội sửa miệng.

Trần Ái Lệ nhú mày, quay người đi gọi điện thoại, nói: “Phiền anh cho tôi gặp Hứa Kiến Quốc.”

Lúc này Tiểu Hoa mới phát hiện, hóa ra trong phòng ba mẹ còn có một cái điện thoại nữa! Nhiều hơn nhà Lưu Mỹ Lệ một cái luôn!

Trần Ái Lệ nói to, bực bội: “Anh quăng nó cho em làm gì!”

Gió nóng ngoài cửa sổ thổi vào, nóng tới mức người Tiểu Hoa nhể nhại mồ hôi, cô muốn nhảy xuống sông bơi lội, muốn đi mò ốc cho nội ăn.

Hôm nay không thể xuống nước bơi lội, nhưng Tiểu Hoa rất vui vẻ, vì mẹ dẫn cô ra ngoài chơi! Bọn họ không đi ra khỏi khu vườn rộng mà vào một tiệm cắt tóc, nhưng không phải để cắt tóc đâu, đi vào sau chỗ cắt tóc có một căn phòng, ở đó có một cái bàn 4 góc, trên bàn có thật nhiều khối vuông màu xanh lá cây.

Tiểu Hoa ngoan ngoãn ngồi cạnh mẹ, nghe tiếng khối vuông va vào nhau lạch cạch, nhìn mẹ xếp chúng thành một hàng dài.

Bà Đáp Tử cười nói: “Ái Lệ cô có phúc ghê, nháy mắt cái liền có con gái lớn như vậy, sau này hưởng phúc lắm đấy.”

Trần Ái Lệ nói: “Có được hưởng phúc hay không còn chưa biết, nhưng con bé này có phúc đấy, chị xem cái váy này đi, còn

giường ngủ đồ đạc trong nhà nữa, đều do một tay em chuẩn bị, em chỉ sợ có người nói em không tốt với con.”

Liên Thanh lâu dưới nói: “Ôi chao bọn chị thấy rồi, cô đối xử tốt với nó thật đấy.”

Trần Ái Lệ đánh một quân bài, nói: “Em tốt với nó như thế mà nó chẳng mang lại may mắn cho em tí nào, hôm qua vừa đến em đã thua tiền.”

“Vậy sao hôm nay cô còn dẫn tới?”

“Trong nhà không có ai, để nó một mình em không yên tâm.”
Trần Ái Lệ nói, đưa tay xào bài.

Ánh mắt Tiểu Hoa rời khỏi bộ đồ hoa hòe của mẹ, phát hiện cốc nước đã cạn. Cô nhìn quanh phòng, thấy trong góc khuất có một cái bình thủy (Phích nước). Cô muốn rót thêm nước cho mẹ, việc này cô làm được.

Đứa trẻ nhỏ gầy ôm cái bình thủy không nhỏ hơn cô là bao đi đến, dè dặt đổ vào cốc nước bên cạnh Trần Ái Lệ.

“Ừ!” Trần Ái Lệ hạ bài, đập tay: “Ừ rồi! Chung tiền chung tiền nhanh lên!”

Tay bà ta vừa lúc hất vào Tiểu Hoa đang rót nước, làm cô bé loạng choạng ngã, bình thủy rơi xuống. Ông chủ tiệm cắt tóc lập tức chạy đến ôm cô bé dậy, may mà chỉ dính một ít nước nóng, bị phỏng một ít, bôi thuốc là được.

Tối hôm đó Hứa Kiến Quốc đi làm về liền thấy Trần Ái Lệ và Tiểu Hoa ngồi trong phòng khách, trên người Tiểu Hoa có mùi thuốc, nói với tía: “Con không cẩn thận nên bị ngã.”

Trần Ái Lệ nói: “Anh thấy rồi đó, nó tự ngã.”

Hứa Kiến Quốc kéo vợ vào phòng, Tiểu Hoa có thể nghe thấy bọn họ nói chuyện.

“Sao em không chăm sóc nó một chút? Sao lại mang nó đi chơi mặt chược!”

“Ai muốn chăm thì chăm, anh đừng có đổ lên đầu tôi!” Trần Ái Lệ nói to.

“Anh còn phải đi làm! Em nhỏ giọng chút!”

“Em mặc kệ, dù sao em cũng không rảnh mà lo cho nó đâu.” Trần Ái Lệ nói.

Tiểu Hoa ngồi ngoài phòng khách nghịch ngón tay, chợt thấy nhớ nội.

Cũng đến lúc báo danh vào tiểu học, hôm sau Hứa Kiến Quốc xin nghỉ một ngày dẫn Tiểu Hoa đi báo danh, nhưng chỉ đi một lát đã về, vì Tiểu Hoa không có hộ khẩu. Hứa Kiến Quốc không có kinh nghiệm trong chuyện này, dẫn Tiểu Hoa đến nhà giám đốc Thẩm đối diện hỏi ý kiến.

Thẩm Trung Nghĩa hỏi: “Con gái cậu sinh ngày mấy tháng mấy?”

Hứa Kiến Quốc gãi đầu: “Hình như... Nhỏ hơn Hi Tri một tuổi, sinh vào mùa đông.”

Thẩm Trung Nghĩa nói: “Vậy còn chưa đến tuổi đi học mà.”

Hứa Kiến Quốc cười : “Đi học sớm tốt hơn.”

Thẩm Trung Nghĩa không nói gì thêm, viết giấy cho Hứa Kiến Quốc đi đóng dấu.

“Cám ơn cám ơn, cám ơn giám đốc Thẩm.”

Dẫn Tiểu Hoa đi ra, vừa lúc gặp Thẩm Hi Tri đi mua kem đá về, Hứa Kiến Quốc kéo cậu lại, hỏi: “Hi Tri, cháu đặt tên cho em đi.”

Thẩm Trung Nghĩa nghe thấy, ngăn lại: “Không được, trẻ con biết gì đâu mà đặt tên.”

“Sao lại không biết chứ? Hi Tri ở trong cung thiếu nhi học rất giỏi đó thôi.” Hứa Kiến Quốc ngồi xuống hỏi cậu: “Cháu thấy tên nào hay? Chú không biết nhiều chữ, Hi Tri giúp chú nha?”

Bạn nhỏ Thẩm Hi Tri hôm nay ở cung thiếu nhi học được một câu: Bình an cát tường. Chữ viết của cậu được 100 điểm, còn được cô giáo treo trong phòng nữa, vậy nên cậu nói: “Bình An.”

Bình An? Hứa Kiến Quốc suy nghĩ mấy giây, vỗ tay một cái, tên này hay đấy!

May mà không phải cái tên lung tung nào đó, Thẩm Trung Nghĩa cũng không ngăn cản.

Và thế là, vì chuyện đi học nên sinh nhật của Tiểu Hoa từ mùa đông biến thành mùa xuân, cũng đã có tên gọi, cô tên Hứa Bình An.

Chương 5: Ghét nơi này

Ngày đầu tiên đi học vết bọng trên vai còn chưa lành, Hứa Kiến Quốc đi công tác từ hôm trước, vì thế việc đưa Tiểu Hoa đi học rơi vào tay Trần Ái Lệ. Trần Ái Lệ chơi mạt chược cả đêm, đến sáng mới về nhà, vừa mở cửa đã thấy Tiểu Hoa đeo cặp sách đứng đợi. Vừa lúc cửa nhà đối diện mở ra, cậu bé cũng đeo cặp sách đứng đó.

Năm nay cậu lên lớp hai, trường học gần nhà nên cậu nói ba để cậu tự đi. Ba đồng ý, còn khen cậu là nam tử hán.

“Hi Tri!” Trần Ái Lệ gọi cậu, cười hỏi: “Cô có chút việc không đi được, để em đi học chung với cháu có được không?”

Nói rồi nhét vào tay cậu một tờ tiền: “Hai đứa xuống dưới lầu ăn mì đi nha.”

Cậu bé nhìn Tiểu Hoa, Tiểu Hoa phụng phịu: “Con không muốn.”

Trần Ái Lệ chẳng cần biết cô có muốn hay không, đẩy Tiểu Hoa ra ngoài rồi đóng sầm cửa lại.

Hai đứa bé mắt lớn trùng mắt nhỏ, cuối cùng cậu bé đi xuống lầu trước. Tiểu Hoa đành lẻo đẹo theo sau, vì cô không nhớ đường đến trường. Sắp được đi học rồi, cô chợt thấy xúc động, cô còn nhớ một năm trước ở nhà nội, cậu bé đoán đúng hết trò chơi trong TV. Nếu được đi học, cô cũng sẽ giỏi như vậy thôi.

Cậu bé dừng lại trước quán ông Trần, không nhìn cô, hỏi: “Có muốn ăn mì không?”

Mùi thơm từ trong quán bay ra, bụng Tiểu Hoa ùng ục kêu một tiếng, nhưng cô bé lắc đầu: “Không muốn.”

Cậu bé đi thẳng qua tiệm mì, ra khỏi khu chung cư. Hai đứa trẻ một trước một sau đi đến trường, cậu bé gặp bạn cùng lớp, bạn học hỏi cậu: “Ai vậy? Bản kinh, quen cậu à?”

Tiểu Hoa ngẩng đầu nhìn cậu bé, nhớ trước đây cậu còn nghịch nước cùng mình mà.

“Không, không quen.” Cậu bé phủ nhận.

Tiểu Hoa được phân đến lớp 1A, đi học đối với cô là một chuyện vô cùng mới mẻ, cô mất cả ngày mới làm quen được, bạn cùng bàn hỏi cô: “Sao cậu không chải đầu?”

Tiểu Hoa sờ tóc mình, cười nói: “Quên mất.”

Trước đây nội không bảo cô chải đầu.

“Vậy sao cậu không rửa mặt?”

Tiểu Hoa vẫn cười: “Quên mất.”

Trước đây nội cũng không bảo cô rửa mặt.

Bạn cùng bàn nhìn tay Tiểu Hoa, lặng lẽ xịch ra xa một chút, chỉ chỉ ngón tay cô bé hỏi: “Sao lại bẩn thế?”

Tiểu Hoa cúi đầu nhìn, trong móng có giắt bùn đen, do vừa nãy cô ngắt cỏ bên đường làm bẩn. Cô bé lúng túng.

Nhưng dù thế nào thì ngày học đầu tiên cũng trôi qua, cô và các bạn mặc đồng phục giống nhau lao ra khỏi lớp.

Trên đường về nhà cũng một trước một sau, dù không hẹn nhưng chỉ có một đường về nhà như vậy thôi, không thể tránh được.

Lúc đi lên lầu, cậu bé đi trước tự nhiên chạy nhanh, hô lên: “Mẹ!”

Tiểu Hoa ngửa đầu nhìn, thấy một dì đứng trên bậc thang, cũng đẹp giống mẹ cô vậy, mái tóc thật dài. Cô thấy cậu bé nhào vào lòng dì, còn dì ôm lấy cậu bé.

Tiểu Hoa đứng ở đó, ngón tay gầy gầy quai cặp. Lương Nhu thả con trai xuống, vẫy tay với Tiểu Hoa: “Cháu là Tiểu Hoa phải không? Dì hay nghe Hi Tri nhắc về cháu đó.”

Cậu bé nhíu mày kéo áo mẹ, Lương Nhu xoa đầu con trai, cười cười ngồi xuống cạnh Tiểu Hoa, nói: “Dì là mẹ của Hi Tri, chào cháu.”

Tiểu Hoa nghĩ một lát, gọi: “Dì.”

“Ngoan lắm.” Lương Nhu nắm tay Tiểu Hoa.

Đó là một bàn tay vô cùng khác tay của nội, Tiểu Hoa ngo ngác nhìn, Lương Nhu nói với cô: “Mấy hôm trước dì phải đi công tác nên không ở nhà, Hi Tri gọi điện cho dì nói cháu giận anh, có phải không?”

Tiểu Hoa nhìn cậu bé, cậu bé đỏ mặt, ngó lên trần nhà.

Lương Nhu nói: “Hi Tri nói với dì là anh không muốn ăn gà đầu, anh cũng thấy gà rất đáng yêu, cháu đừng giận anh nữa nhé, hai đứa làm anh em tốt, có được không?”

Cậu bé đang ngẩng đầu nhìn trần nhà lén liếc Tiểu Hoa, Tiểu Hoa lắc đầu: “Gà không còn nữa.”

Gà không còn nữa, cô không muốn làm anh em tốt với cậu.

Trên bậc thang vang lên tiếng hừ khinh thường của cậu bé.

Lương Nhu không ngờ Tiểu Hoa lại cố chấp như vậy, nhưng bà cũng không khuyên nữa, nắm tay cô đi lên lầu, nói: “Đến nhà dì chơi nhé? Tóc cháu rối tung hết cả rồi, để dì chải đầu cho cháu.”

Tiểu Hoa khe khẽ gật đầu, nắm chặt tay dì.

Cậu bé nắm bàn tay kia của Lương Nhu, nói với Tiểu Hoa: “Tao có mẹ!”

Tiểu Hoa nói: “Em cũng có mẹ.”

Cậu bé há miệng còn muốn nói thêm, lại bị Lương Nhu cắt ngang, Lương Nhu nói: “Cặp sách của Tiểu Hoa đẹp quá, mẹ mua cho cháu à?”

Tiểu Hoa hạnh phúc gật đầu: “Mẹ cháu mua.”

“Mẹ tốt với cháu quá.” Lương Nhu mở cửa dẫn Tiểu Hoa vào nhà.

Bà lấy dây thun và lược ra, cần lược nhúng vào nước rồi chải đầu cho Tiểu Hoa, nói: “Nếu mẹ bận thì Tiểu Hoa tự chải đầu nhé, cháu là học sinh tiểu học rồi, là học sinh thì phải sạch sẽ gọn gàng, sau này còn được mang khăn quàng đỏ nữa, đẹp lắm.”

Cậu bé ngồi phía xa lắm lắm: “Con cũng sắp được mang khăn quàng đỏ rồi!”

Tiểu Hoa không biết khăn quàng đỏ là cái gì, nhưng cô cũng muốn mang, cô cố gắng nhớ các bước chải đầu của dì.

Lương Nhu lại lấy khăn ẩm lau mặt cho Tiểu Hoa, rồi cắt móng tay cho cô, Tiểu Hoa rất vui vẻ, ngày mai bạn ngồi cùng bàn nhìn thấy chắc sẽ thích cô rồi.

Ánh mắt cậu bé dời khỏi sách vở, nhìn thấy đứa bé đứng cạnh mẹ mình dường như hoàn toàn biến thành người khác, đây là lần đầu tiên cậu thấy Tiểu Hoa như vậy, hình như từ trước đến nay cậu chưa nhìn mặt cô rõ ràng như thế, thì ra, cô rất dễ thương.

Lương Nhu cười hỏi con trai: “Hi Tri, con thấy sao?”

Cậu bé quay mặt đi: “Xấu muốn chết.”

Tiểu Hoa vui vẻ về nhà, Trần Ái Lệ kéo bím tóc của cô, nói: “Đi đâu mà giờ mới về!”

Tiểu Hoa giữ bím tóc, nói với mẹ: “Đến nhà dì đôi diện.”

“Làm cái gì?” Bà ta lại kéo tóc.

Bím tóc của Tiểu Hoa rơi tung, dây thun màu hồng dì cho cũng đứt. Cô gãi đầu, cẩn thận gọi một tiếng mẹ.

Trần Ái Lệ nhú mày: “Mẹ cái gì mà mẹ, mày biến khuất mắt đi cho rồi!”

Tiểu Hoa không biết mình đã làm sai điều gì.

Hôm sau Tiểu Hoa dậy sớm, bồn rửa mặt trong phòng vệ sinh cao quá, cô vát vả lấm mới tìm được được cái ghế con. Cô đứng lên ghế cẩn thận đánh răng rửa mặt, sau đó chải đầu. Tóc cô dày lại còn hơi xoăn, bàn tay bé nhỏ phải tốn nhiều công sức mới chải được. Tiểu Hoa học theo dì Lương Nhu, cầm lược nhúng vào nước rồi chải tóc, lần đầu tiên vụng về nên mãi mới buộc được bím tóc sau đầu, không gọn gàng lắm nhưng cũng đỡ hơn hôm qua nhiều. Cô còn không bôi thuốc bóng, vì sợ bạn cùng bàn không thích mùi thuốc.

Mẹ vẫn đang ngủ, cô rón rén đóng cửa, bụng kêu òng ọc.

Tiểu Hoa cười khanh khách, cảm thấy hơi thẹn thùng, vừa quay đầu lại thấy cậu bé cũng đứng ngoài cửa, nhìn cô từ trên xuống dưới. Tiểu Hoa há hốc mồm, cậu bé quay đi.

Bọn họ một trước một sau đi học, cả đoạn đường Tiểu Hoa không ngắt cổ nữa, thỉnh thoảng cô giơ tay sờ tóc, để chắc rằng gió không thổi rối tóc.

Khai giảng được một tháng, các bé lớp 1 chào đón bài kiểm tra đầu tiên trong đời. Tiểu Hoa không biết nhiều chữ, vừa làm bài vừa ngủ gật. Khi có kết quả, Tiểu Hoa bị điểm thấp nhất.

Sau đó hợp phụ huynh.

Hứa Kiến Quốc bị cô giáo giữ lại nói chuyện riêng, nói học sinh đứng cuối lớp rất đặc biệt, hi vọng phụ huynh ở nhà dạy dỗ nhiều hơn. Hứa Kiến Quốc sượng mặt, về nhà lôi Tiểu Hoa ra đánh một trận. Tiểu Hoa khóc âm lên.

Trần Ái Lệ khinh khỉnh nói: “Đúng là mất mặt.”

Hứa Kiến Quốc chỉ vào mũi Tiểu Hoa: “Mày còn đứng bết nữa tao đánh chết mày luôn!”

Tiểu Hoa lau nước mắt, nói: “Con muốn nội.”

Trần Ái Lệ nói với Hứa Kiến Quốc: “Thấy chưa, còn không quen đây! Chúng ta tốt với nó vậy mà nó còn nhớ thương cái quê nghèo rách mồng tơi đó.”

“Cô nói ít thôi, lo nấu cơm đi!”

Trần Ái Lệ hừ một tiếng.

Mặc dù bị đánh một trận nhưng chuyện học hành của Tiểu Hoa cũng chẳng khá hơn là bao, ông chủ tiệm cắt tóc lâu dưới về quê thăm người thân, Trần Ái Lệ ngứa tay, ở nhà mở sòng bài, cả ngày đều là tiếng xáo mạt chược, làm tới nào Tiểu Hoa cũng mất ngủ, ban ngày lên lớp ngủ bù.

Trò chơi đoán chữ trước đây thấy Thẩm Hi Tri chơi vui vẻ, mà thực tế lại chán vô cùng, Tiểu Hoa thật sự hối hận vì mình nói muốn đi học, mỗi ngày tập viết chẳng có gì thú vị, cô nhớ sông ở quê, nhớ con giun mập trong bờ ruộng, nhớ căn nhà nhỏ của nội.

Khi đó cô có thể đếm tới hai mươi, mà đi học một tháng rồi, cô cũng chỉ biết đếm tới hai mươi.

Cô không thích tên mới của mình, cô bảo mọi người gọi cô là Tiểu Hoa, nhưng ai cũng cười cô, nói cô ngốc. Dần dà, bạn bè cô giáo gọi cô, cô cũng không trả lời, mọi người đều nói có quái đản.

Trước khi thi giữa kì, mẹ của bạn ngồi cùng bàn Tiểu Hoa đến gặp cô chủ nhiệm, yêu cầu đổi chỗ cho con gái, lí do là Tiểu Hoa quá bẩn. Cô chủ nhiệm biết chuyện này, cũng từng nói Tiểu Hoa rồi, nhưng cô bé lúc nào cũng mặc đồng phục bẩn thỉu đến trường, áo trắng đều biến thành nâu đen, giày cũng vậy.

Cô giáo xếp chỗ ngồi lần nữa, lớp có sĩ số lẻ nên Tiểu Hoa được sắp ngồi ở bàn cuối cùng, chỉ ngồi một mình.

Tiểu Hoa lưu lạc đến bàn cuối có một biệt danh, mấy đứa con trai nghịch ngợm trong lớp thích gọi cô là Tiểu Hoa bẩn.

Kì lạ là, giống y biệt danh trước đây của cô.

Nhưng Tiểu Hoa lại tủi thân vô cùng, cô nghe lời dì Lương Nhu chải đầu, không nghịch bùn, tắm rửa mỗi ngày, nhưng mẹ không khi nào giặt đồ cho cô cả, cô tự giặt lại không sạch.

Cô không bẩn .

Tại sao con nít trong thành phố lại đáng ghét như vậy chứ? Cô ghét ở đây!

Chương 6: Sự kiện dẫn mặt

Chuyện Tiểu Hoa lúc nào cũng đứng bết lớp bị Trần Ái Lệ ‘khoe khoang’ trên bàn mặt chược, làm cả khu chung cư ai cũng biết con bé nhà quê lên phố không biết thương ba thương mẹ, cả ngày chỉ chơi bời gây sự.

Lúc ăn tối, Lương Nhu hỏi con trai: “Ở trường con có quan tâm Bình An không?”

Thẩm Hi Tri cắn miếng cà rốt mà cậu không thích ăn nhất, lắc đầu: “Ai thèm quan tâm nó chứ.”

Lương Nhu gấp thức ăn cho con, nói: “Cục cung, con giúp đỡ Bình An nhiều vào nhé, mẹ thấy con bé rất ngoan ngoãn hiểu chuyện.”

Thẩm Hi Tri đỏ mặt nói: “Con lớn rồi, đừng gọi ‘cục cung’ nữa.”

Dừng một lát: “Nó ngoan ngoãn hiểu chuyện chỗ nào chứ?”

Lương Nhu thở dài, không giải thích rõ ràng với con.

Hôm sau, hai đứa bé lại chạm mặt trước cửa nhà, cậu bé lúc nào cũng sạch sẽ, ngay cả đế giày cũng trắng tinh như mới. Tiểu Hoa cúi đầu nhìn lại mình, gần đây cô học được một chiêu, đó là mỗi khi tan học cô đều lén cầm một cục phấn trắng chà lên giày, như thế giày của cô cũng thành màu trắng rồi. Nhưng mà quần áo của cô chẳng bao giờ sạch được.

Trần Ái Lệ gọi với theo: “Bình An, tan học mày mua một túi ô mai cho tao.”

Tiểu Hoa không đáp lại, cô đã nói rất nhiều lần rồi, tên cô không phải là Bình An.

Trần Ái Lệ giật tóc cô bé: “Có nghe không hả?”

Bím tóc Tiểu Hoa lập tức rơi tung, cô gật đầu.

“Quái đản!” Trần Ái Lệ chửi một tiếng, đóng sầm cửa lại.

Thời tiết dần chuyển lạnh, học sinh lại đổi sang mặc áo đồng phục dài tay, nhưng cũng có hôm trời đột nhiên nắng gắt, nóng còn hơn cả mùa hè nữa. Tiết học cuối cùng hôm nay là thể dục, các bạn nhỏ xếp thành hàng ném bóng chày, tan học đám nhỏ đeo cặp sách trên lưng ủa ra cổng trường như ong vỡ tổ. Hôm nay Tiểu Hoa đi trước còn cậu bé đi sau, nắng chói chang, cậu thấy cô rút người lại, đầu đầy mồ hôi nhưng sống chết cũng không chịu thả ống tay áo xuống.

Cậu bé chợt nhớ đến rất lâu về trước, hồi nghịch nước trên bờ sông cùng cô, cô nói quần áo ướt nội sẽ mẩn, nên cời trần nhảy xuống.

Về tới khu chung cư, Tiểu Hoa dừng ở quán tạp hóa mua ô mai, mẹ không nói muốn ăn loại nào cả, lỡ mua sai lại bị mẩn. Nhưng cô chưa ăn ô mai bao giờ, phải làm sao đây?

Cô nghĩ cậu chắc chắn biết, nên hỏi: “Anh biết loại nào ăn ngon không?”

Cậu bé không thèm để ý đến cô, hai người còn chưa giải quyết xong chuyện gà mẹ đâu!

Tiểu Hoa không nghe thấy đáp án, đành chọn túi ô mai đắt tiền nhất.

Chắc không sai đâu nhỉ?

Mùa thu là mùa thích hợp để bồi bổ cơ thể, Lương Nhu hầm canh bồ cho con trai, chờ cậu tan học về uống, lúc mở cửa ra lại thấy Tiểu Hoa cũng đứng đó, bèn kéo cô vào nhà. Tiểu Hoa không dám ở lại quá lâu, sợ mẹ nổi giận, Lương Nhu đành đưa chén canh đã để nguội cho con trai cho Tiểu Hoa uống trước. Tiểu Hoa uống, mũi đầy giọt mồ hôi. Lương Nhu cởi áo khoác đồng phục cho cô bé, cười nói: “Uống chậm một chút, còn nhiều lắm.”

Dì Lương Nhu nói êm tai quá, Tiểu Hoa mơ màng nghe, rồi ngượng ngùng cười: “Uống ngon quá.”

Lương Nhu không nói gì, Tiểu Hoa lúc này mới nhớ ra, để chén xuống nói phải về nhà.

“Ừ, cháu về đi.” Lương Nhu không giữ cô bé lại.

Chờ cửa nhà đối diện đóng lại, cậu bé đứng bên cạnh bàn nhìn chén canh còn chưa kịp uống hết, bĩu môi.

Lương Nhu xoa đầu con trai: “Cục cưng, con phải đối xử tốt với em nhé.”

Tối hôm ấy cậu bé ngủ thật lâu, sáng sớm hôm sau đứng đợi dưới lầu. Tiểu Hoa mở cửa đi ra không thấy cậu, thở phào nhẹ nhõm, nào ngờ đi xuống lầu lại bị cậu túm lại kéo ống tay áo xuống.

“Làm cái gì vậy!” Cô bé la lên.

“Không liên quan tới mày!” Cậu đáp.

Không lâu sau Trần Ái Lệ lại bảo Tiểu Hoa mua ô mai cho bà ta, Tiểu Hoa vẫn chọn loại đắt tiền nhất, mẹ ăn ngon miệng, tâm tình vui vẻ vò rối tung cả đầu tóc cô.

Sau đó cả khu chung cư đều biết vợ Hứa Kiến Quốc mang thai. Tiểu Hoa biết muộn hơn, nếu không phải ba nói cho cô biết trong nhà sắp có em bé, cô vẫn còn tưởng chẳng qua mẹ thích ăn ô mai thôi.

Đối với em bé sắp chào đời, Tiểu Hoa không rõ cảm xúc của mình là gì. Nghe mẹ nói sau khi sinh em bé sẽ không đi đánh bài nữa, cô có một chút mong chờ.

Đi học vẫn chẳng có ý nghĩa gì với cô, nhưng trong lớp gần đây đang có tin đồn, nghe nói có học sinh hư hỏng bị đuổi học, ngày nào cũng đứng trong con hẻm nhỏ chờ ‘Dẫn mặt’. Tiểu Hoa nằm bẹp xuống bàn, nghe các bạn nữ trong lớp sợ hãi nói ‘Dẫn mặt’ kinh khủng lắm, còn nói đám học sinh hư buổi tối hay lén vào trường đập vỡ cửa kính.

Tiểu Hoa nghiêng đầu nhìn, lớp học của cô có một cái cửa kính bị vỡ.

Thứ sáu là ngày tổng vệ sinh của trường, trong lớp chia ra một nửa đi quét sân trường còn một nửa ở lại lau lớp. Cô chủ nhiệm nói sửa lại cửa kính vỡ, gọi điện cho thợ kính rồi quay xuống lớp hỏi ai muốn đi dẫn đường cho bác thợ. Các bạn nhỏ đang xúm lại quét phòng, chỉ có Tiểu Hoa đứng quét riêng một góc, cô giáo nhìn khắp lớp, hỏi: Bình An, em đi được không?”

Tiểu Hoa đặt chổi xuống rồi đi ra, đứng trước cổng trường chờ một lúc lâu, chán nản: “Bác thợ sửa kính bao giờ mới đến đây?”

Là đứa bé lớp 1 còn ngây thơ, cô sợ nếu quay về nói với cô giáo sẽ bị cô giáo trách phạt, vì thế Tiểu Hoa đi ra khỏi cổng trường, rẽ vào con hẻm nhỏ tìm bác thợ sửa kính, nếu bác vẫn còn ở trong tiệm thì tốt quá, như thế cô có thể dẫn bác vào lớp sửa kính cửa rồi!

Sau đó cô gặp cảnh ‘Dần mặt’ trong truyền thuyết.

Tiền lẻ Hứa Kiến Quốc cho cô ăn sáng bị bọn con trai cao lớn hơn cô rất nhiều moi ra, bọn chúng đẩy cô vào một góc tối, đè cô lên tường gạch, nghiêng răng: “Nếu mày mách với giáo viên tao sẽ giết mày!”

Tiểu Hoa giơ tay gạt lại: “Trả tiền cho tao!”

Một thằng nhóc to con giật bím tóc cô, khuôn mặt non nớt lộ vẻ hung ác không hợp tuổi, cảnh cáo: “Tuần sau bọn tao ở đây

chờ mày, mày phải mang tiền cho bọn tao, nếu không đánh chết mày.”

Tiểu Hoa không đẩy thằng nhóc kia ra được, giò chân đá, kết quả lại bị đẩy một cái, người đập vào đá, chảy máu. Bọn kia thấy chơi đủ rồi thả Tiểu Hoa ra, cười hơ hớ đi thẳng.

Đầu Tiểu Hoa choáng váng, ngồi chồm hồm trên mặt đất một lúc lâu mới đứng dậy được, cô bé vẫn theo kế hoạch ban đầu đi qua hẻm nhỏ tìm bác thợ sửa kính, nhưng bác ấy không có ở đây.

Cô bé lại quay về, hóa ra bác thợ đã tìm được phòng học rồi, đang thay cửa kính. Các bạn học đều chăm chú nhìn bác thợ thay kính, không ai để ý tới vết thương trên trán cô cả.

Hôm ấy tan học về, bạn nhỏ Thẩm Hi Tri phát hiện trán Tiểu Hoa chảy máu. Cậu thật không hiểu, tại sao con nhóc Tiểu Hoa này lúc nào cũng làm mình bị thương vậy chứ?

“Bị gì thế?” Cậu không nhìn được, tò mò hỏi.

Tiểu Hoa không đáp.

Về đến nhà Trần Ái Lệ hỏi, Tiểu Hoa nói không cẩn thận bị ngã, bà ta không để ý, sai Tiểu Hoa xuống lầu mua ô mai cho mình. Tiểu Hoa đứng im trước bàn, mãi tới khi Trần Ái Lệ liếc cô một cái.

Tiểu Hoa vô thức lùi ra xa một chút, Trần Ái Lệ không nói gì, lấy trong ngăn bàn mặt chược ra mấy đồng lẻ đưa cho Tiểu Hoa. Tiểu Hoa nhẹ nhàng thở ra, cầm tiền chạy xuống lầu.

Trần Ái Lệ nói với Liên Thanh lâu dưới: “Chị xem, chúng ta ngày xưa học lớp 1 làm gì có tiền tiêu vặt? Kiến Quốc thương nó, ngày nào cũng cho nhiều tiền, thế mà nó không xía ra được một đồng mua tí đồ ăn vặt cho em nữa, giờ đã thế, sau này chẳng nhờ vả gì nó được đâu.”

Mặc dù Tiểu Hoa tuyệt đối không đưa tiền cho bọn hư hỏng kia, nhưng suốt 1 tuần tiếp theo cô không ăn sáng, để dành từng đồng. Không thể nói rõ tại sao cô lại làm thế, cô đơn thuần chỉ muốn để dành tiền thôi.

Suốt tuần đó, cậu bé nhà đối diện ăn mì ở tiệm ông Trần thường trông thấy Tiểu Hoa đi ngang qua tiệm, dừng chân một lát rồi lại đi thẳng.

Thứ sáu lại đến, tổng vệ sinh xong là được về nhà, Tiểu Hoa giấu tiền dưới đáy cặp sách, đi ra cổng trường.

“Này con nhóc!” Sau lưng có người gọi.

Cô đi nhanh hơn, nhìn thấy Thẩm Hi Tri đằng trước.

Nhanh lên, nhanh lên chút nữa là giữ được cặp sách cậu ta rồi.

Nhưng cô lại bị người phía sau tóm lấy, thằng nhóc gần bên tai cô: “Qua đây chúng ta nói chuyện nào.”

Tiểu Hoa há miệng, thả tay xuống.

Trước đây cô thấy Vương Tiểu Bàn rất đáng ghét, nhưng giờ cô muốn xin lỗi cậu ta, cô sai rồi.

Tiểu Hoa lại bị kéo vào con hẻm tối tăm, vẫn là đám con trai hư hỏng lần trước, bọn chúng lục túi quần túi áo cô một lượt nhưng không thấy gì, vì thế quát lên: “Đưa cặp sách cho tao!”

Tiểu Hoa dán chặt vào tường không chịu tháo cặp xuống, bị bọn chúng kéo tóc. Cô bé cũng đánh trả, húc đầu vào bụng một thằng nhóc, xông qua kẽ hở chạy ra ngoài, mặc dù cô nhỏ con nhưng sức lại không nhỏ.

Có lẽ chưa gặp ai “Ngang tàng bạo ngược” như vậy, bọn nhóc kia ngẩn ra, nhưng nhanh chóng phản ứng lại, bọn chúng bao vây lấy Tiểu Hoa, chuẩn bị cho cô một trận.

Lúc này trường học đã vắng người, xung quanh dần yên tĩnh. Đầu hẻm xuất hiện một đôi giày nhỏ trắng tinh, chiếc cặp sách vừa nãy chưa kịp chạm vào từ từ đặt xuống đất, Tiểu Hoa nhìn qua kẽ hở thấy Thẩm Hi Tri cầm một cục gạch, đập mạnh vào người tên nhóc to con nhất.

Một tiếng đập nặng nề kèm theo tiếng hét đau đớn, đỉnh đầu Tiểu Hoa sáng lên, vì tất cả mọi người đều quay về phía Thẩm Hi Tri.

“Ngu ngốc.” Cậu bé chửi một tiếng, nhìn Tiểu Hoa còn nằm trên mặt đất, nói: “Chạy mau.”

Giày Tiểu Hoa bị giẫm bần thui vô cùng, bần tới mức lấy phấn trắng bôi lên cũng chẳng có ích gì, quần áo cô cũng rách, trên tay có mấy vết máu bầm, nhìn kĩ có thể thấy vết sẹo cũ.

Cậu bé quay mặt đi, không nhìn Tiểu Hoa đáng thương nữa.

Chương 7: Anh hùng cứu mỹ nhân

Lớn đánh nhỏ thường chỉ có một kết cục duy nhất, hướng chỉ đối phương lại đông như vậy. Tiểu Hoa chạy lại nắm tay Thẩm Hi Tri, nghe thấy cậu nghiêng rằng: “Ngốc, không biết đi gọi cô giáo à?”

Tiểu Hoa sững sờ, không biết còn có thể làm vậy. Nhưng không kịp nữa rồi, cô không buông tay Thẩm Hi Tri, thậm chí, em không giận anh nữa rồi, em muốn làm anh em tốt với anh.

Đá đánh đẩy đập cắn, Tiểu Hoa dùng hết mọi chiêu cô biết, cậu bé lại càng không có kinh nghiệm đánh nhau, đành học theo Tiểu Hoa đá đánh đẩy đập cắn. Có một thằng nhóc cầm cặp sách đầu hẻm lên, nói với đồng bọn: “Trong này chắc chắn có tiền.”

Tiểu Hoa buông lỏng cánh tay Thẩm Hi Tri, chạy đi giành lại cặp sách, Thẩm Hi Tri lạc đàn bị đánh một cái, thằng nhóc lúc nãy bị Thẩm Hi Tri đập cầm cục gạch lên, định đập vào đầu Tiểu Hoa. Tiểu Hoa quay lưng về phía nó nên không thấy, Thẩm Hi Tri nhào lên đẩy mạnh thằng nhóc kia, cả hai ngã trên đất. Cánh tay cậu đập trúng cục gạch, lúc đứng dậy phát hiện tay mình không cử động được.

Bảo vệ nghe thấy tiếng động chạy đến, đám nhóc hư hỏng vừa rồi còn hùng hổ lập tức bỏ chạy. Tiểu Hoa ôm cặp sách của Thẩm Hi Tri, chạy lại hỏi cậu: “Có sao không?”

Mặt cậu bé trắng bệch, nhưng lại nói: “Không sao.”

Bảo vệ dẫn hai đứa trẻ đến văn phòng trường, một lát sau cô chủ nhiệm lớp Tiểu Hoa đến. Chủ nhiệm không biết nguyên nhân

chuyện này bắt nguồn từ mình, hỏi Tiểu Hoa: “Bình An , sao em không nói với cô?”

Tiểu Hoa mím môi im lặng.

Cô chủ nhiệm thở dài, đây là một đứa trẻ đặc biệt.

Từ trường học đi về, một mình Tiểu Hoa đeo hai cái cặp sách, lúc gần đến nhà, cô nói: “Đừng nói với ba mẹ có được không?”

Cậu bé quay lại, nhìn thấy vẻ sợ hãi do dự của Tiểu Hoa. Cậu không nói gì, một tay giành lấy cặp sách của mình.

Tiểu Hoa đứng im không dám đuổi theo, cũng không dám về nhà.

Tối hôm đó Lương Nhu phát hiện bất thường, vì con trai không nhắc tay ăn cơm được.

“Có chuyện gì thế?” Bà hỏi.

Cậu bé đổi qua cầm muỗng bằng tay trái, nói: “Con thích như vậy.”

Lương Nhu động vào tay phải của con một cái, lập tức thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu nhăn lại.

Cậu bé đành phải nói: “Con không cẩn thận bị ngã.”

Cánh tay cậu đã nổi vệt xanh, sưng lên, Lương Nhu dẫn con đến nhà thuốc, bác sĩ ở đó lắc đầu: “Có lẽ bị gãy xương, đến bệnh viện đi.”

Cậu bé ngẩn ra, không ngờ lại nghiêm trọng như thế.

Lương Nhu lập tức gọi điện báo Thảm Trung Nghĩa về nhà đưa con đi bệnh viện. Thảm Trung Nghĩa đang cùng Hứa Kiến Quốc chiêu đãi đại biểu trong tỉnh tới, hay tin liền để Hứa Kiến Quốc đón khách, vội vàng đi. Đến khuya Hứa Kiến Quốc về nhà nói với Trần Ái Lệ: “Giám đốc Thảm rất coi trọng anh, em chờ xem, anh sắp thăng chức rồi.”

Trần Ái Lệ sờ cái bụng hơi gồ lên, nói: “Đó là may mắn từ con trai anh đấy.”

Hứa Kiến Quốc cười: “Đúng đúng đúng, đúng là con trai ngoan của anh.”

Sau đó mới nhớ: “Bình An đâu?”

“Không biết nữa.” Trần Ái Lệ trở mình tiếp tục ngủ.

Hứa Kiến Quốc nghĩ một lát, đi ra xem lại phát hiện Bình An không về nhà, giường ngủ của cô trống trơn. Một đêm này nhà họ Thảm và nhà họ Hứa đều không yên ổn, con trai bị ngã ở trường, hôm sau Thảm Trung Nghĩa đến trường hỏi mới biết con trai ông gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ, còn Hứa Kiến Quốc tìm thấy Tiểu Hoa trong góc khu chung cư.

Tiểu Hoa bị tìm thấy khóc ầm lên, ôm chân ba ầm ức khổ sở, cô không biết mình đã làm sai chuyện gì, lại cảm giác mọi chuyện đã vượt quá tầm khống chế của cô.

Hứa Kiến Quốc xách Tiểu Hoa đến phòng bệnh là lúc Thẩm Hi Tri đang uống canh xương mẹ nấu, cánh tay bó bột treo lên. Tiểu Hoa đơ ra, không biết tại sao Thẩm Hi Tri lại nằm trong bệnh viện, hôm qua về nhà cậu vẫn còn khỏe mạnh mà? Cô cũng không hiểu tại sao ba mình lại tức giận đến thế, cô đâu có đánh gãy tay cậu ta đâu!

Nhưng không ai nói cho Tiểu Hoa biết, Hứa Kiến Quốc vung tay tát Tiểu Hoa một cái, tiếng chát chúa vang lên, Tiểu Hoa choáng váng ngã xuống đất. (Nhớ cái tát này nhé, nó ảnh hưởng đến cả đời nữ chính đó – Tiểu Sân)

Hứa Kiến Quốc còn muốn đánh tiếp nhưng bị Lương Nhu ngăn lại, Lương Nhu nói: “Chuyện này không trách trẻ con được, đừng đánh con bé.”

Hứa Kiến Quốc tức giận: “Có đánh chết nó cũng không quá đáng! Đồ mất nết, tao cho mày đi học chứ không phải cho mày đi đánh nhau! Giám đốc Thẩm, chuyện này là lỗi của em, không biết cách dạy con, mọi chi phí chữa bệnh của Hi Tri để em thanh toán, em thật sự xin lỗi, em, em không biết phải nói thế nào...”

Thẩm Trung Nghĩa khoát tay: “Kiến Quốc cậu nói lời này khách sáo quá, con tôi dũng cảm như thế, tôi hãnh diện còn chưa đủ nữa là, cậu đừng trách con bé. Trường học bắt được mấy đứa hư hỏng kia rồi, tiền thuốc men tôi sẽ lấy từ ba mẹ bọn nó. Cậu xem Bình An có bị thương không, tính sổ với bọn họ một lần luôn.”

“Nó! Không cần để ý tới nó!” Hứa Kiến Quốc đẩy mạnh Tiểu Hoa đến bên giường: “Mau xin lỗi Hi Tri! Không có Hi Tri thì người phải nằm đây là mày có biết không! Hi Tri là ân nhân cả đời của mày, nhớ kỹ cho tao!”

Ồn ào quá... Tiểu Hoa cúi đầu, thấy nền nhà đang nghiêng ngả, cô không nghe rõ môi người đang nói gì, chỉ lờ mờ cảm thấy ba đang tức giận, còn... Xin lỗi...

Cô xoay ngón tay, nói nhỏ: “Xin lỗi.”

Dù cô cúi đầu thì Thẩm Hi Tri vẫn có thể thấy gò má sung đỏ của cô. Cậu quay mặt đi, nói: “Tao ghét mày.”

“Hi Tri, không được nói như vậy.” Lương Nhu nói.

Hứa Kiến Quốc cướp lời: “Đúng vậy, không ai thích mày đâu! Mày phải nhớ kỹ hôm nay cho tao, sau này còn hư hỏng tao tổng mày về quê!”

Về quê?

Từng giọt nước mắt của Tiểu Hoa rơi xuống, cô la lên: “Con muốn đi tìm nội, con không muốn ở đây, con muốn đi tìm nội!”

Nội nội nội! Cậu bé trên giường bật dậy, cánh tay lập tức đau nhức, cậu hét lên: “Nội mày chết rồi nội mày chết rồi!”

Chết?

Tiểu Hoa gào lên: “Không được nói bậy! Không được phép nói vậy!”

“Mày câm miệng cho tao!” Chát! Hứa Kiến Quốc lại vung tay, cái tát này quá nhanh, Thẩm Trung Nghĩa đứng cạnh cũng không ngăn kịp.

Phòng bệnh cuối cùng cũng yên tĩnh.

Lương Nhu bịt miệng con lại, nói xin lỗi với Hứa Kiến Quốc: “Trẻ con không hiểu chuyện...”

Hứa Kiến Quốc xách Tiểu Hoa ném ra cửa: “Àm ỉ cái gì mà âm ỉ! Làm ảnh hưởng Hi Tri nghỉ ngơi! Giám đốc Thẩm, em mang nó về trước... Thật xin lỗi... Thật là...”

Rời khỏi phòng bệnh Hứa Kiến Quốc không đỡ cô, cũng không kéo cô dậy, Tiểu Hoa giống miếng giẻ rách đứng lên, bệnh viện đông người quá, cô không dám chậm chạp, đi sát sau ba.

Chỉ là... ồn ào quá...

Bọn họ đi rồi Lương Nhu trách con trai: “Con không nên nói như vậy.”

Cậu bé đau tay nên tính tình cũng khó chịu theo: “Nó hại con phải tiêm thuốc, hại con không được đi học, con ghét nó! Mẹ, nếu không phải nghe lời mẹ thì con cũng chẳng tốt với nó làm gì!”

Lương Nhu thở dài, quay đầu hỏi Thẩm Trung Nghĩa: “Không phải có chuyện gì chứ?”

Thẩm Trung Nghĩa nói: “Gần đây cơ quan đề bạt thăng chức, Kiến Quốc sợ vì chuyện này mà đắc tội anh.”

“VẬY ANH...”

“Ban đầu cũng định rồi, nhưng cậu em vợ phó giám đốc Lưu có bằng tốt nghiệp đại học, chuyện này cần xem xét thêm.”

Ngày Thẩm Hi Tri đi học lại, 6 giờ sáng Tiểu Hoa đã bị Hứa Kiến Quốc đẩy ra khỏi nhà, cô đứng ngoài cửa buồn ngủ mơ màng, cuối cùng lấy cặp sách đặt dưới móng ngủ gật. Mãi mới chờ được Thẩm Hi Tri đi ra, cô vội lau nước miếng, đứng lên chào: “Dì Lương Nhu.”

Lương Nhu đứng sau nhẹ nhàng đẩy con trai, cười nói với Tiểu Hoa: “Vậy làm phiền Bình An nhé.”

Tiểu Hoa lắc đầu, đón lấy cặp sách của Thẩm Hi Tri.

Cậu bé cau mày: “Con không muốn đi với nó.”

Lương Nhu ngồi xuống nhìn con trai: “Vậy phải sao đây? Mẹ còn phải chuẩn bị đi làm nữa, Hi Tri muốn mẹ đi làm trễ à?”

Lương Nhu là kế toán của một công ty, công việc bình thường bận rộn, cũng thường xuyên phải đi công tác nhiều nơi, mấy ngày nay phải kiểm kê lại tiền hàng trong công ty nên bà cần đi làm sớm. Cậu bé không muốn làm mẹ khó xử, nhưng cũng không muốn đi cùng Tiểu Hoa. Tiểu Hoa thấp thỏm đứng một bên, sợ cậu không đồng ý.

Nếu không làm tốt ba sẽ đánh cô, ba đánh còn đau hơn mẹ nhiều.

“Tạm biệt mẹ.” Cậu bé nghĩ thật lâu mới đưa ra quyết định. Cậu đi trước, không thèm nhìn Tiểu Hoa lấy một cái.

Chuyện đi học buổi sáng thuận lợi giải quyết xong, nhưng Tiểu Hoa không chỉ có thế, sau khi tiết một kết thúc, Thẩm Hi Tri ngạc nhiên thấy Tiểu Hoa đứng ngoài cửa lớp. Cậu vừa bị mấy đứa bạn trong lớp đặt biệt danh là giò Đông Pha, bây giờ tâm trạng vô cùng khó chịu, cậu có hỏi: “Mày đứng đây làm gì?”

Cậu đứng bên phải Tiểu Hoa, Tiểu Hoa ngẩng đầu im lặng nhìn cậu, cậu lại hỏi lần nữa, Tiểu Hoa nói: “Ba bảo em chăm sóc anh.”

Thẩm Hi Tri sợ bạn học cười, nói với cô: “Mày đừng đến nữa.”

Nhưng đến tiết sau cậu lại thấy cô đứng ngoài cửa.

Cô giáo hỏi: “Cô bé đứng ngoài cửa tìm ai vậy? Các em có biết không?”

Mọi người nhìn ra ngoài, Tiểu Hoa dường như cũng cảm giác được, cúi đầu tránh né. Thẩm Hi Tri im lặng không nói gì, cố gắng tập viết bằng tay trái.

Hôm sau, Tiểu Hoa vẫn đứng ngoài như cũ, cô giáo đành đi ra hỏi: “Em tìm ai vậy?”

Tiểu Hoa lắc đầu, chạy đi. Nhưng đến khi cô giáo quay vào phòng học, cô lại đứng ngoài cửa ló đầu vào.

Cô không để ý tới ai, nhưng cứ đúng giờ lại xuất hiện. Dần dà, cả khối lớp 2 đều tò mò bàn tán không biết cô bé là ai. Vì trong lớp bàn tán về Tiểu Hoa quá nhiều, Thẩm Hi Tri không cho Tiểu Hoa xách cặp cho mình nữa, cũng bảo cô phải cách xa mình 3m.

Mỗi ngày Tiểu Hoa đành phải cách xa 3m đi theo Thẩm Hi Tri. Thứ hai chào cờ, cô phát hiện Thẩm Hi Tri là đại diện học sinh đứng cạnh hiệu trưởng, hiệu trưởng tuyên dương bạn Thẩm Hi Tri lớp 2A, kể cho toàn trường nghe chuyện cậu hăng hái làm việc nghĩa.

Hiệu trưởng nói xong, toàn trường vỗ tay nhiệt liệt.

Ở thành phố cậu vẫn thế, vẫn đẹp như hình em bé dán trên cửa ngày tết, ba mẹ, thầy cô, bạn học đều yêu quý cậu, cậu và cô rất khác biệt. Tiểu Hoa từ từ cúi đầu xuống, không nhìn cậu bé tay bó bột đứng trên đài.

Sau đó không lâu, Thẩm Hi Tri được chọn làm học sinh ba tốt của thành phố, mà cùng lúc đó, danh sách thăng chức của cơ quan được đưa ra, Hứa Kiến Quốc không được thăng chức.

Chương 8: Lúc nào cũng đến muộn

Mà cùng lúc đó, danh sách thăng chức của cơ quan được đưa ra, Hứa Kiến Quốc không được thăng chức.

Bối tối Thẩm Hi Tri nghe thấy ba mẹ nói chuyện này, sáng hôm sau ra khỏi nhà tỉ mỉ nhìn Tiểu Hoa, nhưng không phát hiện có gì khác thường cả. Tiểu Hoa chờ cậu đi xa mới dám đi theo, nhưng bước chân cô bé ngày càng chậm, dần dần không đuổi kịp Thẩm Hi Tri. Cậu bé quay đầu lại không thấy cô đi cách mình 3m, cậu nhìn phía xa, cuối cùng thấy bóng dáng cô ở ngã rẽ.

Chân cô khập khiễng.

Cậu bé hừ một tiếng, quay đầu đi.

Nhưng một ngày này, Tiểu Hoa khập khiễng vẫn đứng 10p nghỉ giữa tiết xuất hiện ở cửa lớp 2A, đến khi chuông học vang lên mới đi.

Trong lớp dần xuất hiện tin đồn về Tiểu Hoa, nói cô là con gái hư, lúc nào cũng bị cô giáo phạt đứng, trong lớp không ai chơi cùng cô cả, cô bẩn, cô ngốc, cô từ quê lên.

Thẩm Hi Tri dùng tay trái khó nhọc viết chữ, bỏ mất cuộc thi vở sạch chữ đẹp của trường làm cậu rất bức bối, lời bàn tán chỉ trở lọt vào tai cậu, đúng thế, cô đúng là vừa bẩn vừa ngốc, là đồ nhà quê.

Buổi chiều có tiết âm nhạc, cô giáo bảo học sinh mang sách vở và kèn harmonica đến phòng học trên lầu 4, Thẩm Hi Tri trực nhật nên ở lại khóa cửa, cũng là học sinh cuối cùng ra khỏi lớp. Tiểu

Hoa đứng ở cửa, thấy một tay cậu cầm harmonica không tiện, khẽ nói: “Để em giúp.”

Cậu vé vung tay: “Không cần!”

Cái vung tay này làm kèn harmonica rơi xuống đất, Tiểu Hoa ngồi xuống nhặt, cậu quát: “Mày không được đụng vào!”

Tay Tiểu Hoa như bị điện giật co lại, nói: “Vậy em giúp anh khóa cửa.”

Chuông vào học đã reo lên, nhưng cô không vội về lớp, cúi đầu nghiên cứu ổ khóa. Khóa cửa xong rồi, đưa chìa khóa cho cậu bé. Thẩm Hi Tri cầm chìa khóa đi trước, lúc ngang qua lớp 1A nghe thấy cô giáo quát lên: “Hứa Bình An em lại đến muộn! Ra ngoài đứng cho cô!”

Harmonica:

Cross_Harp

Cô là đứa con gái hư,

Lúc nào cũng bị cô giáo phạt đứng,

Trong lớp không ai chơi với cô cả,

Cô bản,

Cô ngốc,

Cô từ quê lên.

Thắm Hi Tri chợt dừng bước, quay đầu lại, thấy Tiểu Hoa đứng ngoài cửa lớp, ngẩn ngơ.

Vì trời đột ngột trở mưa, nên cô giáo âm nhạc cho nghỉ sớm để cô chạy về nhà thu chân mền. Tiết sau là hoạt động tự do, cậu và bạn học cùng nhau về lớp, khi đi qua lớp 1A Tiểu Hoa vẫn còn đứng bên ngoài, mưa to tạt vào làm giày cô ướt đầm. Cậu không nhớ nổi từ khi nào mà Tiểu Hoa chẳng còn lấy phần bôi trắng giày nữa.

Cậu thấy cô chủ nhiệm dẫn cô bé lên văn phòng, cậu nghe bạn cùng bàn trầm trồ: “Òa... sao nó không sợ cô giáo gì hết vậy?”

Trong văn phòng, cô giáo chủ nhiệm lớp Tiểu Hoa lại hỏi: “Sao lúc nào em cũng vào lớp trễ vậy?”

Tiểu Hoa cúi đầu không nói gì.

“Hứa Bình An!” Cô chủ nhiệm gọi tên cô.

Cô chẳng muốn nhắc mọi người đây không phải là tên cô nữa, giày lạnh quá, ngón chân cô ở trong giày nhúc nhích, lại nghe thấy cô giáo nói lần này điểm thi của cô vẫn đứng cuối lớp.

Được thả ra rồi, cô lại chạy đến lớp 2A. Nhìn qua cửa sổ thấy Thắm Hi Tri ngồi ngay ngắn trên ghế, dùng tay trái viết chữ. Chờ chuông vào học vang lên, cô lại quay về lớp. Hai lớp học cách nhau khá xa, dù cô chạy nhanh đi chẳng nữa thì vẫn vào muộn.

Hôm nay cô chủ nhiệm dành ra một tiết để sinh hoạt lớp, cả tiết không trách mắng hay nêu tên ai hết, nhưng lời nói lại nghiêm khắc: “Cô biết trong lớp mình có một số bạn coi thường những bạn học khác, các em tới đây để học chứ không phải tới để mắng chửi

hay bắt nạt người! Đợi sau này các em lớn lên, suy nghĩ lại sẽ thấy bây giờ mình rất ngu ngốc! Các em cùng đứng trên một vạch xuất phát, không có ai cao quý hơn ai cả, trẻ em thành phố cũng không thông minh hơn trẻ em nông thôn đâu, đã học chung lớp thì phải giúp đỡ bảo vệ lẫn nhau, cô mong các em có thể xem lại bản thân. Ngày mai mỗi học sinh phải nộp một bài viết về tiết sinh hoạt hôm nay, số chữ không được ít hơn 500.”

Tiểu Hoa ngồi bàn cuối lo lắng, phải viết thế nào mới đủ 500 chữ đây?

Đôi mắt với bài viết không đủ 500 chữ của Tiểu Hoa, cô chủ nhiệm không biết phải nói gì nữa, đành cầm bút đỏ phê vào ba chữ: Cố gắng lên.

Tay của Thảm Hi Tri chờ 3 tháng mới tháo thạch cao được, Tiểu Hoa gió mặc gió, mưa mặc mưa vẫn ngồi xồm như cây nấm trước cửa lớp 2A. Bây giờ chữ viết bằng tay trái của bạn nhỏ Thảm Hi Tri đã dần đẹp lên, đặc ý đưa cho bạn cùng bàn xem, bạn cùng bàn lại liếc ra cửa, nói với cậu: “Vừa rồi mấy bạn nữ giật tóc con ngốc ngoài cửa, thấy đầu nó đầy gàu, trời đất, buồn nôn quá.”

Thảm Hi Tri gượng cười lấy vở về, nhìn ra ngoài cửa, đầu tóc Tiểu Hoa rối tung, tay cầm sợi dây thun đứt. Các bạn nữ trong lớp đang oang oang nói con nhỏ ngồi ngoài lớp bần tới cỡ nào, bạn cùng bàn đứng dậy: “Tớ cũng muốn ra xem! Hi Tri, cậu có đi không?”

Cậu bé rũ mắt, cầm hộp bút máy của bạn cùng bàn ném xuống đất.

“Cậu làm gì vậy!” Bạn cùng bàn vội nhặt hộp bút máy yêu quý lên, đẩy cậu một cái.

Cậu không nói gì, đứng dậy đi ra ngoài, nói: “Đi theo!”

Tiểu Hoa nghĩ hồi lâu mới nhận ra lời này là nói với cô. Cô lẽo đẽo chạy theo, để lại đám học sinh lớp 2A ngơ ngác: “Thẩm Hi Tri làm sao vậy? Vừa nãy cậu ấy nói chuyện với ai thế? Sao cậu ấy lại biết con ngốc kia?”

Bạn ngồi cùng bàn tức đến mặt đỏ bừng: “Tớ không chơi với cậu ta nữa!”

Trong góc khuất, một tay cậu nắm tóc Tiểu Hoa: “Bản chỗ nào, bọn nó cười mày mà mày không tức à?”

Tiểu Hoa trừng mắt nhìn, nghiêng đầu.

“Tao hỏi mày đấy, mày không tức à!”

Tiểu Hoa gật đầu rồi lại lắc đầu: “Lúc đầu có tức, nhưng sau không tức nữa, tức giận chẳng có tác dụng gì.”

Sau đó ngẩng đầu nhìn cậu bé một cái: “Cũng, cũng đừng tức nhé.”

“Tao không tức!” Cậu bé đỏ mặt: “Mày phải đánh bọn nó, đánh thắng rồi bọn nó không dám nói mày nữa!”

Nhưng lúc này Tiểu Hoa lại kiên quyết lắc đầu: “Không đánh nhau.”

Cô nhìn cậu: “Thẩm Hi Tri, nội nói đánh nhau không tốt.”

Thẩm Hi Tri, đây là lần đầu tiên cô gọi tên cậu.

Cậu bé tự dưng không biết phải nói gì nữa, chỉ lặp lại một câu: “Phải đánh bọn nó, đánh thắng rồi bọn nó không dám nói mày nữa!”

Cậu cảm thấy Tiểu Hoa bây giờ không phải là Tiểu Hoa, Tiểu Hoa phải là người khác mới đúng.

Rengggggggg!

Chuông vào học vang lên, Tiểu Hoa chỉ phòng học: “Đi, đi học.”

Dù có nói thế nào, thì Tiểu Hoa vẫn không còn là cô bé Tiểu Hoa ngồi lên bụng Vương Tiểu Bàn đánh nhau nữa. Bạn nhỏ Thẩm Hi Tri lại bắt đầu tức giận, nhưng lúc này không phải tức vì Tiểu Hoa làm cậu bị gãy tay, mà tức vì cô ngốc để cho người khác bắt nạt. Nhưng dù có tức cũng không thể nói cho cô biết, chỉ có thể giấu trong lòng, làm mỗi lần nhìn thấy cô cậu lại bực mình.

Học kì một nhanh chóng trôi qua, đợt nghỉ đông mà đám học sinh mong chờ từ lâu cũng đến. Đây là cái tết đầu tiên Tiểu Hoa đón ở thành phố. Cái tết đó cũng khắc sâu vào kí ức Tiểu Hoa, vì giáp tết Trần Ái Lệ sai cô lau dọn chùi rửa nhà, sai cô giặt rèm cửa, thế nên cuối cùng cô cũng biết cách giặt sạch đồng phục của mình.

Mà trong lúc cô làm việc, Trần Ái Lệ có nhiệm vụ đỡ eo ngồi hoặc đứng, miệng không ngừng ăn.

Trước giao thừa một ngày, Tiểu Hoa xuống lầu mua đồ, chạm mặt Thẩm Hi Tri đi mua nước tương. Hai người một trước một sau đi vào tiệm tạp hóa, lại một trước một sau đi ra. Trước khi lên lầu, Thẩm Hi Tri lại chủ động hỏi cô: “Mày muốn có em trai hay em gái?”

Tiểu Hoa chưa từng nghĩ đến chuyện này, nhìn cậu, không biết chọn cái nào.

Vấn đề này gần đây thường xuyên xuất hiện trên bàn cơm nhà họ Thẩm, Thẩm Hi Tri cũng mê mang. Em trai? Em gái? Tại sao chứ? Có một mình cậu thôi không được sao?

Tiểu Hoa sợ không trả lời cậu sẽ tức giận, đành nói đại: “Em gái đi.”

Cậu bé bịch bịch đi lên lầu, lúc gần đến nhà quay đầu lại nói với cô: “Nhớ cho kỹ, phải nói là thích em trai!”

Tiểu Hoa: “Tại sao?”

Cậu bé không để ý đến cô.

Bữa cơm giao thừa nhiều đồ ăn vô cùng, Hứa Kiến Quốc cầm chén rượu nói với Trần Ái Lệ: “Em vất vả rồi, mong con bình an khỏe mạnh.”

Lúc Trần Ái Lệ chơi mạt chược nghe người ta nói trẻ con có thể nhìn thấy, nên quay qua hỏi Tiểu Hoa: “Bình An, mày nói xem trong bụng tao là em trai hay em gái?”

Tiểu Hoa há miệng, nhớ lời nói của cậu bé nhà đối diện hôm qua, khẽ nói: “Em trai.”

Cô hồi hộp nhìn tay Trần Ái Lệ, nhưng bà ta không đánh cô, mà cười. Tiểu Hoa yên tâm, cười nịnh nọt nhìn mẹ. Hứa Kiến Quốc nghe thế vui vẻ, tối hôm đó cho Tiểu Hoa một bao lì xì.

Chương 9: Sự kiện lưu ban

Qua năm mới, một ngày trước khi đi học lại, tay Thẩm Hi Tri được tháo thạch cao. Hôm sau Tiểu Hoa đi học nhìn chăm chăm tay cậu một lúc lâu, Thẩm Hi Tri nói: “Sau này không được đến lớp tao nữa.”

Tiểu Hoa gật đầu.

Cậu bé mím môi, hừ một tiếng rồi đi.

Suốt một tuần sau không thấy Tiểu Hoa đến lớp 2A nữa, mấy đứa trẻ trong lớp lại bàn tán: “Sao con ngốc kia không đến nữa nhỉ?”

Thẩm Hi Tri ngồi vẽ bản đồ với bạn cùng bàn, không nói gì.

Mà các giáo viên lớp 1 cũng thấy khó hiểu, tại sao bạn nhỏ Hứa Bình An lại không đi nữa?

Thời gian thấm thoát trôi, đồ mặc trên người ngày càng mỏng đi, bụng của mẹ cũng ngày một lớn. Mùa hè tới, Tiểu Hoa nhận được một tin làm cô choáng váng...

Lưu ban!

Thành tích trong đợt thi cuối kì này cũng là tiêu chuẩn để xét xem có lưu ban hay không.

Mà từ đầu năm tới giờ, cô luôn vững vàng giữ vị trí cuối lớp!

“Tại sao phải lưu ban?” Một hôm sau khi tan học Tiểu Hoa hỏi Thẩm Hi Tri.

Bọn họ rất ít khi nói chuyện với nhau, mặc dù nhà đối diện, nhưng khoảng cách giữa hai người lại vô cùng xa. Chung đường đến trường, nhưng đây là lần đầu tiên trong suốt nửa năm Tiểu Hoa chủ động hỏi cậu.

Thẩm Hi Tri nghĩ một lát: “Không biết nữa.”

Năm nào cậu cũng đứng đầu trường, làm sao biết lí do lưu ban chứ? Cậu chỉ biết đúng là có chuyện lưu ban thật thôi.

Tiểu Hoa nhú mày, lại lên hỏi cậu: “Nếu bị lưu ban có phải kinh khủng lắm không?”

“Đương nhiên.” Cái này cậu biết, lưu ban là chuyện không tốt chút nào.

Chân mày Tiểu Hoa càng nhú chặt hơn, không phải cô không muốn học, mà cô không biết phải bắt đầu từ đâu, lên lớp cô giáo nói không nhiều, về nhà hỏi mẹ, nhưng lúc nào mẹ cũng chỉ lo đánh bài.

Tiểu Hoa mang đầy lo lắng bị cô chủ nhiệm gọi vào văn phòng, tan học rồi, cô đeo cặp sách đứng cạnh bàn, nghe cô giáo nói: “Lần kiểm tra tới phải cố gắng lên, nếu không hiểu thì phải hỏi, em cứ thế này sẽ bị lưu ban đó.”

Vì thế Tiểu Hoa hỏi cô giáo: “Lưu ban là gì ạ?”

“Bị lưu ban thì em không được lên lớp hai, phải học lớp một thêm lần nữa, vì em không theo kịp các bạn.”

Tiểu Hoa sợ hãi, lại liếc thấy ngoài cửa có cặp sách màu xanh, đó là cặp của Thẩm Hi Tri.

Ra khỏi văn phòng cô hỏi cậu: “Sao lại ở đây?”

Tan học cậu không thấy Tiểu Hoa đâu nên quay lại tìm cô. Vì sao lại tìm cô? Cậu cũng không biết nữa.

Cậu hỏi: “Mày bị lưu ban à?”

Tiểu Hoa lắc đầu: “Vẫn chưa.”

“Nhưng cũng sắp rồi.” Cậu bé thẳng thừng nói.

Tiểu Hoa đau khổ: “Em không muốn lưu ban, ba mẹ đánh em mất.”

“Mày đưa vở cho tao.” Cậu bé giơ tay ra.

Tiểu Hoa lấy vở đưa cho cậu, mặt khẽ đỏ. Vì trên vở cô vẽ rất nhiều gà con. Dẫn đầu là gà mẹ, một đám gà con theo sau, còn có rất nhiều trứng gà.

Bạn nhỏ Thẩm Hi Tri thở dài một tiếng: “Mày không hiểu chỗ nào?”

Tiểu Hoa nói: “Không hiểu nhiều chỗ lắm.”

Đến tối ăn cơm, Thẩm Hi Tri nói với mẹ: “Tiểu Hoa ngốc thật, $13+14$ nó trả lời bằng 37 ! Nó sắp bị lưu ban rồi, con thấy nó có ở lại năm nữa cũng tính sai như thế thôi.”

Lương Nhu ít khi hỏi chuyện học hành của con, nghe thấy chuyện này cũng bất ngờ.

Thẩm Hi Tri suy nghĩ một lát: “Thôi để con dạy cho nó.”

Lương Nhu không ngờ con trai lại nói vậy, sững sờ mấy giây rồi cười: “Được.”

Thế là bắt đầu từ hôm đó, Tiểu Hoa mỗi ngày tan học lại về nhà Thẩm Hi Tri học bài. Cô lén bỏ một cái lược vào cặp sách, trước khi tan học sẽ chải lại bím tóc một lần. Nhưng Tiểu Hoa không gặp dì Lương Nhu lần nào hết.

Thẩm Hi Tri nói: “Mẹ tao rất bận, khi nào tao ngủ mẹ mới về.”

Tiểu Hoa lần đầu tiên bước vào phòng cậu, ra trải giường màu lam, rèm cửa in hình máy bay, bàn học rất lớn, trên giá sách có rất nhiều quyển cô chưa từng thấy, còn có một cái máy tính lớn, cái này cô từng thấy ở trường.

Cậu bé nói: “Lấy sách vở ra đi, bắt đầu học thôi.”

Đối với chuyện học thêm Trần Ái Lệ không hài lòng nhưng Kiến Quốc lại rất vui vẻ, cho Tiểu Hoa tiền ăn vặt, nói: “Mua đồ ăn cho Hi Tri, biết chưa?”

Tiểu Hoa cẩn thận cất tiền vào túi, nói: “Mua cho mẹ nữa.”

Chocolate hình đồng tiền vàng 1 đồng một cái, còn ô mai 5 đồng một túi, Thẩm Hi Tri nhận được chocolate, nói: “Cám ơn.”

Tiểu Hoa cười: “Vậy mau ăn đi.”

“Mày không ăn à?”

Cô bé cười thẹn thùng: “Em không thích ăn, đắng.”

Cậu bé hừ hừ: “Không biết thưởng thức. Được rồi không cười nữa, bây giờ đánh vằn một lần cho tao.”

Bạn nhỏ Tiểu Hoa nói tiếng phổ thông không chuẩn, nên đánh vằn cực kì khổ sở, làm cô giáo và các bạn cười ầm lên. Thầm Hi Tri dạy cô, mặc dù chỉ lớn hơn cô một tuổi, hơn nữa tính tình đôi khi không khống chế được, nhưng dù sao cũng có hiệu quả. Tiểu Hoa học đếm được tới 100, phép trừ đơn giản cũng có thể làm đúng 8/10.

Thầm Hi Tri nói: “Đánh vằn theo tao, ‘Anh’.”

“Ăn”

“Là ‘anh’!”

“Ăn.”

“Hứa Tiểu Hoa, mày còn như vậy tao không dạy nữa đâu!”

“...Aaa anh!”*

*Nguyên văn: Thầm Hi Tri đánh vằn từ ‘你’- [nǐ], còn Tiểu Hoa nói tiếng địa phương nên phát âm thành [lī] – ‘哩’ (Tiểu Sên)

Cô chủ nhiệm nói thi được 60 điểm thì không bị lưu ban, đây là mục tiêu cuối cùng của Tiểu Hoa. Buổi sáng đi thi Thẩm Hi Tri đứng trước cửa nhà đợi cô, hai người không nói chuyện, cứ đi song song như vậy đến trường, khi tách ra để vào lớp học, cậu kéo kéo bím tóc cô: “Nếu mày không thi đậu thì sau này tao không nói chuyện với mày nữa đâu.”

Tiểu Hoa nghĩ một lát, nói: “Vậy có phải thi đậu rồi thì chúng ta chơi cùng nhau không?”

Bạn nhỏ Thẩm Hi Tri miễn cưỡng gật đầu.

Tiểu Hoa cười, cô bé chạy về phía phòng học, ông cụ non Thẩm Hi Tri nói với theo: “Đừng làm ầu!”

Nhưng Tiểu Hoa không nghe thấy.

Ngày trả bài kiểm tra, tan học Tiểu Hoa ôm cặp sách ngoài cổng trường chờ Thẩm Hi Tri, cậu bé trông còn căng thẳng hơn Tiểu Hoa nữa. Tiểu Hoa cẩn thận lấy bài kiểm tra ra, giở đến trang điểm tổng kết cho cậu xem. Cậu bé ừ một tiếng, lại chỉ vào bài toán: “Bài này làm ầu quá.”

Tiểu Hoa lập tức khần trương, sau đó nghe Thẩm Hi Tri nói: “Nghỉ hè tao đi cung thiếu nhi, mày có đi không?”

Cô bé lắc đầu, cậu nói: “Vậy chờ tan học tao dạy mày viết chữ thư pháp.”

Tiểu Hoa nhú mày: “Không được nghịch bòn à?”

Cậu bé gật đi: “Tuyệt đối không được.”

“Em muốn bơi.”

Cậu bé suy nghĩ một lát: “Không được.”

Tại sao không được? Bởi vì cậu còn chưa biết bơi.

Nghỉ hè cứ thế bắt đầu, bụng Trần Ái Lệ càng lớn hơn, mà Tiểu Hoa phải làm việc cũng càng ngày càng nhiều, có điều Lương Nhu thấy vui vẻ, đó là hai đứa trẻ đã chơi thân với nhau. Mỗi ngày Thẩm Hi Tri từ cung thiếu nhi về sẽ dạy Tiểu Hoa viết chữ thư pháp, cậu rất thích điều này, vì giống như cậu trở thành thầy giáo trong cung thiếu niên, cầm tay chỉ dạy cho học trò ngốc. Nhưng Tiểu Hoa không thích trò chơi này chút nào, vì cô hay làm dây mực lên quần áo, suốt mùa hè, tất cả quần áo của cô đều có vệt mực nước màu đen.

Mùa hè này cô viết đẹp nhất là ba tên: Thẩm Hi Tri, Tiểu Hoa, Hứa Bình An.

Cậu nói: “Sau này mày sẽ biết, Bình An là cái tên rất hay.”

Tiểu Hoa gật đầu: “Bây giờ em không ghét tên này nữa rồi, cảm ơn anh Thẩm Hi Tri.”

Cậu bé đỏ mặt, trời nóng quá, cậu mở tủ lạnh lấy kem đá. Lúc vào phát hiện Tiểu Hoa viết chữ lem ra ngoài ô vuông, cậu nói: “Xích vào xích vào, mày viết sai rồi.”

Tiểu Hoa không nghe thấy, bút lông lại vạch một đường.

Cậu bé giữ tay cô lại, Tiểu Hoa giật mình, cậu bé nói: “Tao nói mày không nghe thấy à? Viết lại chữ này!”

Tiểu Hoa ngượng ngùng cười một tiếng: “Anh đừng giận, em viết lại là được chứ gì!”

Cậu bé bỏ kem đá qua một bên, bắt đầu chán nản. Tiểu Hoa viết 10 lần, nịnh nọt đưa cho cậu xem, cậu bé hừ một tiếng: “Gần đây mày không nghe tao nói, mày cố ý phải không?”

Tiểu Hoa lắc đầu: “Thật sự không nghe thấy, xin lỗi mà.”

Cậu bé lại tức giận: “Sao mày thích nói xin lỗi vậy!”

Tiểu Hoa nghĩ nghĩ: “Vậy em phải nói gì?”

Cậu bé lẩm bẩm: “Trước đây mày không thể.”

Cậu bé tràn đầy tâm sự thức khuya đợi mẹ về, cậu nhào vào lòng mẹ, lo lắng nói: “Mẹ, Hứa Tiểu Hoa hình như càng ngày càng ngốc, nó không nghe thấy con nói gì cả.”

Lương Nhu cười, xoa đầu con: “Con thích em như vậy à?”

Cậu bé hừ hừ: “Làm gì có.”

Lương Nhu gật đầu: “Ừ, mẹ biết rồi, cục cưng không thích Bình An.”

Cậu bé tựa vào vai mẹ, bắt đầu dĩ: “Nó chỉ hơi vụng về ngốc nghếch tí thôi.”

Hôm sau Hứa Kiến Quốc đưa Trần Ái Lệ đi khám thai, cho Tiểu Hoa tiền, nói buổi trưa đi cùng Thẩm Hi Tri xuống lầu ăn mì.

Tiệm mì của ông Trần thơm phức mùi thịt bò, mặc dù ngày nào cũng đi qua đây, nhưng Tiểu Hoa chưa một lần ghé vào ăn cả. Cô cầm tiền ba cho, nói với Thẩm Hi Tri nói: “Gọi một chén thôi, anh ăn đi, em không đói bụng.”

“Sao lại không đói?”

Tiểu Hoa nói: “Còn phải mua ô mai cho mẹ nữa.”

Cậu bé không kiên nhẫn kéo cô ngồi xuống: “Đây là tiền chú Kiến Quốc cho hai chúng ta ăn cơm!”

Nhưng Tiểu Hoa vẫn nói: “Em không đói bụng.”

Cậu bé nghiêng đầu kêu: “Ông Trần!”

Một giây sau, cảm giác Tiểu Hoa kéo tay cậu.

Đành đổi thành: “... Một tô mì thịt bò.”

Quay đầu lại, thấy cô đang cười: “Thẩm Hi Tri, lát nữa em mua chocolate tiền vàng cho anh ăn.”

“Tao không ăn.”

“Không phải anh thích ăn à?” Tiểu Hoa nói, lấy đũa muống cho cậu.

Cậu bé lấy thêm một đôi đũa nhét vào tay cô: “Ăn chung đi.”

Mì thịt bò được mang lên, Tiểu Hoa cầm đũa nhìn, cậu bé gấp một miếng thịt bò nhét vào miệng cô: “Ăn!”

Tiểu Hoa nhai thật chậm, cảm thán: “Ăn ngon thật đấy!”

“Tao ăn không hết một tô đâu, đừng lãng phí.” Cậu bé nói.

Vì thế hai đứa bé chụm đầu ăn chung một tô mì, cậu bé nói nhỏ với cô: “Mày xem, bên dưới có nhiều thịt bò lắm, người khác không có đâu.”

Tiểu Hoa không nghe thấy nên không lên tiếng, húp nước mì.

Cậu bé lại gọi khẽ: “Hứa Tiểu Hoa?”

Tiểu Hoa vẫn không đáp.

Chương 10: Em trai

Vì thế hai đứa bé chụm đầu ăn chung một tô mì, cậu bé nói nhỏ với cô: “Mày xem, bên dưới có nhiều thịt bò lắm, người khác không có đâu.”

Tiểu Hoa không nghe thấy nên không lên tiếng, húp nước mì.

Cậu bé lại gọi khẽ: “Hứa Tiểu Hoa?”

Tiểu Hoa vẫn không đáp.

Cậu bé ngán ra, Tiểu Hoa quay qua giục cậu: “Sao anh không ăn? Ăn nhanh đi.”

Cậu bé nói: “Có phải mày không nghe thấy tao nói không?”

“Em nghe thấy mà.”

“Tao vừa nói nhưng mày không nghe đó thôi! Nhiều lần rồi.”
Cậu bé nhú mày.

Tiểu Hoa đặt đũa xuống, nói nhỏ : “Bên này không nghe được.”

Cô chỉ lỗ tai bên phải: “Trước đây cứ ong ong lên, sau này không nghe thấy gì nữa.”

Lỗ tai bị điếc là chuyện lớn như thế nào? Cậu bé nghĩ, chuyện này nhất định phải nói với người lớn.”

“Đừng ăn nữa, tao dẫn mày về nhà!” Cậu bé nắm tay cô.

Tiểu Hoa ngẫm nghĩ, hỏi cậu: “Thảm Hi Tri đừng nói cho ba mẹ em được không?”

“Tại sao?” Cậu bé không hiểu được.

Tiệm mì ông Trần người đến người đi, Tiểu Hoa chỉ mấy miếng thịt còn lại trong tô, nói: “Anh ăn đi, ăn xong em nói với anh.”

Cậu bé gấp mấy miếng thịt nhét vào miệng, kéo Tiểu Hoa về nhà, trong phòng cậu vẫn bày giấy và bút lông luyện chữ, Tiểu Hoa xoay xoay bút lông, nói: “Nếu ba em biết sẽ không cần em nữa, nội đi rồi, em sợ ba không cần em.”

“Mày...” Cậu bé chợt lúng túng.

“Nội bảo em ở đây đừng về nữa, cho nên em không thể về quê.” Tiểu Hoa ngẩng đầu, tia nắng trưa hè gay gắt, rơi trên bờ vai nhỏ gầy của cô.

Cậu bé nhớ đến bà nội Tiểu Hoa, bà trông rất hiền lành, còn cho cậu ăn đường.

“Mày nhớ bà không?” Cậu hỏi.

Tiểu Hoa gật đầu.

Cậu bé lấy bút lông trong tay Tiểu Hoa đi, nhìn vào mắt cô, đôi mắt cô long lanh in bóng dáng cậu, cậu nói: “Mày yên tâm, tao không nói cho ai biết đâu, tao hứa.”

Tiểu Hoa cười , yên tâm gật đầu.

Cậu bé hừ một tiếng: “Còn cười được hả? Mà không sợ à?”

“Sợ.” Tiểu Hoa nói: “Nhưng em sợ ba không cần em hơn.”

Cậu bé nói: “Không đâu, đó là ba mà mà.”

Tiểu Hoa không nói gì, cúi đầu xuống. Cậu bé cảm giác dường như mình đã biết tại sao Tiểu Hoa thay đổi.

Hai đứa bé từ ghét nhau lại trở nên thân thiết, ngày ngày cùng nhau đến trường cùng nhau tan học, Tiểu Hoa an toàn vượt qua ranh giới lưu ban, hỏi cậu bé: “Lớp 2 còn bị như vậy nữa không?”

Thật ra là không, nhưng cậu lại nói: “Có, mỗi lớp đều vậy.”

Tiểu Hoa sợ hết hồn, dưới sự dạy bảo của cậu bé bắt đầu chăm chỉ học tập, cô bé đổi giọng quê, chữ thư pháp luyện trong lúc nghỉ hè được cô giáo chú ý, cô chủ nhiệm còn khen cô trước lớp, đây là lần đầu tiên cô được bạn bè chú ý như vậy. Mặc dù cô bé vẫn còn ngồi một mình ở bàn cuối, bím tóc vẫn rối tung, nhưng cô thích tên của mình.

Năm lớp 2, cô bé học được chữ “Bình An”, cô giáo nói, đây là từ mang ý nghĩa tốt đẹp.

Tan học cô bé mua chocolate tiền vàng cho cậu bé, cậu tiện tay đưa cho cô một hộp sữa: “Uống đi, tao không thích uống.”

Hai người cùng nhau về nhà, một lát sau Tiểu Hoa gõ cửa nhà cậu, luống cuống hỏi: “Thẩm Hi Tri, mẹ em đau bụng, anh biết đường đến bệnh viện không?”

Hai đứa bé không thể đưa Trần Ái Lệ tới bệnh viện được, cậu bé chạy qua xem, thấy trên đùi Trần Ái Lệ đầy máu, mà Tiểu Hoa ôm chặt tay cậu, mặt mũi trắng bệch. Bản lĩnh nam tử hán bây giờ mới phát huy tác dụng, cậu gọi đến công ty tìm ba, Thẩm Trung Nghĩa và Hứa Kiến Quốc vội chạy về, đưa Trần Ái Lệ đến bệnh viện. Hai đứa bé ở nhà, Tiểu Hoa vẫn còn hoảng hốt, ngã ngồi xuống đất, cậu bé vỗ tay cô: “Không sao rồi.”

Tiểu Hoa nói: “Thẩm Hi Tri, đầu em choáng quá.”

Nói xong liền té xỉu.

Cậu bé vừa rồi còn trầm ổn như người lớn bắt đầu luống cuống, cậu gọi điện cho mẹ, nhưng Lương Nhu đi ra ngoài, không ở trong công ty, không có người lớn vậy phải làm sao đây? Cậu bé lúc này rất hận bản thân, nếu mình có thể lớn nhanh thì hay biết bao.

May mà Tiểu Hoa xỉu một lát rồi tỉnh lại, lúc cô mở mắt ra thấy Thẩm Hi Tri bên cạnh, cậu nắm tay cô, ngồi dưới đất. Từ trước đến giờ cậu chưa bao giờ ngồi trên sàn nhà cả, Tiểu Hoa nghĩ.

Đang nghĩ, mắt lại nhìn thấy máu, Tiểu Hoa siết chặt tay cậu, nói: “Thẩm Hi Tri, nhiều máu quá.”

Cậu bé không biết đây là chứng bệnh gì, nghĩ một lát rồi nói: “Mày đến nhà tao, được không?”

Được, nhưng Tiểu Hoa không đi nổi.

Cậu ngòm xòm trước mặt cô, nói: “Lên đi, tao cõng mày.”

Tay chân Tiểu Hoa nhũn ra, đầu vầng mắt hoa, cũng chẳng biết mình vào phòng cậu như thế nào nữa. Cô nằm trên giường cậu, trán đắp một cái khăn bông, còn cậu chứ một lát lại dịch chăn cho cô, một lát lại sờ mặt cô. Tay cậu không lớn như tay nội, nhưng làm cô thấy thoải mái như tay nội vậy.

Cô hỏi cậu: “Sao mẹ em lại chảy máu?”

“Có lẽ sắp sinh cục cưng.” Lúc nào cậu cũng biết nhiều hơn cô.

Tiểu Hoa bấu môi: “Là em trai.”

“Hử?”

Ba tìm người xem rồi, nói trong bụng mẹ có em trai.

Cậu bé nói: “Chưa chắc đúng.”

Tiểu Hoa nói: “Không biết em trai có thích em hay không nữa.”

(Ở Trung Quốc không cho biết giới tính thai nhi, sợ phá thai.)

Hôm đó Trần Ái Lệ sinh được bé trai mập mạp, nặng 4 kí, làm Hứa Kiến Quốc mừng như điên, ông kéo Thẩm Trung Nghĩa nói: “Trước khi mẹ em mất nói muốn ôm cháu trai, tiếc là không đợi được ngày này.”

Thẩm Trung Nghĩa vỗ vai ông: “Bà nhất định sẽ rất vui.”

“Vâng vâng”, Hứa Kiến Quốc lau khôe mắt: “Giám đốc Thảm, còn phải nhờ anh đặt tên giúp thằng bé.”

“Không được đâu, cậu tự nghĩ đi chứ.” Thảm Trung Nghĩa khoát tay.

“Em là người thô thiển không biết đặt tên, giám đốc Thảm anh giúp em với, đặt tên sao cho ý nghĩa, giống tên Hi Tri ấy!” Hứa Kiến Quốc cười nói, ông ta thấy giám đốc Thảm đặt tên hay.

Thảm Trung Nghĩa nghĩ một lát, đành phải nhận: “Được rồi, để về tôi tra từ điển.”

Hôm sau, Lương Nhu dẫn con trai và Tiểu Hoa đến bệnh viện, đưa bé không ở trong phòng bệnh, Thảm Hi Tri hơi thất vọng, còn Tiểu Hoa lại thở phào nhẹ nhõm, cô lén nói với cậu: “Em sợ em trai không thích em.”

“Không thích thì thôi, có sao đâu.” Cậu bé không quan tâm.

Tiểu Hoa nói: “Không được, em trai không thích em là không được đâu.”

Câu này cậu bé nghe xong liền quên, nhưng mấy năm sau nghĩ lại mới hiểu được ý

Tiểu Hoa.”

Lương Nhu ngồi trong phòng nói với Trần Ái Lệ: “Hâm mộ em thật, có một trai một gái, ba Hi Tri cũng muốn sinh thêm một đứa, vì việc này mà chạy không ít nơi.”

Trần Ái Lệ vì suốt ngày ngồi một chỗ nên không sinh được, cuối cùng phải mổ, bây giờ là lúc tan thuốc tê, vừa vặn nói chuyện với Lương Nhu phân tán sự chú ý, bà ta nói: “Trời, chuyện này đâu được, xí nghiệp nhà nước không cho mà?”

Kế hoạch hóa gia đình rất nghiêm khắc, làm việc trong nhà nước không được sinh con thứ hai. Trước đây có người trốn vào trong núi sinh con, về sau bị bắt, buộc phải đi phá thai.

Lương Nhu gật đầu: “Đúng là không cho, nên ba Hi Tri định nghỉ việc.”

Trần Ái Lệ kinh ngạc, vì đứa bé mà bát sắt cũng không cần luôn?

(Bát sắt: công việc ổn định – làm trong nhà nước)

Đợi bọn họ đi rồi, Trần Ái Lệ kể chuyện này cho Hứa Kiến Quốc nghe, Hứa Kiến Quốc giật mình: “Không phải chứ?”

Trần Ái Lệ hừ một tiếng: “Chị ta nói hâm mộ em? Anh nói xem có phải chị ta muốn chọc tức em không chứ? Em chỉ sinh một đứa con trai, con nhóc kia không phải do em sinh.”

Bà ta đang ở cữ nên Hứa Kiến Quốc không nói gì, đành đi ra ngoài: “Anh đi xem con trai!”

Trần Ái Lệ bật cười: “Gấp cái gì chứ, đợi lát nữa y tá bế qua đây bú sữa.”

Bé trai ngày nào cũng được mang đến bú sữa mẹ, lần sau Tiểu Hoa đến thăm liền được gặp em trai. Em trai nằm cạnh mẹ, tay chân đều được bọc trong chăn, đôi mắt mở to, yên lặng nhìn trần nhà. Mẹ ngủ rồi, ba đi mua cơm cho mẹ, cô bé lén xích lại gần giường, nhìn em trai bé nhỏ.

Con người đen láy của em trai chuyển động, nhìn thấy chị gái.

Em không khóc! Tiểu Hoa thở phào nhẹ nhõm, đưa thay sờ lên bọc chăn, em trai động đậy trong chăn, làm cô sợ rút tay về.

Hôm sau đi học Tiểu Hoa nói với cậu bé: “Thẩm Hi Tri, mắt em trai rất to, nhìn thấy em cũng không khóc, em cảm thấy nó cũng thích em.”

Cậu bé không nói gì, kéo tai cô, thầm nghĩ: Tiểu Hoa rộng lượng thật.

Thẩm Trung Nghĩa ở nhà rảnh rồi tra từ điển, Thẩm Hi Tri nằm bên cạnh nhìn ba khoanh tròn mấy chữ, hỏi: “Em trai tên Hứa Đồng Lương ạ?”

Thẩm Trung Nghĩa giải thích: “Tiện thể xem luôn, chữ ‘Đồng’ đặt tên cho em Tiểu Hoa, còn chữ ‘Lương’ để dành cho em trai con.”

Cậu bé không vui: “Con không muốn em trai.”

Thẩm Trung Nghĩa xoa đầu cậu: “Em trai có thể chơi với con.”

Cậu bé nói: “Có Tiểu Hoa chơi với con rồi.”

Vì thế em trai Hứa Tiểu Hoa có tên, là Hứa Đông. Hứa Kiến Quốc rất hài lòng tên này, ngày làm giấy khai sinh & hộ khẩu mua kẹo phát cho cả chung cư, Tiểu Hoa cũng được một túi, vui vẻ ngậm kẹo, nói: “Thảm Hi Tri, em thấy có em trai rất tốt.”

Nhưng cậu bé lại không nghĩ vậy.

Trần Ái Lệ ở cũ, nhà mẹ đẻ không ai tới chăm cả, Hứa Kiến Quốc còn phải đi làm, thế là mọi chuyện đè lên vai Tiểu Hoa. Sáng sớm trước khi đi học cô phải pha sữa cho em, lúc về mua cơm cho mẹ, buổi tối phải giặt tã cho em.

Cậu bé hỏi cô: “Bây giờ mày còn thấy có em trai tốt không?”

Trời bắt đầu chuyển lạnh, tay Tiểu Hoa giặt tã bắt đầu tróc da, nhưng cô vẫn gặt đầu: “Em trai đáng yêu lắm.”

Nhưng cậu bé chỉ tin vào những gì cậu thấy, có lần Tiểu Hoa đi học về muộn làm trễ giờ ăn của cô Trần, cô Trần liên tục giặt tóc cô bé, giận dữ nói với chú Kiến Quốc: “Tôi sinh con trai cho anh vậy mà cơm cũng không được ăn!”

Cậu thấy chú Kiến Quốc đánh Tiểu Hoa, Tiểu Hoa không dám khóc, sợ đánh thức em trai.

Cậu hỏi cô: “Bây giờ mày còn thích em trai không?”

Tiểu Hoa vẫn gặt đầu: “Nó là em trai em.”

Tết lại đến, mừng 1 đầu năm Tiểu Hoa bế em trai mặc áo đỏ chót đến chúc tết nhà họ Thảm, cô nói với cậu bé: “Ba mua quần áo mới cho em và em trai.”

Bé con nằm trên giường Thảm Hi Tri, cầm đồ chơi cười khanh khách.

Thật ra... cũng đáng yêu. Cậu bé nghĩ thầm.

Cậu bảo Tiểu Hoa dạy mình cách bế em, bé con vừa nhỏ vừa mềm, ôm trong tay cũng sợ, nhưng mùi thơm trên người em rất dễ chịu, Thảm Hi Tri không muốn buông tay. Nhưng đứa bé ‘oa’ một tiếng bật khóc, nghiêng đầu nhìn chị gái.

Cậu bé hừ hừ: “Không đáng yêu chút nào.”

Tiểu Hoa vừa ôm bé con liền khóc, cái miệng còn chưa mọc răng toe toét cười, Tiểu Hoa nói: “Anh xem, em trai thích em lắm.”

“Nó thích mày hay không quan trọng như vậy sao?” Lỗ tai cậu như muốn mọc kén rồi.

Tiểu Hoa gật đầu.

Những ngày sau Thảm Hi Tri đều bận, phải đi theo ba mẹ chúc tết và nhận lì xì, mọi năm tiền lì xì của cậu đều nhét ông heo, năm nay cũng vậy, cậu và mẹ nhét bao lì xì vào heo.

Mẹ hỏi cậu: “Cục cưng, để dành tiền sau này học đại học nhé?”

Cậu bé không đáp, đêm đến đập võ heo, đếm xem mình có bao nhiêu tiền. Hôm sau cậu đi tìm Tiểu Hoa, Tiểu Hoa nói: “Em trai ngủ rồi.”

Cậu kéo cô đi ra ngoài: “Đi chỗ này với tao.”

Chương 11: Hứa Đồng cục cưng

Tiểu Hoa không chịu, nói: “Mẹ đang ngủ, em phải trông em trai.”

Cậu bé không quan tâm: “Mày lo cho bản thân trước đi!”

Hai đứa bé đứng ngoài cửa lòi kéo, gặp Hứa Kiến Quốc mua cơm về, ông ta cười nói: “Hi Tri dẫn em đi chơi hả?”

“Dạ.” Cậu bé gật đầu.

Hứa Kiến Quốc ôm lấy Hứa Đồng, nói: “Đi chơi đi.”

Thế là Tiểu Hoa bị kéo xuống lầu, cô hỏi: “Thầm Hi Tri, chúng ta đi đâu vậy?”

Cậu bé nói: “Bệnh viện!”

“Đi làm gì?”

Cậu bé kéo tay cô. Tiểu Hoa liền sợ hãi, che tai: “Em không đi em không đi.”

Cậu bé giữ chặt lấy cô, nói: “Không đi sau này tao không chơi với mày nữa.”

Tiểu Hoa khó xử, một lát sau nói: “Em sợ.”

Cô rất ít khi nói sợ, ngay cả khi con giun cũng dám bắt mà lại sợ đi bệnh viện? Cậu bé nắm tay cô: “Sợ gì chứ? Tao bị tiêm cũng không khóc nhè đâu.”

Tiểu Hoa cứ thế bị kéo tới bệnh viện, mới đầu năm nên bệnh viện còn ít người, Thăm Hi Tri hỏi y tá khoa tai mũi họng rồi dẫn Tiểu Hoa đi, bên trong có ông bác sĩ già đang nhàn nhã uống trà, thấy hai đứa bé ngoài cửa, hỏi: “Các cháu tìm ai?”

Tiểu Hoa núp sau lưng cậu bé, cậu bé nói: “Ông ơi, ông khám tai được không ạ?”

Ông bác sĩ già nói: “Được, cháu khám tai à?”

Cậu bé đẩy Tiểu Hoa ra: “Khám cho bé này đi ạ.”

Tiểu Hoa ngồi trên ghế, có cái gì đó lành lạnh chui vào lỗ tai cô, bác sĩ khám xong, nói: “Thủng màng nhĩ.”

“Thủng gì ạ?” Tiểu Hoa không hiểu, cậu bé cũng vậy.

Ông lão kiên nhẫn giải thích: “Thủng màng nhĩ, nên không nghe được.”

“Có thể chữa không ạ?” Cậu bé hỏi.

Ông lão lắc đầu: “Sao giờ mới đến khám? Bị lâu chưa? Cho dù mổ thì cơ hội thành công cũng không lớn.”

Vừa nghe đến từ “mổ” Tiểu Hoa liền sợ, che tai nhìn cậu bé: “Em không mổ đâu, em nghe thấy mà.”

Cậu bé hỏi bác sĩ: “Vậy phải làm sao đây ạ?”

Ông nói: “Có thể mang máy trợ thính, nhưng cái đó đắt tiền lắm.”

Cậu bé nhìn Tiểu Hoa, cô thật sự, bàn tay đang nắm lấy tay cậu run lên, cậu cắn răng, lấy tiền trong túi ra đặt trên bàn, hỏi: “Ông ơi, số tiền này đủ chưa ạ?”

Tiểu Hoa chưa bao giờ thấy nhiều tiền như vậy, ông bác sĩ đếm đếm. nói: “Đủ mua cái bình thường thôi.”

“Không thể mua cái tốt nhất ạ?” Cậu bé nhú mồm, chỗ này rất nhiều tiền, mẹ nói có thể mua cho cậu chiếc xe đạp leo núi loại tốt nhất đó.

Hai đứa bé cúi đầu ủ rũ đi ra bệnh viện, cậu né vô cùng chán nản, kéo Tiểu Hoa hỏi: “Rốt cuộc tại sao lại bị thế?”

Tiểu Hoa bịt tai không dám thả tay xuống, đứng ngoài cửa bệnh viện, cô nói: “Ba tát em một cái.”

Ngày hôm đó trở thành ngày cậu bé vĩnh viễn không bao giờ quên, Tiểu Hoa trước mặt cậu không khóc, nhưng lại nói ra những lời làm cậu suýt rơi lệ.

“Cái hôm anh nằm trong bệnh viện ấy, ba đánh em một cái.”

Cậu còn nhớ, hôm đó chú Kiến Quốc dẫn cô đến bệnh viện xin lỗi cậu, khi ấy tay cậu rất đau, cậu rất căm thù cô. Hôm đó chú Kiến Quốc tát cô.

Đúng vậy, cậu bé nhớ lại, hình như từ đó về sau, cô thường xuyên không nghe thấy cậu nói. Cô còn hay xin lỗi, cô không còn là Tiểu Hoa nhà quê nữa, cô làm gì cũng nhẫn nhịn, cô sợ ba không cần cô nữa.

Bao khinh thường chán ghét chất chứa trong lòng cùng cảm tình tốt đẹp mới chớm nở, trong khoảnh khắc này đều hóa thành thương tiếc. Cậu bé há miệng, nhưng lại không nói được lời nào.

Anh nên nói gì đây? Nói xin lỗi? Nhưng cũng vì giúp em mà anh mới bị gãy tay.

Mắng em ngốc ư? Anh càng không nỡ mắng em hơn.

Cho dù thế nào, cậu bé vẫn hiểu, tại Tiểu Hoa vì cậu nên mới bị điếc, nhưng Tiểu Hoa không khóc, cậu không thể khóc được.

Tiểu Hoa nói: “Thẩm Hi Tri, xin anh đừng nói cho ba mẹ em biết.”

“Được.”

“Em không muốn mang máy trợ thính, mọi người biết sẽ cười em.”

“Được.”

“Em, em muốn làm một đứa trẻ bình thường.”

“Được.”

Cậu nói thì nhất định sẽ làm được, Tiểu Hoa cuối cùng cũng thả tay xuống, nắm tay cậu, cười.

Cậu bé nhìn tai cô, trong lòng vô cùng khó chịu, cậu nói: “Không được cười như thế.”

“Tại sao?”

Cậu mong cô khóc âm lên, còn hơn cứ cười vô tư như thế.

Cậu sờ túi tiền, nói: “Anh dẫn em đi ăn ngon.”

Hồi đó trong thành phố có tiệm Mc Donalds đầu tiên, gà rán bên trong thơm ngon vô cùng, cậu dẫn cô đi vào, hỏi: “Em muốn ăn loại nào?”

Tiểu Hoa hít mùi thơm, hỏi: “Ăn ở đây đắt hơn ăn mì thịt bò à?”

Cậu lắc đầu: “Không đâu, anh có tiền.”

Đây là lần đầu tiên Tiểu Hoa ăn Mc Donalds, cậu bé đưa miếng khoai tây chiên chấm sốt cà chua đút cho cô ăn, lại đưa coca cho cô uống. Cô bé cười hì hì, nói: “Thảm Hi Tri, anh tốt quá.”

Cậu bé chép miệng: “Em thật ngốc.”

Từ đó cậu bé Thảm Hi Tri có thêm trọng trách, cậu muốn chăm sóc thật tốt cho cô em ngốc nghếch này. Lần đầu tiên Tiểu Hoa cảm thấy ở thành phố cũng tốt, ở đây có ba mẹ, có em trai, có thể đi học, còn có Thảm Hi Tri.

Trẻ con thường hay đùa tuổi tác, cậu bé nói với cô: “Sau này phải gọi là anh hai, không được gọi thẳng tên anh nữa.”

Tiểu Hoa hỏi: “Anh không thích em gọi anh là Thảm Hi Tri à?”

Cậu bé nói: “Anh lớn hơn em một tuổi đó.”

Đi học, hai người ngồi ở tiệm ông Trần ăn mì, cậu gấp hết thịt bò vào tô của cô, nói: “Gọi anh hai đi!”

Tiểu Hoa hôm nay buộc hai bím tóc, lúc nghiêng đầu đuôi tóc quét qua vai, tạo thành tiếng sột soạt, cô nhai thịt bò trong miệng, lung túng nói: “Anh hai.”

Cậu bé đắc ý, cậu cũng có em gái rồi.

Hai đứa bé thường dẫn em trai nhỏ đi chơi, mấy đứa trẻ trong khu chung cư thường bắt nạt Tiểu Hoa, lúc đó Tiểu Hoa gọi to anh trai thì Thẩm Hi Tri sẽ chạy đến, hỏi: “Đứa nào bắt nạt em gái tao?”

Từ nhỏ Thẩm Hi Tri đã là “Con nhà người ta” trong mắt phụ huynh, đi học năm nào cũng đứng nhất trường, ba là giám đốc mẹ là kế toán, hai vợ chồng họ đều là công nhân viên. Đám nhỏ cũng biết sợ, trông thấy cậu không dám ra vẻ ta đây nữa, bỏ chạy. Bé Hứa Đông cũng rất thích anh hai, vừa mới biết đi liền lắc lư chạy đến ôm anh, cười chảy cả nước miếng. Thẩm Hi Tri thích bóc chocolate cho bé ăn, vì thế Hứa Đông hiểu ra một điều – Đi theo anh hai sẽ có ăn!

Hứa Đông còn rất thích chị, ngày nào chị cũng kể chuyện cổ tích cho bé, có gì ngon đều nhường cho bé ăn, còn tắm cho bé thơm thơm, hay dẫn bé đi chơi, bé yêu nhất là anh hai và chị.

Dì Liên Thanh lâu dưới lúc nào thấy cũng nói: “Tiểu Hoa ghê gớm thật, nhỏ thế mà đã biết quán lý con giám đốc Thẩm.”

Tiểu Hoa nghe thấy nhưng cũng chẳng để ý, Thẩm Hi Tri nói với cô: “Thấy dì Liên thì tránh đi, đừng nghe bà ta nói lung tung.”

Tiểu Hoa gật đầu: “Em cũng không thích bà ta.”

Em trai sinh ra còn có một chỗ tốt, đó là mẹ không mở song bài ở nhà nữa, ban ngày Tiểu Hoa phải đi học, thế nên Trần Ái Lệ đành phải trông con, vì con trai bảo bối nên cũng ít đi đánh bài hơn.

Ba năm trôi qua như một cơn gió, bạn nhỏ Hứa Đồng vừa đến tuổi liền bị Trần Ái Lệ đưa đi nhà trẻ, mà Tiểu Hoa cũng đạt được học lực khá lên lớp 5, còn Thẩm Hi Tri học lớp 6. Theo Hứa Đồng, thì anh trai nhà đối diện là một người anh tốt vô cùng. Cậu bé thích ngồi cạnh lúc anh hai và chị làm bài tập, mặc dù không hiểu gì hết, nhưng cậu có thể tự chơi 1 mình, chờ anh chị làm bài tập xong cậu sẽ chen giữa hai người làm nũng, hôn chị gái một cái rồi lại hôn anh hai một cái. Cậu bé thấy mình là đứa trẻ dễ thương nhất trong nhà trẻ, anh hai và chị đều yêu cậu nhất!

Hứa Đồng đi nhà trẻ rồi nhưng vẫn thích được chị gái bế, em trai quần lấy mình như thế, Tiểu Hoa cũng vui vẻ để bé làm nũng, nhưng Thẩm Hi Tri không thích vậy. Một ngày đẹp trời thừa lúc lúc Tiểu Hoa không có ở đây, anh tìm Hứa Đồng nói chuyện: “Em cứ như thế chị không lớn được đâu, em không tự đi được à? Em không có chân hả? Có phải nam tử hán không thể?”

Hứa Đồng lắc đầu: “Em là cục cưng.”

Thẩm Hi Tri đành phải hỏi: “Vậy em có trái ót nhỏ không?” (-3---) ~

Hứa Đồng cúi đầu suy nghĩ một lát: “Có.”

Thẩm Hi Tri nói: “Có ốt nhỏ chính là nam tử hán, sau này không được đòi chị bế nữa.”

Hứa Đồng rung rung nước mắt: “Cục cưng thích chị.”

Thẩm Hi Tri đành phải bế cục cưng lên, thở dài: “Vậy sau này để anh hai bế em.”

Hứa Đồng nhoẻn miệng cười: “Vâng ạ.”

Thẩm Hi Tri vỗ cái mông mập ú của cậu bé: “Chờ em lớn rồi tính sổ một lượt!”

“Cục cưng!”

“Biết rồi, im lặng đi!” Thẩm Hi Tri nhìn khuôn mặt hạnh phúc vui vẻ của Hứa Đồng cục cưng, suy tư: “Một ngày nào đó em sẽ lớn thôi.”

Một thời gian sau Tiểu Hoa bắt đầu ghen tị với Thẩm Hi Tri: “Tại sao em trai không thân thiết với em nữa?”

Thẩm Hi Tri bật cười, cầm quyền vớ gõ lên đầu cô: “Em đúng là ngốc thật.”

Tiểu Hoa lấy bài kiểm tra ra: “Không ngốc, em thi được 100 điểm.”

Thẩm Hi Tri lấy hai viên đường làm phần thưởng.

Trần Ái Lệ từ khi không còn phải chăm Hứa Đồng nữa lại bắt đầu xuống tiệm cắt tóc, hễ người nào rủ đánh bài là đi. Thế nên Tiểu Hoa phải học nấu cơm. Đứa bé nhỏ gầy phải đứng trên ghế nấu ăn làm người ta thấy mà đau lòng. Lương Nhu không muốn xen vào chuyện nhà người ta, đành gọi hai chị em sang nhà ăn cơm. Trẻ con ăn được bao nhiêu chứ? Chỉ là thêm cái chén đôi đũa thôi.

Lương Nhu nấu cơm rất ngon, Hứa Đồng ăn một lần đã thấy mê, ngày nào cũng lặp đi lặp lại trước mặt mẹ: “Dì Lương Nhu nấu thịt ăn ngon lắm”, hoặc là “Cục cưng thích ăn trứng gì Lương Nhu nấu.”

Trần Ái Lệ thấy mắt mẹ, giật tóc Tiểu Hoa: “Mày nhiều chuyện quá đấy!”

Tiểu Hoa nghiêng đầu ngả ngồi xuống, nhưng không dám nói lời nào.

Trần Ái Lệ trước khi ra khỏi nhà, nói: “Sau này không được đến nhà họ Thẩm giả vờ tội nghiệp nữa, mày tưởng tao không biết mày nghĩ gì sao!”

Thế nên khi Thẩm Hi Tri đến gõ cửa bảo cô sang ăn cơm, Tiểu Hoa lắc đầu: “Em nấu mì ăn rồi.”

Tiểu Hoa nấu ăn làm sao ngon bằng Lương Nhu được chứ, Hứa Đồng cục cưng ăn một miếng liền ngán, nhảy xuống ghế chạy qua nhà anh hai. Em trai có thể đi, nhưng Tiểu Hoa biết mình không thể. Cô ăn hết mì, mở sách giáo khoa làm bài tập. Hứa Đồng

về bụng theo một cái chén, cẩn thận đặt trước mặt cô: “Chị ăn đi, cục cưng không ăn.”

Đó là thịt kho tàu, rất thơm. Tiểu Hoa nuốt nước miếng, cắt thịt đi, để dành cho em trai ăn tối.

Hôm đó Trần Ái Lệ đánh bài thua hết tiền, giữa buổi về nhà lấy tiền chơi tiếp. Đi ngang qua bếp ngửi thấy mùi thịt, lòi Tiểu Hoa đang ngủ trưa dậy. Tiểu Hoa vừa dụi mắt vừa trốn, Trần Ái Lệ mắng cô: “Tao nói mày không nghe đúng không? Đủ long đủ cánh rồi hả? Mày giả vờ tội nghiệp với ai chứ! Tao không cho m ăn không cho mày mặc hả? Mày cố tình làm tao mất mặt đúng không?”

Hứa Đồng đang ngủ bên cạnh, Tiểu Hoa nói nhỏ: “Mẹ đừng đánh con, con không có mà.”

Đau quá, nước mắt cô rơi xuống, Trần Ái Lệ lại nổi khùng lên, giật tóc cô: “Khóc! Ai cho mày khóc hả! Oan ức lắm à!”

Tiểu Hoa đành cắn môi, lau nước mắt.

Trần Ái Lệ trước khi đi chọc vào đầu Tiểu Hoa: “Tao còn phát hiện thêm lần nào nữa là mày chết chắc luôn đấy!”

Hứa Đồng bị đánh thức, hỏi chị gái: “Sao chị khóc? Cục cưng thôi thôi cho chị nha.”

Tiểu Hoa lắc đầu: “Không khóc, cục cưng nhìn lầm rồi.”

Lúc ăn tối Hứa Đồng cục cưng có chén thịt kho tàu nên không đòi đến nhà anh hai nữa. Tiểu Hoa thấy bé ăn ngon, cúi đầu nhìn

chén mì tôm của mình. Chén thịt nhiều, Hứa Đống ăn xong đẩy chén ra: “No rồi, không ăn nữa.”

Tiểu Hoa đổ hết chỗ thịt còn lại vào chén mì tôm, bắt đầu ăn.

Chương 12: Chân tướng rõ ràng

Bình thường hàng xóm lời ra tiếng vào không ít, mưa dầm thấm đất, Tiểu Hoa lớn lên đã hiểu nhiều chuyện, và dường như có gì đó dần dần chồi nảy lộc trong lòng.

Cô hỏi Thẩm Hi Tri: “Em có phải con ruột của mẹ không?”

Thẩm Hi Tri đang viết chữ thư pháp, không cẩn thận làm giọt mực rơi trên giấy Tuyên Thành, anh ngẩng đầu nhìn Tiểu Hoa, đầu tóc của Tiểu Hoa lại rối tung lên.

Phải nói thế nào đây? Cậu thiếu niên không biết nên nói sao cho thỏa, cuối cùng chỉ vào giấy Tuyên Thành: “Lo viết chữ đi, đừng kiêu có lười biếng.”

Tiểu Hoa chùi mặt: “Không phải đâu, em là con ruột của mẹ.”

Thẩm Hi Tri cúi đầu ừ một tiếng, cầm tay cô viết hai chữ “Bình An”.

Mùa hè này anh tốt nghiệp tiểu học nên khá rảnh (Ở Trung Quốc cấp 1 học trong 6 năm), suốt hai tháng hè trừ đi cung thiếu nhi ra, thì thời gian còn lại đều dành cho hai chị em nhà đôi diện.

Tiểu Hoa muốn tặng cho anh một phần quà tốt nghiệp, Hứa Đồng cục cưng cũng đòi đi theo, thế là giữa trưa hai đứa trẻ chạy xuống dưới lầu tìm lá khô. Mặt trời giữa trưa chói chang vô cùng, Hứa Đồng lúc này còn hí hửng chạy lại ôm chân chị gái làm trò mèo: “Cục cưng muốn ăn kem đá!”

Hứa Kiến Quốc đi làm, để lại tiền tiêu vặt cho Tiểu Hoa không nhiều, cô còn phải mua giấy và bút màu nữa, đành phải dỗ em trai: “Để bữa sau chị mua cho nhé, mua hai cây luôn?”

Thế là Hứa Đồng cục cưng phải thèm thuồng nhìn đám trẻ khác đứng ăn kem đá cạnh quầy hàng.

Tiểu Hoa biết cậu bé mệt, để cậu ngồi hóng gió dưới tán cây, còn mình tiếp tục tìm. Hứa Đồng thừa lúc chị gái chưa về, lon ton chạy đến quầy hàng nhìn mấy đứa trẻ khác ăn kem đá. Có một thằng nhóc lớn nói: “Hứa Đồng, chị mày là đồ nhặt được.”

Hứa Đồng cục cưng lắc đầu: “Không phải vậy.”

Thằng nhóc lớn nói: “Mày nói phải đi, rồi tao cho mày ăn một miếng kem.”

Đứa bé ngây thơ không hiểu chuyện, chỉ thèm cần một miếng kem đá thôi, thế nên nói: “Chị là đồ nhặt được.”

Cậu bé cứ tưởng chị mình không biết điều này, nhưng thằng nhóc lớn lại nhét kem đá vào tay cậu, chạy đi gào ầm lên: “Hứa Bình An, em mày nói mày là đồ nhặt được!”

Hứa Đồng cục cưng cầm kem đá ngây ngốc, cậu thấy tay chị gái cầm một bông hoa loa kèn mùa hè nở đầy trong khu chung cư.

Cậu thấy thằng nhóc lớn kia giật tóc chị gái, lặp đi lặp lại: “Hứa Bình An là đồ nhặt được , Hứa Bình An là đồ nhặt được !”

Một tay Tiểu Hoa cầm hoa loa kèn, một tay giữ bím tóc, trong lúc giãy dụa cô thấy em trai đang đứng trước quầy hàng, tay cầm

một que kem. Cô đỏ mặt. Hứa Đồng cục cựa bị ánh mắt chị gái dọa sợ, há miệng nói: “Em không có, em...”

Một đám nhóc lôi Hứa Đồng đến, chỉ vào Tiểu Hoa: “Mày nói lại lần nữa đi rồi bọn tao mua đường cho mày ăn.”

Hứa Đồng sợ hãi, cầm kem đá nịnh chị gái: “Chị ăn đi.”

Tiểu Hoa hất kem đá ra, đẩy thằng nhóc kia một cái. Đầu tóc cô rối bù, da đầu đau đớn, cô thở hổn hển đứng dưới trời nắng chang chang, nói: “Tao không phải vậy!”

Bọn nhóc mồm năm miệng mười: “Mẹ tao nói mày không phải con đẻ, mày là đứa con hoang nhà quê đến.”

“Mẹ tao cũng nói vậy, nói mày ngu lắm, suốt ngày gọi mẹ ghê là mẹ!”

Lỗi tai Tiểu Hoa ong ong lên, tiếng nói từ bé đến lớn nghe được vang lên trong đầu, những gì người ta nói sau lưng cô, cô đều nghe thấy. Bọn họ luôn nhìn cô bằng ánh mắt thương hại, bàn tán về chuyện nhà cô.

Thằng nhóc lớn xông lên đánh Tiểu Hoa, Tiểu Hoa vừa buông tay, hoa loa kèn liền rơi trên mặt đất, bị thằng nhóc kia dẫm nát. Cô hét lên: “Trả lại hoa cho tao!”

Thằng nhóc lớn giơ chân đạp cô, Tiểu Hoa xoay người che cho em trai, ngã xuống. Tay Hứa Đồng bị trầy da, lập tức khóc ầm lên. Tiểu Hoa đứng dậy đánh nhau với thằng nhóc lớn, người trong tiệm cắt tóc nghe tiếng khóc chạy ra xem, Trần Ái Lệ thấy con trai bảo bối của bà ta ngã trên đất, lập tức chạy qua ôm Hứa Đồng, quát: “Chúng mày đứa nào đánh nó!”

Hứa Đồng muốn ôm chị, khóc lên: “Chị ơi, chị ơi!”

Tiểu Hoa chưa kịp nói đã bị Trần Ái Lệ giật tóc: “Mày đánh em hả? Sao mày dám đánh con tao, con nhóc thối tha!”

Giọng Tiểu Hoa nhỏ đi: “Không, con không đánh em.”

Hứa Đồng lúc này mới nói rõ, tố cáo với mẹ: “Mấy anh kia đánh chị, cũng đánh con, hu hu, cục cưng đau quá.”

Trần Ái Lệ lập tức xù lông, mẹ thằng nhóc lớn kia là bạn chơi bài nhiều năm của bà ta, nhưng bây giờ lại trở thành kẻ thù. Người lớn chửi nhau còn kinh khủng hơn trẻ con nhiều, Trần Ái Lệ lại là người điệu ngoa, cái gì thuận miệng đều chửi hết. Mẹ của thằng nhóc lớn cũng không phải vừa, chống nạnh che trước con trai, chỉ vào Tiểu Hoa mắng Trần Ái Lệ: “Tao chưa thấy mẹ ghẻ nào ác độc như mày! Nó mỗi ngày ăn không đủ no mặc không đủ ấm, còn mày ngày nào cũng đánh nó, mày tưởng cả khu chung cư này không ai biết hả? Tại người ta không nói thôi!”

Nói đến đây còn chưa hết giận, quay qua Tiểu Hoa: “Mày đừng có ngu ngốc như vậy nữa, nó không phải mẹ mày đâu, mẹ mày chết từ lâu rồi.”

Tiểu Hoa nghe rõ từng lời, nước mắt rơi xuống nền sân nóng bỏng, rồi biến mất ngay lập tức.

Buổi chiều Thẩm Hi Tri tan học về tìm Tiểu Hoa, anh có chuyện muốn nói với cô. Nhưng anh lại thấy Tiểu Hoa quỳ trên đất, cô Trần cầu vào tay Tiểu Hoa liên tục, Hứa Đồng đứng một bên

khóc. Nhà họ Hứa không thềm đóng cửa, anh nghe thấy dì Liên Thanh ở lầu dưới nói với mọi người: “Đúng là ác độc thật, bây giờ chả thềm giả bộ nữa, có ai đánh trẻ con như vậy không! Hứa Kiến Quốc cũng không thềm quản, có phải là đàn ông không vậy!”

Lại có người nói: “Chuyện nhà người ta, nói nhiều vậy làm gì?”

Thẩm Hi Tri đi vào đứng cạnh Tiểu Hoa, Trần Ái Lệ ngừng tay nói: “Hi Tri à, hôm nay nhà cô có việc, cháu về nhà trước đi.”

Thẩm Hi Tri cúi đầu nhìn Tiểu Hoa, mắt cô đỏ hoe, nhưng không hề khóc.

Anh đột ngột kéo tay cô chạy ra ngoài, Trần Ái Lệ không phản ứng kịp, Hứa Đồng tưởng anh chỉ bỏ cậu bé đi chơi, khóc càng thương tâm hơn.

Thẩm Hi Tri sợ Trần Ái Lệ đuổi theo, kéo Tiểu Hoa chạy tới trường học mới dừng lại, nghỉ hè nên trường vô cùng yên tĩnh, anh kéo cô đi vào, Tiểu Hoa cũng không giãy dụa. Anh không biết phải làm sao, tìm chủ đề khác nói: “Hứa Tiểu Hoa, cung thiếu nhi anh học có dạy bơi, anh xin ba học bơi, đến lúc đó dẫn em vào chơi được không?”

Tiểu Hoa im lặng nãy giờ chợt ngẩng đầu lên, hỏi: “Anh, có phải anh cũng biết em không phải con ruột của mẹ không?”

Anh không muốn lừa dối cô, ừ một tiếng.

Tiểu Hoa lập tức giằng tay anh ra. Anh vội giải thích: “Anh, anh sợ em buồn, cho nên...”

Kí ức đã qua tựa như từng thước phim quay chậm tái hiện trong đầu, cô là đứa trẻ nhà quê, nội mất rồi cô vào thành phố, tưởng rằng từ đó sẽ được sống chung với mẹ. Cô muốn thân thiết với mẹ, tiết kiệm tiền tiêu vặt mua ô mai cho mẹ, nhưng mẹ chỉ thích giặt tóc cô, lúc nào cũng cầu véo cô. Lần đó cô bị bình thủy rơi làm bỏng nhưng mẹ không lo lắng dù chỉ một chút, còn hôm nay em trai bị ngã, mẹ lại vội vã ôm em.

Từ trước tới nay em trai không phải làm việc nhà, đồ ăn ngon lúc nào cũng dành cho em trai, em trai vừa khóc là cô lại bị nhéo, cô cứ tưởng mẹ nghiêm khắc với mình như thế vì muốn tốt cho mình nên chưa bao giờ nghe lời người ngoài nói. Nhưng giờ cô hiểu rồi, không phải vậy, mẹ không phải mẹ ruột của cô.

Ngày hôm đó Thẩm Hi Tri phảng phất như thấy được Tiểu Hoa quật cường trước đây, cô ngẩng đầu lên, nói: “Mấy người đều lừa tôi.”

Cô sợ ba mẹ không cần cô, nên dè dặt nịnh nọt tất cả mọi người, cam chịu cuộc sống bị chèn ép khổ cực, em trai được sinh ra, cô bảo vệ nâng niu nó hơn ai hết.

Nhưng đứa em này chỉ vì một cây kem đá liền bán đứng cô.

Vậy có ai yêu thương cô? Có ai trân trọng cô?

Thẩm Hi Tri trầm mặc, đúng thế, anh không nói cho cô biết, vì anh hi vọng cô mãi mãi không biết đến sự thật này. Biết rồi có ích gì đâu? Chẳng thay đổi được gì cả.

Nhưng anh quên mất một điều, anh không phải là cô, không hiểu được cảm giác của cô. Anh sai rồi.

Tiểu Hoa đi về, không quay đầu lại. Thảm Hi Tri đứng đó nhìn theo bóng dáng cô, một lúc sau mới đuổi theo, nhưng chỉ đi sau lưng cô, sợ cô quay về lại bị đánh.

Tiểu Hoa không về nhà, mà lần đầu tiên đến công ty tìm Hứa Kiến Quốc. Hứa Kiến Quốc hỏi cô: “Sao lại đến đây? Em đâu?”

Tại sao lại hỏi em trai? Chẳng lẽ cô không thể đến tìm ba sao?

Tiểu Hoa níu vạt áo Hứa Kiến Quốc, hỏi: “Mẹ đâu rồi?”

Hứa Kiến Quốc khó hiểu: “Không phải ở nhà à?”

Tiểu Hoa ngẩng đầu lên, trên mặt có vết đỏ do bị đánh, đôi mắt đỏ hoe, hỏi: “Mẹ đâu rồi?”

Hứa Kiến Quốc cảm giác được điều gì, hỏi: “Con biết rồi hả?”

Tiểu Hoa gật đầu: “Dẫn con đi gặp mẹ, được không?”

Hứa Kiến Quốc xua tay: “Về nhà về nhà, bây giờ không rảnh lo cho con.”

Tiểu Hoa chột hét lên: “Con muốn gặp mẹ! Hôm nay con nhất định phải gặp mẹ!”

Thảm Hi Tri đứng cách đó không xa, thấy bàn tay Hứa Kiến Quốc giơ lên cao, nhưng cuối cùng không rơi xuống.

Sau đó Tiểu Hoa đi cùng Hứa Kiến Quốc, Thảm Hi Tri không cách nào đi theo được, đành phải về nhà trước. Anh vừa mở cửa,

thấy nhà đối diện có một con khỉ bắn chui ra, Hứa Đồng ôm chân anh hít hít mũi, nói: “Anh hai chơi với em đi.”

Thẩm Hi Tri bế Hứa Đồng đi vào, dùng một viên chocolate liền biết chuyện xảy ra.

Sau đó chocolate trong tay Hứa Đồng chưa kịp ăn đã bị anh hai lấy lại, anh hai chỉ vào tường nói: “Em ra góc đó đứng phạt, anh chưa đồng ý thì không được nhúc nhích.”

Hứa Đồng rung rung nước mắt: “Tại sao ạ?”

Thẩm Hi Tri trầm mặt: “Sau này em sẽ biết tại sao.”

Bé con ngoan ngoãn đứng trong góc nhà, mới một lát cậu đã ngã trái ngã phải, cậu len lén nhìn anh hai, nhưng anh hai không nhìn cậu, thật hung dữ.

Chương 13: Không để ý tới anh

Kim đồng hồ cứ quay từng vòng từng vòng, đến giờ cơm tối, nhà họ Hứa đối diện cuối cùng cũng có động tĩnh. Thảm Hi Tri nhìn qua mắt mèo, thấy cửa nhà đối diện đóng kín, anh nghĩ ngợi một lát, mở cửa đi ra ngoài, lén lút áp tai vào cửa nhà họ Hứa. Loáng thoáng nghe thấy tiếng Trần Ái Lệ đay nghiến, Hứa Kiến Quốc khuyên can, còn cả tiếng nói líu ríu của Hứa Đồng: “Chị ăn cơm đi, mẹ nấu thịt ngon lắm.”

“Bà ta không phải mẹ chị!” Tiểu Hoa hét lên.

Thảm Hi Tri nhíu mày, thầm nghĩ nếu cô lại bị đánh anh sẽ xông vào.

Nhà họ Hứa vì câu nói này lại ầm ĩ, Trần Ái Lệ chửi ầm lên: “Mày hét cái gì mà hét! Mày còn dám nói nữa hả? Tao cho mày ăn cho mày mặc, mày còn giả bộ đáng thương gì chứ! Hôm nay mày còn đứng nhìn người khác đánh em mày, con khốn nạn!”

Tiếng mắng chửi đánh tai, Thảm Hi Tri không nghe lọt, chỉ quan tâm đến Tiểu Hoa. Tiểu Hoa khóc, không còn im lặng rơi lệ nữa, mà là càn rỡ, điên cuồng, vừa khóc vừa lặp lại câu nói: “Bà không phải mẹ tôi.”

Trái tim anh đau nhói.

Phải thất vọng tới mức nào, đau khổ tới mức nào mới biến cô thành như vậy? Đã bao lâu rồi anh không nghe thấy cô khóc điên cuồng như thế? Lần trước là khi nào? À, là khi cô cầu xin người khác không động đến gà của nội, còn cả khi rời khỏi làng quê nghèo, cô khóc xin ba mang theo trứng gà.

Thẩm Hi Tri không nghe nổi nữa, lòng tràn đầy tức giận, xoay người đi xuống lầu.

Qua lời kể của Hứa Đông, anh biết kẻ gây chuyện hôm nay là ai, trước khi Tiểu Hoa đến đây bọn họ có chơi cùng nhau. Thẩm Hi Tri đến gõ cửa một nhà, gọi: “Cung Lượng, đến nhà tao chơi game không?”

Cả khu chung cư chỉ có con trai giám đốc Thẩm có máy tính.

Buổi chiều mới đi chơi net chưa đã ghiền, Cung Lượng liền năn nỉ mẹ cho đi chơi, mẹ cậu ta vừa nhìn thấy Thẩm Hi Tri liền đồng ý, Thẩm Hi Tri là đứa trẻ gương mẫu nhất trong khu chung cư này.

Cung Lượng còn mang cho Thẩm Hi Tri một chai coca, hớn hỏ hỏi: ‘Chơi game gì? Đua xe tăng không?’

Cậu ta thoải mái như vậy, hoàn toàn không biết Tiểu Hoa đang phải trải qua những chuyện gì. Thẩm Hi Tri bốc hỏa, không dẫn Cung Lượng về nhà, mà chỉ một nhà kho tối dưới lầu, nói: “Tao đi lấy ít đồ, mày đi cầm giúp tao.”

Cung Lượng đâu có ngờ sẽ bị đánh một trận trong nhà kho chứ? Người đánh lại còn là tấm gương điển hình như Thẩm Hi Tri nữa.

Hai người đều cao ngang đầu nhau, về lý mà nói thì đánh cũng không phân thắng bại, nhưng nắm đấm đầu tiên của Thẩm Hi Tri đã làm cho Cung Lượng choáng váng không biết trời biết đất gì nữa, sau đó ngồi lên bụng Cung Lượng, nắm đấm liên tiếp rơi xuống, chuyên chọn chỗ nhiều thịt mà đấm. Cung Lượng gào lên

như heo chọc tiết, nhưng tiếng gào chìm trong tiếng khóc của Tiểu Hoa.

Mỗi một nắm đấm rơi xuống, Thẩm Hi Tri dường như có thể nghe thấy Tiểu Hoa nức nở: “Bà không phải mẹ tôi.”

Lầu trên lầu dưới đèn sáng trưng, Liên Thanh không chịu được đi lên gõ cửa nhà, Ái Lệ quát ầm lên: “Cút!”

Liên Thanh gân cổ nói: “Đừng làm cho bọn nhỏ khóc nữa, mấy người đánh chết nó thì tôi là người đầu tiên báo cảnh sát đây!”

Thẩm Hi Tri đứng dậy, từ trên cao nhìn Cung Lượng nằm trên mặt đất, gần từng tiếng: “Sau này mày còn động đến Tiểu Hoa, thì mày chết chắc rồi đây!”

Cung Lượng bò dậy: “Thẩm Hi Tri mày bị điên à? Tao muốn đi mách mẹ!”

Thẩm Hi Tri gạt đầu: “Mày đi đi, tao bảo ba tao đuổi việc ba mày.”

Cuối cùng Cung Lượng không dám về nhà mách mẹ, ba cậu ta chỉ là nhân viên cấp thấp, cậu ta sợ Thẩm Hi Tri thật sự làm cho ba cậu ta mất việc. Ba mình bình thường nịnh nọt ba Thẩm Hi Tri như thế nào, từ nhỏ đến lớn cậu ta đều thấy rõ.

Vỏ quýt dày có móng tay nhọn, cá lớn nuốt cá bé, đêm đó Thẩm Hi Tri hiểu sâu sắc đạo lý này.

Anh lại đi lên lầu, tiếng khóc của Tiểu Hoa nhỏ dần, cửa nhà họ Hứa hé mở, Hứa Đống cầm tiền chạy ra. Thảm Hi Tri hỏi cậu bé: “Đi đâu vậy?”

Hứa Đống cục cựa khóc đến nước mắt nước mũi đầy mặt: “Đi mua đường cho chị ăn, chị khóc.”

Thảm Hi Tri ừ một tiếng: “Đi đi.”

Anh biết, từ nay Tiểu Hoa sẽ không ăn đường em trai cho nữa, có lẽ nụ cười cũng tắt trên môi.

Cô cười rất đẹp.

Hôm sau Lương Nhu đi công tác về nghe người ta bàn tán, hỏi con trai: “Bình An có sao không?”

Thảm Hi Tri lắc đầu: “Con không thấy em ấy.”

Anh nghĩ một lát, hỏi: “Mẹ, nếu con nói sớm với em, thì có phải kết quả sẽ tốt hơn không?”

Lương Nhu nói: “Chuyện này, có làm thế nào cũng không tốt.”

Thảm Hi Tri hiểu ra, chuyện này không giống như bài toán, không thể có lời giải rõ ràng, hơn nữa còn có rất nhiều kết quả.

Anh nói: “Bữa sau con muốn đi học Taekwondo.”

Con trai học võ cũng tốt, Lương Nhu và Thảm Trung Nghĩa đều đồng ý.

Nhưng nếu hỏi lí do tại sao, Thẩm Hi Tri sẽ nói: À, tại hôm qua đánh Cung Lượng chưa đã tay.”

Bầu không khí trong nhà họ Hứa giờ phút này bức bối khiến người ta khó chịu, sáng sớm Trần Ái Lệ đã xách túi đi chơi mạt chược. Bà ta đi rồi, Hứa Kiến Quốc tìm Tiểu Hoa khuyên giải, Hứa Đổng đi theo ba, muốn xem chị. Tối qua chị trốn trong phòng không ngủ cùng cậu, mẹ kể chuyện cổ tích nghe chẳng hay chút nào, cậu thích chị hơn.

Cửa mở ra liền thấy Tiểu Hoa ngồi trên giường, đôi mắt sưng húp, cô biết ba và em trai đi vào nhưng cũng không nhìn bọn họ. Hứa Kiến Quốc không biết phải nói thế nào, nghĩ một lát mới nói: “Đều là người một nhà...”

Tiểu Hoa nói: “Con muốn một tấm hình của mẹ.”

Ở ngoài mộ cô thấy hình của mẹ, cô muốn giữ một tấm, để mang theo bên người.

Hứa Kiến Quốc ho khan: “Không còn nữa.”

Ông ta là người góa vợ, vất vả lắm mới lấy được vợ hai, trước khi kết hôn Trần Ái Lệ vứt hết hình cũ trong nhà đi... Không còn nữa.

Thật ra ông ta cũng chẳng muốn giữ lại... Mọi chuyện đều đã là quá khứ rồi.

“Tại sao không còn nữa?” Tiểu Hoa hỏi.

Hứa Kiến Quốc cau có: “Con bé này, sao lại cứng đầu như thế chứ!”

Tiểu Hoa không hỏi nữa, đi ra ngoài. Hứa Đồng lẻo đẻo theo sau cô, hỏi: “Chị đi đâu vậy?”

Nhưng chị không để ý đến cậu.

Hứa Đồng rung rung nước mắt quay về tìm ba, Hứa Kiến Quốc tức giận: “Không được nuông chiều tính xấu của nó nữa!”

Tiểu Hoa vừa mở cửa đã thấy Thẩm Hi Tri đứng ngoài, anh không biết nên nói gì, đành hỏi: “Có muốn đi ăn sáng không?”

Tiểu Hoa cúi đầu không nhìn anh, cô hâm mộ anh, chưa bao giờ hâm mộ anh đến vậy, cô ở trước mặt anh luôn thua kém. Thẩm Hi Tri giữ cô lại: “Được rồi, đừng giận, anh xin lỗi.”

Tiểu Hoa giằng ra, anh không có lỗi gì cả, cô không muốn nhìn thấy anh, chỉ vì anh sống trong hạnh phúc, còn cô chẳng có gì. Cô ghen tị.

Cô đi xuống lầu, vào tiệm cắt tóc, ngồi xuống nói: “Cắt tóc ngắn cho cháu.”

Cô vừa nói, tiếng xào mạt chược liền ngưng lại, Trần Ái Lệ mĩa mai đi ra giật tóc cô: “Sao hả, không thể chạm vào hả? Tao không cho mày cắt đấy!”

Tiểu Hoa không để ý tới bà ta, xoay người đi ra. Một màn này Thẩm Hi Tri ở trên lầu thấy rõ, đợi Tiểu Hoa đi lên anh giữ cô lại: “Phải làm sao em mới chịu tha thứ cho anh? Anh xin lỗi rồi mà.”

Tiểu Hoa quật cường ngẩng đầu: “Không thể tha thứ, anh cũng giống như bọn họ, đều coi tôi là con ngốc.”

Cô chạy vào bếp cầm một cái kéo, đứng trước gương xoẹt xoẹt cắt ngắn mái tóc nuôi từ nhỏ đến giờ. Bím tóc dài rơi xuống đất, bóng lưng cô thay đổi hoàn toàn. Cô không còn là cô bé cột tóc đuôi ngựa mỗi sáng, không còn bị Trần Ái Lệ giật tóc nữa, cô cầm kéo cắt tóc, cắt không thẳng, nhưng lại dứt khoát vô cùng.

Thẩm Hi Tri chạy đến giật lấy cây kéo, nhưng đã muộn, Tiểu Hoa đã trở thành người khác.

“Anh, anh không coi em là con ngốc.” Anh nói khẽ.

Cô tự tay cắt đi mái tóc của mình, chuyện này quá sức tưởng tượng.

Lúc đó anh đứng bên phải cô, cô không nghe thấy, cô không muốn gặp bất cứ ai, tự nhốt mình trong phòng. Thẩm Hi Tri đứng ngoài hét lớn: “Hứa Bình An, rốt cuộc em muốn thế nào?”

Anh nói lớn như vậy, cô nghe thấy, nhưng lại không trả lời. Cô sẽ không nói cho anh biết là cô rất hâm mộ anh, đây là tôn nghiêm cuối cùng của cô.

Hứa Đồng cục cưng nhào vào lòng anh hai: “Chị muốn làm quà tặng anh, hôm qua chị dẫn em đi hái hoa, chị còn nói mua giấy với bút màu, nói bữa sau mua kem đá cho cục cưng.”

Lúc nói đến kem đá, giọng cậu bé yếu đi nhiều, nằm cạnh Thẩm Hi Tri nói: “Cục cưng không muốn ăn kem đá nữa.”

Thẩm Hi Tri nghe Hứa Đồng nói liền đỏ mặt. Quà ư? Mì thịt bò không dám ăn còn muốn chuẩn bị quà cho anh, anh phải làm thế nào mới có thể nhận quà lần nữa đây?

Mùa hè cứ thế trôi qua , Thẩm Hi Tri lên cấp hai còn Tiểu Hoa học lớp 6. Thẩm Trung Nghĩa nghỉ việc ở công ty nhà nước, một mình xây dựng sự nghiệp.

Ông cũng hỏi Hứa Kiến Quốc, Hứa Kiến Quốc động lòng, tối về bàn với Trần Ái Lệ, nhưng Trần Ái Lệ lại bác bỏ: “Anh bị ngốc à? Người ta muốn sinh thêm một đứa mới nghỉ việc, anh có con trai rồi còn theo anh ta làm gì? Ôm bát sắt không sướng hay sao mà ra ngoài lặn lội? Sau này con trai đi theo anh hít không khí anh không đau lòng hả?”

Hứa Kiến Quốc nghĩ lại thấy đúng, hôm sau khéo léo từ chối Thẩm Trung Nghĩa.

Năm học lớp sáu là một năm đặc biệt với Tiểu Hoa, vì đường đến trường chỉ có mình cô. Cấp hai và cấp một giờ học không giống nhau, một thời gian dài cô và Thẩm Hi Tri không gặp mặt.

Các bạn học cùng lớp 6 năm đều bàn tán về mái tóc đột ngột biến thành cây nấm của Hứa Bình An, ai cũng thích đẹp, các bạn nữ đôi khi sẽ nói: “Cậu ấy để tóc ngắn đẹp thật.”

Sau đó trong lớp bắt đầu trào lưu để tóc cây nấm, một người hai người, rồi dần dần các nữ sinh đều học theo. Bình thường Tiểu Hoa không để ý đến mấy thứ này, có một hôm đứng trên bục kéo cờ, nhìn từng mái tóc ngắn ngùn cô mới phát hiện, nhưng không nghĩ tới trào lưu này bắt nguồn từ cô.

Mặc dù tóc ngắn nhưng cũng không ngăn được thói xấu của Trần Ái Lệ, không giật tóc cô được thì chuyển qua nhéo tai Tiểu Hoa. Tiểu Hoa không nhẫn nhịn nữa, lúc nào cũng né tránh, nhưng nếu bị nhéo một lần sẽ đau thật lâu.

Chương 14: Không còn giận anh

Hứa Đồng cục cưng gần đây hết sức buồn phiền, bởi vì chị gái yêu thương cậu nhất không để ý tới cậu nữa! Ba mẹ cho kẹo bánh, cậu để dành cho chị gái nhưng chị gái không nhận, cậu hát bài Tiểu Yến tử nhưng chị cũng không chịu nghe, buổi tối cậu muốn ngủ với chị, vậy mà chị lại ôm chăn mền ra phòng khách. Hu hu, buồn thật đấy!

Hứa Đồng cục cưng đem chuyện đau lòng này nói với anh trai nhà đối diện, lại nhận về hai chữ: “Đáng đời. “

Hu hu, phải làm thế nào đây?

Cậu giơ tay đòi bế, Thẩm Hi Tri nhìn cậu, thấy đôi mắt cậu bé đỏ hết lên, đành cúi người ôm lấy cậu: “Sao không bảo chị bế, tìm anh làm gì!”

Hứa Đồng cục cưng dụi mắt: “Chị không yêu cục cưng nữa, anh hai, chị yêu ai vậy?”

Thẩm Hi Tri suy nghĩ, lát sau mới trả lời cho cậu biết: “Yêu nội.”

“Nội là ai ạ?”

“Là bà nội của em.”

“Nhưng sao bà nội không đến thăm cục cưng?” Hứa Đồng cục cưng nhìn anh.

Dù đã bảy năm trôi qua, nhưng Thẩm Hi Tri vẫn còn nhớ làng quê nghèo ấy, nếu thời gian có thể quay lại, anh nhất định sẽ không nói như thế, sẽ không nói những lời làm cô tổn thương. Anh xoa đầu Hứa Đông cục cụng: Bà nội bận nhiều việc lắm, đợi cục cụng lớn lên rồi sẽ được gặp bà.”

“Khi nào cục cụng mới lớn lên?”

Thẩm Hi Tri thở dài: “Em lo làm chị hết giận đi đã.”

Hứa Đông tựa đầu lên vai anh: “Anh hai, em buồn ngủ, em muốn nghe hát.”

“Hát bài gì?” Thẩm Hi Tri hỏi.

Hứa Đông cục cụng líu ríu: “Trời tối rồi, mưa sắp rơi, trời tối rồi, trời tối rồi... Chị hát hay lắm, tối nào chị cũng hát bài này ru cục cụng ngủ.”

Thẩm Hi Tri nhắc Hứa Đông lên: “Lo ngủ đi, sao em phiền phức vậy?”

Hứa Đông cục cụng: “Hu hu hu, em không cần anh hai, em muốn chị!”

Hứa Kiến Quốc và Trần Ái Lệ cũng cảm nhận được con trai đang buồn bã, dùng mọi cách dỗ cậu bé vui vẻ: đi công viên, mua đồ chơi, mua đồ ăn, mua quần áo mới... nhưng tất cả đều không có tác dụng. Hứa Đông cục cụng mỗi sáng tỉnh dậy đều đánh lầy Tiểu Hoa, gọi chị ơi chị à, Tiểu Hoa đánh răng thì cậu đứng một bên, Tiểu Hoa ăn cơm cậu liền gấp hết thức ăn ngon cho chị, buổi chiều

đi nhà trẻ về liền ngồi ngoài cửa chờ chị gái. Tiểu Hoa mỗi khi ở nhà đều có thêm một cái đuôi nhỏ, đi ra đi vào đều theo sau, nếu cô liếc cậu một cái, cậu bé sẽ cười hi hi lấy trong túi ra một viên đường, giơ lên nói: “Chị ăn đi.”

Tiểu Hoa không ăn, bởi vì viên đường này không phải mua cho cô.

Hứa Đồng cục cựa lại buồn bã đi tìm anh hai, nói: “Anh hai, chị không ăn đường anh mua.”

Thẩm Hi Tri giật giật khóe môi, vỗ mông Hứa Đồng một cái, sửa lời: “Không phải là chị em không ăn đường anh mua, mà là chị không ăn những thứ em đưa mới đúng, nên vấn đề là ở chỗ em.”

Hứa Đồng nghe vậy bật khóc, hỏi: “Vậy làm sao bây giờ?”

Thẩm Hi Tri nói: “Sao em không lén bỏ vào cặp sách của chị ấy? Ngốc.”

Đỉnh đầu của Hứa Đồng cục cựa bùng lên một cái bóng đèn nhỏ, lon ton chạy về nhà.

Hôm sau Tiểu Hoa có bài kiểm tra một tiết, là môn toán mà cô ghét cay ghét đắng, giáo viên chỉ cho học sinh mang túi bút và máy tính vào phòng thi. Khi Tiểu Hoa mở túi bút ra liền chết sững, tại sao không có cái bút nào mà toàn kẹo là kẹo?

Hứa Đồng cục cựa ngồi trong nhà trẻ âm thầm hào hứng: Chị mình nhất định sẽ bất ngờ lắm đúng không?

Tiểu Hoa tan học về nhà, còn chưa tới cửa nhà đã thấy em trai ngồi trên băng ghế, trông thấy cô nhào tới làm nũng: “Chị về rồi,

chị đi học có mệt không? Cục cưng xách cặp cho chị nha?”

Cặp sách của chị gái là một vật vô cùng thần kì đối với Hứa Đồng cục cưng, bên trong có sách giáo khoa mà cậu bé đọc chẳng hiểu gì.

Bước chân Tiểu Hoa dừng một chút, Hứa Đồng cục cưng căng thẳng ngẩng đầu lên, thấy chị gái tháo cặp sách xuống, cho cậu ôm. Hức, đây giống như là món quà trên trời rơi xuống cho Hứa Đồng cục cưng vậy, cậu bé ôm thật chặt, nghĩ thầm chị đúng là thích mình giấu kẹo, anh hai lợi hại thật!

Tiểu Hoa nhìn em trai cười ngây ngô, bật cười một tiếng.

Thẩm Hi Tri tan học về sớm bắt gặp một màn này.

“Anh hai!” Hứa Đồng gọi Thẩm Hi Tri, Tiểu Hoa nghe thấy quay đầu lại, cũng nhanh chóng quay đi, mở cửa vào nhà.

Hứa Đồng cục cưng ôm cặp sách chị gái như ôm vật báu, đưa cho Thẩm Hi Tri xem, nhận được ánh mắt khinh bỉ và một tiếng hừ của anh hai.

Hứa Đồng cục cưng nghĩ: Ủm, nhất định là anh hai hâm mộ mình được cầm cặp sách của chị, chị thương mình mà.

Sau hôm đó Hứa Đồng cục cưng lại được nằm ườn trên giường chị gái, mỗi tối trước khi ngủ cũng được nghe chị hát ru, hai đứa bé ra vào đều dính như hình với bóng, mấy người rảnh rỗi nhiều chuyện trong khu chung cư lại có thêm đề tài mới, phần lớn đều nói Tiểu Hoa “Mệnh khổ.”

Vì Tiểu Hoa cắt tóc nên Trần Ái Lệ cảm thấy mất mặt, không xuống dưới lầu đánh bài nữa. Liên Thanh một lần nữa gom đủ bàn麻将, vừa xào bài vừa tám chuyện: “Mấy cô chưa biết đâu, dạo này lầu trên chẳng bình yên chút nào.”

“Sao thế? Lại đánh trẻ con nữa à?”

“Không phải, trước đây cứ tưởng mẹ ruột thì còn được, chứ giờ biết là mẹ ghẻ rồi thì ai đứng yên cho cô ta đánh nữa! Trần Ái Lệ là kẻ sĩ diện, năm đó đón con bé lên đây cứ kéo chị đi mua quần áo cặp sách cho con bé, cô ta sợ người khác nói cô ta đối xử tệ với con, mấy chuyện này ai chả biết chứ? Bây giờ dán cái bảng mẹ ghẻ to đùng sau lưng, cô ta chẳng dám đánh nữa, sợ người ta nói lòng dạ độc ác.” Liên Thanh cầm quân bài nói tiếp: “Nếu là chị chị cũng thổi gió bên tai, cho vui một chút.”

“Ai da, chị nói rõ đi!”

Liên Thanh nghiêng người về trước, nói: “Gần đây Bình An gọi cô ta là dì.”

Bốn người, cả ông chủ tiệm cắt tóc cũng dừng lại, mẹ Cung Lượng tắc lưỡi: “Làm mẹ nhiều năm giờ xuống chức thành dì, cười chết mất thôi, thảo nào không dám mò mặt xuống đây đánh bài.”

“Phải nói là Bình An cũng ghê gớm.” Ông chủ tiệm cắt tóc nói, mọi người cùng nhớ lại ngày hôm đó, cô bé 12 tuổi ngồi xuống nói muốn cắt tóc, mái tóc dài hôm sau trở thành đầu nấm, tự mình cắt!

Liên Thanh còn thấy chuyện chưa đủ loạn, đánh một quân bài: “Cứ chờ xem, sau này còn nhiều chuyện hơn cho coi.”

Quả nhiên, hôm sau Trần Ái Lệ đi mua đồ ăn bị người ta chỉ trỏ, tối chờ Hứa Kiến Quốc đi làm về mách: “Nó cứ gọi em là dì là sao? Em là người ngoài hả? Mấy năm nay em cho nó ăn cho nó mặc, bây giờ nó gọi em là dì em còn mặt mũi nào nữa chứ! Em chẳng cần đưa con gái như nó, nhưng mọi người trong chung cư đều cười vào mặt em đấy, Hứa Kiến Quốc anh không thấy mặt mặt à!”

Hứa Kiến Quốc gần đây cũng gặp nhiều chuyện bực mình, trong công ty có người lờ ra tiếng vào nói móc ông ta, còn nghe nói giám đốc Thẩm nhà đối diện làm ăn buôn bán gì đó kiếm được nhiều tiền, bao nhiêu khó chịu chồng chất, và Tiểu Hoa đang dọn bàn ăn bên cạnh trở thành nơi trút giận.

Tiểu Hoa một tay cầm khăn lau một tay cầm chén cơm của em trai bị xách đến trước mặt Trần Ái Lệ, Hứa Kiến Quốc nói: “Gọi mẹ.”

Ngày đầu tiên cô tới đây cũng được nghe câu này, khi ấy ba nói: “Đây là mẹ con, mau gọi mẹ.”

Mắt Tiểu Hoa đỏ lên, ngẩng đầu nhìn Trần Ái Lệ, gọi: “Dì.”

Quật cườm như một con trâu nhỏ.

Mắt Trần Ái Lệ đỏ lên, Hứa Kiến Quốc vung tay, Hứa Đồng cục cụng đang ngồi trong phòng vẽ tranh, nghe thấy tiếng động chạy đến, hỏi chị: “Chị ơi cục cụng vẽ đẹp không?”

Đó là một bức tranh gia đình, cục cụng mặc quần yếm màu xanh, chị gái mặc váy đỏ, mẹ tóc quăn, còn ba lái một chiếc xe hơi nhỏ.

Tiểu Hoa quay mặt đi không nhìn, Trần Ái Lệ xé bức tranh của Hứa Đồng, nói: “Sau này không được vẽ cái thứ này nữa!”

Hứa Đồng òa một tiếng khóc lên, khóc vô cùng thương tâm, đó là bức tranh ngày mai cậu bé phải mang đến nhà trẻ!

“Hu hu hu, ghét mẹ, ghét mẹ!”

Trần Ái Lệ đau lòng ôm Hứa Đồng dỗ dành, lại trợn mắt trừng Tiểu Hoa. Hứa Đồng khóc đến tê tâm liệt phế, giờ tay đòi chị gái bé, Trần Ái Lệ không chịu, Hứa Đồng giãy dụa trong lòng mẹ, đầu đầy mồ hôi. Trần Ái Lệ giờ tay lau trán, hốt hoảng: “Sao lại nóng vậy!”

Hứa Đồng đẩy tay mẹ ra: “Muốn chị, muốn chị.”

Trần Ái Lệ tức điên nhưng không nỡ mắng con mình, đành nhìn Hứa Kiến Quốc, Hứa Kiến Quốc nhéo tai Tiểu Hoa: “Hôm nay mày mà không gọi tao đuổi mày ra ngoài!”

Vành tai Tiểu Hoa đỏ đến chảy máu, sưng lên, cô nói: “Dù đuổi con đi con cũng gọi bà ta là dì, bà ta không phải mẹ con.”

Hứa Kiến Quốc chỉ ra cửa rống lên: “Mày cút đi cho tao!”

Tiểu Hoa để khăn lau bàn với chén cơm xuống, đeo cặp đi ra ngoài. Hứa Đồng nhìn thấy chị đi lại khóc to hơn nữa, thở không ra hơi đẩy mẹ ra, không cho mẹ chạm vào cậu bé. Hứa Kiến Quốc khỏe hơn, một tay ôm Hứa Đồng một tay nhét nhiệt kế vào dưới nách cậu. Tiểu Hoa đứng ngoài cửa nhà họ Hứa nhìn tia chớp lóe qua bầu trời, nghe tiếng khóc của em trai dần nhỏ đi, ôm cặp sách

ngồi trên bậc thang. Âm âm, một tiếng sấm vang lên, một lát sau mưa rơi xuống, không khí cũng lạnh hơn.

Đèn hành lang tắt ngóm, lâu ba tối như bung, bỗng nhiên cửa nhà đối diện hé ra tia sáng, có người đi ra rồi đóng cửa lại. Lờ mờ có thể thấy người kia tựa vào tường, lẳng lặng nhìn Tiểu Hoa ngồi ôm cặp sách đối diện. Tiểu Hoa cúi đầu, người cô không muốn gặp nhất bây giờ chính là anh.

Trong bóng đêm có một chấm đỏ sáng lên, không khí ngập mùi khói thuốc, Tiểu Hoa sững sờ, không biết phải làm sao. Là Thẩm Hi Tri ư? Là Thẩm Hi Tri lúc nào cũng sạch sẽ nghiêm túc ư?

Anh học hút thuốc từ bao giờ? Tạo sao anh phải hút thuốc? Tim Tiểu Hoa đập thành thịch, chợt thấy anh ngày càng cách xa cô, xa đến lạ.

Đèn hành lang chợt sáng lên, ánh sáng bất ngờ xuất hiện làm Tiểu Hoa hoa mắt, cô nheo mắt lại, thấy Thẩm Hi Tri không biết khi nào đã đứng cạnh cô. Hai người nhìn nhau một giây rồi vội vã tránh ánh mắt đối phương. Hứa Đồng trong phòng vẫn còn khóc, lúc này không gọi chị nữa, mà nói: “Cực cực khó chịu.”

Thẩm Hi Tri mở miệng trước anh hỏi: “Em trai sao vậy?”

Tiểu Hoa nói: “Bị bệnh .”

Đã bao lâu bọn họ chưa nói chuyện? Bây giờ tự nhiên nói, cảm thấy thật lạ.

Khi Thảm Hi Tri hút thuốc xong, đèn cũng tắt, cuộc nói chuyện kết thúc như vậy. Đêm nay trời lạnh quá. Tiểu Hoa lấy sách trong cặp ra, mặc dù nhìn không rõ, nhưng tìm chuyện gì đó làm còn tốt hơn. Thảm Hi Tri đứng cạnh công tắc, giờ tay bật đèn. Tiểu Hoa không ngẩng đầu lên, mà chăm chú đọc sách.

Bóng đèn trước khi tắt sẽ yếu đi, mỗi khi yếu sẽ có người giờ tay nhấn một cái, đêm nay đèn hành lang không hề tắt. Tiểu Hoa lật sách, mái tóc cây nấm ngắn ngắn nên từng lọn tóc lộn xộn cứ che vướng mắt, cô tiện tay vén tóc lên, quên mất lỗ tai của mình. Ánh mắt Thảm Hi Tri thỉnh thoảng lướt qua nhìn thấy vành tai nhỏ nhắn của cô, dưới ánh đèn sáng rõ từng tia máu bầm.

Vận mệnh cứ thế xoay vòng, đêm nay cô lại bị đánh, mà anh cũng có chuyện phiền lòng.

Chương 15: Sao ta xa cách

Trời mưa nên nhiệt độ giảm xuống, hơi đất bốc lên khó chịu. Tiểu Hoa để cặp sách xuống nền rồi ngồi lên, thu chân lại, dù sao ngồi lên cặp sách cũng thoải mái hơn. Thảm Hi Tri bật công tắc đèn lần nữa rồi quay về nhà. Trong khoảnh khắc cửa đóng lại Tiểu Hoa ngẩng đầu lên, nhìn thấy bóng lưng chàng trai mặc đồng phục học sinh, bóng lưng cao ráo mà thon gầy, xương bả vai lộ rõ, xem ra anh gầy đi rất nhiều.

Phòng Lương Nhu vẫn sáng đèn, Thảm Hi Tri nhẹ nhàng đi vào, thấy Lương Nhu đã ngủ, nhưng bà ngủ không yên, hai tay che trên bụng, khuôn mặt nhíu lại. Thảm Hi Tri nhìn đồng hồ, ba nói đêm nay đi xã giao không về, mà mẹ anh vì uống thuốc nên người khó chịu.

Tất cả chỉ vì muốn có thêm một đứa trẻ.

Đôi khi anh nghĩ, nếu có thêm em trai giống như Hứa Đống cũng tốt, nhưng ba vì muốn sinh thêm đứa nữa mà nghỉ việc đi làm ăn, công việc không thuận lợi nên số lần ba về nhà ngày càng ít, còn mẹ ngày nào cũng đến bệnh viện, uống thuốc làm trị liệu đủ kiểu, tự làm mình trở nên tiều tụy gầy yếu.

Thảm Hi Tri tắt đèn rồi đi ra ngoài, tiện tay cầm lấy áo khoác của mình. Đèn ngoài hành lang lại tắt, Tiểu Hoa cứ tưởng Thảm Hi Tri không đi ra nữa, nhưng cô lại một lần nữa thấy anh. Anh đi về phía cô, khoác áo cho cô, hỏi: “Bao giờ em vào nhà?”

Áo khoác cản gió, Tiểu Hoa cảm thấy ấm áp hơn, cô lắc đầu: “Không biết nữa.”

Ba không đi tìm cô, nên cô không thể trở về.

Trong lòng Thảm Hi Tri không hiểu sao lại thấy khó chịu, định mở miệng châm chọc mấy câu, nhưng kìm lại, bực bội châm một điều thuốc. Tiểu Hoa không muốn nhìn thấy dáng vẻ hút thuốc của anh, nhanh chóng cúi đầu xuống. Một cơn gió thổi đến làm khói thuốc tạt qua, Tiểu Hoa không nhịn được ho mấy tiếng, Thảm Hi Tri dập tắt thuốc, nhìn sang. Nhà họ Hứa không còn tiếng khóc của Hứa Đồng nữa, đêm đã khuya, cả tòa nhà vô cùng yên tĩnh. Tiểu Hoa dụi mắt, trong lòng cũng hiểu, ba đã quên cô rồi.

Thảm Hi Tri không bật đèn, cùng Tiểu Hoa ngồi trong bóng đêm. Không biết qua bao lâu Lương Nhu khoác áo đi ra tìm Thảm Hi Tri, Thảm Hi Tri lập tức đứng dậy, lo lắng hỏi: “Sao mẹ lại ra đây? Mau vào nằm đi, không lát nữa lại khó chịu.”

Lương Nhu ừ một tiếng: “Con cũng vào ngủ đi... Đừng chờ.”

“...Vâng.”

Thảm Hi Tri đứng trước cửa, hỏi: “Em có vào không?”

Đợi một lúc lâu mà không có tiếng trả lời, anh bước lại gần mới thấy Tiểu Hoa đã ngủ thiếp đi. Sấm chớp chợt vang lên, ầm ầm bên tai, Thảm Hi Tri vỗ vỗ má Tiểu Hoa nhưng Tiểu Hoa không tỉnh dậy, chỉ co người lại cho đỡ lạnh. Anh thở dài, bế cô dậy, giơ chân đẩy cửa ra rồi bế Tiểu Hoa vào nhà. Sau đó lại đi ra cầm cặp sách của cô vào.

Tiểu Hoa nằm trên giường cảm thấy không quen, nắm chặt tay Thảm Hi Tri không chịu buông, anh đành để cô nắm tay như vậy,

thầm nghĩ: Nếu em tỉnh lại không biết chắc lại giận anh cho coi.

Mặc dù nghĩ thế, nhưng anh vẫn đắp chăn cho cô. Bàn tay nhỏ bé trong tay anh dần ấm lên, sau đó ngày càng nóng. Lúc đầu anh tưởng Tiểu Hoa ấm lên, nhưng người cô nóng muốn phỏng, Tiểu Hoa mê man kêu lên: “Nội! Nội!”

Anh biết, cô bé này cũng bệnh rồi.

May mà trong nhà có thuốc dự phòng, Thẩm Hi Tri đem viên sỏi hạ sốt bỏ vào nước, thuốc tan đỡ cô dậy uống, lại vắt khăn lạnh đắp lên trán cho cô. Làm xong mới nghĩ, hình như từ trước đến nay chưa thấy cô bệnh bao giờ. Sau đó lại nghĩ, nếu lúc này không có anh bên cạnh, thì ai sẽ chăm sóc cho cô?

Là thằng nhóc suốt ngày khóc nhè đòi bế kia sao?

Thẩm Hi Tri ngẫm lại liền buồn cười, anh vỗ tay Tiểu Hoa nói: “Nhanh khỏe lại nhé.”

Tiểu Hoa mê man dường như nghe thấy, giọng khản đặc ‘Ừm’ một tiếng, làm Thẩm Hi Tri giật mình.

Thẩm Hi Tri nằm sấp trên bàn học ngủ một đêm, hôm sau tỉnh dậy thấy Tiểu Hoa ngơ ngác ngồi trên giường anh, vẻ mặt hoang mang không biết mình đang ở chỗ nào. Anh cười thầm trong lòng, cũng không chủ động nói mà im lặng chờ. Tiểu Hoa run rẩy bò xuống giường, lặng lẽ đeo cặp sách rồi chạy ra ngoài, mãi tận 10p sau khi Tiểu Hoa trốn đi Thẩm Hi Tri vẫn không tin được, Hứa Tiểu Hoa ngoan ngoãn hiền lành từ bao giờ lại trở nên không lễ phép như vậy!?

Hôm sau Hứa Đồng cục cưng vui vẻ chạy qua nhà anh hai chơi, lôi ra một túi chocolate, nói: “Anh hai ăn đi.”

Thẩm Hi Tri đang buồn đang chán, nói không ăn.

Hứa Đồng cục cưng nhú đôi lông mày nho nhỏ: “Anh hai ăn đi, chị bảo cục cưng ăn chung với anh hai.”

Thẩm Hi Tri chợt vui vẻ, nhìn túi chocolate hỏi Hứa Đồng: “Chị em keo kiệt trước đây chỉ mua một đồng chocolate tiền vàng thôi, sao bây giờ lại mua một túi?”

Hứa Đồng ưỡn ngực: “Vì cục cưng ngoan ngoãn uống thuốc.”

Thẩm Hi Tri lắc đầu, nói ra sự thật tàn nhẫn: “Không phải mua cho em đâu.”

Hứa Đồng cắn chocolate: “Mua cho cục cưng mà! Chị mua cho cục cưng, nói cục cưng ăn chung với anh hai!”

Thẩm Hi Tri cười: “Mua cho anh mới đúng.”

Anh lấy ra một viên chocolate, nghĩ thầm: Cũng được đây.

Từ đó Tiểu Hoa thấy Thẩm Hi Tri lại đi đường vòng, không thể nói rõ là vì sao, có lẽ chỉ vì không muốn để anh thấy dáng vẻ chật vật của mình. Chớp mắt hè lại đến, Tiểu Hoa thuận lợi tốt nghiệp tiểu học, vì cấp 1 và cấp 2 là giáo dục bắt buộc, nên cô được tuyển thẳng vào trường trung học cơ sở gần nhà.

Cô giáo chủ nhiệm 6 năm của cô cho lời nhận xét là: Bạn Hứa Bình An là học sinh đặc biệt, hiền lành, dịu dàng ít nói, hi vọng sau này em có thể cố gắng nhiều hơn, giành được thành tích tốt hơn nữa.

Tiểu Hoa vuốt ve hai chữ “Bình An”, cẩn thận cất kỹ bằng tốt nghiệp.

Các bạn nhỏ chờ lên trung học bao giờ cũng rảnh rỗi, chỉ có mình Tiểu Hoa bận rộn. Trần Ái Lệ tiếp tục xuống lầu chơi mạt chược, quăng hết việc nhà và bé Hứa Đồng nghịch ngợm cho Tiểu Hoa. Hứa Đồng cực cưng rất vui vẻ, ngày nào cũng làm cái đuôi nhỏ của chị, hỏi đủ thứ về trường học, vì qua hè này cậu bé sẽ vào lớp một rồi đó!

Tiểu Hoa không hiểu tại sao Hứa Đồng lại mong chờ như vậy, nhớ lại lớp 1 đúng là ác mộng trong đời cô. Cô thành thật nói cho em trai nghe, là đi học sẽ không được nghịch ngợm nữa, nếu nghịch cô giáo sẽ tức giận, còn phải làm rất nhiều bài tập, không làm xong thì không được ngủ, cứ một thời gian lại phải làm bài kiểm tra, nếu kết quả không tốt sẽ bị đánh.

Hứa Đồng cực cưng mang theo chút hi vọng nhỏ nhoi đi hỏi anh hai, đáp án cũng không khác là bao. Thâm Hi Tri cười xấu xa nói thêm: “Em cũng không được ngủ nướng nữa, hồi trước không muốn đi nhà trẻ thì năn nỉ mẹ là được, còn đi học rồi thì không, ha ha.”

Hứa Đồng cực cưng sợ hãi, cả kì nghỉ hè đều lo lắng không thôi, đến khi nghe nói không được học cùng chị gái, cực cưng thấy trời đất như sụp đổ! Cậu cứ tưởng có thể nắm tay chị ngồi học chứ!

Tiểu Hoa không có thời gian đối phó với nước mắt của em trai, vì bây giờ Trần Ái Lệ soi mói cô đủ đường, chỉ cần có chút sai sót nào liền mỉa mai chửi bới, nên cô phải cẩn thận vô cùng.

Trần Ái Lệ vạch lá tìm sâu không được gì, đêm ngủ thổi gió bên tai Hứa Kiến Quốc, nói học phí trung học quá đắt, nhà đạo này thiếu tiền, hai tháng nay con trai không có sữa uống rồi.

Hứa Kiến Quốc ngủ một bên không nói gì, không để ý lời Trần Ái Lệ. Trần Ái Lệ đẩy đẩy ông ta, ông ta thờ dài: “Cứ để nó đi học đi.”

“Còn định nuôi nó tới đại học à? Đại học tốn tiền lắm biết không? Con trai em phải làm sao?”

Hứa Kiến Quốc nói: “Rồi sẽ có cách thôi, cùng lắm học theo Thâm Trung Nghĩa ra ngoài làm ăn.”

Trần Ái Lệ im lặng, trong lòng cũng rất hối hận. Hôm trước thấy Lương Nhu đeo một cái vòng vàng chói lóa, nếu ngày xưa để Hứa Kiến Quốc nghĩ việc có phải tốt không, bà ta cũng có thể làm quý phu nhân.

Đêm đó Hứa Kiến Quốc nhớ tới mẹ Tiểu Hoa, mẹ cô ngày xưa làm văn thư trong công ty, mỗi khi bà viết thông báo trên bảng, ông ta đều đứng sau che dù cho bà, nhìn bà viết từng chữ xinh đẹp bằng phấn trắng.

Ngày khai giảng Hứa Đồng lòng nặng trĩu đến trường, hôm sau sống chết không chịu đi, ở nhà khóc ầm lên: “Con bị bệnh, con không đi học được.”

Hứa Kiến Quốc quan tâm đến học tập của con trai hơn Tiểu Hoa nhiều, nghe cậu bé khóc liền nhủ mày bế cả người lẫn cặp của Hứa Đồng ra trước cửa nhà. Tiểu Hoa ngồi xuống cạnh em trai, nói: “Đi học quen rồi sẽ thích thôi, ngày nào chị cũng đi đón em mà.”

Với Hứa Đồng mà nói, thì chỗ tốt duy nhất của việc đi học là không cần ngồi ngoài ghế đá chờ chị gái về nữa, mà có thể nắm tay chị đi học về. Cậu hít hít mũi đứng dậy, nắm tay chị gái. Cùng lúc đó nhà đối diện mở cửa, Thẩm Hi Tri nhướng mày nhìn hai chị em. Tiểu Hoa lập tức xoay người xuống lầu, Hứa Đồng làm nũng với anh: “Bé.”

Thẩm Hi Tri nói: “Là học sinh tiểu học rồi, không bế nữa.”

Hứa Đồng nước mắt lưng tròng đập cửa: “Ba ba, con không đi học nữa hu hu hu...”

Bé Hứa Đồng còn chưa đến giờ đi học, Hứa Kiến Quốc bị tiếng khóc của cậu bé làm phiền, xách cậu vào rồi cho ít tiền tiêu vặt đuổi đi. Thẩm Hi Tri đi theo Tiểu Hoa, cách cô mấy bước, bây giờ hai người lại cùng nhau đến trường cùng nhau tan học.

Tiểu Hoa không được thoải mái, cảm thấy như mình đang bị theo dõi, hôm sau rút kinh nghiệm đi muộn hơn Thẩm Hi Tri. Nhìn bóng lưng anh, cô thầm nghĩ không biết đã bao lâu hai người chưa nói chuyện, anh đã cao hơn một chút, cũng không còn là cậu bé nắm tay đi cùng cô ngày xưa nữa.

Mỗi ngày nhìn theo bóng lưng anh đến trường như thế, nên hậu quả là khi trường tổ chức hội thao, giữa mấy trăm người đứng trong sân trường Tiểu Hoa chỉ cần liếc mắt đã thấy Thẩm Hi Tri.

Cô phát hiện bên cạnh Thẩm Hi Tri lúc nào cũng có một nữ sinh vô cùng xinh đẹp, mái tóc dài mượt mà, đôi mắt to tròn long lanh.

Còn cô, lúc nào cũng cô độc một mình, hôm khai giảng giáo viên sắp chỗ ngồi cho cô, cô chủ động xin ngồi bàn cuối, giáo viên xem bảng điểm tốt nghiệp hỏi cô có muốn làm đại biểu môn văn không, Tiểu Hoa lắc đầu.

Chương 16: Cúp học

Hứa Đồng cục cụng ngày nào cũng là đưa bé đầu tiên lao ra khỏi lớp, cậu chạy như bay tới cổng trường, sau đó đứng im chờ chị gái, nhưng người đầu tiên cậu bé nhìn thấy luôn không phải chị, bởi vì chị lúc nào cũng đi sau anh hai. Hứa Đồng cục cụng hơn hờ chạy lại nắm tay anh hai, sau đó quay đầu chờ chị gái, nói: “Chị, nắm nắm.”

Tiểu Hoa tuyệt đối không giơ tay nắm, mà đứng sau vẫy Hứa Đồng. Hứa Đồng vô cùng buồn bã, phải làm sao mới có thể nắm tay anh hai và chị cùng một lúc đây?

Thẩm Hi Tri nắm bàn tay nhỏ bé của Hứa Đồng, cúi đầu hỏi: “Có muốn ăn kem ly không?”

Thế là Hứa Đồng cục cụng không còn buồn bã nữa, cái đầu nhỏ gật gật đi cùng anh hai. Tiểu Hoa chép miệng đứng yên đó, nhìn Thẩm Hi Tri dẫn em trai cô đến tiệm tạp hóa. Rất nhanh sau đó Hứa Đồng chạy lại, đưa ly kem ba màu cho chị, nói: “Chị ăn đi!”

Tiểu Hoa lắc đầu: “Em ăn đi.”

Hứa Đồng chỉ anh hai: “Cục cụng có rồi, cái này của chị.”

Nói giống như cậu yêu chị nhiều nhiều lắm vậy, thật ra đều là Thẩm Hi Tri trả tiền. Tiểu Hoa nhận không được mà không nhận cũng không xong, Hứa Đồng vội vã nói: “Sắp tan rồi.”

Thẩm Hi Tri đi lướt qua cô, nói: “Hứa Đồng, đi thôi.”

Hứa Đồng cục cụng liền chạy theo anh hai, để chị cậu đứng đó vô cùng khó xử. Nhưng đây cũng là cách tốt nhất, Tiểu Hoa đi phía sau, thấy tiếu ly kem bắt đầu tan chảy, ăn từng miếng từng miếng.

Hứa Đồng lén lút quay đầu lại nhìn, sau đó báo cáo với anh hai: “Chị bắt đầu ăn rồi... Chị ăn màu hồng trước... Chị ăn xong rồi.”

“Ừ.” Thảm Hi Tri xoa cái đầu nhỏ của Hứa Đồng.

Đến tối đi ngủ, Tiểu Hoa hỏi em trai: “Sao em lại thân thiết với Thảm Hi Tri như vậy?”

“Ai là Thảm Hi Tri?” Hứa Đồng cục cụng mới tắm xong, cả người thơm phức nằm trên giường chị gái.

Tiểu Hoa chỉ: “Đối diện .”

Hứa Đồng cục cụng gật đầu: “Cục cụng thích anh hai.”

“...” Vậy rốt cuộc lí do là gì?

Rất nhiều năm sau Hứa Đồng mới đưa ra đáp án cho câu hỏi này: “Em từ nhỏ đã được anh rể bế, vô cùng hạnh phúc, em gọi anh ấy là anh hai, anh liền mua đồ ăn ngon cho em, còn dẫn em đi chơi. Sau này đi học, có anh rể bảo vệ không ai dám bắt nạt em, điềm ‘trâu bò’ của anh rể là anh là người hai mặt, một mặt là học sinh ba tốt, là hội trưởng hội học sinh, còn mặt khác lại âm thầm hành động làm cả trường không ai dám trêu chọc anh, anh rể chính là thần tượng của em!”

Hứa Đồng còn vô cùng ỷ lại Thẩm Hi Tri, có lần Tiểu Hoa cắt rau bị đứt tay, cô nói: “Em lấy cho chị cái băng dán cá nhân.”

Nhưng Hứa Đồng lại chạy bịch bịch ra ngoài nói: “Em đi hỏi anh hai coi phải làm sao.”

Để lại Hứa Tiểu Hoa đầu đầy vạch đen, đành tự thân vận động dán băng cá nhân. Hứa Đồng một lát sau chạy về, nói điều thừa: “Anh hai nói lấy băng cá nhân.”

Có lúc Tiểu Hoa rất muốn đánh mông thẳng nhóc này, nhưng đôi mắt chớp chớp của Hứa Đồng cục cựa theo kiểu mau-khen-em-đi lại làm cô bật cười.

Bình thường còn tốt, chỉ cần đến kì nghỉ đông hay nghỉ hè là Hứa Đồng cục cựa cứ lải nhải cả ngày: “Chị, bọn mình đi tìm anh hai chơi đi.”

Thẩm Hi Tri năm nào cũng đi cung thiếu nhi, lên trung học cơ sở thì đổi thành đến các lớp năng khiếu, thời gian chơi với Hứa Đồng không nhiều. Trước đây Hứa Đồng cục cựa ngồi ngoài băng ghế chờ chị gái, còn bây giờ đổi thành chờ anh hai, chỉ cần thấy Thẩm Hi Tri ở đầu cổng đã gọi ầm lên: “Anh hai về rồi, chị ơi, bọn mình đi chơi với anh hai đi!”

Tiểu Hoa biết là không thể không cho cậu bé đi, đành tức giận: “Em đi đi! Chị không đi!”

Hứa Đồng cục cựa cứ thế vui vẻ chạy ra đón anh hai, nghiêng đầu giả bộ dễ thương: “Anh hai hôm nay học gì thế? Cục cựa có thể xem sách của anh không? Anh hai có mệt không? Cục cựa hát cho anh nghe nhé?”

Thẩm Hi Tri mỉm cười nhắc nhở: “Hứa Đồng, em không còn là ‘cục cưng’ nữa rồi.”

Vẻ mặt Hứa Đồng cục cưng giống như mất đi toàn bộ thế giới: “Anh hai còn muốn nghe em hát không?”

Thẩm Hi Tri lấy trong ba lô một cái túi giấy, giơ trước mặt Hứa Đồng, mùi thơm tỏa ra, cục cưng nuốt nước miếng, hỏi anh hai: “Cái gì vậy?”

“Mc Donalds.” Thẩm Hi Tri nói, mở túi giấy ra cho Hứa Đồng xem.

“Cục cưng ăn được không?” Hứa Đồng cẩn thận hỏi.

Thẩm Hi Tri gật đầu, nói: “Nhưng chỉ có một túi này thôi, em với chị ai ăn đây? Em nói xem.”

Cậu bé đứng suy nghĩ một lát, nghiêng đầu nói: “Để cho chị ăn.”

“Vậy em cầm đi, lát nữa qua nhà anh.” Thẩm Hi Tri không ngần đầu, nói.

Hứa Đồng bèn cẩn thận ôm túi giấy về nhà, để trước mặt Tiểu Hoa, nói: “Chị ăn đi.”

Tiểu Hoa đã từng ăn một lần, biết thứ này ngon như thế nào. Cô nói: “Cục cưng ăn đi.”

Hứa Đồng lắc đầu: “Có gì ngon phải để cho chị.”

Sau đó vô cùng ngây thơ chui vào lòng Tiểu Hoa, cười ngây ngô. Mắt Tiểu Hoa đỏ lên, nửa ngày không nói gì. Hứa Đồng giục cô: “Chị mau ăn đi, rồi nói em biết nó có mùi vị gì.”

“Ăn cùng nhau nhé.” Tiểu Hoa lau mắt.

Hứa Đồng lắc đầu: “Em ăn thì chị không có, chị ăn đi.”

Tiểu Hoa ôm Hứa Đồng vào lòng, đánh mông cậu: “Chị ăn em cũng không có, đồ ngốc! Sau này không được để dành cho chị nghe chưa, dù em ăn hết chị cũng không giận, em là em trai của chị, chị phải nhường em.”

Một lúc lâu sau Hứa Đồng cục cựa vênh mông đi tìm anh hai, nói: “Chị đánh em, nhưng không đau chút nào cả, chị khóc, lại còn vừa khóc vừa cười nữa.”

Thẩm Hi Tri như làm ảo thuật lấy trong ba lô ra một túi giấy nữa, xoa cái đầu nhỏ: “Mau ăn đi.”

Hứa Đồng nghĩ một lát, nói: “Anh hai ăn đi.”

Thẩm Hi Tri cười: “Anh ăn rồi, cái này mua cho em đấy.”

Hứa Đồng lại suy nghĩ: “Có cần để dành cho chị không?”

Thẩm Hi Tri mất kiên nhẫn: “Mau ăn đi không anh đánh đó!”

Sau đó lâm bẫm: “Chị của em đúng là cái túi tức giận (ví với người hay cáu gắt, bực tức), một chuyện nhỏ cũng giận lâu như vậy, sau này nhất định mập như heo cho coi.”

Nhưng Tiểu Hoa không mập lên tí nào, chỉ phát triển chiều dọc, gầy như màn hình phẳng. Khuôn mặt cũng dần thay đổi, dần trẻ trong khu chung cư thích gọi cô là “Chị gái xinh đẹp.”

Đôi khi tan học về gặp Liên Thanh, Tiểu Hoa sẽ nghe bà ta nói: “Cháu giống mẹ thật, rất giống.”

Vì thế lúc nào Tiểu Hoa cũng nhớ đến hình chụp trên bia mộ mẹ. Thật vậy ư? Mặc dù không chắc, nhưng cô rất vui.

Thời niên thiếu bao giờ cũng mong được lớn lên thật nhanh, cảm thấy thời gian ôi sao trôi quá chậm, Tiểu Hoa nghĩ mình và Thẩm Hi Tri nhà đối diện cứ nước sông không phạm nước giếng như vậy cho đến lớn, nào ngờ người chủ động vi phạm ‘hiệp ước’ là mình.

Cô có thể tìm được anh lẫn trong cả ngàn áo đồng phục giống nhau như đúc, vậy nên mấy ngày không thấy Thẩm Hi Tri ra tập thể dục giữa giờ, bước chân Tiểu Hoa không thể không chế đi đến lớp học của anh. Anh bị bệnh ư? Hay bị giáo viên phạt? Không phải đâu, sáng nay anh còn bình thường mà! Cũng không phải, Thẩm Hi Tri làm sao có thể bị phạt?

Tiểu Hoa nhìn vào lớp học, không thấy Thẩm Hi Tri đâu mà lại thấy nữ sinh xinh đẹp kia. Tiểu Hoa đỏ mặt, vì thấy chị ấy quá đẹp. Nữ sinh nhìn đồng phục Tiểu Hoa, biết cô học lớp dưới, hỏi: “Em tìm ai vậy? Có gì chị giúp cho.”

Tiểu Hoa vội xua tay: “Không cần ạ, anh ấy không ở đây.”

Tiết sau giáo viên điểm danh, trong lớp có hai học sinh vắng, trong đó có một nữ sinh đau ruột thừa nằm viện, người còn lại là Thẩm Hi Tri.

Nghỉ giải lao Tiểu Hoa lại tới, vẫn không thấy Thẩm Hi Tri đâu, nữ sinh nhận ra cô, hỏi: “Em tìm ai? Lưu Tuệ à, cậu ấy nhập viện rồi.”

Tiểu Hoa không biết Lưu Tuệ là ai, cô hỏi: “Sao Thẩm Hi Tri không ở trong lớp?”

Nữ sinh kia ngạc nhiên: “Em tìm Hi Tri à?”

Tiểu Hoa chợt thấy mình đã nói nhiều. Cô vội chạy đi, không để ý tiếng gọi của nữ sinh phía sau.

Chiều hôm đó tan học, Thẩm Hi Tri như bình thường đi phía trước, Tiểu Hoa đầy nghi vấn theo sau, cô rất muốn hỏi là anh đã đi đâu, nhưng suốt quãng đường cô vẫn nhìn được. Hôm sau tập thể dục giữa giờ vẫn không thấy Thẩm Hi Tri, Tiểu Hoa có kinh nghiệm không đi tìm người trong giờ nghỉ nữa, mà đang học thì xin giáo viên đi vệ sinh. Các lớp đều đang học, cô lén lút đến cửa sau lớp Thẩm Hi Tri nhìn vào, không thấy Thẩm Hi Tri đâu cả.

Tình cờ cô nghe thấy thầy giáo đứng trên bục giảng nói với nữ sinh xinh đẹp kia: “Lớp trưởng sao lại đau bụng? Đây là lần thứ mấy trong tuần rồi hả? Bảo cậu ta đến văn phòng của tôi!”

Tiểu Hoa khản trương, Thẩm Hi Tri là lớp trưởng, rốt cuộc anh đang làm gì?

Hôm ấy tan học rồi nhưng cô giáo dạy lớp Tiểu Hoa vẫn giảng thêm, cô giáo đứng trên bục nói hoài không dứt, Tiểu Hoa sợ bỏ lỡ

Thẩm Hi Tri, cắn răng nhờ bạn học ném cặp sách cô ra ngoài, sau đó nhân lúc cô giáo viết bảng lén lút chui ra cửa sau.

Tim cô đập thành thịch, chợt thấy ưu điểm của ngôi bàn cuối.

Nhưng cô không biết, khi cô chạy tới văn phòng của giáo viên lớp trên thì các bạn cùng lớp đều kinh hãi. Đó là ai? Là bạn học xinh đẹp Hứa Bình An, người thi văn lúc nào cũng đứng nhất lớp nhưng lại không thích nói chuyện đó! Sao cậu ấy dám cúp học chứ?

Cậu bạn mập mạp từng được Tiểu Hoa chỉ bài vội ngồi thẳng dậy, dùng thân hình vĩ đại che bàn học trống phía sau, thế nên cô giáo không hề nhận ra khác thường, hào hứng kéo dài tiết học đến hơn hai mươi phút.

Hai mươi phút này đối với Tiểu Hoa là vô cùng gian nan, cô đứng nép ngoài cửa văn phòng giáo viên, nghe thầy giáo nói với Thẩm Hi Tri: “Em còn cúp học nữa tôi kỉ luật, một khi đã kỉ luật thì sẽ lưu vào học bạ, theo em cả đời đấy!”

Anh ưu tú hơn bất kì ai, tim Tiểu Hoa thất lại, sợ học bạ của Thẩm Hi Tri có vết đen. Anh mặc dù thông minh, nhưng tất cả thành tích của anh đều do anh cố gắng đạt được, cô hiểu rõ điều này hơn ai khác.

Thầy giáo dừng lại một lát, hiển nhiên là cho Thẩm Hi Tri thời gian thành thật, nhưng anh không nói lời nào, cúi đầu đứng im. Thầy giáo đành nói: “Nếu em không nói, vậy bảo phụ huynh đến đây.”

Thẩm Hi Tri lúc này mới nói: “Mẹ em nằm viện, ba em đi công tác.”

“Vậy nên em trốn học đi chăm mẹ?” Đây là lời giải hợp tình hợp lí mà thầy giáo nghĩ đến.

“Đi tìm ba em.” Thẩm Hi Tri nói nhỏ.

Vì anh nói quá nhỏ, nên dù Tiểu Hoa dán tai lên cửa cũng không nghe được. Cô chán nản xoa vành tai phải, bắt đầu dĩ.

Trước khi trời tối Thẩm Hi Tri được thầy giáo cho về, ra tới cửa thấy một cây nấm ngồi ở góc tường. Anh lướt qua cô đi trước, Tiểu Hoa đeo cặp sách im lặng theo sau, không ai nói gì. Đi được nửa đường, hai người đồng thời dừng lại. Thẩm Hi Tri đột ngột quay lại nhìn Tiểu Hoa, Tiểu Hoa hoảng hốt: “Chết rồi!”

Bị anh hai chị gái bỏ quên, Hứa Đồng cục cựa đứng trước cổng trường rưng rưng nước mắt: “Sao còn chưa đến đón em...”

Chương 17: Tiểu đội cúp học

Hai người chạy như điên tới trường tiểu học, thấy Hứa Đồng cục cựa nước mắt lưng tròng đứng đó. Hứa Đồng cục cựa làm nũng đòi anh hai và chị dắt tay, Thẩm Hi Tri và Tiểu Hoa áy náy nên đồng ý, Hứa Đồng cục cựa nín khóc mỉm cười, cảm thấy vô cùng hạnh phúc, nắm tay anh hai chị gái lắc lắc.

Suốt cả đoạn đường, có mấy lần Tiểu Hoa muốn hỏi, nhưng lại không thể mở lời.

Cũng suốt cả đoạn đường, Thẩm Hi Tri ỷ vào chiều cao, mấy lần rũ mắt nhìn đỉnh đầu Tiểu Hoa, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại thôi.

Hôm sau Tiểu Hoa không chờ đến khi tập thể dục giữa giờ đã chạy đi, các bạn học lại lần nữa khiếp sợ. Cậu mập bàn trên lần này có làm cách nào cũng không qua mắt cô giáo được nữa, đành nói: “Hình như bạn ấy đau bụng, về nhà rồi.”

Tiểu Hoa ‘đau bụng’ đeo cặp sách đứng canh dưới lầu phòng học của Thẩm Hi Tri, nghe có tiếng nữ sinh nói: “Hi Tri cậu lại cúp học à? Hôm qua thầy giận lắm đó.”

Tiểu Hoa đứng nép vào góc tường, nghe Thẩm Hi Tri nói: “Thầy giận kệ thầy, có việc bận.”

Tiểu Hoa ngẩng đầu lên, thấy trên hành lang có hai người đứng, giọng Thẩm Hi Tri thay đổi từ khi nào vậy? Đã bao lâu bọn họ không nói chuyện với nhau, cô không hề biết.

Nam sinh vỡ giọng khàn khàn nói: “Cậu giấu giúp tôi, bữa sau tôi mời cậu đi ăn Mc Donalds.”

Tiểu Hoa vỗ vỗ đồng phục đứng dậy, chợt thấy ghét Mc Donalds.

Nữ sinh cười khanh khách nói: “Tớ không ăn đâu, ăn nhiều mập, thôi cậu đi đi, để tớ đối phó với thầy cho.”

Thẩm Hi Tri nhảy qua mấy bậc thang xuống lầu, sau đó suýt ngã ngựa, giật mình nhìn Tiểu Hoa. Tiểu Hoa ngựa đầu nhìn anh, hỏi: “Anh định đi đâu?”

Thẩm Hi Tri không mang cặp sách mà chỉ mang theo ví tiền, nhìn Tiểu Hoa đeo cặp đứng đó chợt thấy đau đầu, lừa cô: “Đi vệ sinh.”

Tiểu Hoa lắc đầu: “Anh cúp học, em biết rồi.”

Thẩm Hi Tri xua tay: “Mau về lớp đi.”

Lúc này chuông vào học vang lên, học sinh quay về lớp, hành lang liền trở nên yên tĩnh. Tiểu Hoa nắm quai cặp: “Anh cũng phải về lớp.”

Thẩm Hi Tri lướt qua cô, Tiểu Hoa chạy theo mấy bước đã bị anh tóm lại: “Đừng làm phiền anh.”

Tiểu Hoa đứng im một lát, chờ anh biến mất nơi khúc cua mới đuổi theo. Thẩm Hi Tri bò qua lan can chỗ sân bóng ra ngoài, đi tới bên kia ngoảnh đầu lại thấy Tiểu Hoa đang bò trên lan can. Nếu là nữ sinh bình thường thì chắc đã bị độ cao làm cho tái xanh mặt

mày, nhưng Tiểu Hoa thì khác, hồi nhỏ ở quê trâu chó chọc mèo nên cô chẳng sợ gì cả. Thắm Hi Tri sợ cô bám theo, bỏ chạy.

Tiểu Hoa cũng không vừa, cô bé không hề suy nghĩ đã nhảy từ trên cao xuống, đuổi theo Thắm Hi Tri. Một chiếc xe bus đứng lúc đó dừng lại, Thắm Hi Tri chạy lên đưa tiền xu, giục tài xế: “Bác mau đóng cửa đi.”

Nhưng Tiểu Hoa đã đập cửa: “Cho cháu lên.”

Tài xế nhìn Thắm Hi Tri: “Còn có người muốn lên, cháu lùi về sau đứng đi!”

Thắm Hi Tri bất đắc dĩ, nhú mày nhìn Tiểu Hoa: “Rốt cuộc em muốn làm gì?”

Tiểu Hoa sờ túi: “Anh có tiền lẻ không?”

Cả xe đang chờ hai người, Thắm Hi Tri đành lấy tiền xu ra. Tiểu Hoa đi theo anh lùi về sau đứng, nhưng thật ra trong lòng đang rất khẩn trương, đây là lần đầu tiên cô cúp học.

Cô không biết tại sao mình lại muốn quan tâm chuyện của Thắm Hi Tri, cô chỉ cảm thấy, nếu không phải là chuyện vô cùng nghiêm trọng thì anh cũng không thay đổi như thế.

Giữa đường có người xuống trạm, trên xe có hai ghế trống, Thắm Hi Tri ngồi xuống, kéo quai cặp cô: “Ngồi đi.”

Tiểu Hoa bèn ngồi xuống cạnh anh, Thắm Hi Tri không phải người nói nhiều, bây giờ anh không muốn giải thích gì hết, nói:

“Trạm sau em xuống xe về đi, chắc giáo viên không phát hiện đâu.”

Tiểu Hoa im lặng lắc đầu.

Thẩm Hi Tri thở dài: “VẬY anh mặc kệ em.”

Tiểu Hoa nghĩ thầm: Em cũng đâu cần anh lo, em đi quản anh mới đúng.

Bọn họ từng là anh em tốt, từng giận nhau, nhưng thật ra bọn họ vô cùng hiểu đối phương, dù thời gian có qua bao lâu cũng vậy.

Tiểu Hoa hỏi: “Dì Lương Nhu có khỏe không?”

“Ừ.” Thẩm Hi Tri nhìn ngoài cửa sổ: “Sảy thai.”

Trong đầu Tiểu Hoa hiện lên cảnh Trần Ái Lệ chảy đầy máu, cô run lên, chợt thấy buồn nôn. Thẩm Hi Tri vỗ đầu cô một cái, cũng vỗ bay những hình ảnh kia đi.

Tiểu Hoa buồn bã: “Em không biết...”

“Em biết thì có ích gì chứ?” Thẩm Hi Tri hừ một tiếng, một lúc sau nói: “Mẹ anh không nói với ai, sợ bị người ta cười nhạo.

Anh cũng không nói với ai, chỉ cho mình cô biết.

“Tại sao lại bị cười nhạo?”

“VÌ ba anh vẫn muốn có thêm một đứa, nhưng mẹ anh không sinh được.”

Người trong khu chung cư đều lẩm miệng, Lương Nhu cảm thấy chuyện sinh non vô cùng mất mặt.

Tiểu Hoa không hiểu gì cả, từ bé đến giờ cô vẫn hâm mộ nhà họ Thẩm, bọn họ đã có đứa con tốt như Thẩm Hi Tri rồi mà, tại sao lại muốn có thêm một đứa nữa?

Giây phút này cô không hiểu, là có một vài chấp niệm rất khó để buông bỏ.

Xe bus chạy đến một nơi thật xa, hai người im lặng xuống, chợt nhớ thật lâu trước đây, có bé trai kéo bé gái chạy đến bệnh viện khám tai, lúc đi ra bé gái buồn bã, bé trai dẫn cô đi ăn Mc Donalds, dỗ cho cô bé vui vẻ.

Mc Donalds rất đắt, nhưng cậu bé lại lừa cô dễ vô cùng.

Bọn họ xuống xe ở trung tâm thành phố, Tiểu Hoa rất ít khi đến đây, cô theo sát Thẩm Hi Tri, sợ bị bỏ rơi. Thẩm Hi Tri dừng lại trước một tòa nhà, nói: “Anh ở đây một lát, em có thể yên tâm về rồi đó.”

Tiểu Hoa lắc đầu, học theo anh ngồi xuống bậc thang. Cô thấy Thẩm Hi Tri xem đồng hồ ba lần, lục túi hai lần, trong miệng nhai kẹo cao su. Cô biết trong túi anh có thuốc lá, cô không muốn anh hút thuốc, nên đành ngồi gần anh hơn một chút. Thẩm Hi Tri đẩy cô: “Hứa Tiểu Hoa, em cứ thế này về nhà sẽ bị đánh đó!”

Tiểu Hoa không nói gì.

Thẩm Hi Tri nghĩ một lát kéo cô đứng dậy: “Đi, quay về trường đi.”

Tiểu Hoa ngơ ngác: “Cứ thế này rồi về à?”

Thẩm Hi Tri bắt đắc dĩ đi trước: “Em mà bị đánh thì anh không giúp đâu.”

Tiểu Hoa đuổi theo anh: “Không đâu, có em trai bảo vệ em rồi.”

Gần đây Hứa Đồng cục cựa học được một chiêu, đó là khi chị gái sắp bị đánh cậu sẽ giống như khỉ leo cây ôm lấy chị, thế là ba không đánh được.

Hai người đang nói, chợt thấy Thẩm Trung Nghĩa từ trong tòa nhà đi ra, lên một chiếc xe hơi. Tiểu Hoa há miệng: “Ba anh kìa.”

Thẩm Hi Tri kéo tay cô vẫy một chiếc taxi.

Tiểu Hoa ngồi lên xe, nghe anh nói với tài xế: “Phiền chú chạy theo chiếc xe phía trước.”

Xem ra không giống lần đầu.

“Chỗ vừa này là công ty của ba anh, đó là xe của ba, anh muốn xem tại sao ba không về nhà.” Thẩm Hi Tri buông tay cô ra, ánh mắt sắc bén: “Im lặng.”

Tiểu Hoa liền mím chặt môi, tiếp tục nhìn chiếc xe đằng trước quẹo vào một tiểu khu.

Thẩm Trung Nghĩa vào trong đó rất lâu, lâu tới mức hai chân Tiểu Hoa ngồi xồm tê cứng. Vì Thẩm Hi Tri không cho cô nói, nên cô không nói một lời, yên lặng giống cây nấm. Hồi lâu sau Thẩm Hi Tri nói: “ Đây là lần đầu tiên anh đến tiểu khu này, mấy hôm trước ba đều ở trong công ty. Cảm ơn em Hứa Tiểu Hoa, lần nào đi với em anh cũng gặp may mắn.”

Tiểu Hoa mơ hồ ý thức được gì đó, nhưng cũng không thật sự hiểu, nghe anh nói bữu môi: “Lúc trước làm anh bị gãy tay em đã xin lỗi rồi còn gì, xin nhận lỗi.”

Đang nói thì thấy trên lầu có tiếng đóng cửa, một lát sau Thẩm Trung Nghĩa đi xuống, lên xe chạy đi, không thấy hai đứa bé trốn sau bụi hoa. Thẩm Hi Tri hỏi Tiểu Hoa: “Em có nghe thấy ở lầu mấy không?”

Tiểu Hoa lắc đầu, Thẩm Hi Tri áy náy nhìn tai cô, nói: “Anh cũng không nghe rõ, nhưng anh đoán hình như là lầu 5.”

“Anh muốn đi lên à?” Tiểu Hoa hỏi.

“Ừ.” Thẩm Hi Tri gạt đầu: “Anh muốn xem ai ở trong đó.”

Hai người đi lên lầu 5, có một bà lão từ trong nhà đi ra, tay cầm túi rác. Tiểu Hoa nhìn Thẩm Hi Tri, Thẩm Hi Tri đi thẳng nhà đối diện bà lão, gõ cửa.

“Lại quên mang theo gì à?” Một người phụ nữ vừa nói vừa mở cửa, thấy hai đứa trẻ lạ mặt đứng ngoài, hỏi: ‘Hai đứa gõ nhầm cửa à?’

Bà ta mặc áo ngủ tơ tằm, móng tay đỏ chót, còn rất trẻ. Tiểu Hoa nhìn Thẩm Hi Tri, Thẩm Hi Tri không dài dòng, nói: “Tôi là con của Thẩm Trung Nghĩa.”

Người phụ nữ liền cười: “Ồ, sao cậu lại đến đây? Cha cậu vừa đi rồi, không ở chỗ tôi.”

Thẩm Hi Tri đặt tay lên cửa, nói: “Tôi biết ông ấy mới đi, tôi đến tìm bà.”

Người phụ nữ không kiên nhẫn đuổi khách: “Có gì nói với ba cậu đi, mẹ không dám nên sai con tới hả? Bảo mẹ cậu lo mà chăm sóc bản thân, già rồi còn ham hố.”

Bà mới là kẻ thứ ba! Thẩm Hi Tri nắm chặt cửa, mặc dù đã là thiếu niên, dù năm nào cũng đứng nhất trường, nhưng kinh nghiệm sống của anh chưa nhiều, anh không đối phó được với loại phụ nữ mặt dày như vậy.

Người phụ nữ chợt cười, chỉ vào bụng: “Đây này, thấy chưa, em trai cậu đấy!”

Thẩm Hi Tri trâm mắt, khi nghe thấy hai chữ “em trai” gân xanh trên mu bàn tay nổi lên.

Người phụ nữ ưỡn ngực: “Sao nào, không thích em trai hả? Nhưng ba cậu thích lắm đấy!”

Tiểu Hoa vẫn đứng sau lưng Thẩm Hi chợt đẩy anh ra, cặp sách cô chặn trước anh, anh nhú mày muốn đẩy cô ra, lại không ngờ Tiểu Hoa đột ngột đẩy người phụ nữ kia một cái, làm cô ta lao đảo lúi về sau mấy bước. Tiểu Hoa nói: “Không được nói dì Lương Nhu như vậy.”

Thẩm Hi Tri giữ cô lại: “Em ra ngoài chờ anh.”

Tiểu Hoa giãy khỏi tay anh: “Lần này giúp anh đánh nhau.”

Chương 18: Bỏ nhà đi

Tiểu Hoa không nói chơi, cô bướng bỉnh như con trâu nhỏ đứng đó, nhìn vào bụng người phụ nữ.

“Em...” Thẩm Hi Tri không biết nên nói gì.

Người phụ nữ xông lên, móng tay đỏ chót cào lên trán Tiểu Hoa: “Đánh tao hả? Mày dám đánh tao? Mày tên gì? Xem tao xử lý mày thế nào!”

Tiểu Hoa giữ tay bà ta lại, trong lòng bùng lên cơn tức không thể nói rõ, húc đầu vào bụng bà ta.

“Ui da giết người! Có ai không!” Người phụ nữ hét âm lên, hoảng sợ nhìn cậu thiếu niên cao lớn đứng sau lưng Tiểu Hoa.

“Hứa Bình An!” Thẩm Hi Tri kéo Tiểu Hoa lại, nói: “Đi!”

Anh phải dùng hết sức mới kéo Tiểu Hoa xuống lầu được. Trán Tiểu Hoa ửng đỏ, thở hổn hển hỏi anh: “Tại sao không đánh bà ta?”

Cô cố chấp quật cường, nhưng lại ra mặt vì anh.

Thẩm Hi Tri giơ tay xoa trán cô, nói: “Anh muốn đánh ba anh hơn.”

Tiểu Hoa ghen hòng, chợt thấy khó xử, cô không đánh bác Trung Nghĩa được.

Thẩm Hi Tri buông cô ra, đi trước, Tiểu Hoa cầm đầu chạy theo, nửa đường anh hỏi: “Lúc này em muốn làm bà ta sảy thai à?”

Tiểu Hoa không nói gì.

Thẩm Hi Tri nhìn cô một cái: “Bị đi tù đấy.”

Tiểu Hoa run lên, lúc hai người đi qua ba con phố mới nói: “Ba anh phải sinh em bé với mẹ anh mới đúng, nếu bà ta sinh con, sau này anh sẽ giống em...”

Thẩm Hi Tri dừng bước, cô đang lo anh sẽ bị mẹ kế mắng chửi, bị mẹ kế đánh?

“Em có ghét em trai em không?”

Tiểu Hoa lắc đầu: “Em trai em rất ngoan.”

Cuộc nói chuyện đến đây kết thúc, hai người một trước một sau tiếp tục đi, không biết đi bao lâu, Thẩm Hi Tri đi chậm lại, giờ tay xoa đầu cô, giọng khàn khàn: “Cảm ơn.”

Tối hôm đó Thẩm Trung Nghĩa cuối cùng cũng về nhà, Lương Nhu mới xuất viện, yếu ớt nằm trên giường. Thẩm Trung Nghĩa mặt mũi xám xịt đi vào nhà, Thẩm Hi Tri đóng cửa phòng Lương Nhu lại: “Có gì vào phòng con nói, mẹ ngủ rồi.”

Thấy Thẩm Hi Tri bình tĩnh như thế, Thẩm Trung Nghĩa luôn nâng niu con trai trong lòng bàn tay đột ngột tát anh một cái. Đây là lần đầu tiên ba đánh anh, Thẩm Hi Tri bị đánh điều trước tiên nghĩ đến là Tiểu Hoa, năm đó cô cũng bị đánh tới điếc tai như thế.

Anh không muốn ảnh hưởng đến mẹ nghỉ ngơi, đi vào phòng mình, Thẩm Trung Nghĩa giận dữ theo sau, đóng sầm cửa, vừa mở miệng liền hỏi: “Sao mày tìm được Mỹ Linh?”

Trước đây không để ý, bây giờ hai cha con cùng đứng trong này mới thấy căn phòng chật chội vô cùng. Thẩm Hi Tri nói: “Con theo dõi ba mấy ngày rồi.”

“Mày!”

“Bà ta nói bà ta có thai.” Thẩm Hi Tri nhìn Thẩm Trung Nghĩa: “Mẹ con vừa mới sảy thai.”

Thẩm Trung Nghĩa há miệng: “Ba không biết mẹ con...”

“Chúc mừng, sớm sinh quý tử.” Bản chất độc miệng của Thẩm Hi Tri phát huy: “Sau này con nhất định sẽ ‘dạy dỗ’ nó đến nơi đến chốn, không chừng còn vứt nó đi, con sẽ làm cho nó vừa thấy con là khóc, ba yên tâm.”

Thẩm Trung Nghĩa thấy con trai nói vậy, vội thanh minh: “Không có, cô ta không có thai.”

Thẩm Hi Tri nhíu mày, trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm, nếu không có đứa trẻ thì còn cứu vãn được. Anh nói: “Chia tay bà ta đi, con biết ba chỉ ham thích mới mẻ, chuyện này con sẽ không nói cho mẹ biết, coi như chưa có gì xảy ra.”

Thẩm Trung Nghĩa nhìn con trai sắp cao hơn mình, không nhớ từ khi nào con trai có thể nói những lời không hợp tuổi như thế. Ông rất muốn nói là chuyện người lớn không cần trẻ con xen vào, nhưng con trai đã nhúng tay rồi, ông phải cho nó hiểu tình cảm của

người lớn không giống như chuyện giữa nó và Tiểu Hoa nhà đối diện, cãi nhau hôm trước hôm sau đã làm hòa.

“Ba và mẹ con dù không có Lâm Mỹ Linh cũng sẽ biến thành hiện tại thôi.” Thảm Trung Nghĩa thở dài, giữa ba và mẹ con có ít vấn đề.

“Ba không yêu mẹ?” Thiếu niên hỏi.

Thảm Trung Nghĩa nói: “Ừ, không yêu.”

“Vậy sao trước đây ba lại yêu mẹ?” Thiếu niên phản nộ.

“Yêu không phải là chuyện vĩnh viễn, tình yêu sẽ biến chất, sau này con sẽ biết.” Thảm Trung Nghĩa khoát tay, không muốn thảo luận chuyện tình yêu nam nữ với con trai.

Những lời này Thảm Hi Tri nhớ cả đời, nhưng anh sẽ chứng minh nó là sai, tình yêu của anh sẽ không thay đổi.

“Vì mẹ không thể sinh con cho ba?” Thảm Hi Tri cảm thấy lý do này đúng là vô lý.

Thảm Trung Nghĩa hỏi: “Con nghĩ vậy à?”

“Vâng.”

“Con nhận rồi.” Ông nói: “Ba không hề để ý đến chuyện đó.”

“Ba nghĩ việc vì chuyện này còn gì?” Thảm Hi Tri thấy ba mình thật dối trá.

Thẩm Trung Nghĩa lắc đầu: “Ba nghĩ việc không liên quan đến chuyện này, chẳng qua ba thấy đây là thời điểm tốt để ra ngoài làm ăn thôi.”

“Nhưng bọn họ đều nói...”

“Bọn họ nói sai rồi.” Thẩm Trung Nghĩa nói.

“Nhưng mẹ con...” Không thể nào, nếu như tất cả mọi người nói sai, thì tại sao mẹ còn cực khổ như vậy?

Cửa phòng mở ra, Lương Nhu không biết đã đứng ngoài nghe bao lâu, mặt đầm nước mắt nói: “Là mẹ, mẹ muốn dùng đứa bé để cứu vãn cái nhà này... Nhưng em có gì sai? Sao anh lại đối xử với em như vậy?”

Thẩm Hi Tri vội bước tới đỡ mẹ, nói: “Đừng khóc, không tốt cho cơ thể.”

Lương Nhu đau lòng nhìn con trai, nói: “Cơ thể tốt hay không có ích gì, ba con không cần chúng ta nữa.”

“Đừng nói lung tung trước mặt con!” Thẩm Trung Nghĩa vội nói với Thẩm Hi Tri: “Con vĩnh viễn là con ba, mẹ con hồ đồ rồi!”

Thẩm Hi Tri hừ một tiếng, không tin lời ông nói.

Lương Nhu tập tễnh đi lại kéo ông tay áo Thẩm Trung Nghĩa: “Anh về đi, em không so đo chuyện trước đây, chúng ta vẫn là người một nhà.”

“Mẹ!” Ở trong lòng Thẩm Hi Tri, mẹ anh là người mẹ tốt nhất thế giới, tại sao phải hạ mình như vậy?”

Lương Nhu khóc nói: “Chẳng phải anh trách em không quan tâm gia đình à? Tháng trước em đã làm thủ tục xin nghỉ rồi, sau này sẽ ở nhà chăm sóc anh và con, anh về đi, đừng bỏ em.”

“Đã quá muộn rồi!” Thẩm Trung Nghĩa đau đớn vô cùng, nếu Lương Nhu quyết định sớm hơn một chút thì bọn họ đã không đi tới bước này, ông cần vợ hiền ở nhà nội trợ, chứ không phải người vợ suốt ngày bận việc mà không quan tâm gì đến gia đình.

“Muộn cái gì chứ! Anh thích đàn bà trẻ đẹp bên ngoài, khinh thường tôi chứ gì! Tên khốn nạn này tôi liều mạng với anh!” Lương Nhu thấy Thẩm Trung Nghĩa kiên quyết không đồng ý, giống như người mất trí nhào qua, căn nhà đã từng hạnh phúc ấm áp nay tan nát, tiếng khóc của mẹ như ngàn lưỡi dao đâm vào ngực thiếu niên, anh đau quá.

“Im lặng đi!” Anh hét lên, bả vai yếu ớt sụp xuống, anh thì thào: “...Im lặng đi.”

Anh mở cửa chạy ra ngoài, đứng trong hành lang cổ hòng khô khốc. Loáng thoáng nghe tiếng mẹ khóc, tan nát cõi lòng cầu xin ba. Hành lang tối như mực chợt lóe lên tia sáng, tia sáng càng lúc càng lớn, Tiểu Hoa xách túi rác đứng trong vầng sáng ấy, Hứa Đồng bé nhỏ theo sau.

Hứa Đồng vui vẻ hô lên: “Anh hai!”

Cổ họng Thẩm Hi Tri đắng ngắt không nói được, anh nghe thấy Tiểu Hoa quay lại nói với em trai: “Hôm nay em đừng đi với chị, chị đi nhanh rồi về hát cho em nghe.”

Hứa Đồng ngoan ngoãn gật đầu, nói: “Tạm biệt anh hai.”

Tiểu Hoa đóng cửa, hành lang lại tối om, cô đi đến chỗ Thẩm Hi Tri, nghe thấy tiếng dì Lương Nhu khóc, cô không biết nên nói gì, buột miệng: “Em đi vứt rác, anh có muốn đi cùng không?”

Thẩm Hi Tri bất chợt giơ tay kéo cô lại, cúi người ôm cô.

Lòng ngực thiếu niên không lớn nhưng lại ấm áp, Tiểu Hoa không giãy dụa, ngoan ngoãn để anh ôm. Nếu không phải trong tay cầm túi rác thì cô đã xoa đầu anh giống như xoa đầu Hứa Đồng cục cưng rồi.

Phải ôm Tiểu Hoa vào lòng mới biết cô gầy tới mức nào, nhưng cô cũng không thấp, anh không cần cúi người quá nhiều đã có thể vùi mặt vào hõm vai cô. Anh không thể nói rõ tại sao lại ôm cô, chỉ tự nhiên muốn ôm, thế thôi.

Nếu có thể, hãy cho anh thêm can đảm, thêm kiên cường, và cả phép màu để quay về quá khứ.

Ôm một lát, Thẩm Hi Tri đứng thẳng người nhìn Tiểu Hoa trong bóng tối, anh nói: “Không đi cùng em được, anh còn có việc.”

Tiểu Hoa ậm ừ, đi cùng anh xuống lầu. Một người đi ra ngoài, một người đi về phía thùng rác. Tiểu Hoa đi được nửa đường liền quay lại, đi theo anh. Thẩm Hi Tri chỉ: “Em đi vứt rác cho anh, rồi về nhà đi.”

Tiểu Hoa lắc đầu, chờ anh đi rồi đuổi theo.

Đã có kinh nghiệm một lần, lần này Thảm Hi Tri không muốn mang theo cái đuôi nhỏ, anh co chân chạy như điên, thiếu niên chân dài chạy nhanh, chỉ một lát đã bỏ rơi Tiểu Hoa ở phía sau.

Tiểu Hoa mặc dù không biết anh định đi đâu, nhưng cô không yên lòng, xách theo túi rác to dùng chạy, vừa chạy vừa hét: “Thảm Hi Tri anh chờ em với, chờ em với!”

Cậu thiếu niên đã chạy mất tăm, đường phố ban đêm vắng tanh, Tiểu Hoa cứ thẳng đường chạy, tuột mất dép, cô té ngã trên nền đất, rác rưởi tung tóe.

Tiểu Hoa không đứng dậy, quỳ trên đất hét lên: “Thảm Hi Tri em bị ngã, anh mau quay lại đây!”

Thiếu niên đứng trong góc tối đi về phía cô, ngồi xuống nhìn Tiểu Hoa, lấy một cái vỏ trứng trên đầu cô xuống. Tiểu Hoa nhăn nhó: “Sao lại chạy?”

“Em mau về nhà đi, phiền quá.” Anh nói.

Tiểu Hoa thừa dịp kéo tay anh, không chịu buông ra.

Thảm Hi Tri đỡ cô dậy, gom rác lại giúp cô. Tiểu Hoa đẩy tay anh ra, nói: “Anh đừng đụng vào.”

Ở trong lòng Tiểu Hoa, anh phải vĩnh viễn gọn gàng sạch sẽ, không được đụng vào những thứ rác rưởi bẩn thỉu thế này

“Giờ đi đâu?” Đối mặt với tương lai không rõ, Tiểu Hoa chợt thấy kích thích.

Thẩm Hi Tri lắc đầu: “Không muốn về.”

Tiểu Hoa nghĩ một lát: “Vậy em đi với anh.”

Như thế anh sẽ không cảm thấy cô đơn.

Hứa Đồng cục cựa ở nhà mòn mỏi chờ chị gái, nhưng sao đến giờ chị chưa về? Hu hu hu...

Chương 19: Con chó nhỏ lang thang

Hai đứa trẻ mới lớn đi dạo trên đường, mặc dù đã qua hè nhưng đêm khuya vẫn chuyển lạnh. Tiểu Hoa không hỏi gì, chỉ im lặng đi cùng anh. Anh dẫn cô đến một căn nhà, lấy một xâu chìa khóa ra, sau đó Tiểu Hoa thấy Thẩm Hi Tri dùng xâu chìa khóa đó mở cửa!

Bên trong rất rộng, bốn bức tường có lắp gương và sàn nhà phủ nệm êm, Thẩm Hi Tri nói: “Đây chỗ anh học Taekwondo, thầy dạy bọn anh mấy hôm nay nghỉ, nên ở đây không có ai hết.

Anh học đã nhiều năm, quen với thầy, nên bình thường thầy bận việc đều nhờ anh khóa cửa giúp, thế nên anh có chìa khóa nơi đây. Thật ra hôm nay anh không định đến đây, nhưng có Tiểu Hoa đi cùng nữa... Cần phải tìm một chỗ an toàn.

Tiểu Hoa không biết anh học Taekwondo, nhú mày: “Vậy anh đánh thắng được em không?”

Lần đầu tiên Thẩm Hi Tri cười trong đêm nay: “Em có muốn thử không?”

Nói rồi giờ nắm đấm lên, nắm đấm của anh nhìn cũng không dễ chọc, Tiểu Hoa cười một tiếng: “Bây giờ anh nhất định lợi hại hơn Vương Tiểu Bàn rồi.”

“Lâu vậy mà em vẫn còn nhớ chuyện ở quê à?” Anh hỏi.

“Ừ.” Tiểu Hoa gật đầu: “Đợi em trưởng thành rồi sẽ về quê thăm nội.

Đã bao lâu không nghe cô nhắc đến nội? Thẩm Hi Tri chợt thấy thoải mái hơn nhiều, anh sờ túi, lúc đi khỏi nhà trong túi chỉ có ví tiền, chìa khóa và một gói thuốc lá.

Anh giương mắt nhìn Tiểu Hoa, Tiểu Hoa nói: “Hút thuốc không tốt, anh đừng hút nữa.”

Khó khăn lắm mới được nghe Tiểu Hoa khuyên như thế, anh chợt cười. Anh giơ ngón tay cho cô ngửi, Hứa Kiến Quốc cũng hút thuốc, mỗi khi ông ta đi ngang qua Tiểu Hoa đều ngửi thấy mùi thuốc sặc sụa, nhưng trên tay Thẩm Hi Tri không có. Cô nói: “Anh đừng hút thuốc, sẽ có mùi, sau này em sẽ thân thiết với anh.”

Thẩm Hi Tri thấy ngạc nhiên, cô lại biết nguyên nhân anh hút thuốc, anh đúng là vì quá cô đơn, quá áp lực nên mới học hút thuốc.

Cô nói muốn thân thiết với anh.

“Ừ.” Anh đồng ý.

Tiểu Hoa mỉm cười đứng dậy: “Vậy em hát cho anh nghe nhé, em trai em thích nghe lắm.”

Thẩm Hi Tri đột nhiên hỏi: “Không giận nữa à?”

Anh nhắc đến chuyện trước đây cô giận anh không nói cho cô biết Trần Ái Lệ là mẹ kế.

Tiểu Hoa không trả lời, cất tiếng hát:

Trời tối rồi, mưa sắp rơi

Bố chồng vác cuốc đi đào khoai sọ

Đào rồi đào, đào rồi đào

Đào thành một dòng nước xoáy

Ới à chuyện thật buồn cười

Bố chồng thích ăn mặn, mẹ chồng lại nấu nhạt

Hai người đánh nhau đồ cả nời

Ới à làm sao bây giờ...

Sau một đêm này, nhà họ Thẩm và nhà họ Hứa đã loạn hết lên, nhưng Thẩm Hi Tri và Tiểu Hoa không hề biết, nằm ngủ trên nệm êm ngon lành.

Thẩm Hi Tri tỉnh dậy phát hiện đầu gối Tiểu Hoa bung mủ, trông cô bản thủ chẳng khác gì con khỉ bản trước đây. Anh kéo cô đến trước tủ đựng đồ của mình, lấy đồ rửa mặt và đồ tập dượt phòng của anh, đẩy vào phòng vệ sinh nữ. Anh đứng ngoài nói: “Xanh lá cây là nước lạnh màu đỏ là nước nóng.”

Tiểu Hoa ừm một tiếng, ngoan ngoãn vịn nước tắm rửa, tắm xong đi ra chợt thấy hoang mang, vì cô không thấy Thẩm Hi Tri đâu cả.

Tiểu Hoa sợ hãi, thứ nhất là vì cô không biết đường về nhà, thứ hai là lo lắng cho Thẩm Hi Tri, và cuối cùng là cô đã biết, đơn độc là cảm giác như thế nào. Cô đứng một mình trong phòng tập võ

rộng lớn, gió lùa vào lay động bao cát treo giữa không trung, nói một tiếng cũng nghe thấy tiếng vọng.

Đúng lúc đó Thẩm Hi Tri về, tay xách đồ ăn sáng và quần áo mới mua. Lúc mua đồ anh cười khẩy, chắc phải cảm ơn ba anh vì cho anh nhiều tiền tiêu vặt nên anh mới có thể ung dung mua đồ như thế. Nhưng thứ anh muốn không phải là tiền, mấy năm nay mỗi khi ba đưa cho anh cả xấp tiền tiêu vặt anh luôn muốn xé nát rồi ném vào mặt ông.

Tiểu Hoa vừa thấy anh liền gọi to: “Thẩm Hi Tri!”

Thẩm Hi Tri lười biếng: “Gọi anh hai.”

Tiểu Hoa trước đây đều gọi anh là anh hai giống Hứa Đồng, nhưng giờ đã không còn gọi nữa.

Anh ngẩng đầu, thấy Tiểu Hoa mặc đồ rộng thùng thình của anh đi đến, tức giận: “Anh ra ngoài sao không nói với em một tiếng?”

Thẩm Hi Tri nhìn vào đôi mắt lo lắng của cô: “À, lần sau nhất định sẽ nói.”

Hôm đó Tiểu Hoa không ra ngoài, cùng Thẩm Hi Tri nằm trên nệm êm ngán người, đợi bụng anh sẽ đi mua cơm, ăn xong lại tiếp tục ngán người như thế. Nửa đêm hai người đều không ngủ, loáng thoáng nghe ngoài cửa có tiếng động, Thẩm Hi Tri khẩn trương kéo Tiểu Hoa ra sau, anh sợ nếu có đám người xấu xông vào anh sẽ không bảo vệ được Tiểu Hoa.

Nhưng Tiểu Hoa lại chọc vào lưng anh: “Là chó.”

Thiếu niên sững sờ.

Tiểu Hoa chạy ra mở cửa, Thảm Hi Tri không kịp ngăn, lại bất ngờ thấy có một con chó hoang đang gặm hộp cơm bọn họ để bên ngoài. Tối nay ăn cơm đùi gà, anh chẳng có tâm trạng ăn nên còn thừa rất nhiều thịt.

“Sao em biết?” Thiếu niên hỏi.

Tiểu Hoa bật cười: “Hồi trước nửa đêm cũng có tiếng động như thế, em sợ, nội nói là chó hoang đang bới thức ăn.”

Sau đó vui vẻ cảm thán: “Lâu rồi chưa nghe thấy tiếng này.”

Thảm Hi Tri đầu đầy vạch đen: “Em vui vẻ cái gì chứ?”

Nói rồi ngồi xuống định ôm chó, Tiểu Hoa vội ngăn lại: “Đừng đụng vào nó, nó cắn anh đó.”

Quả nhiên con chó sủa lên, làm ra tư thế công kích.

Thảm Hi Tri rút tay về, kéo Tiểu Hoa đứng xa một chút, con chó nhỏ ăn xong nhưng không đi, mà đứng ngoài cửa nhìn hai người.

Tiểu Hoa nói với Thảm Hi Tri: “Nó muốn chơi cùng chúng ta.”

“Làm sao có thể! Sao em biết?” Thiếu niên không tin.

Nhưng Tiểu Hoa lại nói đúng, ở mặt này anh vĩnh viễn không thắng cô được.

Tiểu Hoa ngồi xổm xuống, từ từ vươn tay ra, con chó nhỏ lại gần ngửi tay cô, bắt đầu liếm lòng bàn tay Tiểu Hoa. Con chó này trông rất tội nghiệp, hai con mắt lồi ra, có một mắt còn đầy mủ trắng. Tiểu Hoa hỏi: “Đây là giống chó gì?”

Thiếu niên bình thường không quan tâm đến các giống chó, bắt đầc dĩ nói: “Sau này tìm hiểu rồi biết.”

Con chó nhỏ bước vào, nằm xuống bên chân Tiểu Hoa, Tiểu Hoa ôm nó vào lòng, giơ cho Thẩm Hi Tri xem, thiếu niên nói: “Xấu quá.”

Tiểu Hoa căng thẳng, nhỏ giọng: “Đừng nói như vậy, nó hiểu được đó.”

Con chó nhỏ dùng một con mắt nhìn Thẩm Hi Tri, hậm hực hừ hừ hai tiếng. Thiếu niên nói: “Vừa nãy mày ăn thịt của tao đó.”

Anh học theo Tiểu Hoa vươn tay ra, con chó nhỏ lúc đầu không thềm đề ý tới anh, nhưng sau cảm giác được thiện ý, từ từ lại gần ngửi ngửi. Thẩm Hi Tri ôm lấy nó, đắc ý: “Xem này, nó cũng thích anh.”

Tiểu Hoa vui vẻ gậđ đầu, hỏi: “Chúng ta đặt cho nó cái tên đi?”

“Em muốn nuôi nó à?”

Tiểu Hoa ừ một tiếng, kiểm tra xem con chó nhỏ có vết thương khác không, may mà chỉ bị thương ở mắt thôi. Thẩm Hi Tri hỏi: “Đực hay cái vậy?”

Tiểu Hoa nói: “Có thể là đực.”

Thẩm Hi Tri nhìn con chó nhỏ trong lòng, nó yếu ớt sủa một tiếng.

Thế là hai người tắm cho con chó nhỏ, Thẩm Hi Tri hi sinh cái khăn tắm làm ổ chăn cho nó, có lẽ chưa bao giờ được đối xử tốt như thế, con chó nhỏ lập tức thân thiết với anh, tối ngủ cũng nằm gần thiếu niên. Thẩm Hi Tri nửa đêm tỉnh dậy, thấy con chó nhỏ lập tức mở mắt nhìn anh, anh bật cười, xoa đầu nó.

Sáng hôm sau hai người một chó tỉnh dậy cùng lúc, Tiểu Hoa nói với Thẩm Hi Tri: “Phải đi chữa mắt cho nó.”

“Chữa khỏi thì sao chứ, nó vẫn là chó hoang thôi.”

Tiểu Hoa suy nghĩ một lát: “Hay là chúng ta nuôi dưới lầu ấy, mỗi ngày em để dành ít cơm cho nó ăn.”

“Đừng có mơ.” Thiếu niên nói: “Bị phát hiện là em xong đời đó.”

“Em trai chắc cũng thích nó lắm, nói không chừng...” Tiểu Hoa kiên trì.

“Không được đâu.” Thiếu niên tàn nhẫn cắt ngang “Nói không chừng” của cô.

Tiểu Hoa đành im lặng.

Một lúc lâu sau Thẩm Hi Tri nói: “Về nhà... Anh muốn khuyên ba mẹ li hôn.”

“Tại sao?” Tiểu Hoa giật mình.

Thiếu niên ngả người về sau chống hai tay lên nệm, con chó nhỏ nằm trên đùi anh, anh nói: “Anh cảm thấy ba anh sẽ không quay về đâu, mẹ anh... Như thế cũng rất khổ sở, nếu sống với nhau không vui chi bằng sớm li hôn.”

Tiểu Hoa sáng sớm đã thấy trong người khó chịu, nhưng cô chịu đựng không nói gì, bây giờ bụng nhói đau, mạch máu thái dương cũng giật giật, cô không có thể hiểu nổi Thẩm Hi Tri, nếu cố gắng thêm chút nữa, anh còn có một gia đình trọn vẹn mà!

Nhưng điều thiếu niên muốn là gia đình trước đây, chứ không phải như hiện tại.

“Anh có từng nghĩ đến cảm giác của dì Lương Nhu chưa? Anh chỉ nghĩ cho bản thân thôi.” Tiểu Hoa nhìn anh.

Anh thấy gia đình không vui liền khuyên ba mẹ li hôn, đây là đạo lý gì vậy? Rõ ràng dì Lương Nhu rất muốn cứu vãn cái nhà này mà? Tiểu Hoa ôm bụng, sau lưng đổ mồ hôi lạnh, nói: “Thẩm Hi Tri anh làm như vậy là sai rồi.”

Thiếu niên nói: “Em không hiểu chuyện nhà anh, cũng không hiểu cảm giác của anh đâu!”

Nếu có ai hỏi Tiểu Hoa hâm mộ ai nhất, thì người đó chính là Thẩm Hi Tri, anh ưu tú, không có gì phải buồn phiền, có người mẹ dịu dàng và người cha yêu thương anh hết mực, khi cô chỉ biết đếm đến số hai mươi thì anh đã có thể xem TV đoán chữ, từ nhỏ tô mì thịt bò anh ăn có nhiều thịt hơn người khác, nghỉ hè nghỉ đông anh đều được đến cung thiếu nhi học những gì anh thích, anh có một

cái máy tính, anh không cần ở chung phòng với người khác, cho dù có bỏ nhà đi thì anh vẫn có đủ tiền để sống.

Anh đã bao giờ nghĩ, rằng nếu ba mẹ li hôn thì mọi thứ sẽ thay đổi, sao anh có thể tự tay chia rẽ gia đình mình chứ? Tiểu Hoa không thể tha thứ được! Gia đình của anh là mơ ước của cô, là hi vọng gần ngay trước mắt.

“Cảm giác của anh có quan trọng hơn mẹ anh không!” Tiểu Hoa đứng dậy: “Tối hôm trước mẹ anh khóc nhiều như vậy mà anh lại bỏ đi, anh có biết mẹ anh lo lắng cho anh thế nào không? Anh sai từ đầu rồi, đáng ra anh phải ở bên chăm sóc mẹ, chứ không phải bỏ nhà đi hai ngày rồi về bảo họ li hôn! Mẹ anh sẽ rất đau khổ, anh làm mẹ đau lòng lắm có biết không!”

Khuôn mặt thiếu niên ửng đỏ, bên tai như bốc khói, lời Tiểu Hoa nói giống như cái bạt tai mạnh mẽ đánh lên mặt anh, làm anh vô cùng hổ thẹn. Anh không thích cảm giác bất lực này, há miệng phản bác: “Vậy sao em biết cảm giác của mẹ anh? Em không có mẹ, dựa vào mà đòi dạy đời anh!”

Tiểu Hoa giống như bị dội một chậu nước đá, lòng nguội lạnh.

“Em chỉ ...” Cô im lặng, em chỉ không muốn thấy anh và mẹ phải chia xa thôi...

Thiếu niên mặc dù chiếm thượng phong nhưng lại chẳng vui vẻ gì, nói khẽ: “Em cứ mặc kệ chuyện nhà anh đi.”

Tiểu Hoa nắm chặt tay: “Mặc kệ thì mặc kệ, em không quan tâm chuyện của anh nữa, anh vui chưa!”

Biết cô đang tức giận, nhưng thiếu niên lại không dám ngẩng đầu lên. Bóng dáng Tiểu Hoa dần dần khuất xa.

Con chó nhỏ nức nở, ánh mắt nhìn chăm chăm về hướng Tiểu Hoa đi, Thẩm Hi Tri trầm mặc trong chốc lát, bỗng nhiên ôm lấy con chó nhỏ đuổi theo. Từ cửa đến dọc đường đi đều có vết máu, không còn gì nghi ngờ nữa, là của cô.

Từ nhỏ đến lớn Thẩm Hi Tri chưa từng hoảng hốt như vậy bao giờ, nhưng lại không cách nào tìm được Tiểu Hoa.

Chương 20: Về nhà

Đúng như Thảm Hi Tri lo lắng, Tiểu Hoa đang chảy máu, hơn nữa còn không biết đường về nhà. Nhưng cô không sợ hãi lắm, vì cô và Thảm Hi Tri đi bộ từ nhà đến đây nên cũng có thể đi bộ về, bây giờ điều lo lắng duy nhất là bụng cô vẫn đang chảy máu.

Tiểu Hoa đi một lúc liền hỏi đường cô lao công, cô không biết làm sao để cầm máu cả nên máu dính ướt cả quần, có xe cảnh sát tuần tra dừng lại hỏi cô có chuyện gì không, Tiểu Hoa thấy phiền bèn đi sát trong lề. Tòa chung cư quen thuộc từ từ xuất hiện trước mắt, cô thở phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi trên mặt, dừng cầm bước vào nhà.

Người lớn hai nhà gần như sắp phát điên, Lương Nhu ngất xỉu được đưa tới bệnh viện, Thảm Trung Nghĩa báo cảnh sát, nhưng cảnh sát không điều tra được gì, Hứa Kiến Quốc cầu thần bái phạt hy vọng chuyện này không phải do Tiểu Hoa gây ra, nếu không mười cái mạng cô cũng không đền nổi!

Đang hoang mang lo sợ thì thấy Tiểu Hoa mông đầy máu trở về, Hứa Đống oa một tiếng khóc lên, tưởng chị gái sắp chết. Hứa Kiến Quốc vội vàng bịt miệng con trai, đóng cửa lại hỏi: “Hi Tri đâu?”

Tiểu Hoa lắc lắc đầu, dù bọn họ cãi nhau nhưng cô sẽ không nói cho người lớn biết anh ở đâu, vì đó là việc riêng của anh.

Hai ngày nay Trần Ái Lệ cũng không đi đánh bài, đứng một bên xía xói: “Còn biết về hả? Mới tí tuổi đầu đã bỏ nhà theo trai, mặt mũi ba mày biết để đâu hả! Ai biết Thảm Hi Tri dẫn mày đi đâu? Hai ngày nay mày ngủ ở đâu hả? Không lẽ đi nhà nghỉ?”

“Đừng nói bậy!” Hứa Kiến Quốc mặt xanh mét, không cho bà ta nói tiếp.

Trần Ái Lệ hừ một tiếng: “Bậy cái gì chứ! Trong túi Hi Tri có nhiều tiền hơn em với anh đấy! Đi nhà nghỉ có gì lạ!”

Sau đó chỉ quần Tiểu Hoa: “Anh nhìn đi, còn nói không phải à!”

Hứa Kiến Quốc lúc này mới chú ý, run giọng hỏi: “Rốt cuộc có chuyện gì?”

Tiểu Hoa không muốn nói, cho dù nói thì cô cũng chỉ muốn nói với dì Lương Nhu. Chỉ mình dì Lương Nhu biết là được, cô không muốn làm dì ấy lo lắng.

“Mày quỳ xuống cho tao!” Hứa Kiến Quốc tức giận cầm một cây gậy, mặt đỏ bừng giống như mạch máu sắp nổ tung.

Tiểu Hoa quỳ xuống, chỉ nói một câu: “Không phải như ba nghĩ.”

Hứa Kiến Quốc biết rõ cô bướng bỉnh như thế nào, cứng mềm đều không ăn, đánh một trận cho hết giận còn hơn. Ông ta đánh hai cái, hỏi: “ Rốt cuộc Hi Tri ở đâu? Ba mẹ cậu ta lo lắng mày có biết không?”

Nếu Tiểu Hoa nói Thảm Hi Tri ở đâu, thì Hứa Kiến Quốc có thể tranh công trước mặt Thảm Trung Nghĩa. Không cần nói gây gỗ đánh mạnh như thế nào, Tiểu Hoa dù đau cũng không kêu một tiếng, bộ dáng này làm Hứa Kiến Quốc càng giận hơn, đánh cũng

mạnh hơn nhiều, nói với Trần Ái Lệ: “Em bịt miệng nó lại, đừng cho người khác nghe thấy!”

Hứa Đồng bị Trần Ái Lệ bịt miệng khóc không ra tiếng, nước mắt tèm lem nhìn chị gái bị đánh, cũng không biết chị bị đánh vì tội gì. Hai mắt Tiểu Hoa mờ dần, nghiêng ngả quỳ trên đất, bên tai ong ong tiếng thiếu niên chất vấn: “Vậy sao em biết cảm giác của mẹ anh? Em không có mẹ, dựa vào mà đòi dạy đời anh!”

Bóng dáng Hứa Kiến Quốc, Trần Ái Lệ và Hứa Đồng trước mắt nhòe đi.

Mẹ đâu rồi? Mẹ ở đâu?

Thẩm Hi Tri như phát điên chạy đi tìm Tiểu Hoa, dọc đường hỏi cô lao công, cô nói có thấy một cô bé, đi rồi. Anh ôm con chó nhỏ đuổi theo, lúc tới khu chung cư chột không dám lên lầu. Sợ, sợ thấy khuôn mặt thất vọng của cô.

Đứng ngoài cửa không nghe thấy gì cả, nhà họ Hứa hôm nay yên tĩnh khác thường, Thẩm Hi Tri đặt con chó nhỏ xuống, giơ tay gõ cửa.

“Ai đấy?” Hứa Kiến Quốc đi ra, đứng chặn trước cửa, thấy Thẩm Hi Tri đứng ngoài thì giật mình, cửa mở rộng một chút.

Thiếu niên không động dậy, ánh mắt như đóng đinh trên người Tiểu Hoa đang quỳ, mông cô dính đầy máu. Anh hô lên: “Hứa Tiểu Hoa.”

Phịch một tiếng, Tiểu Hoa ngã xuống đất.

“Chị!” Hứa Đồng giãy khỏi tay Trần Ái Lệ, khóc ầm lên. Tiểu Hoa không động đậy.

Thẩm Hi Tri sốt ruột muốn đi vào, Hứa Kiến Quốc ngăn lại, nói: “Cháu về nhà trước đi, ba đang chờ cháu đấy.”

Hứa Kiến Quốc bế Tiểu Hoa vào phòng, Thẩm Hi Tri đứng im ngoài cửa, không biết bao lâu Hứa Đồng chạy ra nói với anh: “Chị tỉnh rồi.”

“Ừ.” Thẩm Hi Tri xoa đầu Hứa Đồng, trái tim thấp thỏm bây giờ mới buông xuống.

Ban đầu từ chán ghét cô, đến sau này thấy cô đáng thương nên hi vọng cô có thể sống tốt hơn một chút. Mà bây giờ, từng cảm xúc rồi tung nảy nở trong lòng, dần hóa thành một chữ: thích.

Tim anh đập loạn, cô nhỏ bé, cô giúp anh đánh nhau, cô bỏ nhà cùng anh, và cô là người anh thích...

Trần Ái Lệ cầm ví tiền đi ra trông thấy Thẩm Hi Tri còn đứng ngoài cửa, ngửa miệng muốn hỏi chuyện nhưng lại sợ đắc tội thiếu niên này.

“Em ấy sao rồi?” Thẩm Hi Tri hỏi.

Trần Ái Lệ cố nén tò mò, nói: “Không sao, bị choáng thôi, Hi Tri cháu mau về nhà đi.”

Thiếu niên mở cửa nhà, thấy Thẩm Trung Nghĩa ngồi một mình bên trong, nhìn như già đi cả chục tuổi.

Hai ba con nhìn nhau, thiếu niên nghe ông nói: “Về là tốt rồi.”

Viên mắt Thẩm Hi Tri nóng lên, nhưng còn mạnh miệng: “Không cần ba quan tâm.”

Con chó nhỏ đứng bên chân anh, sợ nơi lạ, phát ra tiếng ô ô trong cổ họng. Thẩm Hi Tri ôm nó vào lòng, dùng một cánh cửa tách mình và ba thành hai thế giới.

Vụ bỏ nhà đi kết thúc bằng việc hai đứa trẻ cãi nhau, Thẩm Trung Nghĩa đến đồn công an hủy án, hôm sau Tiểu Hoa đã đi học, tốt khoe xấu che, giáo viên hai lớp không biết chuyện, cứ tưởng hai đứa trẻ bị sốt nên nghỉ ở nhà.

Hứa Đồng cục cưng rất thích con chó nhỏ, cậu bé giống chị thích chăm sóc động vật, bắt đầu tiết kiệm đồ ăn bụng đến nhà đối diện cho chó ăn, thỉnh thoảng chạy về báo cáo với chị: “Anh hai nói nó là Chihuahua! Chị ơi chị biết Chihuahua là gì không?”

(Chihuahua: tên một giống chó, hỏi google để biết thêm chi tiết)

Hay là: “Chị ơi, chị thấy gọi con chó nhỏ là Bao Bao có được không? Anh hai hỏi em, em bảo là về hỏi chị đã.”

Hoặc là ôm con chó nhỏ về: “Anh hai nói mất Bao Bao không chữa khỏi được, chị ơi em thấy Bao Bao thật đáng thương, em ôm nó qua đây chơi đồ chơi với em.”

Bao Bao nhận ra Tiểu Hoa, chạy vòng quanh chân cô, Tiểu Hoa cũng bớt giận Thẩm Hi Tri một phần, vào phòng bếp nấu đồ

ăn ngon cho Bạo Bạo.

Mùa hè này kết thúc Tiểu Hoa lên lớp 9, còn Thẩm Hi Tri lớp 10, Thẩm Trung Nghĩa và Lương Nhu hòa bình ly hôn, Thẩm Hi Tri theo ba, còn Lương Nhu được chia một phần tài sản. Chuyện nhà bọn họ trở thành đề tài bàn tán trong khu chung cư, trên bàn cơm Tiểu Hoa cũng nghe Trần Ái Lệ nói không ít.

Dì Lương Nhu cô thích nhất có thể không đến đây nữa, dì quyết định đi đến một nơi khác. Hôm dì đi Tiểu Hoa đứng chờ ngoài cửa, đưa cho Lương Nhu một cái thiệp tự làm, bên trong viết: Hy vọng ngày nào dì cũng vui vẻ hạnh phúc, chúc dì luôn khỏe mạnh.

Chữ của cô rất giống chữ Thẩm Hi Tri, Lương Nhu bỏ tấm thiệp vào trong túi, nói: “Cám ơn Tiểu Hoa.”

Thẩm Hi Tri đứng chờ dưới lầu, đưa mẹ ra bến tàu. Lúc chia tay anh hỏi: “Mẹ có trách con không?”

Lương Nhu kiễng chân xoa đầu con trai cao hơn mình: “Có gì mà trách chứ.”

“Vậy sao mẹ lại muốn đi xa như thế?” Anh rất muốn ở cùng mẹ.

Lương Nhu nở nụ cười hiền lành như ngày xưa: “Khó khăn lắm mới buông bỏ được, nên mẹ muốn đi xa cho thanh thoi.”

Bà ôm Thẩm Hi Tri thật chặt: “Phải chăm sóc bản thân cho tốt đấy, đừng để mình phải chịu ảm ức.”

“Vâng.” Thiếu niên ưỡn thẳng sống lưng.

Lương Nhu đi rồi, Thảm Trung Nghĩa mua một căn hộ trong trung tâm thành phố, bảo con trai vào đó sống cùng ông. Nhưng Thảm Hi Tri cự tuyệt, muốn ở một mình trong căn nhà đối diện nhà Tiểu Hoa, Thảm Trung Nghĩa thấy áy náy với con trai, nên chiều theo anh, nhờ Hứa Kiến Quốc chăm sóc anh. Hứa Kiến Quốc vui vẻ đồng ý, bảo Thảm Hi Tri ngày ba bữa đến ăn cơm. Từ đó cửa chính hai nhà đều mở, Bạo Bạo vui sướng tung tăng chạy từ nhà này sang nhà kia, lại ngâm đồ chơi chạy từ nhà kia sang nhà này.

Mặc dù Hứa Kiến Quốc hứa sẽ chăm sóc Thảm Hi Tri thật tốt, nhưng thật ra chăm sóc anh lại là một người khác. Trần Ái Lệ suốt ngày đánh bài nên chẳng có lí gì ở nhà nấu cơm, thế nên nhiều vụ liên đề lên vai Tiểu Hoa. Tiểu Hoa không muốn lo chuyện ăn uống cho người khác, nhưng Hứa Kiến Quốc bắt cô làm, nên cô không dám để anh đói bụng.

Hứa Đồng bé nhỏ thì lại vô cùng vui vẻ, cậu bé rất thích ăn cơm chung với anh hai và chị!

Thảm Hi Tri và Tiểu Hoa ít nói chuyện với nhau, có nói thì đều thông qua Hứa Đồng, tí như: “Chị ơi, anh hai nói chị nấu món này mặn.”

Tí như: “Chị, anh hai nói muốn ăn thịt kho tàu.”

Tí như: “Chị, anh hai rủ em ăn mì thịt bò, chị đi ăn chung đi.”

Tiểu Hoa vì Bạo Bạo mà nguôi giận đi một chút nay lại trở về, với người không biết nói xin lỗi thì cô chẳng có gì phải nói nhiều cả!

Thật ra Thẩm Hi Tri cũng muốn nói xin lỗi, nhưng thiếu niên da mặt mỏng, không biết phải mở miệng thế nào. Ít nói chuyện với nhau nên tiểu vương tử độc miệng lại bắt đầu soi mói thức ăn, ngay đến bé Hứa Đông cũng biết làm như thế sẽ chọc giận chị, nhưng thiếu niên không nghe cậu khuyên bảo, vẫn chứng nào tật nấy.

Thế nên Tiểu Hoa tổng kết: Thẩm Hi Tri đúng là vô cùng ngây thơ!

Dù sao lần này nếu như anh không xin lỗi cô đang hoàng thì cô sẽ không tha thứ cho anh!

Dần dà Thẩm Hi Tri liền thấy thú vị, Tiểu Hoa giận dữ trông rất thú vị.

Sau đó, cậu thiếu niên ngây thơ Thẩm Hi Tri vào một ngày đẹp trời mang về ba phần hamburger, nói với Hứa Đông: “Cho em hai phần đó, anh ăn một phần là đủ rồi.”

Hứa Đông bé nhỏ đương nhiên sẽ đưa một phần cho chị gái, Tiểu Hoa dạy em trai một câu thành ngữ: “Đồ bố thí.”

Hứa Đông lắc đầu: “Hôm nay sinh nhật anh hai, em nghe anh nói chuyện điện thoại với dì.”

Tiểu Hoa đang định xía xói Thẩm Hi Tri, chợt dừng lại.

Chương 21: Chúng ta còn trẻ

Hứa Đồng nói: “Chị, anh hai không có mẹ, đáng thương thật.”

Tiểu Hoa đứng dậy vào bếp, sinh nhật thì ít nhất cũng phải ăn tô mì trường thọ chứ...

Hứa Đồng nói tiếp: “Chị ơi, anh hai không cho em nói với chị, anh hai bảo con nít mới làm sinh nhật, có phải vậy không ạ?”

Tiểu Hoa cắt mì sợi vào ngăn tủ, nói với em trai: “Thế thì chúng ta coi như không biết đi.”

Không thềm làm mì sợi cho anh nữa! Anh có mẹ, là chính bản thân anh không cần mẹ.

Hè đến mang theo đợt thi đại học quyết định số phận của học sinh lớp 12, đối với học sinh lớp 9 lại là kì nghỉ thanh thoi vô lo vô nghĩ, mà với Tiểu Hoa thì mùa hè này có ý nghĩa giải thoát.

Ý nghĩ không muốn học lên trung học phổ thông của Tiểu Hoa lập tức bị Hứa Kiến Quốc gạt bỏ, nhưng từ trung học cơ sở không thể tuyển thẳng lên phổ thông được, cho dù Hứa Kiến Quốc phản đối ra sao thì Tiểu Hoa vẫn không chịu thay đổi quyết định. Cô nghĩ kỹ rồi, đi học nghề không cần điểm cao, học phí cũng thoải mái hơn, lại có thể nhanh chóng đi làm kiếm tiền.

Từ nhỏ đến lớn đã nghe mòn những lời mĩ mai châm biếm của Trần Ái Lệ, cô khát khao muốn tự kiếm tiền bằng chính đôi tay của mình, không cần nhìn sắc mặt người ta để sống nữa.

Hai cha con vì chuyện này mà càng thêm lạnh nhạt, bé Hứa Đồng buồn bã đi tìm anh hai, hỏi Thẩm Hi Tri: “Cấp ba có phải rất chán không ạ? Vậy sau này em cũng không học cấp ba, có được không?”

Lên phổ thông học tập rất nặng nề, dù là Thẩm Hi Tri cũng không thể lơ là, anh đang giải đề toán, cầm bút suy nghĩ một lát, nói: “Đề anh đi nói chuyện với chị em.”

Lời nói của Hứa Kiến Quốc dùng cái mông suy nghĩ cũng biết Tiểu Hoa sẽ không nghe, vậy còn thiếu niên này thì sao? Thẩm Hi Tri biết chắc cũng không có hiệu quả gì, nhưng anh không thể nhìn cô tiếp tục như thế.

Nói đùa à? Không học phổ thông không thi đại học, Hứa Bình An em chỉ có thể sống kiếp nghèo cả đời thôi!

Thiếu niên cứ thế đi thẳng vào nhà họ Hứa, nói với Tiểu Hoa đang rửa rau: “Em ra đây một chút.”

Cô vẫn để tóc ngắn, lúc cúi đầu để lộ cằm mảnh khảnh, thiếu niên gãi gãi lòng bàn tay.

Tiểu Hoa không nói gì, cũng không đi cùng anh.

Chẳng biết từ khi nào, đầu thiếu niên đã sắp chạm tới khung cửa, qua sinh nhật 18 tuổi đã thành người lớn. Tiểu Hoa ở trước mặt anh cũng chẳng khác gì Hứa Đồng, đều là những đứa trẻ ngây thơ chưa trưởng thành.

Thiếu niên bỗng tóm lấy cổ tay ướm nhẹ của Tiểu Hoa, kéo mạnh cô đi ra ngoài. Hứa Đồng bé nhỏ ôm lấy cánh cửa giống bà

lão ‘dận dò’: “Đừng đánh nhau nha, đừng cãi nhau nha, chúng ta đều là anh em tốt mà.”

‘Hai anh em tốt’ đứng trên sân thượng, năm đó xây nhà không biết bị ăn chặn mất bao nhiêu tiền, còn chưa tới 20 năm mà tấm cách nhiệt trên mái đã vỡ gần hết, không có chỗ nào đặt chân lên được. Tiểu Hoa giằng khỏi tay anh, đại khái đã biết anh muốn nói gì.

Thẩm Hi Tri đã qua thời kì vỡ giọng, thanh âm không còn như trước đây nữa, cũng dễ nghe hơn mấy con ‘vịt đực’ trong lớp Tiểu Hoa nhiều, cô lặng im nghe anh nói: “Em có bị ngốc không vậy?”

Tiểu Hoa quay đi.

Thẩm Hi Tri giữ chặt cô: “Sao lại không muốn học tiếp? Chỉ với cái bằng tốt nghiệp cấp 2 em chẳng tìm được việc đâu, có biết không?”

Tiểu Hoa giãy mạnh nhưng không thoát khỏi tay anh được, đành phải nói: “Không thi được, thi rớt!”

Đây cũng là nói nói thật, cô học lệch, ngữ văn năm nào cũng đứng nhất, còn mấy môn tự nhiên thì...

“Cho dù thi rớt cũng phải thử một lần chứ! Em tưởng anh không biết em nghĩ gì à? Không được, nhất định phải lên cấp 3!”

Tiểu Hoa ngẩng đầu lên: “Ba em một lòng muốn bồi dưỡng em trở thành người giống mẹ, nhưng em chỉ là bùn nhão không thể trát tường, anh phải khinh bỉ em mới đúng, tại sao cứ xen vào chuyện của em? Lại định nói những lời khó nghe phải không?”

Thẩm Hi Tri cứng họng không nói được, Tiểu Hoa hất tay anh ra, đôi mắt to trong suốt nhìn anh, Thẩm Hi Tri vội tránh khỏi ánh mắt cô, Tiểu Hoa quay đầu đi thẳng

Thi cuối năm kết thúc, tất cả học sinh chào đón kì nghỉ hè mong chờ đã lâu, Tiểu Hoa tràn đầy khát vọng cho kế hoạch tương lai của mình, lại không ngờ bánh xe vận mệnh bị người ta đẩy chệch sang hướng khác.

Từ khi cha mẹ khi ly hôn Thẩm Hi Tri rất ít khi liên lạc với Thẩm Trung Nghĩa, số lần anh chủ động liên lạc lại càng ít hơn, vì với anh, hôn nhân thất bại trách nhiệm thuộc về người đàn ông, anh còn tận mắt nhìn thấy ba ngoại tình, thế nên anh và ba chỉ liên lạc với nhau khi gửi tiền sinh hoạt hàng tháng mà thôi. Con trai từng ngồi trên cổ mình làm nũng trở nên xa cách như thế, nên khi Thẩm Trung Nghĩa nhận được điện thoại con trai chột kích động, hỏi một tràng: “Sao thế? Có chuyện gì sao? Con bị mệt à? Ba lập tức về nhà thăm con nhé!”

Đầu dây bên kia thiếu niên im lặng nghe.

Chiều tối hôm sau Tiểu Hoa thấy Trần Ái Lệ tự tay chọn quần áo cho Hứa Kiến Quốc. Mùa hè nóng, bình thường ông ta đều mặc áo phông quần jean, mà bây giờ lại mặc rất chỉnh chu, tay xách túi đồ đặc sản Trần Ái Lệ mua từ quê lên.

Hứa Đồng chạy đến nói nhỏ: “Ba của anh hai mời ba mình đi uống rượu.”

Hứa Kiến Quốc tươi cười đi, trước khi ra khỏi cửa còn nhìn Tiểu Hoa một cái.

Nửa đêm hôm đó Hứa Kiến Quốc mới về, uống rượu say cả đêm mê sảng, hôm sau tỉnh rượu Trần Ái Lệ bắt đầu hỏi: “Thẩm Trung Nghĩa nói gì vậy? Có cho anh làm chủ thầu không?”

Hứa Kiến Quốc vừa húp cháo vừa hỏi Trần Ái Lệ: “Nếu cho anh làm chủ thầu thật thì em có đồng ý cho anh nghỉ việc không? Một người làm sao chạy hai bên được?”

Trần Ái Lệ suy nghĩ suốt hai ngày, đến bài cũng không đánh, , hai ngày sau nói với Hứa Kiến Quốc: “Chúng ta đang làm công ty nhà nước, sau này già còn có lương hưu, làm chủ thầu mặc dù không ít lợi nhuận nhưng sau này ai biết thế nào? Bát cơm nhà nước là vững chắc nhất, chúng ta cứ cẩn thận vẫn tốt hơn, sau này con trai còn phải mua nhà cưới vợ nữa.”

Hai ngày nay Hứa Kiến Quốc cũng không ngủ, Thẩm Trung Nghĩa bận rộn như thế mà tối hôm đó chỉ hẹn có một mình ông ta, trong bữa cơm cũng có ý giúp đỡ, nhưng bản thân ông ta lại không dám.

“Thật ra làm ở công ty cũng rất tốt.” Hứa Kiến Quốc nói.

Trần Ái Lệ hứa theo: “Đúng vậy, lễ tết đều có thưởng, còn có bảo hiểm, ôi dào loáng một cái lại đến giữa thu, ba cái trái cây chẳng có gì tốt cả, phát dầu muối gạo mì còn thực tế hơn.”

Vì thế hai người cùng thống nhất quan điểm, một lần nữa quyết định bám rễ cắm cọc trong công ty nhà nước làm đến nghỉ hưu.

Mãi đến khi sắp khai giảng Tiểu Hoa vẫn chưa nhận được thư nhập học của trường nghề, ngày nhập học Tiểu Hoa mới phát hoảng, không có chỗ nào đi cô đành phải trốn trong phòng, năm nay Trần Ái Lệ dẫn Hứa Đồng đi nhập học, Hứa Kiến Quốc mang theo một cái túi đen đi ra ngoài một chuyến, lúc về bê một chồng sách giáo khoa và đồng phục. Tiểu Hoa chui đầu ra khỏi chăn xem, đó là đồng phục trung học phổ thông, Thẩm Hi Tri nhà đối diện cũng mặc như vậy.

Hứa Kiến Quốc chỉ vào chồng sách: “Mai đi học cho ba.”

Tiểu Hoa nghĩ một lát đã hiểu ra, là Thẩm Hi Tri!

Anh hủy hoại kế hoạch của cô, hủy hoại tương lai của cô! Cô chịu đựng đủ rồi! Anh tưởng anh là ai chứ? Dựa vào đâu mà quyết định cuộc đời cô?

Tiểu Hoa nhảy trên giường xuống xông ra ngoài, đúng lúc Thẩm Hi Tri cũng từ trường về, tay ôm một chồng sách giáo khoa, bị Tiểu Hoa xông đến đánh liên tục.

Hôm nay anh nhìn thấy Hứa Kiến Quốc đứng trong đám người báo danh, đã sớm lường trước được phản ứng của Tiểu Hoa, nhưng anh tin chắc rằng anh làm đúng.

Hứa Kiến Quốc vội kéo Tiểu Hoa lại, Tiểu Hoa hét lên: “Con không muốn đi học! Con không có nhiều tiền như thế!”

Thành tích của cô vừa đủ vào được phổ thông, nhưng nó có nghĩa là cô phải sống trong mĩa mai cay nghiệt của Trần Ái Lệ thêm ba năm nữa, cũng có nghĩa sau này cô phải gánh thêm ba năm học phí. Cô đã tự nhủ lòng là sau này phải kiếm tiền để trả lại hết sinh hoạt phí từ nhỏ đến lớn cho Hứa Kiến Quốc, cô không muốn

nợ ông ta, lớn lên cô sẽ chuyển ra khỏi nhà, sẽ giữ một tấm hình của mẹ bên mình, muốn đi thăm mẹ lúc nào thì đi, muốn đi thăm nội lúc nào thì đi, không bao giờ phải nhìn mặt người ta để sống, không còn bị đánh bị mắng, không còn chịu những lời bàn tán chỉ trích của mấy người trong chung cư nữa.

Là anh, là anh đã hủy hoại kế hoạch của cô!

“Chú.” Thảm Hi Tri gọi một tiếng, nói: “Chú thả em xuống, không sao đâu, em không đánh được cháu đâu.”

Cuối bữa tiệc hôm đó, Thảm Trung Nghĩa đưa cho Hứa Kiến Quốc một xấp tiền, nói: “Để cho con gái cậu đi học, coi như tiền cảm ơn mấy năm nay cậu chăm sóc Hi Tri giúp tôi, tôi đều nhớ trong lòng, sau này có gì có khăn cứ nói với tôi một tiếng.”

Vì câu này nên Hứa Kiến Quốc tuyệt đối nghe theo lời nói của Thảm Hi Tri, ông ta thả Tiểu Hoa xuống, dặn dò: “Không được càn quấy!”

Sau đó nói bận việc rồi đi.

Cả lâu ba chỉ còn lại Tiểu Hoa và Thảm Hi Tri, thiếu niên nói: “Có muốn vào uống coca không?”

Tiểu Hoa trừng đôi mắt đỏ hoe, không muốn nói chuyện với anh, ầm một cái đóng sập cửa lại.

Thiếu niên vẫn đứng ngoài cửa, thì thầm: “Lại tức giận ... Tút tức giận.”

Một tháng sau khi nhập học Tiểu Hoa nhận hết mả mai của Trần Ái Lệ, lời kịch bình thường có hai câu: “Thôi khỏi cần đi làm ăn, nuôi đứa con gái còn có ích hơn.”

Hoặc là: “Mày khôn thật đấy, sau này lo ôm chân Hi Tri là đủ rồi, khỏi cần lo lắng.”

Mấy lời này chẳng thêm tránh Hứa Kiến Quốc, Hứa Kiến Quốc nghe vậy cũng nghi ngờ, nhưng cuối cùng không hỏi. Tiểu Hoa nghe suốt một tháng, chịu đựng một tháng đi học hay tan học cũng chạm mặt Thẩm Hi Tri, sau cùng quyết định ở nội trú.

Người đầu tiên không đồng ý là bé Hứa Đông, nghe nội trú chính là không được nhìn thấy chị gái mỗi ngày, cũng không được ngủ cùng chị nữa, cậu bé kiên quyết không muốn rời xa chị.

Người thứ hai không đồng ý là Trần Ái Lệ, không có Tiểu Hoa thì bà ta phải làm việc nhà, lấy ai đi đánh bài chứ?

Hứa Kiến Quốc cũng không đồng ý, ở nội trú phải đóng thêm tiền ăn tiền ở, rõ ràng có thể về nhà, sao phải tốn thêm tiền?

Tiểu Hoa nói: “Sau này con kiếm tiền trả lại cho ba!”

Nhưng Hứa Kiến Quốc vẫn không đồng ý, thế là Tiểu Hoa nghỉ học ở nhà, dù Hứa Kiến Quốc có đánh mắng đi chăng nữa vẫn nói một câu: Không đi học.

Học phí đắt đỏ cũng đóng rồi, giờ lại nói không đi học? Hứa Kiến Quốc tiếc tiền, cuối cùng đành phải đóng phí nội trú cho Tiểu Hoa.

Lớp mười trở thành một cột mốc quan trọng đời Tiểu Hoa, vì cô thoát khỏi ngôi nhà ám ảnh cô suốt tám bé.

Chương 22: Chúng ta cùng nội trú

Điều bất ngờ là: Thẩm Hi Tri cũng ở nội trú. Tiểu Hoa bị anh làm cho tức chết, vì không muốn gặp anh nên mới ở nội trú, giờ thì hay rồi, ngày nào cũng nhìn thấy anh! Bây giờ muốn về nhà cũng chẳng được nữa.

Trường học nhỏ như thế, học sinh nội trú mỗi ngày chỉ đi qua đi lại ba điểm: Kí túc, phòng học, căn tin, bảng giờ giấc nghỉ ngơi đều thống nhất, Tiểu Hoa có muốn tránh Thẩm Hi Tri cũng không được, đi đến đâu cũng có thể thấy anh nổi bật như hạc giữa bầy gà, cùng lời xì xào bàn tán của các nữ sinh.

Tiểu Hoa nghỉ hè lớp 9 xong lại cao thêm một chút, vừa vào học đã trở thành nữ sinh cao nhất lớp, nên lại ngồi bàn cuối cùng. Học sinh cấp ba đã trưởng thành chẳng hạn, đám bạn cùng lớp đều thân thiện, điều đó làm Tiểu Hoa thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù cô không nói ra, nhưng những năm tiểu học bị kì thị chế giễu đã khắc sâu trong lòng cô, thành vết sẹo không bao giờ tan biến.

Đám ‘chip hôi’ đang trong thời kì trưởng thành bí mật bình chọn hoa khôi khối 10, Tiểu Hoa vừa cao ráo vừa xinh xắn, được bình chọn nhiều nhất, bảng xếp hạng lan truyền trong trường, Tiểu Hoa ít chơi với bạn bè nên là người cuối cùng biết chuyện. Tối ngồi tự học cô nghiêm túc suy nghĩ, lúc về phòng tắm rửa lại soi gương một lần, cô không hiểu nổi tại sao khuôn mặt bình thường như cô lại trở thành hoa khôi khối 10. Cô đã gặp hoa khôi khối 11, rất xinh đẹp, là nữ sinh thường hay đứng cạnh Thẩm Hi Tri hồi học trung học.

Vậy nên Tiểu Hoa không thừa nhận danh hiệu này, từ chối những thứ liên quan đến nó.

Có vài tên côn đồ bỏ học nghe tên Tiểu Hoa, đã xem chán hoa khôi 11 12 rồi nên chúng thích ngồi ở sân vận động ngắm Tiểu Hoa học thể dục. Sân vận động trường Tiểu Hoa không ngăn cách với bên ngoài, nên người ngoài đi vào rất dễ dàng. Lúc đầu Tiểu Hoa không biết mấy tên côn đồ nhìn cô, nhưng sau trong một tiết thể dục cô đang chạy thì bị bọn chúng cản đường, hỏi cô tên gì.

Bạn học xung quanh đều vội tránh đi, sợ chọc giận bọn chúng, may mà thầy thể dục phát hiện nên cứu Tiểu Hoa.

Mấy tên côn đồ đều là học sinh cũ của trường, bọn chúng đều bị đuổi học hoặc là tự bỏ học nên cũng không sợ giáo viên, đợi lúc thầy thể dục đi chỗ khác lại chạy qua làm phiền Tiểu Hoa.

Dần dà trong lớp có tin đồn Tiểu Hoa là bạn gái tên côn đồ nào đó. Tiểu Hoa không muốn giải thích, dù sao cô cũng trong sạch. Đương nhiên giáo viên không biết mấy tin đồn này, đám học sinh cũng không ngu gì mà đi mách giáo viên cả, Tiểu Hoa thì chẳng quan tâm đến nó, cô chỉ muốn yên bình vượt qua 3 năm phổ thông, rồi đi làm kiếm tiền.

Nhưng tin đồn này đã mọc cánh, bay vào tai hội học sinh.

Cậu bé Thẩm Hi Tri năm nào đi theo Hứa Kiến Quốc về quê chơi nay đã trở thành học sinh ưu tú – hội trưởng hội học sinh. Anh nhiều lần dẫn đội tuyển đi tham gia các cuộc thi hùng biện cấp thành phố, thi đấu bóng rổ, thi Olympic toán, chế tác mô hình, thi viết thư pháp, vân vân.

Đoạn đường từ căn tin đến lớp học rất ngắn, nhưng đoạn đường ngắn ngủi như thế lại có rất nhiều nữ sinh đứng chờ ở đó,

chỉ vì muốn nhìn học trưởng mặc áo sơ mi trắng đồng phục, khuôn mặt đẹp trai tựa ánh mặt trời.

Mỗi khi trong trường có thi đấu bóng rổ, rất nhiều nữ sinh liên lấy cớ đau bụng trốn học, chạy đến sân vận động cổ vũ cho học trưởng, chỉ cần bóng đến tay anh là lập tức hoan hô ầm ĩ, thấy anh ngửa đầu uống nước mặt các nữ sinh lập tức đỏ bừng.

Sau đó ít nhất một tuần, đề tài trong lớp chỉ xoay quanh vị Thảm học trưởng ưu tú tài năng toàn diện này.

Các bạn nữ ríu rít tám chuyện, lỡ tai Tiểu Hoa ngồi bàn cuối cũng phải chịu tội theo, nhưng cô thật lòng cảm thấy mấy bạn gái trong lớp quá nông cạn. Thảm Hi Tri có gì tốt chứ? Anh ta là kẻ xấu xa!

Lớp Tiểu Hoa có một tiết thể dục trùng với lớp Thảm Hi Tri. Là hội trưởng hội học sinh tài năng toàn diện, bình thường Thảm Hi Tri không xuất hiện ở tiết thể dục mà bị các giáo viên khác gọi đi hỗ trợ chữa bài thi, ra đề kiểm tra, làm bản báo cáo hoặc làm chân chạy vật. Mà thầy giáo thể dục cũng lơ lửng cho cậu học trò toàn năng này, chỉ cần mỗi khi tham gia hội thao giành mấy giải nhất là được, có đi học hay không cũng chẳng quan trọng.

Nhưng vào một ngày đẹp trời anh liền từ chối hết tất cả, nghiêm túc đi học thể dục, không chỉ làm bạn cùng lớp và giáo viên giật mình, mà các nữ sinh lớp Tiểu Hoa đều thấy đất trời sụp đổ.

Nữ sinh lớp 10 ngày nhớ đêm mong được gặp học trưởng vội vã lấy gương nhỏ ra chỉnh chu nhan sắc, sau đó giả bộ vô tình đi

ngang qua học trường.

Bình thường học thể dục đều chạy bền 800m, Thẩm Hi Tri dẫn đầu đám nam sinh chạy quanh sân vận động 4 vòng. Nữ sinh lớp Tiểu Hoa từ trước tới nay đều trốn chạy bền, mà giờ lại năn nỉ ỉ ôi thầy giáo cho chạy, thầy giáo thể dục cười gật đầu, hỏi chạy 3000m có được không.

Chỉ cần được chạy cùng học trường, 3000m có là gì!

Thế là tất cả hí hửng chạy, bụi đất bay đầy trời.

Tiểu Hoa không chạy gần Thẩm Hi Tri, cô chạy làn ngoài cùng, Thẩm Hi Tri chạy rất nhanh, vừa chạy qua Tiểu Hoa một lát lại thấy anh ngay đằng sau rồi. Bạn học không theo kịp tốc độ của anh, thở hồng hộc đứng nghỉ, Tiểu Hoa coi người nào đó như không khí, chẳng thêm quan tâm đến mấy câu nói của anh như: “Nhấc chân cao lên!”

“Thở bằng miệng!”

“Tay vung lên!”

“Em có ăn cơm không vậy?”

Tiểu Hoa không muốn người khác biết cô quen Thẩm Hi Tri, cho nên kìm nén không giơ tay cho anh một đám.

Nhóm côn đồ rảnh rồi ngày nào cũng ngồi trên sân vận động ngắm nữ sinh, các bạn gái đến tuổi này đã có ngực, lúc chạy bộ không giấu được, nếu gặp bạn gái nào ngực bự một chút bọn chúng sẽ cười âm ỉ, lấy việc đổ mắt tức giận của người khác làm chuyện vui.

Tiểu Hoa dậy thì không tốt lắm, lớp 10 mà vẫn còn mặc áo lót nhỏ, khi chạy cũng chẳng nhấp nhô chút nào, mặc dù cơ thể ‘thiếu thốn’ một chút, nhưng mỗi khi chạy qua đám người đó cũng cảm giác được ánh mắt bỉ ổi của bọn chúng.

Thẩm Hi Tri cũng nghe thấy bọn chúng chỉ trỏ bàn tán Tiểu Hoa, ánh mắt trầm xuống.

Hoàn thành bài chạy rồi nhưng anh không dừng lại, cứ thế chạy tiếp, mỗi lần chạy qua đám người kia anh đều chạy ngoài Tiểu Hoa, thầy giáo thể dục thôi còi gọi anh: “Thẩm Hi Tri chạy thừa rồi.”

Anh vẫy tay: “Em chạy thêm.”

Sau đó nhìn Tiểu Hoa: “Em đừng chạy nữa.”

Tiểu Hoa không để ý tới anh, mặt đỏ bừng lên vì chạy nhiều.

Nhưng suốt cả chặng đường này anh đều chạy bên cạnh cô, ngăn tất cả ánh mắt đánh khinh kia.

Mặc dù si mê học trường, nhưng chạy hết 3000m chỉ có một mình Tiểu Hoa, thầy giáo thể dục cười nói: “Đến đại hội thể dục thể thao em thi hạng mục này đi.”

Tiểu Hoa thật muốn xông tới cắn Thẩm Hi Tri một miếng.

3000 m đối với Thẩm học trường hàng năm luyện Taekwondo mà nói thì chẳng là gì, tan học rồi còn tiếp tục chơi bóng rổ được.

Tiểu Hoa cắn môi lê đôi chân run rẩy đi về phòng, sáng hôm sau tỉnh dậy suýt nữa ngã lăn xuống giường.

Trong tiết tự học sáng sớm cô nghe được một tin: Mấy tên côn đồ kia bị người ta đánh!

Lớp Tiểu Hoa học cũng khá giỏi, đặc biệt là học sinh nội trú – trừ Tiểu Hoa ra, còn lại các bạn khác đều trong top 50 của trường, nên tám chuyện trong tiết tự học chỉ có lúc này thôi. Tiểu Hoa tối qua đau chân ngủ không được, giờ đang dựng sách giáo khoa trước bàn ngủ bù, trong lòng thầm nghĩ: Tốt quá, vị anh hùng nào ra tay vậy nhỉ?

Hôm nay từ trong lớp tới ngoài lớp đều bàn tán chuyện này, Tiểu Hoa nghe thấy lời giải thích khó tin nhất là hội trưởng hội học sinh ra tay trừng trị bọn côn đồ, dập tắt làn sóng của những kẻ xấu xa từ trong trứng nước.

Nhưng dù thế nào thì trong tiết thể dục Tiểu Hoa không còn gặp những tên đáng ghét kia nữa, đôi khi tan học ra cổng trường mua đồ cũng không thấy tăm hơi bọn chúng đâu.

Chỉ là... người cô không muốn gặp nhất vẫn cứ lắc lư trước mặt cô mỗi ngày... thật đáng ghét...

Chớp mắt đại hội thể dục thể thao mùa thu đã đến, đây là mỗi năm chỉ có một ngày tốt để lười biếng trước mặt thầy cô!

Lúc đầu báo danh thi đấu tất cả nữ sinh trong lớp đều viện cớ đi cả ghé thăm (đến tháng), lớp trưởng lớp Tiểu Hoa họ Điền, biệt danh là tiểu Điền Điền, chịu trách nhiệm sắp xếp các hạng mục thi đấu. Lớp trưởng Điền đi một vòng quanh lớp đều bị xua đuổi, đành phải đứng trên bục giảng nói: “Tiết thể dục tuần trước các cậu cũng

nói đi cả đến, sao giờ lại có tiếp vậy? Chúng ta đều học qua môn sinh lí, các bạn nữ có thể tìm cái cơ nào khoa học chút không?”

Mọi người cười ầm lên, Tiểu Hoa hôm qua gọi điện cho em trai, hứa với cậu bé là mấy ngày đại hội thể thao này sẽ đến trường thăm cậu.

Nên cô không muốn tham gia một chút nào.

Lớp trưởng ngồi trước bàn Tiểu Hoa, lúc đi xuống hỏi cô: “Bình An, cậu báo danh hạng mục nào? Giờ chọn sớm sau này đỡ khổ nhé.”

Tiểu Hoa lắc đầu: “Không vội.”

Sẽ không có ngày đó đâu.

Nhưng cô sai rồi, không biết tiểu Điền Điền lừa dối thế nào mà các bạn nữ thi nhau đăng kí hết, đến phiên Tiểu Hoa chỉ còn chạy 3000m nữ.

Cô tức giận lườm tiểu Điền Điền, cậu ta cười he he giải thích: “Tớ nói với mấy cậu ấy hạng mục cuối cùng là chạy 3000m, cho nên cậu xem... Ừm, Bình An à, cậu là người cuối cùng đó.”

Hai mắt Tiểu Hoa tối sầm, nằm gục xuống bàn.

Người không chịu nổi nhất là Hứa Đồng bé nhỏ, hay tin chị gái không thể về thăm cậu, trái tim Hứa Đồng cực cung như muốn vỡ tan, gọi điện khóc ầm lên: “Bao lâu rồi chị không về thăm em? Chị không nhớ em à? Chị, em nhớ chị lắm, hu hu hu!”

Tiểu Hoa bị phần thi chạy bền 3000 m làm cho đất trời tăm tối, vì tiếng khóc của em trai mà vui vẻ đỡ phần nào.

Bạn nhỏ Hứa Đồng đau lòng không thôi lập tức gọi điện cho anh Hi Tri của bé, Thảm Hi Tri lên lớp 11 đã có điện thoại di động, bình thường thích đặt biệt danh cho mọi người, lưu tên Hứa Đồng trong điện thoại là: Ngốc Đồng.

Nhận điện thoại của Ngốc Đồng tâm tình anh rất tốt, vì bé Hứa Đồng nước mắt nước mũi rùng rùng khóc than: “Anh hai ơi em buồn quá, chị không về thăm em nữa rồi. Chị nói phải thi chạy, em và Bạo Bạo đều rất nhớ chị mà.”

Từ khi hai anh chị đi học nội trú, Bạo Bạo liền thuộc về một mình Hứa Đồng, đêm nào Hứa Đồng cũng ôm Bạo Bạo ngủ, một người một chó vô cùng thân thiết.

Thảm Hi Tri đang ngồi trong phòng làm việc của hiệu trưởng viết chữ thư pháp để chuẩn bị cho đại hội thể dục thể thao lần tới, anh chăm mục, nói: “Vậy em tới đây đi, anh đón em.”

Chương 23: Đại hội thể thao

Khác với nữ sinh, bình thường nam sinh đăng kí chạy 3000m đều là người giỏi thể thao, tham gia thi đấu đều là những nam sinh cao to, được các nữ sinh chào đón. Mà hội trưởng hội học sinh năm nào cũng thi chạy 3000m, nên phần thi này lại càng được các nữ sinh mong chờ.

Đại hội thể dục thể thao ngày cuối cùng thi chạy bền 3000m, nữ thi trước nam, lúc Tiểu Hoa đứng trong hàng ngũ khởi động thì bé Hứa Đống được anh hai đón đến trường. Với học sinh tiểu học thì cấp 2 và cấp 3 giống như cái gì đó xa xôi không thể chạm đến, cậu bé kéo tay anh hai sợ hãi, còn Bạo Bạo nghênh ngang đi theo sau, nó chẳng sợ gì hết, thỉnh thoảng lại cắn bông hoa chiếc lá, có khi còn đuổi theo các nữ sinh mấy bước mới chạy về.

Bé Hứa Đống vừa vào trường liền bám lấy Thẩm Hi Tri hỏi: “Chị ở đâu rồi?”

Thẩm Hi Tri nhìn cậu bé cười, chỉ hướng sân vận động đông đúc. Hứa Đống bé nhỏ lấy trong cặp ra một chai sữa, nói để cho chị uống, chị uống rồi có thể chạy về nhất.

Thẩm Hi Tri sờ đầu cậu: “Em ở đây là chị có thể chạy về nhất thôi.”

Hội trưởng hội học sinh dẫn theo một bé con lập tức thu hút ánh mắt mọi người, Thẩm Hi Tri mặc áo thể thao và quần đùi để tiện cho thi chạy vượt rào, bé Hứa Đống đáng yêu xinh xắn đứng cạnh anh, còn có con chó nhỏ Bạo Bạo nữa.

Người chơi thân với Thẩm Hi Tri – Lâm Thuyên đi qua hỏi: “Ồ, bé con nhà ai vậy? Dễ thương quá.”

Bé Hứa Đồng nhìn thấy chị gái xinh đẹp hơi xấu hổ, đứng nép vào chân anh hai, Thẩm Hi Tri nói: “Em trai tôi.”

Hứa Đồng bé bỏng tự nhiên thấy thật hãnh diện.

“Con chó nhỏ này cũng là của cậu à?” Lâm Thuyên ngồi xuống xoa đầu Bạo Bạo.

“Ừ.” Thẩm Hi Tri nhìn qua hàng người đang khởi động, tìm được Tiểu Hoa.

Cô không mặc đồ thể thao mà mặc đồng phục mùa hè, trước ngực có đeo số báo danh. Anh chỉ cho Hứa Đồng xem, Hứa Đồng phản ứng đầu tiên reo lên với anh hai: “Tóc chị dài rồi! Đẹp thật!”

“Các cậu đang nhìn ai thế?” Lâm Thuyên hỏi, nhìn theo ánh mắt họ.

Trong đám người có một cô gái cao gầy nghiêm túc đứng đó. Lâm Thuyên còn nhớ cô bé này, trước đây cô đến lớp tìm Thẩm Hi Tri.

“Hai người quen nhau à?” Lâm Thuyên dò mắt, nhìn về phía Thẩm Hi Tri.

Bé Hứa Đồng vô cùng kiêu ngạo: “Đó là chị em đây.”

Ở trong mắt Thẩm Hi Tri, tóc Tiểu Hoa đã dài quá vai, được cô cột lại bằng sợi thun, để lộ vành tai trắng nõn vì ít khi gặp nắng, trắng đến chói mắt.

“Đi, anh dẫn em qua.” Thảm Hi Tri bế Hứa Đồng lên, Bạo Bạo vui vẻ theo sau.

Thế nên Tiểu Hoa thấy em trai, lúc đầu cô còn tưởng mình nhìn lầm, nhưng bé con đáng yêu mít ứot này có thể lặn đi đâu được chứ, Hứa Đồng ôm eo chị gái không chịu buông, xài chiêu nước mắt nước mũi: “Chị, em tới thăm chị nè! Chị phải cố lên đó!”

Mặt trời chói chang , Tiểu Hoa liếc Thảm Hi Tri, anh đang cười, còn đưa tay kéo bím tóc đuôi gà của cô: “Chú ý hơi thở.”

Gáy Tiểu Hoa tê dại, che đầu tránh khỏi tay anh, thiếu niên bắt đắ dĩ buông tay ra, hăm mộ nhìn Hứa Đồng vẫn ôm chặt lấy cô.

“Nữ sinh khối 10 chạy 3000m tập hợp!” Giáo viên thể dục hô lên.

Bé Hứa Đồng lúc này mới lưu luyến buông chị gái ra, ngoan ngoãn ôm Bạo Bạo đứng một bên. Bạo Bạo mở to con mắt duy nhất, thè lưỡi nhìn Tiểu Hoa. Tiểu Hoa ở đường chạy ngoài cùng, mặc dù có dây thừng ngăn nhưng vẫn có học sinh đứng trên đường, sẽ làm ảnh hưởng đến tốc độ chạy. Thầy cô nhắc nhở các học sinh một lần nữa, nhưng Tiểu Hoa nhìn lại vẫn cảm giác mình chạy nửa vòng là bị vấp té.

Mấy nam sinh chơi thân với Thảm Hi Tri cũng sang đây xem thi đấu, Thảm Hi Tri giao bé Hứa Đồng cho Lâm Thuyên, kéo các huynh đệ đi. Lâm Thuyên nắm tay Hứa Đồng, hỏi: “Chị em thân với Thảm Hi Tri lắm à?”

Hứa Đồng nghĩ một lát, lắc đầu: “Không thân đâu, chị không nói chuyện với anh hai.”

Sự thực chứng minh hội trường hội học sinh có tác dụng hơn loa nhắc nhở của trường nhiều. Thảm Hi Tri đeo băng đỏ, cầm một nhánh cây chạy vòng quanh sân một lượt liền chinh đồn xong xuôi, làm thầy hiệu trưởng nhiệt liệt tuyên dương.

Tiểu Hoa đứng trên vạch xuất phát, tim đập thành thịch, thầy bắn súng hiệu đứng ở rìa ngoài cùng bên phải, cô sợ mình không nghe được tiếng súng.

Đoàng!

Một tiếng súng vang lên, các nữ sinh trên vạch xuất phát bắt đầu chạy, bé Hứa Đồng hét lên: “Chị ơi cố lên!”

Bạo Bạo cũng sửa mấy tiếng.

Tâm lý ám thị của con người có tác dụng rất lớn, cô nghe thấy súng hiệu, nhưng xuất phát chậm hơn mọi người một chút.

3000 m nữ mà nói thì đúng là cực hạn, có nữ sinh vừa bắt đầu đã chạy thật nhanh để kéo dẫn khoảng cách, có nữ sinh chạy không nổi tính bỏ cuộc, Tiểu Hoa tạm thời là người chạy cuối cùng, cách nữ sinh nhanh nhất nửa vòng.

Thảm Hi Tri đuổi hết những người cản đường đi, trời đất bao la anh lớn nhất đứng đó, nói với Tiểu Hoa chạy ngang qua: “Hơi thở, đừng loạn.”

Nhưng ngay cả ánh mắt cũng chẳng nhận được.

Đại hội thể dục thể thao đông vui lại hấp dẫn bọn côn đồ lưu manh, bọn chúng đứng ngoài lan can dõi diện Thẩm Hi Tri. Thẩm Hi Tri nghiêng đầu cười một cái, dùng khẩu hình miệng nói: “Cút.”

Có một tên giơ ngón giữa với anh, nhưng vẫn im lặng đi khỏi. Thiếu niên quay đầu lại, chỉ nhìn một mình Tiểu Hoa.

Bắt đầu có người vừa đi vừa chạy, có người trực tiếp chạy khỏi đường băng bỏ cuộc, cuối cùng chỉ còn lại ba người. Tiểu Hoa mồ hôi nhễ nhại, hơi thở nặng nề.

Thẩm Hi Tri tháo băng đỏ đưa cho bạn học, bắt đầu chạy chậm chậm cạnh đường băng.

Toàn trường đều đang nhìn anh, không biết Thẩm hội trưởng chạy như vậy có ý gì. Anh chạy một vòng, hai vòng, ba vòng... Tốc độ không nhanh, cùng nhịp với nữ sinh chạy làn ngoài cùng, anh chạy trước cô khoảng nửa người.

Không biết người nào hô lên: “Hội trưởng tự mình dẫn cô gái đó chạy, cô ta là ai?”

Phải chạy tất cả 7 vòng, Thẩm Hi Tri từ vòng thứ ba bắt đầu dẫn Tiểu Hoa chạy. Trước mắt hoa cả lên, Tiểu Hoa chỉ nhớ rõ có một bộ đồ thể thao số 10 màu đỏ vẫn chạy bên trái mình, anh không dừng, cô cũng không bỏ cuộc.

Đến vòng cuối cùng cô vượt qua một nữ sinh, phía trước vẫn còn một người nữa.

Thắm Hi Tri chạy ngang qua Lâm Thuyền, cô ấy nhắc nhở anh: “Lát cậu cũng phải chạy 3000m đấy!”

Anh quay đầu lại cười một tiếng, thừa dịp xoa đầu Hứa Đồng.

Tiếng cổ vũ vang lên, hai tai Tiểu Hoa như muốn nổ tung, cô muốn nói: Dừng một chút, tôi không chạy được nữa rồi, ai muốn thi cứ việc thi đi.

Áo thể thao đỏ số 10 ngay lúc đó hô to: “Định bỏ cuộc à? Vậy cứ bỏ cuộc đi.”

Tiểu Hoa không dừng bước, không, phải nói là cô muốn chạy tiếp, cô muốn chạy đến giới hạn của mình. Mỗi một sinh ra kiên trì, gió mát thổi qua mặt xua đi cơn nóng, Tiểu Hoa chợt thấy yêu cảm giác chạy trốn này.

Ngay lúc đó cô vượt qua nữ sinh đang dẫn đầu, nhưng cô chẳng hề hay biết. Lớp trưởng tiểu Điền Điền mở sổ ra ghi: “Ai da bạn Bình An lợi hại thật, năm sau nhất định phải để cậu ấy chạy 3000m tiếp.”

Thắm Hi Tri biết cô sẽ không bỏ cuộc, vì cô là Hứa Tiểu Hoa.

Có tiếng còi vang lên, có cái gì đó ngăn trước ngực, cô xông đến. Gió thổi tung mái tóc lộn xộn, tựa như gánh nặng được buông bỏ, cô thoải mái hơn rất nhiều. Ban truyền thanh đã viết xong tường thuật thi đấu, lập tức đưa đến ban phát thanh, MC đọc bản tường thuật và tuyên dương bạn Hứa Bình An đạt thành tích xuất sắc.

Mà cùng lúc đó cô được bạn học vây quanh, cô chưa từng trải qua bầu không khí như vậy, chưa từng biết đến niềm vui sướng khi

mọi người lấy cô làm trung tâm, khi mọi người hô hào chúc mừng cô như thế.

Hứa Đồng không chen vào được, đành phải ôm Bạo Bạo đứng ngoài. Thảm Hi Tri nắm bàn tay nhỏ bé của cậu, nghe cậu nói: “Anh hai chảy nhiều mồ hôi quá.”

Lâm Thuyên đưa khăn cho anh, anh nói không cần, tùy tiện lau mồ hôi trên áo. Tiểu Hoa quay đầu lại, thấy em trai đang vẫy tay cô. Cô chạy đến ôm em trai, còn hôn chụt lên mặt cậu bé. Hứa Đồng bé nhỏ đỏ mặt ngượng ngùng.

Nhìn lên thấy Thảm Hi Tri mặc đồ thể thao số 10, anh cảm lộn tóc rối tung của cô, nói: “Hơi thở đều loạn, chạy nhiều thế mà cũng không xong.”

Tiểu Hoa lườm anh, thấy mặt mũi anh đầy mồ hôi, đầu tóc đang nhỏ nước.

Nhưng cuối cùng cô không nói cảm ơn, giống như anh chẳng hề nói xin lỗi vậy.

Nữ thi xong đến lượt nam chạy 3000m, Thảm Hi Tri chạy ở làn ngoài cùng, coi như làm mẫu cho Tiểu Hoa, Tiểu Hoa nhìn anh ung dung chạy từng vòng từng vòng, mỗi lần chạy đến trước mặt cô đều nghiêng đầu nhìn cô mấy lần, làm các bạn nữ trong lớp đều kéo áo cô hỏi có quen hội trưởng không.

Tiểu Hoa đáp: “Không biết.”

Các lớp thi xong liền trao thưởng, đây là lần đầu tiên Tiểu Hoa đứng trên bục nhận giải, cảm giác này rất khó tả, thấy nhiều người khen cô, cô ngại ngùng, chỉ thi chạy thôi mà.

Thẩm Hi Tri đứng dưới đài nhìn Tiểu Hoa, thấy mặt cô từ đầu đến cuối đỏ bừng, cười xấu hổ, lúc loa đọc tên cô cô khẽ nghiêng đầu, để lộ vành tai trắng như tuyết.

Trong lòng anh không hiểu sao lại thấy vui vẻ, có kiêu ngạo xen lẫn tự hào, cảm thấy cô rất giỏi rất giỏi, xứng đáng để anh chạy thêm nhiều vòng như thế.

Giấy khen viết tên cô, phần thưởng và quyển sổ và bút, Tiểu Hoa đưa sổ và bút cho em trai, cẩn thận gấp giấy khen lại.

Đến lượt Thẩm Hi Tri lên đài nhận thưởng, toàn bộ sân trường đều điên cuồng hô tên anh, Hứa Đống bé nhỏ ngửa đầu nói với chị: “Anh hai lợi hại thật đấy!”

Tiểu Hoa đứng trong đám người nhìn theo anh, anh vẫy tay chào mọi người, sau đó đại diện học sinh đọc diễn văn, vừa nói vừa nhìn Tiểu Hoa. Tiểu Hoa hung hăng lườm anh một cái, anh mỉm cười, Tiểu Hoa nghe thấy nữ sinh sau lưng cảm thán: “Đẹp trai quá đi!”

Thiếu niên đứng trên đài nói: “Ba năm phổ thông có thể lướt qua rất nhanh, cũng có thể trôi đi thật chậm, hi vọng mọi người đều vui vẻ trải qua quãng thời gian này, phát triển toàn diện Đức trí thể mỹ đồng thời chuẩn bị kế hoạch vững vàng cho tương lai, để sau này trở thành người có ích. Mong rằng tất cả chúng ta đều có thể thực hiện ước mơ của mình, để sau này hồi tưởng lại, ba năm phổ thông sẽ là kí ức tốt đẹp nhất trong lòng chúng ta...”

Không phải là những lời cảm ơn thầy cô cảm ơn trường học hoa hòe, mà đều là những lời tâm huyết đánh sâu vào lòng người nghe. Tiểu Hoa nghe bạn nữ sau lưng nói: “Tớ cũng muốn học theo Thâm học trưởng, trở thành người ưu tú!”

Tiểu Hoa bẻ ngón tay, nghĩ thầm: Bạn học à, cậu cũng muốn học theo anh ta bỏ nhà đi ư?

Chương 24: Cuộc thi viết chữ thư pháp

Vì bé Hứa Đồng khó khăn lắm mới được gặp chị, cậu không muốn phải tạm biệt nhanh như thế, hơn nữa anh hai và chị đều được giải nhất đương nhiên phải ăn mừng rồi, thế nên ‘đại gia’ Thẩm Hi Tri giành quyền mời khách, rủ bé Hứa Đồng đến thánh địa trong lòng cậu – Mc Donalds.

Bấy giờ Mc Donalds không còn xa lạ nữa, từ lâu đối diện Mc Donalds có mở một tiệm KFC, nhưng Tiểu Hoa và em trai chỉ thích Mc Donalds thôi, chẳng có hứng thú gì với KFC cả. Hứa Đồng bé nhỏ vừa đi vừa chảy nước miếng tính xem lát nữa ăn gì, Tiểu Hoa kéo cậu bé, dụ dỗ: “Căn tin trường chị ăn cũng ngon lắm, cũng có thịt gà.”

Thiếu niên ôm Bạo Bạo nói: “Ồ Mc Donalds ngon hơn.”

Hứa Đồng năn nỉ: “Chị, em không muốn ăn ở căn tin.”

Tiểu Hoa không có sức đề kháng với ánh mắt đáng thương của em trai, mà dù đi đâu người-nào-đó cũng theo đuôi cho mà xem, cô đành thỏa hiệp, ba người đi đến Mc Donalds. Chọn bàn xong cô phụ trách ngồi cùng Bạo Bạo, Thẩm Hi Tri bế Hứa Đồng đi chọn món ăn. Lúc về ôm một khay lớn, Hứa Đồng bé nhỏ hạnh phúc nói với chị gái: “Em yêu anh hai vô cùng, anh hai tốt nhất quả đất.”

Thẩm Hi Tri cười nhìn Tiểu Hoa, nói: “Ăn đi.”

Tiểu Hoa không ăn, một miếng cũng không ăn. Thẩm Hi Tri thì thào vào tai Hứa Đồng: “Chị em đúng là cái túi tức giận.”

Hứa Đồng giờ khoai tây chiên: “Chị ăn đi chị ăn đi.”

Tiểu Hoa lắc đầu, nói: “Ăn nhanh đi, ăn xong đưa em về nhà.”

Hứa Đồng bé nhỏ meo meo: “Em muốn ở với chị.”

Thật ra Tiểu Hoa cũng rất nhớ em trai, nhưng từ khi ở nội trú cô không về nhà, đợi lát nữa về tiện thể mang theo áo ấm luôn. Thảm Hi Tri xoa đầu em trai: “Bữa sau anh chị về thăm em, nhưng với điều kiện là em phải thi được 200 điểm.”

“200 điểm là chị về nhà à?”

Thảm Hi Tri nhìn Tiểu Hoa, Tiểu Hoa ừ một tiếng.

Bé Hứa Đồng gật đầu: “200 cũng không khó, em cố gắng thêm một chút là được.”

Mua hai phần cơm trẻ em được tặng 2 con búp bê nhỏ, Hứa Đồng lấy một cái, còn một cái đưa cho chị. Tiểu Hoa nói không cần, bé Hứa Đồng tủi thân nhìn cô, cô đành phải cầm lấy, thiếu niên nào-đó nhắc nhở: “Treo trên cặp sách đi.”

Dưới ánh mắt tha thiết mong chờ của em trai, cô đành phải treo con búp bê nhỏ lên cặp sách. Hứa Đồng vui vẻ nắm tay chị gái, lại nắm tay anh hai, hớn hờ nói: “Chúng ta giống người một nhà í nhỉ, chị là mẹ nè, anh hai là ba, còn em là cục cưng.”

Hai người nắm tay Hứa Đồng cục cưng phản ứng cách nhau một trời một vực.

Thiếu niên nói: “Ừ, giống thật.”

Tiểu Hoa: “Không được nói lung tung!”

Sau đó nhìn qua thiếu niên: “Anh về trường trước đi, để em đưa nó về.”

Thiếu niên nhú mày: “Đùa hả?”

Anh sẽ không bao giờ để cô một mình nữa. Đầu tháng ba mùa hè năm ấy, cả đường đều có vết máu, trái tim trống rỗng, nỗi hoảng hốt khi không tìm thấy cô đâu... Những cảm giác ấy anh không muốn lặp lại thêm lần nào nữa.

Dưới ánh đèn đường sáng rực, Tiểu Hoa rơi vào đáy mắt anh, ánh mắt sâu thẳm mang theo thứ tình cảm cô không hiểu được. Cô không muốn dời mắt đi, vì như thế cô sẽ thua cuộc, cô vẫn nhìn anh, nói: “Vậy tùy anh.”

Hứa Đồng bé nhỏ chẳng hề hay biết, vẫn cứ vui vẻ nắm tay anh chị.

Nhưng niềm vui chỉ duy trì chốc lát, Tiểu Hoa vừa vào cửa liền nghe Trần Ái Lệ nói: “Còn biết đường về à?”

Tiểu Hoa không đáp lại, thấy Hứa Kiến Quốc ngồi một bên, nói một tiếng ‘ba’.

Trần Ái Lệ khó chịu, nói Tiểu Hoa: “Một chút giáo dưỡn cũng không có.”

Hứa Kiến Quốc lật một trang báo: “Cho con đi học để học loại lễ phép này à?”

Tiểu Hoa đành phải chào một tiếng ‘dì’.

Trần Ái Lệ thế mới vừa lòng, học phổ thông tốn rất nhiều tiền, có ‘tài trợ’ vẫn chưa đủ, mỗi tháng tiền ăn ở giấy bút tài liệu cũng tiêu không ít tiền, để cho Tiểu Hoa đi học, bây giờ bà ta chỉ dám đánh hai ván bài một ngày thôi.

Như thế mà còn không được tiếng tốt!

Hứa Đồng ngồi cạnh ba mẹ riu rít kể chuyện hôm nay chị uy phong lợi hại thế nào, còn khoe anh hai dẫn bọn họ đi ăn McDonalds được tặng búp bê nhỏ. Trần Ái Lệ nhìn Hứa Kiến Quốc một cái, Hứa Kiến Quốc coi như không thấy. Tiểu Hoa đi vào dọn đồ, lúc ra thấy Hứa Đồng khóc. Cậu bé không cho chị đi, mặc dù đã đồng ý thi 200 điểm sẽ được gặp chị, nhưng trẻ con là thế, cứ mong làm nũng năn nỉ là chị không đi.

Tiểu Hoa ngồi xuống dỗ em, chị em thân thiết như thế làm Hứa Kiến Quốc rất hài lòng.

Cuối cùng Tiểu Hoa rời khỏi nhà trong tiếng khóc của Hứa Đồng, đi xuống lầu thấy Thẩm Hi Tri đứng đó, cầm lấy túi trong tay cô, nói: “Đi thôi.”

Đồ mùa đông rất nặng mà anh chỉ xách bằng một tay, cánh tay kia kéo cô đi bên trong mình, nói: “Có xe.”

Tay Tiểu Hoa tê dại, thừa lúc anh không để ý khẽ run lên.

Ban ngày trời nóng toát mồ hôi, còn ban đêm nhiệt độ hạ xuống, Thẩm Hi Tri nhìn Tiểu Hoa chỉ mặc đồng phục mùa hè, lấy áo khoác vẫn vắt trên vai đưa cho cô.

Tiểu Hoa nói: “Không lạnh.”

Anh cười, không miễn cưỡng.

Đường từ nhà đến trường cũng không xa, suốt cả đoạn đường hai người đều im lặng. Vì tổ chức đại hội thể thao nên tối không phải tự học, Thẩm Hi Tri đưa Tiểu Hoa đến dưới kí túc, làm mấy người đi ngang qua ngoảnh đầu lại nhìn. Tiểu Hoa nhú mày, cô không muốn mọi người nhìn mình như vậy. Thẩm Hi Tri không quan tâm, nói: “Những lời hôm nay anh nói em nghĩ cho kĩ đi.”

Nói cái gì? Tiểu Hoa không nhớ.

Thiếu niên cao lớn như cây bạch dương, đứng trong đêm nhìn cô gái, thấy cô không nhớ được cũng chẳng nhiều lời, nói sang chuyện khác: “Tỉnh sắp tổ chức cuộc thi viết thư pháp, em tham gia được không?”

Tiểu Hoa đờ ra, thi đấu cấp tỉnh – cô đại diện trường đi thi? Nói đùa à? Cô chỉ mong bình an qua ba năm phổ thông này thôi, không muốn nổi bật trước mọi người.

“Không.” Cô nói.

“Ừ, đến lúc đó thông báo cho em.” Có vẻ như hai người nói chẳng liên quan cho lắm.

“Lên đi.” Thẩm Hi Tri nói, đưa túi đồ cho cô.

Tiểu Hoa ừ một tiếng rồi đi thẳng, cố gắng không quay đầu lại.

Hôm sau đi học như bình thường, các bạn cùng lớp vẫn còn hưng phấn, ra chơi ríu rít kể chuyện đại hội thể thao hôm qua, Tiểu Hoa nghe nhiều nhất là tên Thẩm hội trưởng. Tối qua cô ngủ không ngon, giờ nằm sắp trên bàn ngủ, ba chữ Thẩm Hi Tri giống như lời hát ru văng vẳng bên tai cô.

Tiểu Điền Điền gõ bàn, giờ 100 đồng ra, cười híp mắt: “Cô chủ nhiệm quy định, ai giành giải nhất đều được thưởng tiền, 3000m chạy mệt nhất nên cho cậu 100 đồng.”

Tiểu Hoa ngơ ngác.

“Của tớ luôn hả?” Cô nói làm Tiểu Điền Điền bật cười.

Lớp trưởng Điền nói: “Đúng vậy, cái này trích từ quỹ lớp thưởng cho các cậu, hi vọng sang năm cậu lại tiếp tục về nhất.”

Lần đầu tiên Tiểu Hoa biết có thể kiếm tiền như vậy, không thể tin được!

Cùng với tiền thưởng, bạn bè trong lớp cũng thân thiết với cô hơn. Mặc dù Tiểu Hoa vẫn ít nói như cũ, thành tích vẫn bình thường, nhưng nếu có bạn nào quên bút hoặc sách giáo khoa gì đó cũng đến hỏi cô có mang dư không. Nếu có cô sẽ cho mượn, sau đó các bạn lại cho cô bánh kẹo cảm ơn.

Đến tiết sinh hoạt cô chủ nhiệm lại tuyên dương Tiểu Hoa lần nữa, Tiểu Hoa đỏ mặt trón đũng sau, tim đập thình thịch, vẫn cảm thấy không tin được. Lúc tan học loa phát thanh nhà trường vang lên, một giọng nói hết sức quen thuộc: Các bạn có tên sau mời đến phòng họp lầu 6.

Tiểu Hoa đang ở căn tin mua cơm, nghe giọng nói trên loa như gió thoảng bên tai, không thèm để ý. Bạn học xung quanh nhắc nhở cô: “Hứa Bình An, bảo cậu đến phòng họp kìa!”

Tiểu Hoa thấy nhất định là có người trùng tên họ với cô thôi.

Nhưng người-nào-đó nham hiểm hơn, lặp lại lần nữa: “Mời bạn Hứa Bình An lớp 10 nhanh chóng tập trung, mọi người đang chờ bạn.”

Những ai biết Tiểu Hoa đều nhìn cô, Tiểu Hoa không còn mặt mũi ở đây ăn cơm nữa, đành cầm hộp cơm đi.

Phòng họp ở lầu 6 chuyên dành cho hội học sinh, lần đầu tiên Tiểu Hoa đến đây, lúc đẩy cửa vào thấy tất cả mọi người quay lại nhìn cô, trong đó có người đứng vị trí trung tâm, cười đến vô cùng đáng ghét – Thẩm Hi Tri.

Tiểu Hoa đi vào, chắt vắn: “Anh tìm nhầm người phải không?”

Hội trưởng đại nhân tùm tùm cười: “Bữa trước nói với em rồi còn gì, còn trẻ mà trí nhớ đã không tốt.”

Tiểu Hoa nói: “Em không tham gia, không tham gia!”

Hội trưởng đại nhân vẫn tùm tùm cười như trước: “Em có tham gia hay không anh còn không biết nữa à? Nhanh ngồi xuống đi, em cắt ngang lời anh nói.”

Tiểu Hoa bực mình đi đến chỗ xa nhất ngồi xuống, không ít người quay lại nhìn cô. Cô đỏ mặt lườm hội trưởng, một lát sau phát hiện đàn chị lớp trên – Lâm Thuyên là hội phó hội học sinh, đứng cạnh Thẩm Hi Tri.

Nội dung cuộc họp là bàn về cuộc thi viết thư pháp anh đã từng nói, trong tình hình như muốn phát hành một tuyển tập thanh niên ưu tú, người nào đoạt giải trong cuộc thi này sẽ có cơ hội góp mặt trong tuyển tập đó.

Những ai tham gia đều do giáo viên đề cử hoặc đã từng có thành tích, chỉ mình Tiểu Hoa là ngoại lai.

Nhưng chữ thư pháp của cô đều do một tay anh chỉ dạy, anh biết rõ tài năng cô thế nào, không phải nói ngoa, chữ viết của cô nhóc kia không kém như vị trí cô đang ngồi đâu.

Tiểu Hoa không quan tâm mấy thứ này, dù sao họp xong cô cũng chuẩn thẳng. Cuộc họp kéo dài 1 giờ đồng hồ, cô không biết khi nào Thẩm Hi Tri lại có thể nói nhiều như thế. ‘Nói nhảm’ xong mọi người đi, nhưng anh điểm danh Tiểu Hoa ở lại, phó hội trưởng cũng đứng đó. Tiểu Hoa lặp lại lần nữa: “Em không tham gia.”

Thẩm hội trưởng gật đầu: “Trong nhà anh còn chữ em viết, bữa sau lấy chữ đó nộp cũng được.”

Lâm Thuyên kinh ngạc, bật cười nhìn hai người đang giương cung bạt kiếm. Chị cười làm Tiểu Hoa lúng túng, cảm thấy chị gái này rất xinh đẹp.

Lâm Thuyên kéo Tiểu Hoa nói: “Đừng sợ, chị tin tưởng em.”

Tiểu Hoa không nói được gì nữa.

Lâm Thuyên dọn đồ rồi về, còn phải bắt xe bus về nhà nữa. Thâm Hi Tri đi cùng Tiểu Hoa, hộp cơm của Tiểu Hoa đã nguội ngắt, anh nói: “Đi ăn chung nhé?”

Tiểu Hoa lắc đầu, không muốn đi ăn cùng người này.

Thâm Hi Tri về nhà một chuyến, mang mấy bản chữ thư pháp của Tiểu Hoa lên, Tiểu Hoa lắc đầu, sao lấy cái này được chứ? Đây chỉ là mấy bản viết bậy của cô thôi!

Thâm Hi Tri nhìn những chữ thư pháp non nớt của Tiểu Hoa, hỏi: “Tại sao không muốn tham gia?”

Cô cũng không biết nữa, dù sao cô cũng không muốn bị nhiều người nhìn ngó. Cô không biết bọn họ nhìn cô như thế là tốt hay xấu, hồi bé bị Vương Tiểu Bàn cười nhạo không làm cô khổ sở, nhưng từ khi vào thành phố các bạn trong lớp nói cô là đồ bản thủ, cô rất buồn.

Tiểu Hoa trần trọc suy nghĩ mấy đêm, gần tới ngày nộp bài dự thi, cô chặn đường Thâm hội trưởng.

Thâm hội trưởng đang chuẩn bị đi chơi bóng rổ với bạn, bị Tiểu Hoa chặn đường cũng không giạt mình. Đám bạn đều nhìn cô gái xinh xắn cao gầy này, anh cười nói: “Không được nhìn, rút đi.”

Sau đó cúi đầu hỏi Tiểu Hoa: “Gì thế?”

Tiểu Hoa nói: “Cái chữ kia, anh trả lại cho em, em viết tờ khác.”

“Được.” Anh xoay bóng rổ trên tay, nói: “Tối nay đừng đến lớp tự học, qua phòng họp đi.”

Chương 25: Thư tình

Buổi tối không đến lớp tự học cần phải xin phép giáo viên. Tiểu Hoa viết một giờ giấy xin phép, chủ nhiệm nghe nói cô muốn tham gia cuộc thi liên thoải mái cho nghỉ. Tiểu Hoa đi đến phòng họp, cảm giác tự do và trĩu nặng đan xen trong lòng.

Viết nhanh rồi về học, cô nghĩ.

Phòng họp sáng trưng, vừa vào liền thấy Thẩm hội trưởng đã bày sẵn giấy bút, Tiểu Hoa không chào hỏi gì, xắn tay áo bắt đầu viết. Thẩm Hi Tri ngồi đằng trước chơi game, thi thoảng ngẩng đầu nhìn cô.

Cô viết xong đưa cho anh xem, chữ vừa nhìn đã biết là thường xuyên luyện tập, anh hỏi: “Ồ, em vẫn luyện viết à?”

Tiểu Hoa không đáp. Cô tiết kiệm tiền ăn sáng mua mực nước và bút lông để tập viết, sau này em trai đòi viết theo, ba mới cho tiền mua giấy bút. Cô chưa từng ngưng luyện chữ, nhưng cô cũng không muốn cho anh biết điều này.

Thẩm Hi Tri trải tờ giấy Tuyên Thành khác lên bàn, nói: “Em luyện viết đi, lát nữa đề tên em lên đây là có thể nộp.”

Tiểu Hoa đặt bút, viết ba chữ “Hứa Bình An”, kí ức ngày thơ hiện lên theo từng nét bút, Thẩm Hi Tri đứng sau lưng, nắm lấy cổ tay cô uốn nắn: “Đã nói em bao nhiêu lần rồi, nét này phải nghiêng như thế, sao mãi vẫn không sửa được?”

Cô nghiêng đầu muốn cài lại, mái tóc mới gội xõa trên vai vừa quay đầu liền lướt qua mặt anh, ngựa ngựa, mang theo hương thơm

dầu gội. Tiểu Hoa còn chưa kịp nói đã nghe thấy lời anh: “Hứa Tiểu Hoa, em để tóc dài đi, rất đẹp mà.”

“Không cần phải nghe lời anh!” Tiểu Hoa nhìn xuống tờ giấy Tuyên Thành, cúi đầu xóa đi chữ ‘An’.

Người đứng phía sau vẫn đưa tay nghịch tóc cô, cười hỏi: “Nếu em được giải định cảm ơn anh thế nào đây?”

“Không có chuyện đó đâu.”

Nhưng chuyện Tiểu Hoa không ngờ tới lại hóa thành sự thật, trong tiết chào cờ hiệu trưởng tuyên bố tin vui này với toàn trường, các tác phẩm dự thi lần này có 3 người đoạt giải, theo thứ tự là nhất, nhì, ba, bạn Hứa Bình An lớp 10 giành giải nhất.

Lại có rất nhiều người nhìn Tiểu Hoa, Tiểu Hoa không thể không bước qua những ánh mắt đó đi lên đài nhận thưởng. Cô nhận giấy khen và phần thưởng, nhìn thấy Thẩm Hi Tri đứng dưới đài. Mặc dù không phải là không vui, nhưng chỉ cần là chuyện có anh nhúng tay vào thì cô không thể hoàn toàn vui vẻ được.

Trong lớp không ai biết Tiểu Hoa có thể viết chữ thư pháp cả, các bạn chỉ thấy chữ cô đẹp thôi, sau khi cô được giải chủ nhiệm giao việc làm báo tường cho Tiểu Hoa, lớp trưởng tiểu Điền hỗ trợ. Tiểu Hoa không có tài liệu, cô cũng lười tìm nên bảo cậu ta soạn nội dung, còn cô chỉ cần viết chữ là được.

Hôm đó tan học Tiểu Hoa gặp Thẩm Hi Tri đi cùng Lâm Thuyên ở căn tin, Lâm Thuyên kéo Tiểu Hoa nói: “Chúc mừng chúc mừng, giành được giải nhất luôn đấy.”

Tiểu Hoa xua tay, nói mèò mù đụng phải chuột chết thôi, sau đó chuẩn bị đi chỗ khác xếp hàng. Thảm Hi Tri giữ cô lại: “Đứng đây đi, ăn chung.”

Lâm Thuyên gật đầu: “Đúng đấy, ăn chung đi, hôm nay dì nhà chị không tới đây, chị ăn xong còn phải về nhà nữa.”

“Dì?” Tiểu Hoa không hiểu, nhìn Lâm Thuyên mang theo chút thông cảm.

Thảm Hi Tri xoa đầu cô: “Là dì giúp việc nhà cậu ta.”

Tiểu Hoa đẩy tay anh ra: “Còn bận việc, không ăn.”

Cô vội vã đi khỏi, Lâm Thuyên: “Tớ nói sai à?”

Thảm Hi Tri cười: “Làm gì có, cô ấy bận thật mà.”

“Sao cậu biết?”

“Ài, đến lượt cậu rồi này, muốn ăn gì?”

“Sườn xào chua ngọt!”

Tiểu Hoa đói bụng quay về lớp, lớp trưởng tiểu Điền đang ăn mì cay Tứ Xuyên, mùi mì thơm tỏa ra mê người, cô nhắm mắt lại không nhìn, thậm nghĩ chắc giờ này Thảm Hi Tri đang vui vẻ ăn cơm với chị gái xinh đẹp kia.

Buổi tối tự học mọi người vô cùng yên tĩnh, thi thoảng có bạn hỏi bài giáo viên, hoặc thì thầm thảo luận. Tiểu Hoa gục đầu xuống

bàn, bụng kêu òng ọc. Bất chợt chủ nhiệm gọi cô: “Hứa Bình An, em ra ngoài một chút.”

Tiểu Hoa quay đầu lại, thấy Thẩm hội trưởng đứng ngoài cửa vẫy cô.

Nữ sinh trong lớp bùng nổ, cô nén thẹn thùng liếc nhìn Thẩm hội trưởng. Tiểu Hoa đứng dậy, cảm giác như sau lưng bị ánh mắt các bạn gái đâm trăm ngàn lỗ thủng.

Thẩm hội trưởng ra vẻ nghiêm túc: “Mời bạn đi ra đây, thảo luận về cuộc thi của tỉnh.”

Tiểu Hoa đành phải đi ra ngoài với anh, đi đến vườn hoa cô mất kiên nhẫn hỏi: “Tóm lại có việc gì?”

Thẩm Hi Tri lấy trong ngực ra một túi giấy: “Mau ăn đi.”

Mùi gà rán thơm phức từ trong túi giấy bay ra, anh đặt vào tay cô, nói: “Đề nghị ăn không ngon nữa đâu.”

“Không ăn.” Tiểu Hoa trả lại cho anh.

“Vậy thì vứt đi.” Anh nói.

Lãng phí thức ăn là có tội, Tiểu Hoa không làm được, cô nói: “Bao nhiêu tiền em trả anh.”

Thẩm Hi Tri cười một tiếng: “Hứa Bình An, em đúng là càng ngày càng lợi hại.”

Tiểu Hoa không thấy mình lợi hại, cô chỉ không muốn nợ anh thôi, không muốn bị anh bỏ mặc giữa đường, không muốn phải

hoang mang sợ hãi tìm đường về nhà một lần nữa.

Cuối cùng Tiểu Hoa đưa túi Mc Donalds cho lớp trưởng Điền, tiểu Điền Điền nhận được quà cũng bối rối, hôm sau tặng lại cho cô một túi chocolate mà các bạn nữ đều thích, nào biết Tiểu Hoa ghét nhất là chocolate, không hề động tới cái nào. Hai người tranh thủ giờ nghỉ trưa viết báo tường, lớp trưởng tiểu Điền đã chọn bài viết xong, Tiểu Hoa chỉ cần chép theo là được.

Có một đám nam sinh rảnh rỗi đi đá bóng giữa trưa, trong đó còn có Thẩm hội trưởng, từ khối lớp 11 chạy đến khối lớp 10, anh dùng tốc độ dẫn bóng hơn người của mình lách đến cửa sau, liếc mắt nhìn vào.

Một cái liếc mắt này liền thấy Tiểu Hoa đang đứng viết báo tường, nam sinh đứng sau nhìn chăm chăm cô, còn nói: “Hamburger hôm qua cậu cho tớ ăn ngon lắm, chocolate tớ tặng cậu ăn được không? Tối nay chúng ta cùng đi căn tin đi?”

Thẩm hội trưởng lúc đi vào thì vui vẻ tươi cười, đi ra khuôn mặt lạnh tanh, bạn bè hỏi anh: “Sao thế? Không thấy ‘em ấy’ à?”

Anh lạnh lùng: “Không thấy.”

Tiểu Hoa đang chăm chú viết chữ thậm thở phào nhẹ nhõm, sau đó nói: “Tớ ghét nhất là ăn chocolate, cho bạn rồi.”

Lớp trưởng Tiểu Điền Điền xì mặt, hỏi: “Vậy cậu thích ăn gì?”

“Không thích ăn gì hết.”

Hồi đó nữ sinh đều thoải mái vô tư, người trầm tính như Tiểu Hoa rất ít, nhưng chẳng hiểu sao lớp trưởng tiểu Điền lại rơi vào dòng sông tình ái với cô.

Hai người cùng nhau viết báo tường liền bị bạn bè ghép đôi trêu chọc, sau này tiểu Điền Điền cũng thuận theo, lén đưa cho Tiểu Hoa từng mẩu giấy, viết yêu đương nhăng nhít làm Tiểu Hoa khó chịu, cô lười không thèm nói lại với cậu ta, vứt thẳng vào thùng rác. Lớp trưởng Tiểu Điền càng thua càng hăng, quyết tâm muốn lưu lại trái tim mực hồng trên trang giấy trắng thuở học trò hồn nhiên, một tờ giấy nhỏ thẳng cấp lên 3 trang thư tình dài hơn 1500 chữ.

Tiểu Hoa không thèm đọc đã vứt đi, nhưng khi vứt không cẩn thận, bị chủ nhiệm phát hiện.

Cũng do cô xui xẻo, Tiểu Hoa tiện tay ném vào thùng rác, vừa lúc chủ nhiệm đi kiểm tra vệ sinh, theo kinh nghiệm nhiều năm – vừa thấy phong thư màu hồng liền biết có gì mờ ám, cô giáo lập tức tịch thu rồi gọi lớp trưởng tiểu Điền Điền đến phòng làm việc.

Lớp trưởng tiểu Điền từng thề thốt theo đuổi Tiểu Hoa đến cùng trước mặt giáo viên lại không dám hé miệng, ấp úng nói không biết, còn được cô chủ nhiệm giao trách nhiệm nặng nề: “Em đi tra xem rốt cuộc có chuyện gì.”

Lúc đi ra lớp trưởng tiểu Điền mừng thầm vì mình không kí tên, nhưng ở đầu thư cậu ta lại viết “Thương gửi Hứa Bình An.”

Thế nên điều tra chuyện này xoay quanh Tiểu Hoa, cô chủ nhiệm lên lớp hay nói bóng gió là cấm yêu sớm, làm các bạn học bàn tán riu rít. Tiểu Hoa có dự cảm không lành, đến khi cô thấy chủ

nhệm nói những lời này cứ nhìn thẳng vào cô, cô biết đã xảy ra chuyện rồi.

Nhưng vấn đề là cô cũng không biết trong thư viết gì.

Lớp trưởng tiểu Điền không dám nhìn Tiểu Hoa, trong lòng loạn hết cả lên nhưng không biết làm thế nào cho phải.

Tiểu Hoa cũng sợ, hôm sau lên lớp đưa tờ giấy qua hỏi: “Tóm lại cậu viết gì trong thư vậy?”

Tờ giấy không kí tên, nhưng chữ Tiểu Hoa khác với mọi người, nên vừa nhìn là biết. Giáo viên bộ môn bắt được tờ giấy này, tan học đưa cho cô chủ nhiệm, cô chủ nhiệm gọi Tiểu Hoa đến. Các bạn học trong lớp không biết đầu đuôi thế nào cả, còn hỏi lớp trưởng: “Tờ giấy đó có phải đưa cho cậu không?”

Tiểu Điền Điền vội xua tay: “Làm gì có, không thể nào!”

Đây là lần đầu tiên Tiểu Hoa bị giáo viên gọi lên văn phòng sau khi lên cấp 3, những kí ức không vui ngày xưa hiện lên, cô vô cùng bức mình, nếu có gì không hay tan học sẽ hện tiểu Điền Điền đánh nhau một trận!

Chủ nhiệm hỏi cô: “Tờ giấy gửi cho ai?”

Tiểu Hoa không nói, cô không dám nói quá nhiều. Cô im lặng làm giáo viên chủ nhiệm tức giận, một cô bé không lo học hành, mới tí tuổi đã yêu đương?

Nhưng chuyện này cũng không thể làm lớn được, vì sẽ ảnh hưởng đến chuyện học hành của con trẻ, nhưng cũng không thể

mặc kệ. Chủ nhiệm kinh nghiệm phong phú, nói: “Bảo phụ huynh em đến đây.”

Tiểu Hoa nghe thế hoảng sợ, làm sao cô có thể cho người nhà biết chuyện này? Cô đành thuận nước đẩy thuyền kể lại mọi chuyện, bảo là cô không hề yêu sớm, là người khác thích cô, cô từ chối, nên mới viết thư đi.

“Vậy người kia là ai? Nếu không phải em thì cần nói ra bạn gửi thư là ai.” Chủ nhiệm muốn kỉ luật để làm gương cho những bạn khác.

Tiểu Hoa không quen nói sau lưng người khác, hơn nữa đó là lớp trưởng, nếu cô nói thì liệu giáo viên có tin không? Lớp trưởng có khi nào bị cách chức không? Cô không muốn làm ảnh hưởng tới người khác, chỉ cần lo cho mảnh đất nhỏ của mình là được rồi.

Thế nên cô lắc đầu: “Em không biết.”

Chuyện này thật buồn cười, làm sao mà tin được chứ. Nhưng đúng là chủ nhiệm không điều tra được, cô chủ nhiệm nói với Tiểu Hoa: “Em cẩn thận suy nghĩ đi rồi nói, nếu không bảo phụ huynh đến đây.”

Chương 26: Bình An nhà anh

Từ văn phòng đi ra Tiểu Hoa bật khóc, cô rất ít khi khóc, nhưng lần này cô rất sợ. Cô tốn nhiều tiền mới vào được cấp 3, phải chịu đủ lời dạy dỗ của Trần Ái Lệ mới học lên đến đây, nhưng giờ cô biết làm sao?

Thẩm hội trưởng – bảo bối trong mắt giáo viên đến văn phòng đưa bài thi tháng, nhìn thấy Tiểu Hoa khóc nhè.

“Làm sao vậy?” Anh hỏi.

Tiểu Hoa không muốn để anh thấy mình khóc, quay đầu bỏ chạy. Nhưng cô quên mất một điều là bọn họ đã lớn, cô không chạy nhanh hơn anh nữa rồi.

Mới chạy vài bước đã bị anh giữ lại, Thẩm Hi Tri nhíu mày hỏi: “Tóm lại có chuyện gì?”

Lúc bơ vơ một thân một mình, cô chỉ có mỗi anh để dựa vào thôi. Trong lòng Tiểu Hoa vang lên tiếng nói: Anh ấy có thể giải quyết, mau nói cho anh ấy nghe đi.

Nhưng cũng có giọng nói ngăn lại: Anh ta mà biết sẽ cười mày đấy, đừng nói.

Thẩm Hi Tri vỗ vai cô: “Em đứng đây chờ anh, anh sẽ quay lại ngay.”

Anh mang bài thi vào, nghe mấy thầy cô nói về chuyện yêu sớm, lúc ra thấy Tiểu Hoa vẫn đứng yên chờ anh, anh biết chắc rằng cô gặp phải chuyện không thể tự giải quyết.

Trên đời này có hai thứ Thảm Hi Tri không muốn nhìn thấy, là nước mắt của mẹ, và nước mắt của Hứa Tiểu Hoa.

Anh giờ tay lau nước mắt cho cô, khẽ nói: “Trời sập còn có anh đây, đừng khóc.”

Trong ấn tượng của Tiểu Hoa, anh rất hiếm khi dịu dàng như vậy, anh lúc nào cũng vô tâm vô phể nói những lời tổn thương người khác, lúc nào cũng chọc giận cô. Nhưng khi nghe anh nói vậy cô lại thấy yên tâm hơn nhiều.

Thiếu niên cũng đỏ mặt, vỗ vai cô: “Quay về học đi, mọi chuyện để anh lo.”

Tiểu Hoa ngập ngừng: “Cô giáo nói mời phụ huynh.”

Thảm hội trưởng gật đầu: “Anh biết rồi.”

Tiểu Hoa há hốc miệng, nhưng chuyện này không cách nào nói ra được, đành phải quay về phòng học.

Về lớp cô cũng không dám tiếp xúc với lớp trưởng Điền nữa, cả ngày lo lắng bất an. Cô chủ nhiệm bảo Tiểu Hoa nói với phụ huynh cuối tuần lên trường, Tiểu Hoa cầm điện thoại một lúc lâu, cuối cùng không gọi cho Hứa Kiến Quốc hay Trần Ái Lệ, mà gọi cho Thảm Hi Tri.

Cuối tuần anh xuất hiện ở văn phòng làm các thầy cô vui như bắt được vàng, chuẩn bị bảo anh sửa bài thi, nào ngờ anh chỉ cô chủ nhiệm lớp Tiểu Hoa: “Cô ơi, em thay phụ huynh Hứa Bình An đến, có chuyện gì cứ nói với em là được, em là anh của em ấy.”

“Nói đùa gì vậy?” Rõ ràng chủ nhiệm không tin.

Thẩm Hi Tri ngồi xuống, bày ra nụ cười mê hoặc lòng người, nói: “Gia đình em ấy hơi đặc biệt, từ nhỏ đều do em kèm cặp, bình thường cũng chỉ nghe lời em thôi, nên có chuyện gì nói với em còn hiệu quả hơn nói với ba mẹ em ấy nhiều.”

Một câu đánh vào trọng điểm, nói với ai cũng được, có hiệu quả hay không mới là quan trọng nhất.

Vì thế cô chủ nhiệm kể hết mọi chuyện, Thẩm Hi Tri nói: “Bình An nhà em không yêu sớm đâu ạ, có lẽ cô hiểu lầm rồi, em ấy xinh xắn như thế, nhất định có em trai nào đó thích em ấy thôi. Ở nhà em ấy vẫn hay nói với em, là muốn cố gắng học thật tốt để sau này lên đại học, cũng không thích bạn nào trong lớp hết, vì các bạn ấy quá trẻ con.”

Nếu không thích thì sao lại bao che cho người viết thư? Chủ nhiệm hỏi, phải biết rằng nếu là nữ sinh khác thì đã khai từ lâu, còn Hứa Bình An nhất định có vấn đề nên mới lừa dối, ba cái chuyện hi sinh vì tình yêu của bọn chip hôi này nọ, cô giáo đã thấy quá nhiều rồi.

Thẩm Hi Tri ở trước mặt Hứa Tiểu Hoa mới là con người thật của anh, còn ở trường là thanh niên nghiêm túc giả tạo vô cùng. Anh giống như người lớn tâm sự với cô chủ nhiệm: “Đó là cô chưa biết Bình An nhà em đặc biệt thế nào, trước đây em ấy bị đám trẻ xấu bắt nạt, mấy lần bị đánh trong hẻm nhỏ nhưng lại không dám nói với giáo viên, may mà em phát hiện được. Có lần em bị gãy tay, em ấy lo chăm sóc em nên tiết nào cũng vào lớp muộn, bị phạt

đứng ngoài lớp, nhưng em ấy không hề nói với cô giáo lí do vào lớp muộn, cứ thế ngày nào cũng bị phạt, em nhớ là bị phạt mấy tháng liền. Bạn cùng lớp đều cười nhạo em ấy, nhưng em ấy vẫn ngày ngày đến chăm sóc em.”

Cô chủ nhiệm vừa nghe liền đi một chút, học sinh chất phác như vậy cô cũng từng gặp rồi, đúng là không dám nói gì trước mặt giáo viên. Còn yêu sớm? Hình như không thể nào.

Thẩm Hi Tri nói tiếp: “Có chuyện này nữa cô đừng cười nhé, năm trước ba mẹ em ly hôn, em làm âm lên rồi bỏ nhà đi, em ấy cũng đi theo em, sau này em ấy bị ba bắt về đánh một trận, nhưng dù bị đánh cỡ nào cũng không khai em ra. Em ấy rất nghĩa khí, không giống các cô gái bình thường đâu. Em ấy nhất định vì không muốn làm ảnh hưởng đến cậu trai kia nên mới không nói. Hôm trước cô gọi em ấy lên văn phòng lúc về em ấy khóc, Bình An nhà em ít khóc lắm, búng bình như trâu vậy, em ấy khóc là vì sợ cô thất vọng về em ấy, cũng vì quá ảm ức thôi.”

Chủ nhiệm buồn bã thở dài: “Không ngờ lại vậy...”

Thẩm Hi Tri nói: “Hay cô cứ giao việc này cho em đi? Bình An nhà em sẽ nói thật cho em biết thôi, em cũng không nói cho cô người kia là ai, mà tự em sẽ đi khuyên bảo cậu ta, như thế đều tốt cho hai đứa trẻ, mọi chuyện thế là xong, có được không ạ?”

Thẩm hội trưởng làm việc khéo léo ôn hòa cô chủ nhiệm đã biết từ lâu, nếu đúng như anh nói thì trong chuyện này Hứa Bình An không có lỗi, lỗi là ở một người khác. Cô chủ nhiệm cũng không muốn làm mình mất mặt, đành đồng ý với đề nghị của Thẩm Hi Tri, còn nói: “Vậy coi như chưa có chuyện này, bảo em gái em đừng để trong lòng nhé.”

Có rất nhiều chuyện nhỏ nhặt vô tình lại hủy hoại một đứa trẻ, chủ nhiệm cũng biết điều này.

Thẩm Hi Tri cười: “ Bình An nhà em hiền lành lắm, bữa sau em dẫn em ấy đi ăn một bữa ngon là thôi ấy mà, em cảm ơn cô.”

Thẩm Hi Tri tươi cười đi ra văn phòng, ra khỏi cửa mặt lập tức đen sì, đen giống như Bao Công vậy. Anh nhớ đến nam sinh cùng viết báo tường với Tiểu Hoa, Thẩm hội trưởng cất bước đi đến khu kí túc xá nam của khối 10, xách tiểu Điền Điền ra.

Tiểu Điền Điền gần đây tâm tình khó chịu, đang nằm ngủ trong kí túc mơ màng bị người ta xách lên, mở mắt ra lại hoảng hốt: “Hội, hội trưởng?”

Thẩm hội trưởng nhếch miệng cười: “Bạn học Điền, tôi có việc muốn nói với cậu.”

Thế là trong nhà tắm kí túc xá nam, tiểu Điền Điền căng thẳng tột độ dựa vào góc tường, Thẩm hội trưởng chống hai tay lên tường, hỏi: “Thư tình do cậu viết?”

Mặt tiểu Điền Điền đỏ lên, không dám nói dối trước mặt người này, đành phải thừa nhận.

Giọng Thẩm hội trưởng thích thú: “Dám làm mà không dám chịu? Cậu có phải là đàn ông không?”

Tiểu Điền Điền biện minh: “Em muốn thừa nhận,... nhưng... nhưng em...”

“Sợ mất chức lớp trưởng?”

Tiểu Điền Điền gật đầu, mặt như muốn nhỏ máu.

Thẩm hội trưởng híp mắt hỏi vào trọng điểm: “Cô ấy có đồng ý không?”

Tiểu Điền Điền vẻ mặt đau khổ: “Nếu cậu ấy đồng ý thì em đã bắt chấp tất cả bảo vệ cậu ấy rồi! Nhưng cậu ấy vứt thư của em, em, em thấy thật mất mặt...”

Tâm tình Thẩm hội trưởng bỗng trở nên tốt đẹp, vỗ vai bạn nhỏ: “Anh là người từng trải, anh hiểu tâm trạng cậu, nhưng chuyện này cậu sai rồi. Cậu có lỗi với cô ấy, vậy mà cô ấy còn che giấu cho cậu, giờ cậu thấy sao?”

Tiểu Điền Điền rút nước mắt: “Em hối hận lắm...”

Thẩm hội trưởng ra dáng anh trai khuyên bảo: “Bây giờ còn quá sớm để yêu đương, không chừng sang năm cậu lại không thích cô ấy nữa. Cô chủ nhiệm các cậu giao việc này cho anh, anh sẽ không nói cho cô giáo người viết thư là cậu, nhưng từ giờ trở đi cậu phải cách xa Bình An nhà anh ít nhất 5 mét, không được nói chuyện với cô ấy, không được nhìn cô ấy, cũng không được quấy rầy làm phiền cô ấy. Anh sẽ chuyển lời xin lỗi của cậu tới cô ấy, chuyện này giải quyết như vậy, sau này không được nhắc tới nữa, thấy sao?”

Tiểu Điền Điền ôm đầu khóc: “Vâng, anh nói gì cũng được, em đồng ý! Anh giúp em nói với cậu ấy là em rất xin lỗi.”

Thẩm hội trưởng ừ một tiếng, sáng khoái đi thẳng.

Mùa đông trời nhanh tối, Thảm Hi Tri đứng dưới khu kí túc xá nữ. Các nữ sinh xuống ăn cơm không ngừng nhìn anh, anh cũng không để ý, cứ hiên ngang đứng dưới tán cây. Tiểu Hoa đi xuống muộn hơn, đêm trước mất ngủ nên hôm nay cô ngủ cả chiều. Cô chẳng hề hay biết trong khi mình ngủ thì chuyện lớn kia lại được giải quyết xong xuôi một cách thảm lạnh, nhìn thấy Thảm Hi Tri cô sững sờ, nghĩ rằng sẽ phải nghe tin xấu.

Nhưng Thảm Hi Tri lại nói: “Đói bụng quá, đi, ăn cơm thôi.”

Tiểu Hoa thấp thỏm đứng nơi đó, hỏi: “Sao rồi?”

Thảm Hi Tri duỗi cánh tay dài ôm lấy cô: “Đi, mời em đi ăn.”

Tiểu Hoa không giãy giụa, tảng đá trong lòng được đặt xuống, cô muốn cảm ơn anh, nói: “Em mời anh.”

Thảm Hi Tri hừ một tiếng: “Anh không có thói quen để con gái trả tiền!”

Cơm trưa ở căn tin khá ổn, còn cơm tối đều là thức ăn còn thừa buổi trưa. Bình thường Tiểu Hoa ăn thì không sao, nhưng thấy Thảm Hi Tri ăn lại cảm thấy không ổn. Cô nói: “Hay ra ngoài ăn mì thịt bò?”

Thảm hội trưởng kéo cô: “Cứ ăn ở căn tin đi.”

Anh đưa thẻ cơm cho cô: “Em ăn gì cứ mua cho anh giống thế, anh đi tìm chỗ ngồi.”

Tiểu Hoa quẹt thẻ cơm của anh liền hoảng, thiếu niên này một bữa phải ăn bao nhiêu mới đóng vào thẻ 1000 đồng? Cho dù ngày nào cũng ăn sườn xào chua ngọt cũng có thể ăn trong mấy tháng liền!

Thiếu niên họ Thẩm cứ thế vui vẻ nhìn Tiểu Hoa nhà anh chọn cơm chọn canh, sau đó phát tay: Thẻ cơm cứ để chỗ em đi.

Mi mắt Tiểu Hoa giật giật, nghe anh nói: “Sau này đi ăn chung.”

Cô không nói gì, cúi đầu húp anh. Thẩm Hi Tri đá chân cô dưới bàn: “Hứa Tiểu Hoa, anh xin lỗi.”

Tiểu Hoa vẫn im lặng, nhưng Thẩm Hi Tri tinh mắt thấy một giọt nước mắt của cô rơi vào chén canh. Anh giờ tay đổi chén canh hai người, nói: “Để anh nếm thử.”

Uống một hớp, mặn quá, trong lòng cô bé này phải có bao cay đắng thì chén canh này mới mặn như thế chứ?

Lần bỏ nhà đi đến giờ đã qua chừng hai năm, Tiểu Hoa đã chẳng còn giận nữa. Thứ cô muốn chẳng qua là một lời xin lỗi, giờ có được rồi, cô bừa môi nói: “Tha thứ cho anh.”

Thẩm Hi Tri bật cười: “Túi tức giận.”

Chắc ai nghe cuộc nói chuyện này cũng không hiểu, chỉ có hai người họ hiểu rõ.

Tiểu Hoa hít mũi một cái, gấp thìa cho Thẩm Hi Tri: “Anh ăn đi.”

Thẩm Hi Tri cắn một miếng, nói: “Mai mời em ăn sườn xào chua ngọt.”

Tiểu Hoa cười, làm các bạn nam xung quanh thi nhau liếc mắt. Thẩm Hi Tri như đang kể chuyện rất bình thường: “Cậu ta nhờ anh xin lỗi em, sau này sẽ không làm phiền em nữa, anh cũng giải quyết bên cô chủ nhiệm rồi, em không cần phải nghĩ nhiều, cứ thoải mái đi, lớp em không ai biết chuyện này đâu, coi như chưa từng xảy ra.”

Tiểu Hoa liên tục gật đầu, cô ngoan ngoãn làm người ta muốn nhéo má.

Chương 27: Thay đổi vận mệnh

Rắc rối làm Tiểu Hoa thấy như đất trời sụp đổ lại được Thẩm Hi Tri thoải mái giải quyết như vậy, Tiểu Hoa ăn một miếng cơm lớn, hai má phình lên, Thẩm hội trưởng đưa tay chọc một cái, cười.

Ngón tay nam sinh mang theo vết chai của nhiều năm vận động, âm áp dịu dàng, đầu óc Tiểu Hoa ngưng hoạt động, nơi bị tay anh chọc vào ngứa ngứa. Thẩm Hi Tri thu tay về, đặt dưới bàn xoa xoa, chợt cảm thấy nóng.

Ăn xong đến giờ tự học buổi tối, gần trường có tiệm bán đồ ăn vặt, Thẩm hội trưởng kéo Tiểu Hoa vào, trừ chocolate ra những đồ ăn vặt khác đều mua hết, xách một túi lớn đưa cho cô. Tiểu Hoa ít khi ăn vặt, nói: “Anh ăn đi.”

Từ nhỏ anh đã thích ăn mấy thứ này, cô còn nhớ.

Thẩm Hi Tri xách túi đồ, nói: “Hứa Tiểu Hoa, hôm nay anh xem điểm thi của em.”

Tiểu Hoa liền khản trương, cảm giác như bị anh biết hết bí mật.

Thiếu niên nói: “Không có môn nào nổi trội.”

Tiểu Hoa xoay ngón tay.

“Nhưng vẫn chưa muộn.” Anh nhìn Tiểu Hoa: “Em có muốn học cùng trường đại học với anh không?”

Đại học là nơi rất cao mà Tiểu Hoa chưa bao giờ dám mơ tới.

Thẩm Hi Tri nói: “Chúng ta từ bé đã ở bên nhau, sau này cũng vậy, có được không?”

Tiểu Hoa ngẫm lại, đúng là từ bé đến lớn dù có giận dỗi hay chiến tranh lạnh với nhau, thì từ khi nội đi rồi, bên cạnh cô chỉ có mình cậu bé tên là Thẩm Hi Tri.

Vui buồn hay sướng khổ, đó đều là thời niên thiếu của cô.

Thiếu niên nói: “Đại học không có em, tẻ nhạt lắm.”

Đây cũng được coi là lời khen ngợi tốt nhất của anh rồi, Tiểu Hoa nhú mày: “Em không phải là Bạo Bạo!”

Anh cười: “Bạo Bạo còn dễ tính hơn em.”

Tiểu Hoa cúi đầu: “Ba với dì không cho em lên đại học đâu, để dành cho em trai đi, nó thông minh hơn em nhiều.”

Thẩm Hi Tri xoay túi nilon phát ra tiếng loạt xoạt, cảm giác tiêu điều, Tiểu Hoa nói tiếp: “Tai em không nghe được, không có trường nào nhận em đâu.”

Đừng tự rúc mình vào sừng trâu như vậy. Anh biết mọi chuyện đều có thể, giống như một năm trước cô bé Tiểu Hoa nhà đối diện sống chết không chịu học cấp 3, bây giờ chẳng phải đang đứng trên sân trường cấp 3, còn được giải nhất cuộc thi viết thư pháp đó thôi?

Chỉ cần không phải ngành học đặc thù, thì dù một bên tai có điếc cũng chẳng là chuyện lớn.

“Anh hỏi em, em có muốn đổi đời không?” Anh đứng đó, làm cho người ta có cảm giác an toàn vô cùng, phảng phất như anh có

thẻ đỡ một khoảng trời, để không còn sầu lo phiền muộn nữa.

“Cố gắng học hành, thi tốt nghiệp rồi lên đại học, nó có thể thay đổi cuộc đời em, nếu em thi đậu, thì sau này em không phải kiếm tiền bằng sức lao động, mà là kiếm tiền bằng trí tuệ của em, để xã hội cần đến em. Một bên là vất vả cả đời, còn một bên chỉ vất vả trong ba năm này thôi, em chọn cái nào?”

“Không có tiền ư? Hứa Tiểu Hoa em có đọc tin tức không đấy? Bây giờ sinh viên có thể vay tiền để đi học, sau này ra trường làm việc thì trả lại cho ngân hàng, ở đại học cũng có học bổng, còn miễn giảm học phí cho sinh viên hoàn cảnh khó khăn nữa. Đương nhiên anh nghĩ em còn hơn mấy người khó khăn kia, vì em có tay có chân, đi làm thêm cũng có thể trang trải tiền sinh hoạt, không phải nhìn sắc mặt người ta, ba em và mẹ Hứa Đồng không có quyền quyết định tương lai của em!”

Anh còn nghĩ, mỗi tháng anh đóng vào thẻ cơm của em một ngàn đồng, em còn lo đói bụng nữa không? Nhưng chuyện này không cần nói cho em biết vội, em chỉ cần đi theo anh là được.

Buổi tối mùa đông ấy ngoài trời lạnh thấu xương, Tiểu Hoa đứng ngoài sân, ngơ ngác nghe những lời này.

Vậy nên Thẩm Hi Tri hay nói cô ngốc cũng vì thế.

Những lời anh vừa nói đó, chưa có ai nói với cô cả, cô không hề biết rằng mình có thể sống như thế, vừa có thể lên đại học lại không cần nhìn sắc mặt người ta? Quá thần kì!

Thẩm Hi Tri gõ đầu cô một cái: “Ngốc.”

Tiểu Hoa ngẩng đầu nhìn anh, trên trời có sao Bắc Cực đang sáng, ánh mắt anh còn sáng hơn cả sao Bắc Cực nữa. Tương lai đẹp như thế, cô xúc động chẳng biết nói gì hơn.

Đêm nay, Tiểu Hoa mơ màng xách một túi đồ ăn vặt lớn đi vào phòng học, không để ý thấy lớp trưởng tiểu Điền chọn chỗ ngồi cách cô... vừa đúng 5 mét.

Đêm nay, Tiểu Hoa trở mình trần trọc, sau này nhớ lại thì chính đêm đó đã bắt đầu thay đổi vận mệnh cô.

Sau này quan hệ giữa cô và Thẩm hội trưởng không qua mắt được mọi người, một ngày ba bữa ăn cùng nhau, cuối tuần còn học thêm, các bạn trong lớp đều hỏi Tiểu Hoa: “Hội trưởng là gì của cậu vậy? Anh trai à?”

Tiểu Hoa vui đầu làm bài tập, gật đầu.

Cô chủ nhiệm thâm nghĩ, nếu tất cả bọn nhỏ trong lớp đều có anh trai như vậy, thì cô cũng chẳng cần lo nghĩ tỉ lệ thi đậu tốt nghiệp nữa.

Có thiếu niên dạy kèm, đợt thi tháng tiếp theo điểm thi các môn của Tiểu Hoa tăng lên 20 điểm, Thẩm Hi Tri còn vui hơn cả cô, nói phải có thưởng mới được, thế là dẫn Tiểu Hoa đi ăn McDonalds.

Còn có Lâm Thuyên đi cùng.

Tại sao lại có Lâm Thuyên? Thẩm Hi Tri giải thích với Tiểu Hoa: “Lần trước anh mắc nợ cô ấy.”

Tiểu Hoa không có quần áo đẹp, đi học toàn mặc đồng phục, nên cuối tuần đi ra ngoài cô cũng chỉ mặc đồng phục. Xuống dưới lầu thấy Thẩm Hi Tri ăn mặc sắc sỡ như con bướm, cô còn chọc anh điệu, nhưng khi tới nơi cô không cười được nữa, vì Lâm Thuyên cũng mặc rất đẹp, đứng cạnh Thẩm Hi Tri vô cùng đẹp đôi.

Chỉ có mình cô lạc loài, không thích hợp đứng cùng bọn họ.

Cô nghe nói Lâm Thuyên cũng đi cùng, bèn kéo Thẩm Hi Tri: “Em mới nhớ ra còn bài văn chưa viết, em phải về đây.”

Thẩm Hi Tri kéo cô lại: “Không được đi.”

Lâm Thuyên là một cô gái rất nhiệt tình, khoác tay Tiểu Hoa đi đằng trước, Thẩm Hi Tri theo sau, Tiểu Hoa trả lời đủ mọi câu hỏi của chị: “Bình An à, tóc của em đẹp quá, em dùng dầu gội gì thế? Da mặt em không có chút tì vết nào cả, dùng kem dưỡng da nào vậy? Em gầy thật đấy, mau bày chị cách giảm cân đi.”

Trước đây Tiểu Hoa cũng hay bị em trai quần quýt như vậy, nhưng chị gái này không giống Hứa Đồng, người chị thơm nức, mềm mại, bộ ngực tròn áp vào tay cô làm Tiểu Hoa rất then thùng.

Lâm Thuyên vừa trò chuyện vừa quay đầu nháy mắt ra hiệu với Thẩm Hi Tri, thừa dịp Tiểu Hoa không để ý ra dấu OK. Thẩm Hi Tri đi sau khẽ thở dài, ra dấu cảm ơn.

Ba người đi vào Mc Donalds, thiếu niên phục vụ chu đáo cho hai cô gái. Được tặng búp bê nhỏ, Lâm Thuyên bèn treo vào điện thoại, Tiểu Hoa không có điện thoại, Thẩm Hi Tri liền nói: “Đeo vào túi xách của em đi.”

Được tặng ba món đồ chơi, con màu hồng duy nhất đưa cho Lâm Thuyên, còn hai con màu đen cho Tiểu Hoa và Thẩm Hi Tri. Cô thấy Thẩm Hi Tri vuốt ve con búp bê nhỏ, có vẻ anh thích nó lắm, bèn đưa cái của mình ra: “Cho anh cái này luôn đó.”

Thiếu niên nhưn mày, thật muốn cắn cô bé ngốc này một cái. Anh im lặng cầm con búp bê nhỏ, treo vào túi của Tiểu Hoa.

Ăn xong Tiểu Hoa cứ tưởng sẽ đi về, nhưng chị gái xinh đẹp lại kéo tay cô, nói: “Em đi mua quần áo với chị đi!”

Tiểu Hoa muốn về nhà làm bài tập, mấy bài hôm qua Thẩm Hi Tri giảng cô vẫn chưa hiểu lắm.

Lâm Thuyên nói: “Bình thường không có ai đi dạo phố với chị cả, em đi với chị nhé nhé?”

Chị lắc cánh tay cô, bộ ngực mềm mại lại dán lên, Tiểu Hoa đành gật đầu.

Thẩm Hi Tri đi sau bật cười, nhớ lần trước Lâm Thuyên nói: “Em gái cậu hiền thật đấy.”

Anh nói: “Đó là cậu chưa thấy cô ấy nổi giận thôi.”

Đi dạo một lát, anh ghé vào tai trái cô, khẽ nói: “Anh tốt với em như vậy mà sao em chỉ nghe mỗi Lâm Thuyên?”

Tiểu Hoa ngẩng đầu lên: “Gì thế? Anh nói gì em không nghe.”

Thẩm Hi Tri bật cười, nhóc con này lắm trò thật, càng ngày càng khó đối phó.

Hai thiếu nữ đi dạo phố, Thẩm Hi Tri cao ngạo như thế mà lại trở thành người xách đồ, còn chịu trách nhiệm mua đồ ăn làm Tiểu Hoa tròn mắt, cô nhìn về phía Lâm Thuyên, lòng đầy suy nghĩ. Lâm Thuyên là cao thủ mua đồ, dù chị chọn quần áo nào Tiểu Hoa đều thấy vô cùng đẹp.

Đi chơi từ sáng đến tối, lúc tạm biệt Lâm Thuyên đưa cho Tiểu Hoa hai túi đồ, nói: “Quà cho em, sau này tiếp tục cố gắng nhé Bình An.”

Tiểu Hoa không chịu nhận, nói sao cũng không chịu nhận hết. Một giây sau cô bị Lâm Thuyên ôm chặt. Lâm Thuyên ôm cô, ghé vào tai phải nói: “Cố gắng lên.”

Lần này Tiểu Hoa thật sự không nghe thấy gì, cô dùng ánh mắt hỏi Thẩm Hi Tri.

Thẩm hội trưởng cả quá trình đều ngửa mặt nhìn trời, không biết gì hết.

Cuối cùng không chịu được cái ôm mềm mại của chị, Tiểu Hoa đành xách theo hai túi đồ về trường. Xe bus vắng người, cô và Thẩm Hi Tri ngồi ghế sau cùng, Thẩm Hi Tri nhắc: “Không mở ra xem một chút à?”

Thật ra anh cũng không biết Lâm Thuyên mua gì, dù sao cũng là đồ của con gái, anh không hiểu.

Tiểu Hoa thoải mái mở túi, lấy ra thứ bằng ren màu trắng... vô cùng thiếu vải, cô hoảng quên cả cất đi, Thẩm Hi Tri thoáng nhìn

qua, tay nắm lại đặt lên môi ho khan, coi như nhắc nhở.

Tiểu Hoa đỏ mặt, không có can đảm mở túi thứ hai, cảm giác như bị người ta đè đầu vạ. Thẩm Hi Tri nói: “Đẹp đấy.”

Cô, một nữ sinh lớp 10 vẫn còn mặc áo lá, lại nhận được thứ đồ này???

Thẩm Hi Tri nhìn một hồi, cuối cùng không kìm được bật cười: “Về thử xem sao.”

Xuống xe bus Tiểu Hoa chẳng thèm đợi anh, co cẳng chạy. Thẩm Hi Tri đứng ở trạm xe cong lưng cười, cúi đầu nhắn tin cho Lâm Thuyên: Cảm ơn.

Lâm Thuyên nhắn lại: Anh em cả, khách sáo làm gì.

Tiểu Hoa lúng túng mang túi giấy vào phòng tắm, cố nhớ lại thứ tự mặc áo ngực của các bạn nữ khác rồi mặc món đồ kia vào, trùng lược lập tức biến thành bánh bao hấp. Tiểu Hoa thấy cũng giật mình, che lấy hai cái bánh bao bật cười.

Cái túi thứ hai vô tình bị bạn cùng phòng làm rơi, một chiếc váy rơi ra, Tiểu Hoa nghe thấy bạn cùng phòng nói: “Trời, đẹp quá đi!”

Cô mặc lại đồ rồi đi ra, bạn cùng phòng cầm chiếc váy kia lên, hỏi: “Bình An cậu mua ở đâu đấy?”

Đó là một chiếc váy liền áo màu hồng.

Tiểu Hoa đáp: “Một chị gái tặng.”

Hôm sau Thẩm Hi Tri đứng chờ Tiểu Hoa đi ăn sáng dưới lầu, Tiểu Hoa đi ra mặt không cảm xúc, vẻ mặt giả bộ ‘ng nghiêm túc’ làm Thẩm hội trưởng buồn cười. Đến khi ăn trưa, Tiểu Hoa cắn miếng sườn xào chua ngọt nổi đóa: “Anh có thể ngưng cười được không?”

Thẩm Hi Tri ho một tiếng: “Anh đâu có cười, thật mà.”

Tiểu Hoa há miệng cắn thịt, lại nghe anh nói: “À, mặc có vừa không?”

Hứa Tiểu Hoa ngay cả xương cũng nuốt vào bụng, lại tiện tay cướp 3 miếng sườn của Thẩm Hi Tri cảnh cáo.

Chương 28: Quảng trường pháo hoa

Cứ thế đến cuối kì Tiểu Hoa có tên trên bảng vàng, đứng thứ 10 của lớp, còn một chuyện khác khiến cô vui vẻ, đó là sau cuộc thi viết thư pháp thì tuyển tập thanh niên ưu tú trong tỉnh cũng phát hành, đưa về từng lớp học. Tiểu Hoa ngày càng ham học, nhưng có một điểm không vui, là cô và Thẩm hội trưởng chỉ còn được gặp nhau vào giờ ăn cơm, thời gian còn lại ai nấy đều phải về lớp. Tiểu Hoa mất căn bản, có nhiều chỗ hỏi thầy cô nhưng vẫn không hiểu, đành phải đi hỏi Thẩm hội trưởng.

Chớp mắt lại đến Tết, Tiểu Hoa ở nội trú lâu ngày mới về nhà, mang theo tuyển tập có tên cô và giấy khen chạy 3000m. Hứa Đồng bé nhỏ đã lớn hơn nhiều, không còn làm nũng xưng ‘cục cưng’ nữa, mà nói với chị: “Sau này em là anh.”

‘Anh’ là gì?

Anh là người có thể bảo vệ chị.

Cậu muốn làm anh.

Tối hôm Tiểu Hoa về Hứa Kiến Quốc ở nhà ăn cơm, thấy Hứa Đồng cứ ôm một quyển sách bèn lấy coi, giờ hai trang đầu liền thấy tên Bình An. Ông tưởng mình hoa mắt, lại nhìn kĩ lần nữa.

Hứa Đồng vô cùng hãnh diện khoe với ba: “Chị viết đó, chị giỏi lắm đó!”

Hứa Kiến Quốc quay lại nhìn Tiểu Hoa, không biết tự khi nào, Tiểu Hoa đã thành thiếu nữ duyên dáng yêu kiều, đường nét cũng giống mẹ cô.

Đêm nay Hứa Kiến Quốc uống rượu, trước khi ngủ nói với Trần Ái Lệ: “Bình An nhà mình là đứa có tương lai.”

Trần Ái Lệ xì một tiếng: “Đương nhiên là có tương lai rồi, không thấy đi về cùng Hi Tri đó à!”

Hứa Kiến Quốc ngủ thiếp đi, không nghe thấy những lời này.

Tiệm mì trong khu chung cư vẫn buôn bán tốt, ông Trần vừa thấy Thảm Hi Tri vào ăn liền bỏ thêm mấy miếng thịt vào tô mì. Tiểu Hoa ngồi ngáp một bên, còn chưa tỉnh ngủ.

Thảm Hi Tri gấp hết thịt cho cô rồi mới ăn, nói: “Nghỉ lễ cũng không được lơ là, lo học đi.”

“Em biết rồi.” Tiểu Hoa gỡ đầu. Lúc đi ra cô chẳng thềm chải tóc, đầu tóc tối qua bị Hứa Đồng nghịch xù hết lên, đều là người quen cả, cô cũng chẳng sợ bị Thảm Hi Tri nhìn.

Thiếu niên mặc chiếc áo lông dày, khuôn mặt điển trai ẩn sau cổ áo, khẽ cười.

Ăn xong mua về cho Hứa Đồng một phần, Tiểu Hoa thấy em trai thật sướng, không cần bị gọi dậy sớm đi ăn mì, ngủ thẳng căng dậy là có mì ăn.

Hai người về nhà họ Thảm bắt đầu chiến đấu. Phòng học của Thảm Hi Tri trước đây thấy lớn nhưng giờ lại trở nên chật chội, thế nên chuyển qua phòng khách. Hai người ngồi cạnh nhau, như thế Tiểu Hoa có gì không hiểu thì thiếu niên chỉ cần quay sang liền chỉ được. Bài tập khó, Tiểu Hoa nghĩ ngợi rồi mất tập trung, ánh mắt nhìn quanh căn phòng.

Căn nhà này không thay đổi gì so với lần đầu tiên cô đến đây, mười mấy năm trước có trùng tu (sửa lại) một lần, khi đó trùng tu như vậy cũng nổi nhất trong khu chung cư rồi, nhưng mười mấy năm qua giờ đã lỗi thời, còn mang theo chút gì đó hoang tàn. Thật ra đây là nơi cô thích nhất trong cả khu chung cư rộng lớn này, trước đây dì Lương Nhu hay kéo cô vào nhà, chải đầu rồi cho cô ăn ngon.

Tiểu Hoa lấy bút chọt vào quyển sách cạnh Thẩm Hi Tri, thiếu niên lập tức nghiêng qua, hỏi: “Không hiểu chỗ nào?”

Bàn học nhỏ, hai người phải ngồi sát vào nhau. Anh vô cùng kiên nhẫn giảng bài cho Tiểu Hoa, nói chuyện nhẹ nhàng, thấy Tiểu Hoa không nói gì liền giương mắt nhìn cô. Tiểu Hoa kéo anh: “Thẩm Hi Tri, chúng ta làm tổng vệ sinh đi? Sắp đến tết rồi.”

Thiếu niên sững sờ.

Cô nói: “Năm mới thì phải có không khí tết chứ, lát nữa mình đi mua câu đối đỏ, hoa rồi pháo bông gì đó đi.”

Anh lắc đầu: “Không cần, dù sao cũng chỉ có mình anh.”

Sáng nay Thẩm Trung Nghĩa gọi cho anh nói về ăn tết cùng ông, nhưng cũng giống như mọi năm, Thẩm Hi Tri từ chối. Lương Nhu gọi điện đến nhưng anh cũng vậy. Anh không muốn để mẹ lo lắng, Tết đến anh sẽ tự tìm nhiều chuyện để làm, đến nhà họ Hứa làm văn thẩn dán câu đối xuân, nhưng mấy năm trước anh và Tiểu Hoa chiến tranh lạnh, giao thừa đều một mình đi ra ngoài, đợi mọi người trong chung cư bắn pháo hoa xong mới về.

Tiểu Hoa ôm chặt lấy sách giáo khoa của hai người, nói: “Ra giường của anh cũng phải giặt, đợi lát nữa gọi em trai qua, nó bây giờ cũng có thể lau cửa sổ.”

Thiếu niên cảm thấy mình trở nên đáng thương trong mắt Tiểu Hoa, chợt quát lên: “Sao em nhiều chuyện vậy? Mau trả sách cho anh.”

Anh ngồi còn Tiểu Hoa đứng, Tiểu Hoa rất lâu rồi chưa nhìn đỉnh đầu thiếu niên, giơ tay xoa đầu anh. Anh chợt im lặng.

Cô kéo tay anh, anh đứng dậy, vị trí chợt thay đổi, anh cúi đầu nhìn cô, thấy cô chế giễu: “Anh tay chân vụng về, chắc chẳng giỏi bằng em trai đâu.”

“Hừ!” Thiếu niên hừ một tiếng: “Chờ xem.”

Thế là nhà họ Thẩm triển khai hoạt động tổng vệ sinh, Hứa Đông cục cụng ngủ chán chê rồi ôm Bạo Bạo đi qua, thấy chị gái đứng trên ghế cao lau cửa sổ, anh hai một bên đỡ hông chị, miệng cứ căn nhắc: “Em mà ngã xuống anh không đỡ đâu, này này đừng có lắc lư, nguy hiểm lắm biết không!”

“Chị!” Hứa Đông thả Bạo Bạo xuống, chạy lại.

Tiểu Hoa quay đầu nhìn cậu bé, lúc này trượt chân thật, hét một tiếng ngã xuống. Thiếu niên vội vàng giơ tay đỡ lấy cô, miệng vẫn căn nhắc: “Thấy chưa, không có anh là ngã rồi đó.”

Hứa Đông cười khanh khách, bàn tay nhỏ bé vỗ hoan hô: “Anh hai tốt nhất!”

Bàn tay thiếu niên đỡ eo cô gái, ôm thật chặt. Tay anh nóng lên, ném khăn bản cho cậu bé: “Giặt khăn đi.”

Hứa Đồng bé nhỏ siêng năng hơn anh, lập tức cầm lấy khăn. Thiếu niên buông tay ra, kéo Tiểu Hoa sang một bên: “Để anh lau.”

Không biết tại sao, trên đời này Hứa Tiểu Hoa không muốn nhìn thấy nhất là cảnh Thảm Hi Tri phải làm việc nhà. Cô muốn anh vĩnh viễn đều là dáng vẻ như lần đầu gặp mặt ở quê.

Nhưng khi nhìn Thảm Hi Tri lau cửa sổ sạch sẽ, Tiểu Hoa lại chột thấy, anh như thế này cũng tốt.

Dọn nhà xong ba người chen chúc trong bồn tắm giặt rèm cửa. Năm đó Thảm Trung Nghĩa lắp bồn tắm nhưng lại không sử dụng nhiều, bây giờ phát hiện giặt đồ ở đây vô cùng tiện lợi. Ba người xắn quần lên, bé Hứa Đồng đứng giữa, bàn tay bé nhỏ nắm tay anh chị. Thảm Hi Tri so chiều cao, đặc ý: “Hai đứa đều là nắm lùn.”

Tiểu Hoa kêu lên: “Em cao lắm rồi đó!”

Thật ra cô không muốn cao chút nào, nếu có thể, cô hi vọng mình được giống như chị Lâm Thuyên vậy, nhỏ nhắn xinh xắn.

Bạo Bạo nhảm chán lẩn lẩn trên nền gạch, Hứa Đồng thấy vui, bèn chạy khỏi chỗ anh chị, ngồi một bên chơi với Bạo Bạo. Còn lại Thảm Hi Tri và Tiểu Hoa đứng cạnh nhau, lúc giẫm vô tình ngón chân chạm vào nhau, Tiểu Hoa lùi ra sau trốn, anh cười giẫm lên, còn giả bộ nói: “Xin lỗi nhé, không cẩn thận.”

Tiểu Hoa báo thù, cũng dẫm lên chân anh một cái: “Không phải cố ý đâu nha.”

Xà phòng trơn, cô dẫm xong còn muốn trốn, trượt chân suýt chút nữa ngã xuống. Thảm Hi Tri hoảng hốt kéo cô lại, nhíu mày răn dạy: “Không được nghịch nữa! Nguy hiểm lắm có biết không?”

Tiểu Hoa lại bị anh ôm vào lòng lần nữa, mà lần này hai chân cô dẫm lên lưng bàn chân anh, cả người như được nhắc bổng lên.

Bé Hứa Đồng vung tay: “Em cũng muốn ôm như vậy.”

Tiểu Hoa mặt đỏ như gấc: “Mau thả em xuống!”

Nếu lúc này buông tay, Thảm Hi Tri dám chắc cô nhóc kia sẽ trốn anh 3 ngày cho coi, vậy nên dứt khoát ôm chặt, cười xấu xa với Hứa Đồng: “Chị em là của anh, không trả cho em đâu!”

Hứa Đồng trèo lên lưng anh, bám chặt như gấu Koala: “Vậy em cũng là của anh hai!”

Tiểu Hoa căm tức: “Em phải cứu chị chứ.”

Hứa Đồng lắc đầu: “Anh hai không phải người xấu.”

Cũng may hôm nay ông trời vui vẻ, cho trời nắng đẹp, ba người giặt chăn rèm xong khiêng xuống lầu phơi nắng. Khu chung cư giếng sẵn dây thừng, mọi nhà đã dọn dẹp xong hết rồi, giờ chỉ còn ra giường màu xanh của Thảm Hi Tri phơi ở đó. Vừa lúc Liên Thanh xuống đánh bài, ơ một tiếng: “Bình An giặt chăn mền giúp Hi Tri à?”

Tiểu Hoa gật đầu.

Thẩm Hi Tri không quan tâm, nói với Tiểu Hoa: “Em phải về nhà lấy đồ còn gì? Mau đi đi.”

Tiểu Hoa trốn khỏi ánh mắt Liên Thanh chạy lên lầu, Thẩm Hi Tri nói: “Dì Liên sao còn đứng đây? Mọi người đang chờ dì đánh bài đó.”

Đợi Liên Thanh đi rồi bé Hứa Đồng nói nhỏ: “Em không thích dì Liên, mẹ nói dì ấy là bà tám.”

Thẩm Hi Tri xoa đầu cậu bé.

Nhà họ Hứa không có người lớn, mấy năm nay bữa cơm tất niên đều đơn giản. Ăn cơm xong đón giao thừa, Thẩm Hi Tri hẹn Tiểu Hoa từ sớm, anh nói: “Anh dẫn em đến chỗ này.”

Anh đưa áo lông, mũ, khăn quàng cổ, bao tay của mình cho Tiểu Hoa, kéo cô chạy đến quảng trường trung tâm thành phố. Đêm 30 rất lạnh, may mà bật kín từ đầu đến chân nếu không sẽ bị cảm. Tiểu Hoa không biết đêm giao thừa lại có nhiều người đi chơi như vậy, nhưng tại sao mọi người lại tập trung ở đây?

Thẩm Hi Tri tìm được chỗ tốt kéo cô ngồi xuống: “Sắp bắt đầu rồi.”

Ầm!

Pháo hoa đầu tiên bay lên trời, hóa thành bông hoa màu đỏ, Tiểu Hoa bất ngờ hô lên.

Ầm!

Cái thứ hai màu xanh lá.

Thiếu niên đứng trong đám người che cho Tiểu Hoa một khoảng trống, nhìn cô ngửa đầu xem pháo hoa không chớp mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy bất ngờ. Cô kéo tay áo anh, hỏi: “Sao anh biết ở đây có pháo hoa?”

Anh nói bên tai phải cô: “Giao thừa mấy năm trước anh đều ở chỗ này.”

Cô hét lên:

“Cái gì?”

Anh lắc đầu.

Chương 29: Sợi dây may mắn

Học sinh cấp 3 được nghỉ đông rất ít, ở nhà mấy ngày lại phải đi học. Qua học kì hai Thẩm Hi Tri nói với Tiểu Hoa: “Chúng ta đừng ở nội trú nữa, về nhà rồi buổi tối qua nhà anh học, như thế tốt hơn.”

Nửa năm ở nội trú là quãng thời gian tươi đẹp với Tiểu Hoa, nửa năm tự do tự tại, cô còn bắt đầu để tóc dài nữa. Nhưng Thẩm Hi Tri nói cũng có lí, về nhà chỉ nghe mấy lời dạy dỗ nghiêm thôi, nó chẳng là gì so với đại học cả.

Ở trong mắt Tiểu Hoa, đại học là thiên đường ngập tràn hạnh phúc.

Thế nên Tiểu Hoa trở thành học sinh ngoại trú, đến trường hay tan học cũng đi cùng Thẩm Hi Tri, bàn mặt chược trong tiệm cắt tóc lại bắt đầu lời ra tiếng vào, ở nhà Trần Ái Lệ cũng bóng gió không ít. Tiểu Hoa không để ý, cô chỉ sợ làm ảnh hưởng tới Thẩm Hi Tri mà thôi, thiếu niên vô vai cô: “Đừng để ý.”

So với tương lai sáng lạn, những thứ này có là gì?

Tiểu Hoa thả lỏng tâm tình, nói: “Nếu em được lên đại học, nhất định sẽ báo đáp anh thật tốt.”

Trước đây nội hay nói, là làm người phải có lương tâm.

Thẩm Hi Tri cười, ban đầu chỉ cười mỉm, sau đó không nhịn được ngửa đầu cười ha ha. Tiểu Hoa thấy anh cười chẳng hiểu mô tê gì cả, nhìn anh như nhìn tên ngốc, bị anh kéo nhúm tóc đuôi ngựa.

(Không biết có ai giống mình không, nhưng mình nghĩ chắc Thẩm Hi Tri đang nhớ đến câu ‘lấy thân báo đáp’ – Tiểu Sơn)

Anh cười đủ rồi mới nói: “Nhất định phải thi cùng trường với anh đó, anh đi trước một năm, sau này em chẳng cần quan tâm gì hết, đi theo anh là được rồi.”

Tiểu Hoa cũng nghĩ thế, gật đầu cười.

Cứ vậy đến tháng 6, ngày quốc tế thiếu nhi đối với Hứa Đồng bé nhỏ là một ngày vô cùng quan trọng, trường tổ chức đi chơi, Trần Ái Lệ chuẩn bị cho cậu rất nhiều đồ ăn vặt, còn cả quần áo và đồ chơi mới. Còn với học sinh cấp 3 thì đây là ngày thi cuối kì bình thường như bao ngày khác.

Thẩm Hi Tri cũng vậy.

Anh không phải làm bài, nhưng Tiểu Hoa vẫn học. Tan học về hai người cùng nhau làm bài tập, hơn 10h đêm cô hỏi: “Anh có đói bụng không?”

Thiếu niên đá chân cô dưới bàn: “Trong tủ có mì tôm.”

Tiểu Hoa đứng dậy về nhà, thiếu niên ngồi đó không hiểu gì cả: “Vừa nãy mình nói gì sai à?”

Bạo Bạo nằm một bên vẫy đuôi, nó buồn ngủ quá.

Tiểu Hoa quay lại rất nhanh, tay bung một tô mì nóng hổi, đặt trước mặt Thẩm Hi Tri, nói: “Mau ăn đi.”

“Anh không đói.”

“Hôm nay sinh nhật anh.” Tiểu Hoa nói.

Đôi mắt thiếu niên bị hơi nóng làm mờ, một lát sau bắt bẻ: “Sao không có trứng chân?”

Tiểu Hoa nói: “Trong nhà không có trứng gà .”

Thiếu niên ‘miễn cưỡng’ cúi đầu ăn, đĩa vừa khuấy một cái liền cười, Tiểu Hoa bĩu môi: “Đồ ăn sáng của em trai đó, còn một quả cuối cùng thôi, em để cho anh ăn.”

Thiếu niên ngẩng đầu cười: “Vẫn là Tiểu Hoa thương anh nhất.”

Tiểu Hoa yên lặng ngồi một bên, nói: “Sinh nhật vui vẻ.”

Không có quà, chỉ có một tô mì và câu chúc, nhưng thiếu niên lại thấy vui vô cùng.

Anh ăn mì rồi chợt suy nghĩ, hình như chưa bao giờ thấy sinh nhật Tiểu Hoa, năm đó ngày sinh trên giấy tờ đều làm giả để đi học, anh hỏi: “Sinh nhật em ngày nào? Đến lúc đó anh dẫn em đi ăn Mc Donalds.”

Tiểu Hoa vẫn ngồi im, nói: “Không biết nữa.”

Thẩm Hi Tri dừng lại, nghi hoặc nhìn cô.

Tiểu Hoa nói: “Không biết thật mà, em có đón sinh nhật bao giờ đâu.”

“Em...” Anh không còn cảm nhận mùi vị gì nữa

Tiểu Hoa giục anh: “Mau ăn đi, sắp nguội rồi.”

Sau đó mở sách giáo khoa ra: “À, nhớ năm anh đến nhà nội ấy, tết nội lộc cho em 2 quả trứng bảo là sinh nhật em, hôm đó còn dán câu đối nữa.”

Thắm Hi Tri nuốt mì, nói: “Cám ơn nhé, mì ngon lắm.”

Tiểu Hoa cười .

Thắm Hi Tri vỗ vai cô: “Em chờ chút.”

Anh vào phòng lấy một cái túi màu đỏ cho cô xem, nói: “Mẹ anh gửi đến.”

Bên trong là sợi dây màu đỏ khâu những hạt châu may mắn bằng vàng.

Thắm Hi Tri tháo sợi dây, lấy một sợi dây đỏ khác ra rồi chia hạt châu may mắn làm hai phần khâu vào, cúi đầu nắm lấy chân Tiểu Hoa.

Trời nóng nên Tiểu Hoa không mặc quần dài, chân cũng không đi tất. Thắm Hi Tri nắm lấy mắt cá chân cô, da thịt cận kề, nóng làm người ta run rẩy. Cô muốn tránh đi, nhưng lại không khỏe bằng anh. Anh buộc sợi dây vào cổ chân cô, nói: “Bảo vệ Bình An .”

“Anh không đeo à?”

“Có chứ.” Anh cũng buộc sợi dây kia vào chân mình.

Hai chân đặt cạnh nhau, chân anh lớn hơn chân cô, mắt cá chân nổi rõ, nhưng lại đeo sợi dây đỏ có những hạt châu may mắn giống như cô.

Tiểu Hoa không muốn nhận món quà đắt tiền này, muốn cởi ra trả cho anh, nhưng anh lại nói: “Em đeo thì anh mới đeo.”

Tiểu Hoa muốn anh đeo quà của dì Lương Nhu, nên đành ngoan ngoãn ngồi im.

Hôm sau đi học Tiểu Hoa mang tất dài, che đi sợi dây đỏ. Đi ra thấy Thẩm Hi Tri đang đợi mình, cô gái đầu giải thích: “Em sợ bị cướp.”

Chỉ mấy hạt châu bằng vàng thôi mà, thiếu niên thấy bình thường nhưng Tiểu Hoa lại coi nó như bảo bối, dù sao nó cũng là đồ đắt tiền nhất trên người cô.

Thẩm Hi Tri chột ngồi xuống nắm cổ chân đeo dây của cô, khẽ ừ một tiếng.

Không biết có phải do tâm lý hay không, mà sau khi đeo sợi dây may mắn này Tiểu Hoa thấy mình làm gì cũng thuận lợi, mỗi khi tắm rửa đều cúi đầu nhìn cổ chân, sợ làm mất nó. Nhưng dù cẩn thận thế nào cũng không giấu nổi mắt Trần Ái Lệ, có một đêm Hứa Đồng gặp ác mộng khóc âm lên, Trần Ái Lệ vào ôm cậu bé nhìn thấy chân Tiểu Hoa.

Hôm sau Tiểu Hoa bị bà ta gặng hỏi, Tiểu Hoa không nói, cúi đầu im lặng. Cô đã lớn, Trần Ái Lệ không ra tay đánh cô nữa, thấy cô không trả lời cũng không hỏi tiếp, nói: “Mày cởi ra, cho em trai mày đeo.”

Trần Ái Lệ làm sao không đoán được chứ? Tiểu Hoa cũng biết rõ, trước khi Trần Ái Lệ nói ra mấy lời khó nghe, cô tháo sợi dây ra. Dù sao cũng cho em trai, cô bằng lòng.

Sau đó Tiểu Hoa đi học, Hứa Đồng bé nhỏ tỉnh dậy bị mẹ buộc dây vào chân, dặn: “Không được tháo ra, nếu không con cộp lớn đến mất con đây.”

Bé con đêm qua mới mơ thấy ác mộng sợ hãi, cúi đầu sờ hạt châu vàng, mặc quần áo chuẩn bị đi học.

Nghỉ hè đến, thưởng cho Tiểu Hoa học hành tiến bộ, Thẩm Hi Tri quyết định dẫn cô đi bơi. Tiểu Hoa nghe vậy nói với anh: “Lâu quá, chắc em quên hết rồi.”

Có người nói bơi lội là một kỹ năng đã học thì sẽ không bao giờ quên. Anh đi trước, thuận tay ngắt một cọng cỏ cài lên tóc Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa suy nghĩ: “Đi bơi ở đâu thế?”

“Bể bơi chứ đâu.” Thiếu niên cười, anh nhất định phải cho cô xem dáng người chuẩn men của mình trong nước.

“Phải mặc áo tắm à” Tiểu Hoa hỏi.

Thẩm Hi Tri ghen hòng.

Mặc, đương nhiên phải mặc rồi.

Sao anh lại quên chuyện này chứ?

Tay anh toát mồ hôi: “Em không có áo tắm nhỉ?”

Tiểu Hoa ừ một tiếng.

“Vậy anh mua cho em, coi như phần thưởng nhé?”

Tiểu Hoa lấy ra tiền thưởng thi chạy 3000m lần trước, hỏi Thẩm Hi Tri: “Một trăm đồng có đủ không?”

“Chắc chắn đủ!”

Hai người không dẫn theo Hứa Đồng, vì Hứa Đồng cục cưng không biết bơi, Thẩm Hi Tri không muốn cậu theo đuôi làm phiền. Bể bơi ở cung thiếu nhi tự do ra vào, Tiểu Hoa đi vào kéo tay Thẩm Hi Tri, than: “Rộng quá đi!”

Không chỉ rộng, mà còn có rất nhiều người.

Thẩm Hi Tri đã học ở đây 2 năm, quen thuộc huấn luyện viên, chạy đến nói vài câu rồi cầm lấy một xâu chìa khóa. Tiểu Hoa mơ màng đi theo anh đến khu huấn luyện riêng, bên trong chỉ có mấy người, đều là vận động viên thi đấu cấp tỉnh.

Tiểu Hoa nghe anh nói: “Trước đây huấn luyện viên cứ bắt anh vào đội, nói anh là mầm non đầy triển vọng. Nhưng anh không muốn làm tuyển thủ bơi lội, cứ từ chối mãi, sau này thầy tức giận ném anh vào nước, bảo nếu không thắng được người giỏi nhất trong đội thì anh phải tham gia.”

Tiểu Hoa cười , Thẩm Hi Tri không vào đội, chứng tỏ anh thắng.

Thiếu niên kiêu ngạo nhìn cô: “Anh giỏi chứ?”

Tiểu Hoa gật đầu, nhảy vào nước. Áo tắm màu đen của cô trong nước xòe ra, giống như bông hoa xinh đẹp. Thảm Hi Tri cũng nhảy vào nước, anh lặn xuống đáy bể, thấy cổ chân Tiểu Hoa trống trơn.

Anh trồi lên khỏi mặt nước, hỏi: “Sợi dây đâu rồi?”

Tiểu Hoa nắm tay anh: “Cho em trai đeo, không phải sợi dây này bảo vệ Bình An à? Gần đây nó hay gặp ác mộng.”

“Ừ.” Thiếu niên gật đầu, cũng không hỏi nữa. Sau đó nắm tay Tiểu Hoa, cười nhún cô vào nước. Mũi Tiểu Hoa bị nước vào, khó chịu nhéo vào đùi Thảm Hi Tri. Thiếu niên chỉ mặc một chiếc quần bơi màu đen, anh thường xuyên vận động nên da thịt rắn chắc, Tiểu Hoa không nhéo nổi.

Cuối cùng đành học theo Hứa Đồng trèo lên lưng Thảm Hi Tri, bám chắc như con khỉ, có lực thế nào cũng không chịu xuống.

Thảm Hi Tri cười ha ha: “Em cầm tinh con khỉ à?”

Tiểu Hoa nhìn gáy của anh chợt thấy ngứa răng, cắn một miếng, nói: “Anh còn dám nữa không hả?”

Thiếu niên chợt bất động, đứng yên trong nước, máu toàn thân như chảy về nơi đang bị Tiểu Hoa cắn. Tiểu Hoa để lại dấu răng xong vô cùng thỏa mãn nhảy xuống, vỗ anh: “Chúng ta bơi thi, ai thua phải mời nước.”

“...Được.”

Trận đấu này Tiểu Hoa thắng, vì Thảm thiếu gia trạng thái bất ổn.

Đi học về Hứa Đồng cực cực bị anh hai gọi xuống lầu đá bóng. Tiểu Hoa ở nhà giặt đồ, Hứa Đồng nhìn anh hai dẫn bóng linh hoạt, trong lòng hâm mộ cực kì, quyết tâm phải học theo mới được, sau này cũng siêu giống như anh!

Nhưng Thảm Hi Tri lại chỉ vào góc tường: “Qua đó đứng, cởi tất ra.”

Hứa Đồng ngây ngốc: “Sao thế ạ?”

Thảm Hi Tri cúi đầu nhìn cậu bé: “Sau này lớn em sẽ biết.”

Hứa Đồng đành đi đến góc tường đứng, cởi tất ra. Thảm Hi Tri chỉ sợi dây đỏ, nói: “Trả cho chị em.”

Hứa Đồng nói: “Không phải của chị, mẹ cho em đây.”

Thảm Hi Tri dẫm bóng dưới chân, hai tay chống hông trông rất dữ tợn: “Mẹ em cướp của chị em nên em phải trả lại cho chị, nói với mẹ là mất rồi, có muốn anh lặp lại lần nữa không?”

Hứa Đồng nước mắt lưng tròng âm ứ: “Anh hai, em không có cướp của chị.”

“Ừ, anh biết, nếu không em tưởng mình còn có thể đứng đây nói chuyện à?”

Hứa Đồng bé nhỏ ôm mặt chạy đi, về nhà tháo sợi dây đỏ giấu dưới gối chị, sau đó lại sụt sịt chạy đi tìm mẹ, nói: “Mất rồi, con không cố tình làm mất.”

Trần Ái Lệ tiếc của, đó là vàng thật đấy, nhưng lại không nỡ mắng con trai bảo bối, đành im lặng.

Buổi tối Tiểu Hoa đi ngủ thuận tay sờ dưới gối thấy sợi dây đỏ, cô nhìn chân Hứa Đồng, giờ mới biết tại sao em trai cứ liên tục nói xin lỗi cô.

Cô cất kỹ sợi dây đỏ, lại nằm xuống hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của em trai.

Hôm sau cô đưa cho thiếu niên nhà đối diện một túi chocolate anh thích ăn nhất, Thâm thiếu gia ăn mấy cái, miệng còn hừ hừ.

Chương 30: Người anh thương

Năm Tiểu Hoa học lớp 11 Thảm Hi Tri lên 12, cô cảm giác trên vai người này gánh nhiều trách nhiệm nặng nề, anh lúc nào cũng cau mày làm bài, không còn cười nói bài này đơn giản nhắm mắt cũng làm được. Cô chưa bao giờ thấy anh học hành vất vả như vậy, lo lắng hỏi anh: “Lớp 12 khó vậy à? Em, em...”

Cô sợ hãi.

Bàn tay đã lâu không chơi bóng rổ xoa đầu Tiểu Hoa: “Làm gì có, anh chỉ muốn làm tấm gương tốt cho em thôi, nên phải cố gắng nhiều hơn.”

Nhưng Tiểu Hoa vẫn lo lắng: “Nếu lỡ em không thi đậu thì anh cố gắng vô ích à?”

Thảm Hi Tri dừng bút nhìn cô, nghiêng răng: “Hứa Bình An em nói lại lần nữa xem?”

Tiểu Hoa cười ha ha, không quấy rầy anh học nữa.

Năm nay Tiểu Hoa phải chọn ban học, vì muốn học chung đại học với Thảm Hi Tri, cô không do dự điền vào ban tự nhiên. Quyết định này làm cô một lần nữa bị gọi lên văn phòng.

“Tại sao em lại chọn ban tự nhiên?” Qua chuyện ‘yêu sớm’ năm lớp 10, cô chủ nhiệm thay đổi phương pháp giáo dục với nữ sinh đặc biệt này, muốn nghe lí do trước tiên.

Tiểu Hoa thẳng thắn vô cùng: “Muốn học chung đại học với Thảm Hi Tri”

“Có mục tiêu là tốt.” Cô chủ nhiệm nhấp một ngụm trà: “Nhưng cô nghe nói Thẩm Hi Tri muốn thi trường đại học tốt nhất?”

Tiểu Hoa gật đầu: “Anh ấy nhất định sẽ thi đậu.”

Chủ nhiệm hỏi: “Vậy còn em thì sao?”

Tiểu Hoa: “Thẩm Hi Tri nói em cũng có thể thi đậu.”

Chủ nhiệm cười, bọn nhỏ đúng là quyết tâm.

“Nhưng bạn tự nhiên không phải là thế mạnh của em, cô thấy em nên nghĩ về bạn xã hội xem sao, em viết văn rất tốt, cô thấy bạn xã hội thích hợp với em hơn. Cho dù em muốn học chung trường đại học với Thẩm Hi Tri thì chọn khoa văn cũng được mà.”

Tiểu Hoa lắc đầu: “Phải học chung ngành.”

Chủ nhiệm bất ngờ, nhìn thấy quyết tâm trong mắt Tiểu Hoa, cô nói: “Thưa cô, phải học chung ngành. Bọn em nói rồi, sau này sẽ làm việc cùng nhau.”

Cũng chính là, mãi mãi không rời xa nhau.

Những lời này do Tiểu Hoa nói, lúc học bài mệt mỏi cô nói với anh: “Thẩm Hi Tri, chúng ta mãi mãi giống như bây giờ có được không? Nội và mẹ đều bỏ em rồi, anh đừng đi.”

Chủ nhiệm xúc động: Bạn học Thẩm Hi Tri đúng là học sinh giỏi, biết giúp bạn cùng tiến bộ, sau này nhất định có triển vọng.

Tiểu Hoa nói với cô chủ nhiệm: “Anh ấy là người thân của em, bọn em sau này không rời xa nhau.”

Chủ nhiệm thỏa hiệp phát tay: “Được rồi được rồi, vậy em phải cố gắng lên, nếu không không theo kịp cậu ấy đâu.”

Tiểu Hoa chợt lo lắng, sợ mình không theo kịp anh. Cô không muốn nhìn anh đi xa.

Cố gắng không phải chỉ nói miệng là được, các môn tự nhiên rất khó với Tiểu Hoa, nhưng cô quyết tâm tới cùng.

Cô là một người bướng bỉnh, dù con đường phía trước có tăm tối thế nào cô cũng đi, nếu đã có mục tiêu thì phải thực hiện cho bằng được. Mỗi lúc mệt mỏi nhớ lại lời nói về tương lai của Thẩm Hi Tri, cô lại bật cười.

Hai người liều mạng cố gắng làm Hứa Đồng cục cưng bị cho ra rìa, gần đây Hứa Đồng thân với Bạo Bạo nhất, vì Bạo Bạo không cần làm bài tập cũng không cần đi học, lúc nào cũng chơi đùa với cậu được. Cậu biết anh hai và chị đang làm một chuyện rất quan trọng, nên tự giác ngoan ngoãn không làm phiền bọn họ, mỗi ngày mong chờ đến tối chị hát cho mình nghe.

Cứ thế xuân hạ thu đông qua đi, tháng 8 Thẩm Hi Tri nhận được giấy báo của trường đại học anh hằng mơ ước. Tiểu Hoa đứng trên nhà nhìn Thẩm Hi Tri nhận phong thư từ tay người đưa thư, chợt thấy anh không còn giống mình nữa, đã thành người lớn.

Đây cũng là thứ ở đại học hấp dẫn Tiểu Hoa, Thẩm Hi Tri từng nói, vào đại học cô có thể đi làm thêm, có thể làm người lớn.

Thẩm Hi Tri nhìn phong thư thả phào nhẹ nhõm, mặc dù nắm chắc 9 phần, nhưng giấy báo ngày nào chưa tới tay thì ngày đó anh vẫn chưa yên tâm. Dường như cảm giác được điều gì đó, anh ngẩng đầu nhìn lên, thấy Tiểu Hoa đứng trên lầu nhìn anh cười. Anh chạy lên, ném phong thư đựng giấy báo cho Tiểu Hoa, cố làm ra vẻ thoải mái: Chẳng có gì phải lo cả, thật chán.

Tiểu Hoa cẩn thận cầm phong thư, hỏi: “Mở ra được không?”

Đương nhiên phải mở ra rồi. Thẩm Hi Tri lấy cho Tiểu Hoa con dao rọc giấy, để Tiểu Hoa cắt. Hứa Đồng ôm Bạo Bạo chạy qua xem, chẳng hiểu sao anh hai với chị bóc một lá thư thôi mà giống trống kua chiêng vậy. Bàn tay Tiểu Hoa cầm con giun cũng không sợ mà bây giờ lại run run, Thẩm Hi Tri đành nắm tay cô cắt phong thư. Bên trong có tờ áp-phích của trường, kí túc xá, khu giảng đường, nhà thi đấu, vườn hoa, căn tin... đều in trong tờ áp-phích đó.

Đây là nơi anh sẽ học trong 4 năm tới. Tiểu Hoa thầm động viên mình: “Cố lên, đó cũng là nơi mình sẽ học đó!”

Hứa Đồng chỉ ngón tay ngón ngùn lên hàng chữ: “Miền Bắc là ở đâu vậy?”

Họ ở miền Nam, từ Nam đến Bắc cách nhau rất xa. Mặc dù nói mãi mãi không rời xa nhau, nhưng năm tới Tiểu Hoa ở đây học lớp 12, còn Thẩm Hi Tri lại xách hành lí ra Bắc.

Từ Nam ra Bắc phải ngồi tàu mất 5 tiếng, Tiểu Hoa không muốn tính xem khoảng cách bao nhiêu cây số, dù sao cô gọi điện cho anh chưa đầy 1 giây đã có thể nghe giọng anh rồi.

Trước khi nhập học Thẩm Hi Tri đưa Tiểu Hoa đi dự tiệc liên hoan của Lâm Thuyên, Lâm Thuyên còn bảo nhất định Tiểu Hoa phải có mặt. Tiểu Hoa thấy mình thật may mắn vì dáng người vẫn như năm lớp 10 nên mới mặc vừa chiếc váy lần trước chị tặng. Đây cũng là lần đầu tiên Thẩm Hi Tri bất ngờ khi thấy Tiểu Hoa.

Ban đầu Hứa Đông bé nhỏ ầm ỉ chạy đến, Bạo Bạo cũng chạy theo, Thẩm Hi Tri đứng dựa vào tường nhìn đồng hồ, thấy lẽ mề như vậy không phải phong cách của Hứa Tiểu Hoa. Sau đó anh nghe Hứa Đông vui vẻ hô lên: “Chị đẹp quá!”

Cùng lúc đó Thẩm Hi Tri rời mắt khỏi đồng hồ, nhìn thấy Tiểu Hoa đi về phía anh.

Chiếc váy màu hồng nhạt, mái tóc đen như nhung rũ xuống bờ vai mảnh khảnh, đôi giày thể thao trắng giản dị, khuôn mặt xinh xắn, ánh mắt sáng ngời nhìn Thẩm Hi Tri, hỏi: “Như vậy có được không?”

Thật ra Tiểu Hoa thấy mặc đồng phục thoải mái hơn.

Thẩm Hi Tri ừ một tiếng: “Cũng được, đi thôi.”

Hứa Đông và Bạo Bạo đứng sau hét lên: “Chị của em xinh nhất! Em yêu chị!”

Tiểu Hoa bật cười, vẫy tay với Hứa Đông: “Khi nào về chị mua đồ ăn cho.”

Thẩm Hi Tri đi bên cạnh liên tục lén nhìn cô, nhìn thế nào... cũng không đủ.

Lâm Thuyên mời không ít thầy cô bạn bè, mọi người thấy Thẩm Hi Tri dẫn theo cô em khóa dưới đều giật mình. Dù hai năm qua thường xuyên thấy cô đi cùng Thẩm Hi Tri, nhưng hôm nay cô xinh đẹp vô cùng, mấy cậu nam sinh đã tốt nghiệp cấp 3 có thể yêu đương lén huých Thẩm Hi Tri: “Tiêu chuẩn của em gái cậu thế nào? Xem tớ có được không?”

Thẩm Hi Tri nhìn lại: “Cậu? Đầu tiên phải học giỏi hơn tôi, đánh bóng rổ hơn tôi, Taekwondo thắng tôi, còn nữa, phải được giải Olympic toán học vật lý, chữ phải đẹp hơn tôi, cao hơn tôi, đẹp trai hơn tôi, sau này kiếm được nhiều tiền hơn tôi. Mấy thứ này cậu không đạt tiêu chuẩn nên sau này đừng hỏi nữa, tự rước lấy nhục.”

Mấy bạn nam kia cười gượng làm Lâm Thuyên chú ý, Lâm Thuyên ghé vào tai Tiểu Hoa nói: “Hôm nay em xinh quá, cảm ơn em đã đến.”

Tiểu Hoa không nghe được, ngẩng đầu nhìn Thẩm Hi Tri, Thẩm Hi Tri kéo cô lại bên mình, nói: “Cậu lo tiếp khách của mình đi, cứ mặc kệ bọn tôi.”

Lâm Thuyên gật đầu, cười với Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa kéo tay Thẩm Hi Tri, anh cúi người hỏi: “Sao thế?”

Tiểu Hoa che lấy tai phải, má ửng hồng: “Anh không nói cho chị ấy biết chuyện của em à?”

“Ừ, có gì đáng nói đâu.”

Tiểu Hoa cười: “Cảm ơn.”

Cô tưởng Thẩm Hi Tri thân thiết với Lâm Thuyên như thế nên sẽ nói chuyện của cô, thực ra biết cũng không sao, chị ấy rất tốt, nhưng cô vẫn muốn bảo vệ bản thân, bảo vệ cơ thể không trọn vẹn của mình.

Thẩm Hi Tri vuốt mái tóc dài của Tiểu Hoa, lơ đãng nói: “Không nói cho người khác biết.”

Anh không bao giờ nói bí mật của bọn họ cho người khác biết.

Bữa tiệc hôm ấy rất vui vẻ, Tiểu Hoa giờ mới biết chị Lâm Thuyên cùng đậu một trường đại học với Thẩm Hi Tri. Tiệc tan chị ôm cô một cái thật chặt, nói: “Bọn chị ở đó chờ em, cố lên nhé.”

Tiểu Hoa chợt ngón ngang cảm xúc, trên đường về nhà cứ suy nghĩ miên man. Vì ăn no nên Thẩm Hi Tri đề nghị đi bộ về, tiện thể mua đồ ăn khuya cho Hứa Đông trên đường luôn. Rất nhiều năm sau cô vẫn nhớ đoạn đường này, cô mím môi, kéo tay Thẩm Hi Tri hỏi: “Chị Lâm Thuyên thích anh nên mới thi vào trường đó đúng không?”

Thẩm Hi Tri nhún vai, miễn cưỡng nhưng vẫn trả lời thật: “Hình như vậy.”

Tình yêu đối với Tiểu Hoa còn quá xa lạ, nhưng cô vẫn có thể hiểu được cảm giác đó, em rất thích anh, nên em đi theo anh.

Cô hỏi: “Anh thích chị ấy không?”

Thẩm Hi Tri lắc đầu, bảo ông chủ gói một phần chè đậu xanh lạnh mang về, thêm hai phần khoai chiên.

Tiểu Hoa kéo tay người nào đó không tập trung: “Nếu anh biết chị ấy thích anh, sao hai người còn...”

Còn gì? Sao còn tự nhiên như thế? Sao còn làm anh em tốt? Như vậy không phải rất khó xử à?

Thẩm Hi Tri nhìn Tiểu Hoa: “Biết sao được, anh không thích cậu ta.”

“Nhưng chị ấy vì anh mà...”

Tiểu Hoa không nói hết câu, vì Thẩm Hi Tri giờ tay xoa má cô, hiếm khi kiên nhẫn giải thích: “Tình yêu là ích kỷ, anh cũng làm nhiều việc vì người anh thương, đều do anh tự nguyện. Anh không thấy áy náy vì anh chẳng hề hứa hẹn gì với cậu ta cả, hơn nữa anh thấy cậu ta chọn trường này cũng tốt đó chứ, cậu ta thông minh giỏi dang, tương lai sẽ rất thành công.”

“Chè đậu xanh xong rồi, 5 đồng.” Chủ quán đưa tới.

Tiểu Hoa cầm túi, Thẩm Hi Tri trả tiền xong xách túi trên tay cô, cười nói: “Đi thôi cô ngốc.”

Đêm ấy khi đứng trước cửa nhà, bóng đèn ban công đã hồng từ lâu, Tiểu Hoa hỏi: “Vậy anh thích ai?”

Ánh mắt Thẩm Hi Tri dừng lại thật lâu trên người cô gái chỉ cao đến vai mình, nói: “Có thích một người.”

Tiểu Hoa vô thức nắm chặt tay, hỏi tiếp: “Vậy anh sẽ tỏ tình với cô ấy sao?”

Cô chưa bao giờ nghĩ đến điều này, đúng thế, Thẩm Hi Tri là một người con trai, sau này sẽ phải kết hôn, sẽ có gia đình riêng, mà bọn họ cũng không thể vĩnh viễn ở cạnh nhau.

Nhìn đi, anh ấy đã có người trong lòng rồi! Vậy... cô phải làm sao bây giờ?

Thẩm Hi Tri nói: “Tạm thời chưa.”

“Tại sao?” Tiểu Hoa không hiểu.

Thẩm Hi Tri nói: “Vì cô ấy vẫn chưa trưởng thành, cô ấy còn có chuyện quan trọng hơn cần phải làm, mà anh có thể đợi cô ấy.”

Tiểu Hoa như đứng trên đồng lửa chợt bình tĩnh lại, trống ngực đập vang, cô không chắc mình nghĩ đúng, cố chấp hỏi: “Là em phải không?”

Thẩm Hi Tri mừng thầm trong lòng, nhưng ngoài miệng lại nói: “Cái chuyện ngốc nghếch thế này thật lãng phí thời gian, em cứ lo thi tốt nghiệp đi đã!”

Tiểu Hoa bật cười, vì anh không phủ nhận.

Mọi chuyện đều có thể giải quyết, anh có người anh thương – là cô, nên bọn họ sẽ mãi mãi bên nhau.

Chương 31: Cãi nhau

Thẩm Hi Tri lên đại học Tiểu Hoa thấy thật trống vắng, mỗi ngày cô đều đi học một mình, làm bài tập một mình, gặp bài không hiểu chỉ có thể đi hỏi thầy cô, trường tổ chức đại hội thể thao cô vẫn chạy 3000m, nhưng không còn cậu thiếu niên mặc đồ thể thao số 10 dẫn chạy cho cô.

Bé Hứa Đồng cũng không quên, lúc muốn ăn kẹo bánh hay đồ chơi bị hỏng sẽ chạy sang nhà đối diện tìm anh hai, sau đó ủ rũ đi về nói với chị: “Em nhớ anh hai.”

Tiểu Hoa cũng nhớ.

Cuộc điện thoại đầu tiên Thẩm Hi Tri gọi về cô không nghe được, vì lúc đó cô xuống lầu đi dạo. Bé Hứa Đồng ôm điện nói huyền thuyên đủ chuyện, Bao Bao ngồi dưới đất vẫy đuôi nhặng xị. Tiểu Hoa đi lên nghe em trai ríu rít: “Anh hai nói anh ở trên lầu 6 kí túc, ngày khai giảng đầu tiên bị cúp nước, anh hai lười biếng không thèm tắm luôn, anh hai bảo không tắm hôi lắm, nói em phải sạch sẽ. Chị, anh hai nói nghỉ hè mua quà về cho em.”

Tiểu Hoa ừ một tiếng, mấy ngày liền cứ canh chừng điện thoại, nhưng nó lại không reo lần nào.

Thật ra cô có thể gọi cho anh, nhưng cô sợ mình không kìm lòng được mà nói cho anh biết: Thẩm Hi Tri, em rất nhớ anh.

Những lời này một khi nói ra khỏi miệng, cô sợ mình không chịu được một năm đằng đẳng sắp tới. Nên cô giấu trong lòng, chỉ riêng mình biết.

Thẩm Hi Tri mới vào đại học cũng không thoải mái như anh nói. Anh cũng không quen với những tháng ngày không có Tiểu Hoa, thậm chí đôi khi anh còn nghĩ, mình quyết định như thế là đúng hay sai? Nếu thi vào một trường ở miền Nam có phải tốt hơn không?

Nhưng chút dao động nhỏ này biến mất khi anh đã quen với cuộc sống nhiều màu sắc chốn đại học. Anh gọi điện cho Tiểu Hoa, lần này Tiểu Hoa nhận được, anh nói: “Hứa Tiểu Hoa, nếu em thi tốt anh sẽ đưa em đến đây chơi.”

Đến trường đại học của anh? Hai mắt Tiểu Hoa sáng lên.

“Phải thi bao nhiêu mới được?” Cô hỏi.

Thẩm Hi Tri nói: “Năm trong top 5.”

Mất căn bản, lại không có anh chỉ dạy nên Tiểu Hoa phải học nhiều hơn trước đây, chỉ mấy tháng ngắn ngủi đã tụt mất 10 cân, giống như chỉ còn da bọc xương. Hứa Kiến Quốc thấy vậy bảo Trần Ái Lệ nấu đồ bồi bổ cho Tiểu Hoa. Trần Ái Lệ không vui, bà ta ngay từ đầu đã không muốn cho Tiểu Hoa đi học, bây giờ còn muốn lên đại học? Lấy tiền đâu ra?

Vậy nên chọn một hôm Hứa Kiến Quốc không ở nhà, Trần Ái Lệ hầm một con gà, đùi gà thịt gà đều để phần cho Hứa Đồng, trong nồi chỉ còn nước dư, cánh và cổ. Trần Ái Lệ chỉ cánh gà nói: “Đó, mày ăn đi.”

Tiểu Hoa không thích ăn cánh gà, nhưng có ăn cô cũng không chê, lúc ăn nghe Trần Ái Lệ cạnh khóe: “Con gái chẳng được tích sự gì, đủ lông đủ cánh là bay đi thôi.”

Tiểu Hoa ngắc đầu: “Dì đang nói tôi hả?”

Trần Ái Lệ hừ một tiếng: “Biết thế là tốt, trước đây còn hiểu chuyện, nói đi làm kiếm tiền, giờ cho mày học cấp 3 xong lại muốn bay tiếp, mày biết lên đại học tốn bao nhiêu tiền không? Mày học cấp 3 đã đốt bao nhiêu tiền của bọn tao, mày tưởng tao nhiều tiền lắm hả? Chẳng cần nói mấy thứ khác, học phí 3 năm cấp 3 của mày đủ cho con tao lên đại học đấy mày biết không?”

Tiểu Hoa bỏ đũa xuống: “Lên cấp 3 không phải ý của tôi, lúc trước ba tự ý đi nhập học cho tôi, dì không hài lòng thì đi mà nói với ba.”

Nhắc tới chuyện này Trần Ái Lệ liền khó chịu: “Đó là chuyện ba mày quyết định được hả? Người ta đưa tiền đến tận tay nói cho mày đi học, ba mày phản đối được à? Nếu ba mày làm chủ được thì tiền đó đã thuộc về con tao rồi, làm gì đến lượt mày!”

Tiểu Hoa nghe ra ẩn ý, nói: “Như thế 3 năm cấp 3 của tôi không tốn nửa xu tiền nhà, bà tiếc cái gì chứ? Giờ tôi sắp tốt nghiệp, bà tiếc tiền nên không muốn cho tôi lên đại học phải không?”

Trần Ái Lệ đập bàn: “Đúng đấy!”

Bé Hứa Đồng đang vui vẻ gặm đùi gà, đầu dần dần cúi xuống, cuối cùng bênh chị, nói với mẹ: “Không được bắt nạt chị.”

Trần Ái Lệ tức giận mang cả con cả bát vào phòng nhốt lại. Hứa Đồng gõ cửa âm âm: “Thả con ra, hai người đừng cãi nhau nữa!”

Bên ngoài, Tiểu Hoa đứng dậy nói với Trần Ái Lệ: “Tôi lên đại học sẽ không lấy của nhà nữa xu, Thẩm Hi Tri nói rồi, bây giờ sinh viên có thể vay tiền ngân hàng, sau này đi làm trả lại, trường còn có học bổng, còn đi làm thêm, những năm nay thiếu tiền mấy người về sau tôi sẽ trả, tôi sẽ không làm ảnh hưởng đến em trai, tôi có lương tâm!”

Trần Ái Lệ không biết chuyện vay tiền, nhưng gần đây công ty kinh doanh không tốt, bà ta nghe người khác nói giám đốc vay tiền ngân hàng. Nhưng vay tiền phải lấy công ty đặt cọc, nếu sau này không trả tiền được công ty sẽ bị bán đấu giá.

Thế nên bà ta tưởng vay ngân hàng mà Tiểu Hoa nói là lấy nhà của bọn họ đặt cọc.

“Mày...con mắt nết!” Trần Ái Lệ chột xông đến túm tóc Tiểu Hoa. Tóc Tiểu Hoa rối tung, cô ngây người, vì từ khi cô lên cấp 3 ít khi bị đánh, không hiểu sao Trần Ái Lệ lại kích động như vậy.

Trần Ái Lệ thở phì phì, nắm tóc Tiểu Hoa gào lên: “Mày lấy cái gì đặt cọc hả! Sao mày dám lấy nhà tao đặt cọc! Nếu mày không có tiền trả thì bọn tao phải ra đường ở à? Mày có lương tâm? Có lương tâm mà 10 năm nay mày gọi tao là dì cho mọi người nói tao chèn ép mày? Hứa Bình An, mày phải biết là nếu năm đó tao không đồng ý thì Hứa Kiến Quốc dám đón mày về chắc? Mày phải vào cô nhi viện từ lâu có biết không hả!”

Tiểu Hoa bình thường chỉ ăn cơm thừa canh cặn, nửa bát canh gà vừa nãy vào bụng bị lắc như vậy làm cô muốn ói, cô giữ tóc mình hét lên: “Bà thả tay ra, không tôi ói lên người bà cho coi!”

Trần Ái Lệ sợ Tiểu Hoa ới đành thả lỏng tay, nhưng miệng vẫn còn đay nghiến. Tiểu Hoa hét lên: “Àm ỉ cái gì chứ! Bà chẳng hiểu cái gì hết! Tôi nói cho bà biết chuyện tôi vay tiền không liên quan gì đến mấy người hết! Bà đừng có nói linh tinh!”

“Mày nói láo!”

“Bà ngu lắm!” Tiểu Hoa không nhịn được nữa, dù nghe em trai khóc trong phòng cô cũng không nhịn được, hét lên: “Tôi phải lên đại học! Bà đừng có cản tôi nếu không tôi kéo bà chết cùng!”

Có lẽ đây là lời tàn nhẫn nhất mà Hứa Tiểu Hoa nói trong đời này.

Vẻ ngoan cường trong mắt cô làm Trần Ái Lệ lui về phía sau một bước, cô chạy ra ngoài.

Tiểu Hoa khó chịu vô cùng, nhưng nửa giọt nước mắt cũng không rơi. Cảm giác đau đớn này thật khó chịu, thật không cam lòng. Cô có thể nghe Hứa Đồng trên lầu khóc: “Mẹ xấu xa, mẹ xấu xa, con muốn chị, hu hu chị ơi!”

Cô cũng nghe thấy mấy nhà xung quanh mở cửa dòm ngó, rồi xì xào bàn tán.

Cô ôm bụng đi ra khỏi khu chung cư, ngồi trên đường nhìn xe qua lại. Cách đó không xa có một buồng điện thoại, 5 đồng một lần gọi. Cô ngắt cỏ dưới chân, cuối cùng không đi tới đó.

Trần Ái Lệ cố tình không dọn bàn, chờ Hứa Kiến Quốc về xem bãi chiến trường, Hứa Kiến Quốc vừa vào cửa liền hỏi: “Có chuyện gì?”

Hứa Đồng khóc xong ngủ thiếp đi, Trần Ái Lệ ôm con trai lau nước mắt: “Sống làm gì cho khổ thế này!”

Nửa đêm Tiểu Hoa mới về, cô không mang chìa khóa, nhưng cô biết chìa khóa nhà họ Thẩm giấu ở đâu. Định qua đó ngủ một đêm nhưng lại thấy nhà mình vẫn mở cửa, có ánh đèn hắt ra. Cô hít một hơi mở cửa đi vào, dù là chuyện gì cô cũng đón nhận.

Phòng khách chỉ có một mình Hứa Kiến Quốc. Căn nhà này trải qua bao năm tháng, thời gian hằn dấu trên vách tường loang lổ, sau khi có Hứa Đồng hơn nửa phòng khách làm nơi chứa đồ chơi của cậu.

Hứa Kiến Quốc đang ngồi hút thuốc, thấy Tiểu Hoa về mới thở phào nhẹ nhõm. Ông vẫn chưa quên hè năm ấy cô bỏ nhà đi cùng Thẩm Hi Tri, đã nhiều năm rồi ông mới mơ thấy mẹ cô, áy náy xen lẫn xấu hổ, từ khi tỉnh giấc đến khi cô về nhà ông vẫn không chớp mắt.

Thế nên lần này ông không dám ngủ, sợ phải mơ thấy mẹ Tiểu Hoa khóc lóc than: “Em đau quá, em sắp chết rồi, anh nhất định phải chăm sóc con gái chúng ta.”

Hứa Kiến Quốc dụi thuốc lá, nhìn Tiểu Hoa. Cô rất gầy nhưng người lại cao, nhìn giống như cây trúc. Mặt nhỏ bằng bàn tay, đôi mắt to gần như chiếm hết nửa khuôn mặt.

Tiểu Hoa đứng ngoài cửa, Hứa Kiến Quốc thở dài: “Vào đi.”

Tiểu Hoa lúc này mới đi vào.

Hứa Kiến Quốc đứng dậy đi vào phòng, để lại một câu: “Ngủ sớm đi...”

Tiểu Hoa biết cô thắng rồi.

Hôm sau cô bị chủ nhiệm gọi vào văn phòng, cô không biết mình phạm lỗi gì, ngỡ ngác. Cô chủ nhiệm có tiết, ôm giáo trình cười nói: “Em chờ một chút, nói chuyện xong rồi về học đi nha.”

Tiết sau Tiểu Hoa học thể dục, mà bây giờ cũng trở thành tiết tự học. Trong văn phòng còn hai giáo viên đang soạn bài, cô ngỡ ngác ngồi xuống chẳng hiểu gì hết. Điện thoại chột vang lên, cô nghiêng đầu nhìn hai giáo viên kia, thấy họ chẳng có ý nghe điện thoại.

Nhưng để điện thoại reo mãi như thế cũng không hay, Tiểu Hoa ngồi gằn đó đành nhắc máy, lễ phép nói: “Xin chào, cho hỏi ngài tìm ai ạ?”

Người bên kia cười khẽ: “Em là Hứa Tiểu Hoa phải không? Anh tìm em.”

Tiểu Hoa hô lên rồi vội che miệng lại, quay đầu nhìn thấy hai giáo viên kia không để ý, cô cúi đầu cười, nói nhỏ: “Thầm Hi Tri!”

“Ừ.” Người bên kia hỏi: “Gần đây thế nào?”

Tiểu Hoa nói: “Tốt lắm. Sao anh lại gọi đến văn phòng giáo viên tìm em?”

“Vì gọi về nhà không gặp được em.”

Tiểu Hoa trầm mặc, Trần Ái Lệ rút giây điện thoại nói không có tiền trả, đã rất lâu rồi cô không nói chuyện với Thẩm Hi Tri.

Thẩm Hi Tri đang ngồi trên bãi cỏ ngựa đầu nhìn trời, anh hỏi: “Hứa Tiểu Hoa, có muốn đến đây chơi không?”

Chương 32: Đại học Bắc Thành

Thẩm Hi Tri đang ngồi trên bãi cỏ ngựa đầu nhìn trời, anh hỏi: “Hứa Tiểu Hoa, có muốn đến đây chơi không?”

Tiểu Hoa: “Chưa có điểm thi nữa, em đi được không?”

Bầu trời quang đãng, tia nắng dịu dàng tỏa sáng trên nền trời, Thẩm Hi Tri híp mắt cười: “Được chứ, cho em nợ đó.”

Tiểu Hoa cuốn dây điện thoại hơi do dự, đi một chuyến không phải chuyện dễ dàng, nhưng có vẻ không gì làm khó Thẩm Hi Tri được, anh nói: “Cuối tuần em dậy sớm rồi đi, đừng ngủ nướng.”

Tiểu Hoa định đáp lại: “Em có bao giờ ngủ nướng đâu!”

Nhưng bên kia đã cúp máy rồi...

Tiểu Hoa chợt thấy mất mát, cô còn có rất nhiều điều muốn nói với anh...

Mà ở trường đại học Bắc Thành, Thẩm Hi Tri lười biếng cúp học bị giáo sư Hoàng bắt tại trận.

“Nghe nói cậu mới mã hóa một phần mềm? Cho tôi xem một chút?”

Thẩm Hi Tri bất đắc dĩ cười: “Giáo sư à, thầy đừng theo em nữa, em mới năm nhất, không có hứng thú với nghiên cứu sinh.”

Giáo sư Hoàng đeo cặp kính thời cổ, ra vẻ nghiêm túc: “Cứ làm quen trước, sau này có hứng thú cho mà xem.”

Tối thứ 6 Tiểu Hoa lén lút dọn đồ, cô chưa tìm có ra ngoài được, cũng không biết đi tàu hỏa phải mang theo những gì, ngồi cả nửa ngày chỉ bỏ vào ba lô mấy cuốn sách. Hứa Đồng ngậm kẹo mút đứng ngoài cửa ló đầu vào: “Chị đang làm gì thế?”

Tiểu Hoa giật mình: “Đâu có, chị có định đi đâu đâu.”

Hứa Đồng giờ kẹo mút ra: “Chị muốn ăn không?”

Tiểu Hoa lắc đầu.

Hôm sau trời còn chưa sáng cô đã tỉnh dậy, Hứa Đồng trở mình tiếp tục ngủ, cô thở phào nhẹ nhõm. Đeo ba lô trên lưng, trong túi mang theo tiền tiêu vặt ít ỏi, Tiểu Hoa khẽ khàng đóng cửa lại. Trời còn tối đen, đèn hành lang từ lầu 1 đến lầu 3 đều cháy hết rồi, Tiểu Hoa lần mò theo bức tường, may mà dưới tầng trệt vẫn còn một chiếc đèn mờ.

Có người đứng dưới bóng đèn, dáng người thon dài tựa vào cửa sắt, hai tay đút túi, đeo tai phone, tóc mái che khuất khuôn mặt.

Tiểu Hoa đứng im tại chỗ, thấy người đó quay đầu lại cười: “Không ngủ nướng thật à?”

“Thẩm Hi Tri?” Tiểu Hoa che miệng: “Anh về lúc nào thế?”

Hai người từ bé đến lớn đều ở cùng nhau, lần đầu tiên xa nhau lâu đến vậy.

Thẩm Hi Tri tháo tai phone xuống, thông thả đi đến xoa đầu Tiểu Hoa: “Nếu anh không về em định một mình đi ra Bắc thế nào

đây?”

Tiểu Hoa bướng bỉnh: “Em tra chuyển tàu, mua vé là được rồi, em nghe nói xuống tàu là có thể bắt xe đến thẳng đại học Bắc Thành.”

Thẩm Hi Tri cười: “Em không được đâu.”

“Tại sao?” Tiểu Hoa nhú mày.

“Anh hai nói bên ngoài phức tạp lắm, để chị đi một mình không yên tâm.” Hứa Đồng bé nhỏ không biết đứng sau lưng từ bao giờ, lên tiếng.

Tiểu Hoa giật mình hỏi cậu: “Sao em lại ở đây?”

Thẩm Hi Tri cười, không giải thích. Hứa Đồng mặc đồ ngủ in hình con voi nhỏ, dụi mắt nói: “Em biết anh hai về lâu rồi, nhưng anh hai bảo không được nói với chị!”

Tiểu Hoa thấy mình bị hai người này đùa giỡn, tức giận đá vào chân Thẩm Hi Tri một cái, Thẩm Hi Tri không tránh, ống quần lập tức in dấu giày. Tiểu Hoa thấy thế khó chịu, cúi người lau sạch cho anh.

Thẩm Hi Tri dặn dò Hứa Đồng: “Về nhà nói với ba mẹ em là chị đi thư viện học bài, đến khuya mới về.”

Hứa Đồng bé nhỏ hỏi anh hai: “Bao giờ em mới có thể đi theo?”

Lại nhận được câu trả lời muôn thuở: “Đợi em lớn rồi tính sau.”

Tiểu Hoa cười, vẫy tay tạm biệt em trai, thấy Hứa Đông vẫy vẫy tay với hai người, đôi mắt nhìn theo đầy hâm mộ.

Đi ra khỏi khu chung cư Tiểu Hoa rất muốn nói gì đó, nhưng lại không mở miệng được. Thầm Hi Tri dừng lại nhìn cô: “Sao thế? Không nhận ra anh à?”

Tiểu Hoa so chiều cao với anh, ừ một tiếng.

Thầm Hi Tri nắm tay cô: “Đi mau lên, không là trễ tàu đó.”

Đến nhà ga Tiểu Hoa mới biết tại sao Thầm Hi Tri lại nói cô không được.

Thì ra nhà ga lớn như thế, lại có rất nhiều người, rất nhiều tàu hỏa.

Cô chưa đi xa bao giờ, khoảng cách xa nhất là từ nông thôn lên thành phố năm xưa, sau đó chỉ đi về từ nhà đến trường. À, có một lần duy nhất là bỏ nhà đi cùng người nào đó, nhưng sau lại cãi nhau.

Thầm Hi Tri đứng trước quầy vé, nói: “Cho 2 vé ra Bắc, chuyến sớm nhất.”

Sau đó dẫn cô đi mua mì tôm và xúc xích.

Tàu sắp khởi hành, hai người tìm chỗ, anh nhường chỗ ngồi gần cửa sổ cho cô, còn mình ngồi ngoài. Như thế có thể tạo cho cô một không gian an toàn.

Từ đầu đến cuối Tiểu Hoa đều im lặng, thậm ghi nhớ tất cả. Thảm Hi Tri tưởng cô buồn ngủ, vỗ vai mình: “Dựa vào anh mà ngủ.”

Tiểu Hoa làm theo.

Bờ vai anh không còn gầy yếu như trước đây mà trở nên vững chãi, làm người ta an tâm.

Thảm Hi Tri cúi đầu nhìn Tiểu Hoa, xung quanh ồn ào huyên náo nhưng góc nhỏ của bọn họ lại yên tĩnh vô cùng.

Anh tiện tay mở ba lô Tiểu Hoa, thấy cô không ngủ, khẽ cười: “Em chuẩn bị mấy thứ này à?”

Tiểu Hoa đỏ mặt, tại cô không biết phải mang những gì. Cô giật ba lô: “Anh không được xem.”

Hai tay Thảm Hi Tri ôm lấy ba lô của cô: “Được rồi, không xem là được.”

Tiểu Hoa không giành nữa, ngoài trời đã sáng, cô tựa lên vai anh nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, đường ray như từng sợi tơ dày đặc, dệt vào lòng cô một tấm lưới tuyệt đẹp, tấm lưới mang tên hoài bão, ước mơ, và cả tình yêu.

5 tiếng đi tàu hỏa nói dài không dài nói ngắn cũng không ngắn, hơn 8h trên toa tàu tràn ngập mùi mì tôm thơm phức, Thảm Hi Tri đưa ba lô cho cô, đứng dậy đi chuẩn bị mì tôm ăn sáng. Tiểu Hoa nhìn anh cắt xúc xích, bỏ gia vị vào tô, rót nước rồi chờ trong 3p, lúc mở nắp ra hơi nước làm mờ mắt cô, Tiểu Hoa kéo tay anh, nói: “Thảm Hi Tri, anh có thấy em phiền phức lắm không?”

Người nào đó đang khuấy mì tôm cho cô dừng lại một chút, kì quái nhìn Tiểu Hoa: “Sao lại hỏi thế? Anh biểu hiện rõ vậy à?”

Tiểu Hoa chờ người, nhưng một giây sau, anh gấp mì đưa đến trước miệng cô: “Phiền một chút thôi, nhưng anh quen rồi.”

Tiểu Hoa không ăn, mũi cay cay.

Thẩm Hi Tri mỉm cười: “Con gái nên phiền phức một chút, bây giờ em chưa hiểu đâu.”

Tiểu Hoa đúng là không hiểu thật, nhưng cảm giác anh không lừa cô.

Cô há miệng ăn mì, hỏi: “Vậy bao giờ mới hiểu được?”

Thẩm Hi Tri nói: “Đến lúc có thể hiểu anh sẽ nói cho em biết.”

Trên tàu hỏa chẳng có gì chơi cả, bọn họ chỉ có 2 người không thể chơi bài được, đành nói chuyện lung tung. Tiểu Hoa hỏi câu ấp ủ trong lòng từ lâu: “Nữ sinh đại học đều đẹp lắm đúng không?”

Thẩm Hi Tri nghe vậy bật cười, cúi đầu nhìn Tiểu Hoa, không nói lời nào.

Tiểu Hoa quay sang chỗ khác: “Em chỉ tò mò thôi!”

Thẩm Hi Tri vỗ vai cô: “Em đừng hỏi nữa, ngủ đi.”

Từ bé đến lớn Tiểu Hoa chưa bao giờ có cảm giác chênh lệch tuổi với Thẩm Hi Tri, nhưng sau khi Thẩm Hi Tri lên đại học, một người là sinh viên, người kia là học sinh trung học, cô sâu sắc cảm nhận được sự khác biệt giữa hai người. Cho dù cô cố gắng kéo gần khoảng cách, cứ coi anh như bạn bè lúc nhỏ, nhưng thực tế là trong mắt anh, cô vẫn còn ngây thơ lắm.

Tiểu Hoa buồn bã tựa vào vai anh ngủ, không hỏi lung tung nữa.

Ánh mắt Thẩm Hi Tri dừng trên bàn tay cô, khóe miệng liên tục mỉm cười.

Xuống tàu Tiểu Hoa lại giật mình, nhà ga miền Bắc còn lớn hơn miền Nam nữa, người cũng đông hơn. Thẩm Hi Tri sợ cô đi lạc, giơ tay ra, Tiểu Hoa nắm lấy tay anh, ra khỏi nhà ga cô vội buông tay, tay cô rất nóng, toát mồ hôi. Thẩm Hi Tri đeo ba lô của cô, nói: “Đi, qua đây bắt xe.”

Bọn họ bắt xe bus, đi từ đầu bến tới cuối bến, rất tiện.

Buổi sáng ở trường đại học không bận rộn như trường cấp 3, mà mang theo chút lười biếng. Có nhiều quán ăn bên đường, Thẩm Hi Tri dừng lại hỏi cô: “Còn đói không?”

Tiểu Hoa ngẩng đầu nhìn anh, sau lưng anh là cổng trường đại học, là nơi anh thuộc về.

Cô chỉnh lại mái tóc, động viên mình: “Đi thôi!”

Đây cũng là nơi cô muốn đến.

Cổng trường rất cao, sân vận động rộng lớn, kí túc xá nam, kí túc xá nữ, căn tin, giảng đường... sông!

Trong trường còn có một con sông, nước trong vắt giống như con sông nhỏ ở quê nội, trong sông có nhiều cá, có rong rêu. Trên bờ có bãi cỏ xanh mướt, có người trải chiếu dưới tán cây cầm sách chăm chú đọc. Gió nhẹ lướt qua tung bay mái tóc dài của nữ sinh, phong cảnh bình yên đẹp để lạ thường.

Tiểu Hoa liếc nhìn khắp nơi, đôi mắt tròn ngơ ngác. Thắm Hi Tri kéo cô ngồi xuống thắm cỏ rồi lấy sách giáo khoa của cô ra. Anh biết thói quen của Tiểu Hoa, gặp vấn đề không hiểu đều lấy bút đỏ khoanh lại. Kế hoạch sáng nay là giảng những chỗ khó hiểu cho cô.

Tiểu Hoa nghe anh giảng tới trưa, nói với anh: “Thắm Hi Tri, em thấy ngồi học trong trường anh dễ hiểu bài hơn ấy.”

Đúng vậy, những bài khó hiểu ngồi ở đây tự nhiên trở nên dễ hơn nhiều.

Thắm Hi Tri chỉnh lại: “Đó là vì ở đây có anh dạy em.”

Đến trưa, mọi người tốp năm tốp ba đi về căn tin, Thắm Hi Tri kéo tay Tiểu Hoa nói: “Anh dẫn em đi ăn.”

Tiểu Hoa không muốn đi khỏi ngôi trường này chút nào, nói: “Ăn ở căn tin đi, em muốn ăn ở căn tin.”

Thật ra trưa nay Thắm Hi Tri đã đặt bàn sẵn rồi, ở nhà hàng nổi tiếng nhất nơi đây, nhưng Tiểu Hoa cứng đầu không chịu đi, anh đành thôi, dẫn cô đi căn tin xếp hàng.

Trong nhà ăn gặp bạn cùng phòng, Tiểu Hoa đứng sau lưng anh nên người kia không thấy, chỉ nói với Thẩm Hi Tri: “Thằng nhóc này hôm qua đi đâu? May mà anh đây thông minh, không là cậu bị quản lí phát hiện rồi đó.”

Thẩm Hi Tri đưa thẻ cơm: “Quẹt đi.”

Bạn cùng phòng bằng lòng, nói với cô bán cơm: “Cô ơi, cho cháu 5 món thịt.”

Tiểu Hoa cười, nụ cười này bị bạn cùng phòng phát hiện, anh ta ồ lên: “Ai vậy? Thằng nhóc này thoát kiếp FA nhanh thế?”

Tiểu Hoa nghiêng tai nghe, Thẩm Hi Tri che tai trái cô lại, nói câu gì đó. Lúc ăn cơm Tiểu Hoa nói: “Anh bắt nạt em.”

Thẩm Hi Tri: “Làm gì có.”

Tiểu Hoa chỉ vào tai mình. Anh gấp đùi gà cho cô, nói: “Anh thề, một chữ anh cũng không nói.”

Lúc ấy anh chỉ ‘ừ’ một tiếng thôi.

“Vậy sao lại bịt tai em?”

Thẩm Hi Tri cúi đầu ăn cơm: “Thật ra anh muốn ôm em một cái.”

Anh ngẩng đầu lên, lần này đổi thành Tiểu Hoa cúi đầu ăn đùi gà, không hỏi bất cứ câu nào nữa.

Còn phải ngồi tàu hỏa 5 tiếng về Nam, 3h chiều bọn họ lại ra ga tàu. Ngồi trên tàu Thẩm Hi Tri nghe điện thoại, ngồi gần nên Tiểu Hoa nghe thấy tiếng con gái, Thẩm Hi Tri ừ mấy tiếng liền cúp máy, Tiểu Hoa hỏi: “Bạn học của anh à?”

Thẩm Hi Tri nhìn cô: “Lâm Thuyên.”

Tiểu Hoa lúc này mới xấu hổ nhớ ra, lần này đi, cô lại quên bém mắt chị gái xinh đẹp kia... Cô cười ha ha mấy tiếng, nghe Thẩm Hi Tri nói: “Ngốc.”

Hơn 9h về đến nhà, cũng giống như lúc đi, trời tối đen và ánh đèn mờ ảo. Thẩm Hi Tri đứng dưới lầu không định đi lên, chỉ nói: “Em lên nhà đi, anh đi đây.”

Tiểu Hoa giữ anh lại: “Em hỏi anh một chuyện, anh phải trả lời thật lòng.”

“Hỏi đi.”

“Tiền học cấp 3 của em là anh đưa phải không?” Cô hỏi.

Bóng đèn yếu ớt dưới tầng trệt dần tắt ngóm, Tiểu Hoa nghe anh nói: “Lúc trước định chữa tai cho em nhưng em không cần, tiền đó càng để càng nhiều, vừa lúc để cho em học luôn. Hứa Tiểu Hoa, nếu cấp 3 em tiết kiệm một tí, thì số tiền này đủ cho em dùng trong 4 năm đại học.”

Tiểu Hoa tròn miệng, nhiều vậy sao? Lúc anh dẫn cô đi khám tai hai người mới mấy tuổi chứ?

Thẩm Hi Tri kè sát lại: “Có phải hỏi hận lắm không?” Anh cười xấu xa: “Em gái nhỏ, bề học vô biên, sau này đừng tùy hứng

như vậy nữa.”

Bất chợt có đôi bàn tay nhẹ nhàng đặt trên hông anh, khoảnh khắc ấy hông Thẩm Hi Tri tê dại. Sau đó cơ thể mềm mại của cô dựa sát, cuối cùng áp vào lòng anh. Tiểu Hoa ôm anh, nói: “Cho anh một cái ôm.”

Buổi trưa ở căn tin, anh nói: “Thật ra anh muốn ôm em một cái.”

Buổi tối ở dưới lầu, cô nói: “Cho anh một cái ôm.”

Thật ra suốt một ngày bên ba anh rất mệt mỏi, thật ra trong thời gian này chỉ liên lạc với cô qua điện thoại làm anh nhớ cô vô cùng, thật ra khi nhìn thấy cô việc anh muốn làm trước tiên là vậy.

Biết bao khát khao chờ đợi chất chứa từ lâu, khoảnh khắc này hóa thành một cái ôm siết chặt, không giống như cái ôm trước cửa nhà khi ba mẹ anh cãi nhau nhiều năm về trước.

Khi ấy, anh cần một vòng tay ấm áp sưởi ấm mình.

Mà giờ đây, họ cần nhau.

“Em đang tính xem cần bao nhiêu năm mới trả hết nợ cho anh à?” Cầm anh tựa vào tai cô, cười hỏi.

Tiểu Hoa bị anh ôm vào lòng, cảm nhận được hơi ấm khi anh nói chuyện, cô thành thật đáp: “Chắc còn lâu mới trả được.”

Đáp án này làm anh rất hài lòng: “Không sao, anh không tính lãi, từ từ trả cũng được.”

Mặc dù vẫn muốn ôm lâu thêm một chút, nhưng Thẩm Hi Tri đành buông cô ra, anh nói: “Nếu không thi đậu anh tính lái đó.”

Tiểu Hoa gật đầu, hai má nóng bừng.

“Lên đi, anh cũng phải đi rồi.” Anh giục cô.

Tiểu Hoa ừ một tiếng, bước lên lầu không quay đầu lại, vì cô biết mình thi tốt, sẽ nhanh gặp lại anh thôi.

Vào nhà chỉ mới hơn 10h một chút, với học sinh cấp 3 thì cũng không muộn, Hứa Kiến Quốc và Trần Ái Lệ đang xem ti vi, Hứa Đồng ngồi trong phòng làm bài tập, mọi thứ không có gì bất thường cả. Tiểu Hoa thở phào nhẹ nhõm, vào phòng thăm thì với em trai.

Bé Hứa Đồng: “Chị, đi chơi vui không?”

Tiểu Hoa: “Vui lắm.”

Bé Hứa Đồng: “Vậy khi nào em mới lớn?”

Tiểu Hoa: “Chắc khoảng 10 năm nữa.”

Bé Hứa Đồng khóc lớn một hồi.

Tiểu Hoa dỗ em trai ngủ mới bắt đầu soạn đồ. Mai là chủ nhật không cần đi học, nên cô định lấy bài hôm nay Thẩm Hi Tri giảng ra xem, nhưng vừa mở ba lô ra thấy lạ, bên trong có cái gì đó.

Là một cái hộp hình chữ nhật, đựng một chiếc di động.

Giống y như của Thẩm Hi Tri.

Điện thoại được bỏ sim sẵn, có thông báo 2 cuộc gọi nhỡ và 2 tin nhắn. Tiểu Hoa mặc dù chưa bao giờ dùng điện thoại, nhưng xem sách hướng dẫn rồi bấm một tí là quen. Di động cầm trong tay có cảm giác khác lạ so với điện thoại bàn, cô mở tin nhắn ra, trên đó viết: [Sao không nghe máy?], [Đây là số điện thoại của anh, thấy thì gọi lại.]

Số của anh trong danh bạ lưu là [Người tốt với mình nhất quả đất].

Đúng là... phong cách của người-nào-đó.

Tiểu Hoa nhin cười gọi cho [Người tốt với mình nhất quả đất], nghe anh hỏi: “Đang làm gì vậy?”

Cô nói khẽ: “Em trai khóc, em mới dỗ nó ngủ, anh, hôm nay anh mệt lắm phải không?”

“Làm gì có.” Tín hiệu không tốt lắm, Thẩm Hi Tri nói chuyện ngắt quãng: “Anh về muộn lắm, em cứ ngủ trước đi, có chuyện gì cứ gọi cho anh, đừng chịu đựng một mình.”

Sau đó chủ nhiệm thấy rõ Tiểu Hoa giống như hăng tiết gà leo lên, có lần còn leo lên vị trí thứ nhất. Trường bắt đầu tổ chức thi thử, học sinh căn cứ vào kết quả thi để chọn trường phù hợp với mình. Tiểu Hoa tra điểm thi của đại học Bắc Thành những năm qua, không giống như Thẩm Hi Tri thi thử đều đứng đầu trường, cô thi vừa đủ điểm nhưng vẫn chưa chắc chắn.

Chủ nhiệm khuyên cô không nên mạo hiểm, thành tích của cô có thể chọn được trường tốt rồi, nhưng Tiểu Hoa lắc đầu.

Đến tối gọi điện báo cáo thành tích cho Thẩm Hi Tri, người nào đó hỏi cô: “Em có tin lần sau em thi tốt hơn không?”

Tiểu Hoa nói có, cô rất tin vào mình.

Vậy thì cần gì phải bận khoăn chứ? Tuổi trẻ mà, không gì là không thể.

Lớp 12 tổ chức họp phụ huynh, lần này Hứa Kiến Quốc đi họp. Những năm trước đều là Thẩm hội trưởng đi họp thay, bây giờ chủ nhiệm mới gặp phụ huynh thật sự của Tiểu Hoa.

Hứa Kiến Quốc không ngờ Tiểu Hoa có thể thi tốt như vậy, ông nhớ trước đây con bé học dốt, lúc nào cũng bị mời phụ huynh lên, làm ông không muốn đi nữa. Nhưng nó thay đổi từ bao giờ?

Đây là chuyện tốt, ông hy vọng Tiểu Hoa có thể làm gương tốt cho em trai. Thế nên trong một lần đi nhậu cùng Thẩm Trung Nghĩa ông nói chuyện. Dù sao lên đại học cũng tốn rất nhiều tiền, nếu Thẩm Trung Nghĩa ‘tài trợ’ thì còn gì bằng. Nhưng lúc này Thẩm Trung Nghĩa không thoải mái đồng ý, ông hỏi Hứa Kiến Quốc: “Thật sự có thể đậu?”

Hứa Kiến Quốc uống rượu, nói: “Đậu chứ, con bé học giỏi như mẹ nó.”

Thẩm Trung Nghĩa nói: “Chọn trường khác đi.”

Tiểu Hoa không ngờ mọi chuyện lại thay đổi như thế, cô đã tính chuyện học phí, cách kiếm tiền sinh hoạt, còn cãi nhau thắng Trần Ái Lệ, và ngay cả ba cũng thay đổi cách nhìn về cô.

Chương 33: Em đi tìm anh

Trong khu chung cư có mấy đứa trẻ đều thi tốt nghiệp chung với Tiểu Hoa, người lớn ngồi nói chuyện cũng hay nhắc đến, Hứa Kiến Quốc không tránh được bị hỏi: “Bình An nhà chú thi trường nào? Nghe nói lần trước con bé thi thử nằm trong top 10 à?”

Hứa Kiến Quốc cười: “Ài, nó thi đậu trường nào cho học trường đó.”

Liên Thanh cạnh khoe: “Tôi thấy Bình An nhà chú có tương lai đấy, nhất định phải thi trường tốt nhất rồi, có khi nào học cùng con trai bác Thẩm không? Nghe con tôi nói, trường Hi Tri đang học hình như là trường tốt nhất. Ai da Hứa Kiến Quốc, chú cứ ngồi chờ hưởng phúc đi.”

Đêm đó Hứa Kiến Quốc trực đêm về nhà thấy phòng Tiểu Hoa vẫn sáng đèn, gần đây cô đang trong giai đoạn chạy nước rút, Hứa Đổng không dám quấy rầy cô, ngoan ngoãn đi ngủ trước. Ông đẩy cửa vào, hỏi: “Chưa ngủ à?”

Tiểu Hoa quay đầu lại, khoảnh khắc ấy trông cô rất giống mẹ. Cô cầm bút, vẽ mặt chăm chú: “Học một lát nữa.”

Hứa Kiến Quốc đi vào ngồi xuống, nói: “Chúng ta nói chuyện một lát.”

Tiểu Hoa đặt bút xuống, không biết ‘nói chuyện’ gì. Hứa Kiến Quốc nói: “Con muốn thi vào đại học Bắc Thành à?”

Tiểu Hoa cúi đầu, mái tóc dài che khuất khuôn mặt. Mặc dù có nhiều nữ sinh cắt tóc ngắn cho tiện nhưng cô vẫn quyết tâm để tóc

dài, có khi thả, có khi buộc đuôi ngựa, người-nào-đó thích túm lấy đuôi tóc cô, hỏi cô dùng dầu gội gì mà mượt vậy.

Không nói gì có nghĩa là chấp nhận, Hứa Kiến Quốc thở dài, nói: “Đổi trường khác đi... Không phải Bắc Thành là được.”

Tiểu Hoa ngẩng đầu lên: “Tại sao?”

Hứa Kiến Quốc im lặng.

Tiểu Hoa hỏi một lần nữa: “Tại sao? Tại sao con không được thi vào đại học Bắc Thành? Nếu học tốt sẽ có học bổng, con không để ba tốn nhiều tiền đâu.”

Hứa Kiến Quốc định không nói, nhưng thấy cô búống bình như vậy, không nói không được. Ông hỏi: “Con thi vào Bắc Thành có phải vì Hi Tri không?”

“Vâng.” Cô đáp. Người đầu tiên nói cho cô biết học tập là cách duy nhất thay đổi vận mệnh chính là anh, người cho cô biết đến cuộc sống muôn màu muôn vẻ dưới mái trường là anh, người luôn động viên khích lệ cô là anh, người làm gương cho cô là anh, và người vẫn luôn đợi cô ở đó, chính là anh.

Trừ chuyện thích hay không thích, thì cô đi theo bước chân anh cũng vì muốn cuộc sống của mình tốt hơn, đó chẳng phải chuyện gì mất mặt.

Thế nên cô thẳng thừng đáp.

Hứa Kiến Quốc đã đoán trước câu trả lời, khuyên Tiểu Hoa: “Trên đời này không chỉ có mình Hi Tri, sau này con sẽ biết, nghe lời ba chọn trường khác đi, ba sẽ ủng hộ con.”

Ông hiềm khi thân thiết với con gái, gượng gạo muốn xoa đầu Tiểu Hoa nhưng lại bị cô né tránh, bàn tay lúng túng dừng giữa không trung. Tiểu Hoa nói: “Không được! Con không đời!”

Tại sao lại thế? Tại sao?

Mặc dù trong lòng cô hiểu, nhưng mà... tại sao cô không thể được?

Tinh thần Tiểu Hoa bất ổn, liệu mạng học làm chủ nhiệm cũng bản khoán, chọn một ngày gọi Tiểu Hoa lên văn phòng tâm sự. Tiểu Hoa lên văn phòng còn cầm trong tay cuốn từ vựng, đi mấy bước lại học một từ, đến văn phòng mới gấp sổ lại, nghiêm túc ngồi trước mặt chủ nhiệm.

Nhưng không ngờ câu đầu tiên cô chủ nhiệm nói là: “Lúc anh em tốt nghiệp có tới tìm cô, nhờ cô quan tâm tới em nhiều hơn. Bình An, cô biết em đang cố gắng rất nhiều, nhưng cô thấy tâm trạng em không ổn định, em phải biết là năm nào cũng có không ít học sinh vì stress mà bị điên hoặc tự tử, em đọc báo chắc cũng thấy nhỉ?”

Viên mắt Tiểu Hoa đỏ lên, cô hỏi: “Thẩm Hi Tri nhờ cô ạ? Em không biết chuyện này.”

Chủ nhiệm cười: “Đúng thế, cậu ấy lau xe cho cô 2 tháng liền.”

Tiểu Hoa suýt chửi bậy, Thẩm Hi Tri, tên đó ngay cả xe của ba anh ta cũng chưa bao giờ lau đâu!

Cô chủ nhiệm rót cho Tiểu Hoa một ly nước: “Đến giờ này chuyện kiến thức coi như đã ổn định rồi, quan trọng là tinh thần. Bình An à, cô thấy em căng thẳng như vậy, là có tâm sự phải không?”

Tâm sự của cô không thể nói cùng người khác được, đó là chút tự trọng nho nhỏ của cô.

Tiểu Hoa lắc đầu: “Em chỉ muốn học nhiều thêm một chút... Em đã hứa với Thẩm Hi Tri lần thi thử tiếp theo phải đứng nhất.”

Lớp 12 thi thử cũng làm nghiêm túc giống như thi thật, Tiểu Hoa cố gắng hết sức mình nên tắt điện thoại suốt 32 ngày.

Ngày thứ 34 có kết quả, Thẩm Hi Tri nhận được tin nhắn của đóa hoa nhỏ nào đó: [Em muốn gặp anh]

Anh đang bị giáo sư Hoàng bắt vào phòng làm việc thống kê số liệu, đọc tin nhắn liền cười. Giáo sư Hoàng hỏi: “Bạn gái à?”

Thẩm Hi Tri hỏi một đằng đáp một nẻo: “Đúng là đứng nhất thật.”

Lần này Tiểu Hoa không cho Thẩm Hi Tri đến đón nữa mà tự mình mua vé tàu. 5h sáng liền ra khỏi nhà, trong ba lô đựng mì tôm, xúc xích và nước. Cô nhớ kỹ đường đi lần trước, dù nhà ga rộng lớn đông kịt người cô cũng không sợ, soát vé rồi vào tìm chỗ ngồi, đến khi toa tàu tràn ngập mùi mì tôm thì cô cũng đi rót nước, chờ 3 phút là ăn được mì. Có điều suốt cả đoạn đường không có Thẩm Hi Tri ngăn cho cô một góc riêng nho nhỏ, thậm chí cô

không được ngồi gần cửa sổ nữa. Xung quanh ầm ĩ vô cùng, cô thiếu vắng một bờ vai vững chãi, đành lấy ba lô gối đầu, cầm cuốn từ điển bắt đầu học.

Ngồi mệt rồi ra cửa đứng, phong cảnh bên ngoài rất đẹp, trời xanh mây trắng, cây cối xanh um, chim chóc tự do bay lượn.

Suốt quãng đường ấy phong cảnh giống như được khắc sâu trong đầu, làm cô không bao giờ quên được.

Tàu chạy đến ga Bắc, Tiểu Hoa kiểm phiếu rồi ra khỏi ga. Bên ngoài có rất nhiều người đều đang chờ người thân đến đó. Tiểu Hoa không nhìn, vì cô đã nói Thẩm Hi Tri không được đến đón cô.

Tại sao nhỉ?

Có lẽ vì muốn chứng minh là cô có thể đi một mình được.

Dù đã thất bại nhiều lần, dù coi như đã không-cảm-xúc, nhưng cô vẫn mang theo chút kiêu ngạo, muốn chứng minh mình có thể làm được.

Tiểu Hoa đi đến trạm xe bus cách đó không xa, lên xe bus. Người trên xe cứ lên rồi xuống, không ngừng thay đổi, làm cô chợt hiểu ra một điều. Cô chẳng có mong ước cao sang gì, cô chỉ muốn có một người ở bên cô mãi mãi.

Trạm cuối cùng là đại học Bắc Thành, cô sắp thấy người ấy.

Tiểu Hoa xuống xe nhìn quanh, bọn họ hẹn nhau gặp trước cổng trường, nhưng nhìn một vòng lại không thấy bóng dáng Thẩm Hi Tri đâu cả. Bất chợt có người vỗ vai, cô quay đầu lại, thấy một người con trai đeo khẩu trang.

Cậu con trai tháo khẩu trang ra, kéo đuôi tóc cô: “Em đi cả đoạn đường mà sao không phát hiện ra anh hả?”

Anh theo cô từ nhà ga, mặc dù đội mũ và đeo khẩu trang nhưng vẫn hi vọng cô nhóc kia có thể nhận ra anh, sau đó sẽ cong môi nói: “Sao anh không nghe lời?”

Nhưng cô từ đầu đến cuối vẫn không nhận ra anh, là vì lâu quá không gặp nên quên mất anh rồi ư?

Tiểu Hoa bật khóc, nước mắt kìm nén suốt một tháng tuôn trào trước cổng trường đại học Bắc Thành.

Đầu óc Thẩm Hi Tri như bị chết máy, hỏi một câu thiếu muối: “Anh đi đón em, em tức giận nên mới khóc à?”

Tiểu Hoa khóc hu hu đập anh một cái, Thẩm Hi Tri chỉ vào dấu đỏ không thể tin: “Em giận đến vậy à?”

Sau đó dẽ miệng dỗ cô: “Thôi nào, tại anh lo cho em quá mà, được rồi được rồi, cô nhóc lớn rồi, sau này để em tự đi một mình, được chưa nào?”

Anh đi theo cô từ nhà ga miền Nam.

Chỉ là, bây giờ anh không dám khai thật.

Tiểu Hoa thút thít, trong lòng thét gào: “Em không nhận ra anh! Em không nhận ra anh dù chỉ một chút! Nếu không học chung

trường với anh, có khi nào em sẽ quên mất anh không? Nhưng em không muốn quên anh đâu, Thẩm Hi Tri!”

Thấy cô khóc quá thương tâm, Thẩm Hi Tri thôi đùa giỡn, giơ tay ôm cô, để cô tựa vào vai mình, cúi đầu lau nước mắt cho cô: “Tóm lại có chuyện gì thế?”

Tiểu Hoa khóc xong lau mặt: “Không có gì, phụ nữ đôi khi xúc động vậy đấy.”

Thẩm Hi Tri cười: “Phụ nữ? Em hả?”

Tiểu Hoa lại đánh anh: “Không được à!”

Trong vòng 15 phút ngắn ngủi gặp Tiểu Hoa, cánh tay Thẩm Hi Tri có thêm nhiều dấu đỏ, nhưng anh vẫn độc miệng: “Tự tin là tốt, nhưng phải biết chấp nhận sự thật nha bé gái.”

Lần trước đi tham quan hết trường rồi, nên lần này Thẩm Hi Tri dẫn Tiểu Hoa đến thư viện, mua hai ly trà sữa mang vào, chọn mấy quyển sách hay, như thế có thể ngồi cả ngày. Tiểu Hoa rất thích thư viện rộng lớn này, cũng thích ngồi ở đây, vì nó có không khí của sinh viên đại học.

“Em muốn thi vào đây.” Cô cúi đầu đọc sách, khẽ nói.

Thẩm Hi Tri liên tục chú ý hôm nay Tiểu Hoa khác thường, nghe cô nói vậy, ừ một tiếng.

Tiểu Hoa nghe tiếng ừ của anh, trong lòng khẽ run, nào ngờ người này không chuyên tâm đọc sách, nắm chặt lấy tay cô. Bàn tay anh lớn, ngón tay dài, dễ dàng nắm gọn tay cô. Trong thư viện có điều hòa mát lạnh nhưng tay anh lại ấm áp, hơi ấm thấm vào

mạch máu chạy thẳng vào tim cô, cô cúi đầu nhìn bàn tay anh nắm chặt.

Lại gặp bạn cùng phòng của anh, cái dáng cao gầy chạy đến vỗ vai Thẩm Hi Tri: “Thằng nhóc này sao lại ở đây?”

Sau đó ánh mắt thay đổi: “Ồ em gái, lại là em à?”

Thẩm Hi Tri không thể không buông tay ra, giới thiệu: “Đây là Nghiêm Tùng, em gọi cậu ta Tùng Tử là được.” (Tùng tử = hạt thông)

“Sai, là anh Tùng Tử.” Nghiêm Tùng sửa lời, sau đó mong chờ nhìn Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa cũng ngại, gọi anh: “Anh Tùng Tử.”

Gọi xong lại thấy cái tên này buồn cười, cô mỉm cười.

Thẩm Hi Tri thở phào nhẹ nhõm, cô bé từ khi đến tới giờ vẫn xị mặt.

“Được rồi, đi ăn cơm thôi.” Anh gấp quyển sách trước mặt cô lại.

Nghiêm Tùng kéo Thẩm Hi Tri đi trước thăm thì nói gì đó, Tiểu Hoa đeo ba lô theo sau.

Nghiêm Tùng: “Uầy uầy, có gì đó không đúng, cậu lớn hơn 2 tháng, hình như 2 phải kêu cô bé ấy là chị dâu mới đúng.”

Thẩm Hi Tri thúc cậu ta một cái: “Cậu im miệng đi, để dành 2 tháng nữa mới được gọi.”

Sau đó quay đầu lại vẫy cô: “Đi cạnh anh.”

Chương 34: Quyết định khó khăn

Cũng giống như lần trước, thời gian trôi đi thật nhanh, hơn 3h chiều Thẩm Hi Tri chuẩn bị đưa Tiểu Hoa ra nhà ga, hỏi cô: “Mua vé chưa?”

Tiểu Hoa lắc đầu.

Anh đeo ba lô của cô: “Vậy thì tốt, mua hai vé ngồi gần nhau.”

Sao anh có thể yên tâm để cô về một mình chứ?

Nhưng Tiểu Hoa lại lắc đầu, đứng bên lề đường nhìn anh: “Thẩm Hi Tri, hôm nay em không muốn về.”

Một chiếc xe bus chạy qua, anh ho mấy tiếng: “Hứa Tiểu Hoa, sao hôm nay em lạ thế?”

Tiểu Hoa ôm lấy tay anh: “Anh cho em ở đây đi.”

Thẩm Hi Tri vuốt mi mắt: “Vậy em có thể nói cho anh biết đã xảy ra chuyện gì không?”

Một lúc lâu sau Tiểu Hoa gật đầu đồng ý.

Thế là không cần ra nhà ga, Thẩm Hi Tri đau đầu suy nghĩ nên sắp xếp cho Tiểu Hoa ở đâu. Thật ra thuê phòng là chuyện vô cùng đơn giản, nhưng anh sao có thể yên tâm để cô ở một mình chứ?

Nghĩ đến chuyện mấy tháng nữa cô cũng đến đây học, Thẩm Hi Tri dẫn Tiểu Hoa đi qua 5 con phố, đến tận khi Tiểu Hoa kêu đau chân không chịu đi nữa mới dừng lại trước một khách sạn sang

trọng. Anh còn không cho Tiểu Hoa đi vào, tự mình vào trong đặt phòng trước, một lúc sau mới gọi điện bảo Tiểu Hoa vào.

Tiểu Hoa không biết ẩn ý trong chuyện này, tức giận hỏi anh: “Anh thấy dẫn em vào mất mặt lắm hả?”

Thẩm Hi Tri ngồi trên sofa cười. Hỏi xong câu này Tiểu Hoa càng thấy mất mặt, bực bội ngồi vào ghế khác.

Đêm hôm đó Thẩm Hi Tri mượn thêm một bộ chăn mền, Tiểu Hoa ngủ trên giường còn anh nằm trên sofa. Tắt đèn đi ngủ, Tiểu Hoa nằm trong chăn nói: “Ba không cho em thi vào đây.”

Thẩm Hi Tri bật dậy, trong bóng tối nhìn về phía Tiểu Hoa, nhớ tới những giọt nước mắt buổi sáng của cô.

Cổ họng anh khàn khàn, hỏi: “Em nghĩ sao?”

Tiểu Hoa ngang bướng: “Em nói em muốn thi, nhất định phải thi.”

Cô nói xong vén chăn lên ngồi dậy, nhìn Thẩm Hi Tri cách đó không xa. Thẩm Hi Tri chân dài bước qua ghế sofa, lại gần xoa đầu cô. Anh mặc áo phông trắng nổi bật trong đêm, Tiểu Hoa ngồi trên giường nệm mềm mại, lòng cũng mềm mại theo.

Anh nói: “Có anh đây, đừng lo lắng.”

Tiểu Hoa kéo tay anh khỏi đầu mình, tay nắm tay, hỏi: “Anh nói xem, nếu nội biết em có thể thi đậu đại học Bắc Thành, nội có vui không?”

Anh gạt đầu: “Nhất định sẽ vui.”

Tiểu Hoa nắm tay anh: “Không đâu, thật ra nội không thương em như vậy.”

“Hứa Bình An!” Thẩm Hi Tri rất ít khi gọi cô như thế.

Tiểu Hoa nức nở: “Tại sao không ai thích em? Em đã làm sai điều gì?”

Em đã làm sai điều gì? Thẩm Hi Tri nghĩ lại, đúng thế, ngay từ đầu anh cũng không thích cô, nhưng lí do là gì? Bởi vì ở quê cô sống qua tự do vui vẻ, hay bởi vì cô quá đáng thương làm người ta chán ghét?

Không, anh lắc đầu, là mệnh, do mệnh cô bé không tốt mà thôi.

Người như cô, thật khiến người ta phải đau lòng.

Anh ngồi bên giường ôm cô thật chặt, tựa trán mình vào trán cô, nói: “Hứa Bình An thi nhanh lên nhé, mọi thứ sẽ tốt thôi, ai cũng thích em mà.”

Suốt đêm đó Tiểu Hoa khóc nức nở trong lòng Thẩm Hi Tri, cái cảm giác được ăn cả ngã về không này vô cùng khó chịu, không còn lựa chọn nào khác, phải tự mình đi trên cây cầu độc mộc. Trước giờ Tiểu Hoa luôn tự tại, mà thời gian này phải chạy theo anh, mệt mỏi vô cùng.

Tiểu Hoa khóc mệt rồi không mở mắt ra được nữa, Thẩm Hi Tri cúi đầu khẽ hát:

Trời tối rồi, mưa sắp rơi

Bố chồng vác cuốc đi đào khoai sọ

Đào rồi đào, đào rồi đào

Đào thành một dòng nước xoáy

...

Trời tối rồi, mưa sắp rơi

Bố chồng vác cuốc đi đào khoai sọ

Đào rồi đào, đào rồi đào

Đào thành một dòng nước xoáy...

Anh chỉ thuộc 4 câu, hát đi hát lại, mà hát đúng điệu nhất chỉ có câu đầu tiên – Trời tối rồi, mưa sắp rơi.

Đã lâu lắm rồi không có ai hát cho cô nghe, Tiểu Hoa nắm chặt tay Thẩm Hi Tri, mơ màng tưởng có nội bên mình.

Thẩm Hi Tri nhẹ nhàng đắp chăn cho Tiểu Hoa, ngón tay cẩn thận lau nước mắt cho cô, lớn như vậy rồi, anh rất ít khi thấy cô một ngày khóc 2 lần như thế. Cho dù bị đánh bị chửi cô vẫn luôn mạnh mẽ ngẩng cao đầu.

Phải có bao nhiêu sợ hãi, có bao nhiêu tủi thân mới biến cô thành như vậy?

Anh cúi đầu nhìn cô, chớp mũi cách cô chỉ còn 1cm, hô hấp của Tiểu Hoa vững vàng, Thẩm Hi Tri từ từ đứng dậy, đi lại sofa ngồi.

Anh cứ ngồi như vậy cả đêm.

Đi cả đêm không về Tiểu Hoa lại bị Trần Ái Lệ châm chọc, Hứa Kiến Quốc không dám đánh cô, lần trước đi họp phụ huynh cũng có tác dụng, ông nghe chủ nhiệm nói các sĩ tử cần phải có tinh thần tốt.

Tiểu Hoa trốn trong phòng nhắn tin cho Thẩm Hi Tri: [Em về đến nhà rồi]

Người nào đó đi theo cô suốt đoạn đường, đứng chờ dưới lầu không nghe tiếng mắng chửi mới thở phào nhẹ nhõm, nhắn lại: [Nếu ở nhà khó chịu cứ qua nhà anh, chìa khóa để đâu em biết rồi đấy, cứ cầm đi.]

Trước khi đi anh nhét chìa khóa nhà trong khe cửa, chỉ có mình cô biết.

Tiểu Hoa nhắn cho anh cái mặt cười, bắt đầu làm bài tập.

Thẩm Hi Tri bắt chuyến tàu cuối cùng về trường, anh ngồi trong phòng chờ âm ỉ huyền não gọi điện cho Thẩm Trung Nghĩa, giống như cuộc nói chuyện ba năm trước đây, nhưng lần này Thẩm Trung Nghĩa không vì áy náy với con trai mà nhượng bộ, ông nói: “Không có gì, là ba không cho con bé thi.”

Thẩm Hi Tri ngẩn người.

Trong điện thoại có tiếng phụ nữ: “Tổng giám đốc Thẩm, mọi người đã đến đủ, hội nghị có thể bắt đầu rồi.”

Thẩm Trung Nghĩa hình như đi ra khỏi phòng, đến chỗ yên tĩnh hơn. Thẩm Hi Tri nghe không giống như giọng người phụ nữ kia, có vẻ ba anh không kết hôn với bà ta, thật ra mấy năm nay anh không quan tâm đến chuyện của ba, cũng không đến nhà ba lần nào, chỉ đôi khi ngẫu nhiên gọi điện lại nghe thấy giọng nhiều người phụ nữ khác nhau.

Có lẽ, anh nghĩ, ba sống cũng không tệ.

Thẩm Trung Nghĩa nói: “Ba biết con đang nghĩ gì, nhưng ba không đồng ý hai đứa yêu nhau.”

Thẩm Hi Tri cười khẩy, nếu anh nói thật ra bọn họ còn chưa yêu nhau, nhiều năm qua anh vẫn tuân thủ nghiêm ngặt ranh giới ấy, chỉ chờ đến ngày cô tốt nghiệp thôi – vậy ba có tin không?

Chắc là không đâu, trong thế giới của ông ấy, đúng là không thể có chuyện này.

Thẩm Hi Tri im lặng làm Thẩm Trung Nghĩa tưởng anh giận, đã nhiều năm không răn dạy con trai, lần này không nhịn nữa, ông nói: “Nếu con muốn yêu đương ba sẽ giới thiệu cho con một người khác, mọi mặt đều tốt hơn con bé đó nhiều, hai đứa có tiếng nói chung, sau này cũng có thể giúp con nhiều chuyện.”

Thẩm Hi Tri ồ một tiếng: “Thì ra bây giờ ba đã biến thành người như vậy.”

Thẩm Trung Nghĩa nóng mặt: “Cái gì mà ‘người như vậy’, ba chỉ muốn tốt cho con thôi.”

“Tốt cho con và chuyện Hứa Bình An lên đại học có liên quan gì đến nhau?”

“Không phải ba không cho con bé đó lên đại học!”

“À, là không cho cô ấy vào đại học Bắc Thành.” Thẩm Hi Tri gật đầu, lúc này nhà ga thông báo lên tàu, Thẩm Trung Nghĩa nghe thấy, hỏi: “Con đang ở trong Nam?”

Thẩm Hi Tri: “Phải làm sao thì ba mới đồng ý?”

Thẩm Trung Nghĩa đã tính trước chuyện này, thẳng thừng nói ra tính toán của bản thân: “Con đi du học.”

“Còn gì nữa không?”

“Học tài chính.”

Tài chính và máy tính là hai ngành không liên quan gì đến nhau, từ trước khi Thẩm Hi Tri thi tốt nghiệp vấn đề này đã tranh cãi nhiều lần, nhưng khi đó Thẩm Trung Nghĩa không bắt được nhược điểm của con trai nên Thẩm Hi Tri không nghe theo ông, mà lần này là cơ hội tốt. Ông sống hơn nửa đời người chỉ có một đứa con trai, bây giờ sản nghiệp của ông ngày càng lớn, sau này cũng giao hết cho anh, nhưng thằng nhóc này lại chạy đi học ngành máy tính chẳng có tương lai gì cả, muốn tức chết ông sao?

Phải làm gì bây giờ? Trên chuyến tàu từ Nam ra Bắc, Thẩm Hi Tri suy nghĩ suốt 5 tiếng đồng hồ.

Ba anh dù quyền lực cách mấy cũng không thể nhúng tay vào điểm thi đại học chứ? Cùng lắm là cắt tiền sinh hoạt của anh, vậy cũng chẳng sao, anh đã có việc làm thêm kiếm được không ít tiền, rảnh rồi thì chơi cổ phiếu, duy trì tới khi tốt nghiệp cũng không có vấn đề gì, đương nhiên, là cả hai người.

Còn có chuyện gì nữa chứ? Bánh tàu chạy xình xịch trên đường ray, Thẩm Hi Tri mệt mỏi nhắm mắt lại.

Tháng 7 nháy mắt tới, ngày thi tốt nghiệp trường tiểu học được nghỉ, Hứa Đồng ôm Bạo Bạo ngồi trong góc phòng không dám nói một tiếng, sợ ảnh hưởng đến chị. Tiểu Hoa trước khi ra khỏi nhà ôm chặt em trai, nói: “Chị sẽ về nhanh thôi.”

Bạo Bạo lè lưỡi liếm liếm tay Tiểu Hoa, Tiểu Hoa bật cười, nói: “Lát về cho mày ăn ngon.”

Bạo Bạo cũng không dám lên tiếng, ngồi trong lòng Hứa Đồng đưa mắt nhìn Tiểu Hoa.

Nhớ lại một ngày nào đó năm lớp 10, có người nói với cô: “Hứa Tiểu Hoa, hôm nay anh xem điểm thi của em.”

Chương 35: Nụ hôn đầu

Thi tốt nghiệp xong, Hứa Đồng và Bạo Bạo ở nhà chơi, tưởng chị thi xong là có thể vui vẻ. Tiểu Hoa nói cho cậu bé là phải so đáp án tính điểm, Hứa Đồng bé nhỏ lại ôm Bạo Bạo ngồi một góc, Tiểu Hoa cười: “Không cần phải vậy đâu.”

Bé Hứa Đồng nghiêm túc nói với chị: “Anh hai bảo không được làm phiền chị học bài.”

Tiểu Hoa ban đầu không khẩn trương, nghe mấy lời này lại dẫn đo một chút: “Chị đến trường đây.”

Chị đi rồi Hứa Đồng bé nhỏ chạy lon ton đi gọi điện thoại, đúng thế, điện thoại nhà họ dưới sự uy hiếp tuyệt thực của cậu và Bạo Bạo đã được dùng lại rồi!

Thẩm Hi Tri đang chờ cuộc gọi này, nghe máy hỏi: “Đi rồi à?”

“Vâng!” Hứa Đồng bé nhỏ nói.

“Gâu!” Bạo Bạo nói.

Sáng sớm nhưng mặt trời đã chói chang, trong phòng học kín người, chủ nhiệm in đáp án phát cho mọi người, Tiểu Hoa ngồi bàn cuối cùng, nhớ lại đáp án hôm trước mình làm rồi soát lại điểm.

Cô cộng điểm 3 lần, phép cộng đơn giản như thế không thể nào sai được.

Cô chủ nhiệm đi đến hỏi: “Sao rồi?”

Tiểu Hoa đáp: “Cũng được ạ.”

“Vào Bắc Thành được không?”

Tiểu Hoa bỗng đứng dậy: “Em ra ngoài một chút được không ạ? ... Đi vệ sinh.”

Chủ nhiệm cười, phát tay: “Đi đi.”

Tiểu Hoa chạy đi, đứng nép sau bồn nước gọi điện, cô nói: “Thẩm Hi Tri, hình như em có thể đậu.”

Thẩm Hi Tri mới vừa đồng ý bữa sau mua giày đá bóng về cho Hứa Đông, thuận miệng hỏi: “Muốn thưởng gì?”

Giống như anh chẳng hề lo lắng chuyện Tiểu Hoa thi cử.

Tiểu Hoa nói: “Em bảo là ‘hình như’ thôi nha... còn chưa chắc chắn nữa...”

Thẩm Hi Tri ừ một tiếng, nói: “Khi nào có giấy báo?”

“Tuần sau.”

“Ngoan, đừng gây gổ với người nhà.”

Tiểu Hoa quẫn, mấy hôm nay Hứa Kiến Quốc nhìn thấy ý đồ của cô, nhưng khuyên bảo lại sợ ảnh hưởng đến bài thi, thế nên hôm nay về chắc phải có một trận gió tanh mưa máu.

Thẩm Hi Tri: “Hừm?”

Tiểu Hoa: “Biết rồi.”

Về đến nhà quả nhiên thấy Hứa Kiến Quốc ngồi đó, thấy Tiểu Hoa liền hỏi: “Kết quả sao rồi?”

Tiểu Hoa nói: “Cũng tạm được.”

Mặc dù bình thường Hứa Kiến Quốc không quan tâm Tiểu Hoa, nhưng tính cách của cô ông cũng không lạ gì nữa, nghe có nói vậy chắc chắn đâu rồi. Bây giờ ông chỉ biết nhẹ nhàng khuyên, kéo Tiểu Hoa nói: “Con nghĩ đi, nếu giờ đăng kí đại học ở miền Nam, thì con không cần quan tâm đến học phí hay tiền sinh hoạt gì hết.”

“Nếu con đăng kí đại học Bắc Thành thì phải tự mình trang trải à?” Tiểu Hoa hỏi.

Hứa Kiến Quốc chợt dạ ừ một tiếng.

Tiểu Hoa gật đầu, không ngạc nhiên gì cả, cô nói: “Tùy ba.”

Cứ tưởng điền xong nguyện vọng Thảm Hi Tri mới về, không ngờ anh lại về sớm, mới sáng tinh mơ đã ăn mì thịt bò dưới tiệm nhà ông Trần, còn gọi cả Tiểu Hoa và Tiểu Hứa Đồng xuống. Tiểu Hoa thấy quãng mắt anh đen sì còn tưởng anh đi bộ suốt đêm, vừa ăn vừa nghe anh mắng giáo sư Hoàng chèn ép sinh viên.

Hứa Đồng bé nhỏ vui vẻ ngồi cạnh anh hai, trông mong giày đá bóng. Tiểu Hoa gấp thịt bò trên mặt cho Thảm Hi Tri, ăn một lát lại phát hiện dưới đáy tô có nhiều thịt bò.

Cô mím môi cười, ăn hết.

Lên lầu, hai người dừng trước cửa nhà định ai về nhà nấy, Hứa Đồng theo đuôi chị nói trưa nay muốn ăn thịt kho tàu, Tiểu Hoa nói: “VẬY lát đi chợ mua, trong nhà không có thịt.”

Thẩm Hi Tri chợt gọi cô: “Hứa Tiểu Hoa.”

Tiểu Hoa và em trai đồng thời quay đầu lại.

Thẩm Hi Tri nói: “Nhà anh lâu rồi không có người ở chắc bẩn lắm, em qua quét dọn giúp anh đi.”

Hứa Đồng bé nhỏ xắn tay áo thể hiện: “Anh hai, để em giúp anh!”

Sau đó lại bị ánh mắt hết sức quen thuộc – từ nhỏ đã bị nhìn rất nhiều lần ngăn lại.

Thẩm Hi Tri nói: “Hứa Tiểu Hoa, có qua không?”

Tiểu Hoa xoa đầu em trai: “Qua với chị không?”

Hứa Đồng bé nhỏ lui về phía sau hai bước, cố bấu môi: “Không muốn đâu, bẩn lắm.”

Thẩm Hi Tri hài lòng gật đầu: “VẬY TÔI qua lấy giày đá bóng.”

Thế là Tiểu Hoa theo Thẩm Hi Tri về nhà, Hứa Đồng bé nhỏ một mình chơi với Bạo Bạo.

Thật ra nhà họ Thẩm không bẩn tí nào, lúc Thẩm Hi Tri không ở nhà, tuần nào cô cũng qua quét dọn. Thẩm Hi Tri nhìn căn nhà sạch sẽ, trong lòng chợt ảm áp mãi nguyện, vươn tay kéo Tiểu Hoa: “Em dọn à?”

Tiểu Hoa ừ một tiếng. Một giây sau bị anh ôm vào lòng.

Ve sầu bên ngoài kêu âm ỉ, còn trong nhà họ Thẩm lại yên tĩnh vô cùng. Đây là một cái ôm nhẹ nhàng tĩnh lặng, Tiểu Hoa nín lấy áo anh, tựa đầu vào lòng anh. Thẩm Hi Tri vui vẻ nói bên tai cô: “Hứa Tiểu Hoa em mấy tuổi rồi?”

Tiểu Hoa nói: “Em có chứng minh thư, đã là người lớn.”

Anh đứng thẳng nhìn cô, thật ra mặt mày vẫn còn nét ngây thơ khi bé, nhưng người lại cao lên rất nhiều, người gầy nhom, mặt không có chút thịt. Anh giơ tay vuốt ve má cô: “Mai anh đến trường cùng em.”

Đôi mắt Tiểu Hoa sáng lên.

“Giờ nằm cạnh anh một lát.” Anh nói tiếp.

Mặt cô đỏ bừng bị anh kéo lên giường. Giường anh vẫn là cái lúc trước, không rộng lắm, hai người nằm lên hơi chật. Tiểu Hoa dán người vào mép giường, sợ đụng phải anh. Thẩm Hi Tri nghiêng người kéo cô gối đầu lên tay mình, nói: “Đừng có ngã đấy.”

Tai Tiểu Hoa áp vào ngực anh, nhưng lại không nghe được tiếng tim đập, cô đặt tay lên, như thế mới cảm nhận được. Thẩm Hi Tri bất chợt chống người lên đè cô xuống, Tiểu Hoa nhìn thẳng vào mắt anh, thấy anh vô cùng nghiêm túc, cô chợt không rõ mình có hối hận hay không, rằng nếu năm đó sớm nói với ba tai mình nghe không rõ, có khi nào sẽ được chữa lành? Nếu lần ấy Thẩm Hi Tri dẫn cô đi bệnh viện cô đồng ý đeo máy trợ thính, liệu bây giờ có thể nghe nhịp tim anh?

Cô thấy khó chịu, siết chặt áo anh, Thẩm Hi Tri nghiêng tay xoay người nằm sang bên kia, sau đó ôm cô vào lòng lần nữa. Bây giờ cô đã nghe thấy.

Thình thịch

Là nhịp tim của anh.

Tiểu Hoa cười, khẽ nói: “Sao anh biết?”

Anh ôm chặt cô: “Muốn biết thì biết thôi.”

Quạt trần cũ kĩ chẳng thổi mát được bao nhiêu, Thẩm Hi Tri mệt mỏi nhắm mắt ngủ. Tiểu Hoa không buồn ngủ, lặng yên cảm nhận vòm ngực áp áp, tiếng tim đập, và cả hơi thở của anh vương trên trán cô.

Khoảng 3h chiều Thẩm Hi Tri tỉnh lại, lười biếng hỏi cô: “Đang nghĩ gì thế?”

Tiểu Hoa nói: “Em đang nghĩ, lúc trước anh nói thích một người, liệu có phải là em không?”

Thẩm Hi Tri cúi đầu nhìn cô: “Thế mới nói em ngốc, có nhận không?”

Tiểu Hoa nói: “Em không thông minh, nhưng tại anh chưa bao giờ nói chuyện nghiêm túc với em.”

“Em có biết anh phải vất vả lắm mới kìm lòng không nói ra không hả?” Thẩm Hi Tri bắt đầu dĩ.

Tiểu Hoa cười: “Vậy giờ anh có thể nói rồi đó.”

Nếu là bình thường, Thẩm thiếu gia nhất định sẽ nói: “Em muốn nghe hả? Vậy anh càng không nói.”

Nhưng lúc này đây anh không đùa giỡn, bàn tay vuốt đuôi tóc mượt mà của Tiểu Hoa, nói: “Anh thích em, bé ngọc.”

Tiểu Hoa hài lòng.

Hôm sau tin Thẩm Hi Tri về truyền khắp khu chung cư, mà khi anh cùng Tiểu Hoa đi ra ngoài, sau lưng mọi người bàn tán rầm rộ, giống như cổ tình nói cho hai người nghe—

“Nghe nói Bình An đăng kí đại học Bắc Thành!”

“Vậy hả? Ái chà Hứa Kiến Quốc sắp phát tài rồi!”

“Bình An đúng là thông minh, trước đây tôi đã nói rồi mà!”

Tiểu Hoa ngửa đầu nói với Thẩm Hi Tri: “Em muốn rời khỏi đây thật nhanh.”

Thẩm Hi Tri không để ý mấy người phía sau, giơ tay xoa đầu cô.

Đến trường, anh đứng chờ ngoài cửa lớp Tiểu Hoa, chủ nhiệm ôm chồng hồ sơ đăng kí nguyện vọng đi đến, từ xa đã nhận ra anh, vỗ vai Thẩm Hi Tri nói: “Anh trai tận tình quá nhỉ?”

Thẩm Hi Tri cười .

Chủ nhiệm cũng cười: “Hai đứa coi như điển hình yêu sớm.”

Thẩm Hi Tri lắc đầu: “Không có, bọn em còn chưa chính thức yêu nhau.”

Chỉ là biết tình cảm của đối phương và gìn giữ tới tận bây giờ.

Chủ nhiệm nói: “Sau này cô nhất định lấy chuyện của hai em làm gương cho các bạn.”

“Đừng nói tên thật là được.” Thẩm Hi Tri hào phóng.

Tiểu Hoa điển nguyện vọng rất nhanh, là người đầu tiên ra khỏi lớp, cô ôm chồng sách giáo khoa, nói: “Cái này để cho em trai.”

Cô chú thích kỹ càng, chỗ khó còn đánh dấu lại, như vậy sau này em trai dễ hiểu bài hơn.

Thẩm Hi Tri ôm chồng sách nặng trĩu, anh hừ hừ: “Em trai quan trọng nhất.”

Tiểu Hoa cười đi theo anh xuống lầu, bạn cùng lớp đều chạy ra xem, còn hò hét ầm ĩ.

Đoạn đường từ trường về cây to rợp bóng, hai người giống như ngày xưa một trước một sau, nửa đường Thẩm Hi Tri đột ngột quay lại, ôm chồng sách trong ngực, nói: “Lại đây.”

Tiểu Hoa bước nhanh lại đứng trước mặt anh, hai người cách nhau chồng sách. Thẩm Hi Tri từ từ cúi đầu xuống, hôn lên môi cô

một cái.

Trưa hè gay gắt, ve kêu râm ran, còi xe trên đường inh ỏi. Tiểu Hoa trầm nghĩ: Đây là nụ hôn đầu tiên của mình.

Thẩm Hi Tri vẫn cúi đầu, mỉm cười nhìn Tiểu Hoa sững sờ, lại hôn một cái.

Thấy cô vẫn không phản ứng, ngoan ngoãn như vậy, đành không bắt nạt cô nữa, đứng thẳng người thấy cô che giấu ngượng ngùng, nhìn vào mắt anh nói: “Cũng không tệ lắm.”

“Vậy thử lại lần nữa?” Anh hỏi.

Cô đi thẳng, không để ý tới anh.

Mùa hè này là kì nghỉ thoải mái nhất của Tiểu Hoa, cũng là kì nghỉ thoải mái cuối cùng của Hứa Đông, vì năm sau cậu đã là học sinh trung học.

Từ nhỏ thấy chị gái học hành vất vả như thế, Hứa Đông bé nhỏ lo lắng không thôi, cả ngày bám lấy anh hai than thở. Thẩm Hi Tri không kiên nhẫn với Hứa Đông, thủ đoạn tàn bạo mà đơn giản: “Em, nếu học theo bọn xấu hử, cứ thử đi; Nếu dám yêu sớm, cứ thử một chút; Nếu điểm thi đứng cuối lớp, ha ha, từ bé tới lớn chưa được anh đánh đâu nhỉ? Bây giờ có thể luyện tay rồi.”

Hứa Đông bé nhỏ nước mắt lưng tròng: “Hu hu hu, anh hai thay lòng đổi dạ, trước đây thích em nhất mà bây giờ lại thích chị rồi.”

Tiểu Hoa ngồi bên gọt táo, lẩm bẩm: “Liên quan gì tới chị...”

Thẩm Hi Tri nói: “Em hiểu lầm rồi, trước giờ anh vẫn thích chị em, em không hề có phần.”

Tiểu Hoa nhét táo vào miệng anh, định đi dỗ em trai, ai ngờ Hứa Đông càng khóc to hơn: “Trước đây chị chỉ gọt táo cho em thôi!”

Thẩm Hi Tri cười ha ha, Tiểu Hoa cũng đỡ khóc đỡ cười.

Mùa hè này cũng xuất hiện tình trạng Hứa Đông và Thẩm Hi Tri tranh giành Tiểu Hoa, Hứa Đông nói: “Anh hai xấu xa! Chị sắp học đại học rồi không ở nhà với em nữa, tại sao anh không nhường chị cho em!”

Thẩm Hi Tri nói: “Một năm nay anh không ở nhà, để lại chị cho em, vậy mà em còn mặt dày tranh với anh hả? Muốn đánh nhau không? Có thắng được anh không?”

Hứa Đông trông mong nhìn chị gái: “Chị, chị yêu em nhất phải không?”

Tiểu Hoa gật đầu.

Thẩm Hi Tri hắng giọng một cái, Tiểu Hoa quay lại nhìn anh cười, thấy hai người thật thú vị.

Chương 36: Năm tháng bên nhau

Thẩm Trung Nghĩa biết con trai về, hẹn cùng nhau ăn cơm, Thẩm Hi Tri không muốn đi, nhưng Thẩm Trung Nghĩa nói: “Tài xế chờ con ngoài cổng, ba có chuyện muốn gặp con.”

Lúc Thẩm Hi Tri ra khỏi nhà, Tiểu Hoa đang cầm chổi quét ngoài cửa, cô mặc áo mỏng, cánh tay lộ bên ngoài mảnh mai vô cùng, tóc buộc cao, vành tai non mềm trắng nõn. Thẩm Hi Tri đưa tay vỗ vai cô, Tiểu Hoa quay lại thấy anh mặc đồ lịch sự nhưng trông không vui vẻ gì cả.

“Đi đâu vậy?” Cô hỏi.

“Ăn cơm với ba anh.” Anh nói.

Tiểu Hoa không hiểu sao lại thốt lên: “Có muốn em đi cùng anh không?”

Dù sao cô cũng không muốn anh phải đơn độc ở đó. Cô sẽ không theo vào trong mà đứng ngoài chờ, như thế anh đi ra có thể nhìn thấy cô.

Thẩm Hi Tri lắc đầu, nói: “Anh đi.”

Quả nhiên có một chiếc xe hơi nổi bật dừng trước cổng chung cư, thấy anh đi ra tài xế còn mở cửa xe cho anh, ra ra vào vào làm hàng xóm hâm mộ, nói biết vậy năm xưa học theo giám đốc Thẩm đi kinh doanh thì bây giờ chắc cũng nở mày nở mặt như thế. Thẩm Hi Tri giấu cợt trong lòng, nở mày nở mặt? Vợ con li tán có gì hay chứ?

Đến nơi Thảm Hi Tri gặp Thảm Trung Nghĩa, bề ngoài Thảm Trung Nghĩa không có gì thay đổi, nhưng khí chất lại có chút khác biệt. Đó là loại khí chất được xây dựng nên từ tiền tài phú quý, ông có vẻ rất thoải mái, bụng cũng lớn hơn.

“Ba.” Thảm Hi Tri chào một tiếng.

Bữa ăn giữa Thảm Trung Nghĩa và Thảm Hi Tri không vui vẻ gì, từ đầu đến cuối Thảm Hi Tri chỉ cúi đầu ăn cơm, Thảm Trung Nghĩa mấy lần gắp ly rượu định nói vài câu, nhưng lại không tìm được cơ hội. Dọn bàn xong uống trà Thảm Hi Tri mới ngẩng đầu nhìn ông. Thảm Trung Nghĩa chỉ sang phòng bên cạnh: “Hôm nay ba cũng mời mấy lãnh đạo trong bộ giáo dục ăn cơm.”

Thảm Hi Tri ừ một tiếng, nhưng trong lòng cuộn sóng.

Thảm Trung Nghĩa chỉ nói đến đây, đổi qua chuyện khác: “Nghe nói Bình An thật sự đăng kí Bắc Thành?”

Thảm Hi Tri gật đầu.

Ăn xong hai người ra về, Thảm Hi Tri không ngồi xe, tự đi bộ về, bữa cơm này chẳng ngon lành gì, làm dạ dày anh khó chịu. Trên đường có gánh hàng rong, Thảm Hi Tri dừng lại mua: “Hai phần chè đậu xanh lạnh, bỏ thêm khoai sọ viên.”

Chè đậu xanh đựng trong túi nilon trong suốt, bên trên nổi những viên khoai sọ tròn tròn, từ nhỏ Hứa Đống đã thích ăn cái này, lần nào Hứa Tiểu Hoa cũng tiết kiệm tiền dẫn em trai đến ăn. Thế nên sau này anh cũng hay mua về cho hai chị em.

Còn chưa đến cổng chung cư đã thấy bóng hai người đứng dưới cột đèn, một cao một thấp, một cô gái cao gầy, một bé trai vui

vẽ nhảy nhót. Bé trai nhảy nhót trên mấy ô gạch, gọi chị ới chị ới, làm người ta thoải mái vô cùng.

Thẩm Hi Tri đi tới, hỏi: “Sao lại đứng ở đây?”

Tiểu Hoa chỉ bé Hứa Đồng: “Em trai muốn đi dạo.”

Hứa Đồng bé nhỏ thật thà: “Chị nói dẫn em đi dạo anh hai về.”

Thẩm Hi Tri bật cười, đưa một túi chè đậu xanh cho Hứa Đồng, Hứa Đồng vui vẻ chạy về ăn, bỏ anh hai với chị đằng sau. Thẩm Hi Tri đứng dưới đèn đường nắm tay Tiểu Hoa, kéo cô lên lầu, nhưng không để cô về nhà mà kéo thẳng về nhà mình.

Bật đèn, anh ném chìa khóa sang một bên, vào bếp lấy chén đồ chè ra. Tiểu Hoa uống một hớp rồi đưa cho anh, anh há miệng uống một hớp, hơi lạnh thấm vào lòng, làm tan bớt nỗi khó chịu mệt mỏi.

Hai người anh một miếng em một miếng, anh để dành khoai sọ lại, Tiểu Hoa thích ăn cái này.

Cô ăn khoai, lơ đãng nói: “Hôm nay Cung Lượng nhận được giấy báo nhập học.”

Cung Lượng bằng tuổi Thẩm Hi Tri, nhưng năm ngoái thi trượt, năm nay thi lại cùng Tiểu Hoa.

“Lo lắm à?” Anh hỏi.

Tiểu Hoa gật đầu.

“Không sao đâu, đừng lo lắng.” Anh nói.

Tiểu Hoa: “Em muốn đi thi cao hơn Cung Lượng... Ai bảo trước đây tên đó toàn bắt nạt em.”

Thẩm Hi Tri nhớ lại trước đây anh lừa thằng nhóc đó vào nhà kho đánh cho một trận. Anh nắm tay Tiểu Hoa, không nói gì nữa, Tiểu Hoa nói: “Nếu không thi đậu em sẽ học lại một năm.”

Câu nói nghe đơn giản, nhưng muốn làm được lại khó vô cùng, Thẩm Hi Tri hiểu rõ, siết chặt tay cô: “Nói xúi quẩy gì đấy? Mai dẫn em đi bơi.”

Hôm sau Hứa Đồng bé nhỏ bị bỏ rơi giận dữ, hậm hực nói với Trần Ái Lệ: “Con không chơi với chị, không chơi với anh hai nữa đâu!”

Trần Ái Lệ hừ một tiếng: “Thôi đi, mẹ nghe câu này nhiều lắm rồi.”

Hứa Kiến Quốc cũng cười: “Nếu con nhịn được đến mai ba sẽ thưởng cho 10 đồng.”

Trần Ái Lệ quay lại hỏi Hứa Kiến Quốc: “Con gái rượu của anh vẫn đăng kí Bắc Thành à? Bên Thẩm Trung Nghĩa làm sao đây?”

Hứa Kiến Quốc nhú mày: “Ừ, nó ngang bướng, không đụng góc tường không quay đầu.”

“Vậy làm sao bây giờ? Đi học lại thật à? Nhà chúng ta làm gì có tiền chứ? Thẩm Trung Nghĩa có nói gì không?”

Hứa Kiến Quốc nói: “Mấy lời này đừng nói trước mặt Bình An.”

Trần Ái Lệ xách túi đi ra ngoài: “Tôi chẳng thêm lo chuyện nhà mấy người!”

Bể bơi ở cung thiếu nhi mùa hè vẫn đông người, Tiểu Hoa và Thảm Hi Tri lớn nhất, đứng trong đám trẻ thật ngượng ngùng. Tiểu Hoa nói: “Nếu dẫn Hứa Đồng đi cùng thì hay hơn.”

Thảm Hi Tri không nói gì, dựa vào tường nhìn cô. Tiểu Hoa mặc áo tắm mới mua, bị anh nhìn cũng thấy ngại, nhảy lên lưng anh, như thế Thảm Hi Tri không nhìn được.

Nhưng không nhìn được cũng có thể sờ mà, bàn tay anh ôm lấy đầu gối mượt mà của Tiểu Hoa, đi từ từ lên trước, đi một đoạn chột ngã ra sau, hai người cùng nhau rơi xuống bể bơi. Tiểu Hoa sặc nước, khó chịu đến chảy nước mắt, đuổi theo Thảm Hi Tri đánh đắm toi bờ, nghe anh xin tha mới thôi.

Ra khỏi cung thiếu nhi Thảm Hi Tri nắm tay Tiểu Hoa: “Đi, dẫn em đi mua đồ.”

“Mua cái gì?” Tiểu Hoa không hiểu.

Đến trung tâm thương mại lớn nhất thành phố, Thảm thiếu gia nói: “Hứa Tiểu Hoa, đại học không có đồng phục, em định mặc đồng phục cấp 3 đi học à?”

Tiểu Hoa đỏ mặt.

Thẩm thiếu gia cầm một chiếc váy so lên người cô: “Ừ, được đây, đi thử đi.”

Tiểu Hoa ghé vào tai anh nói: “Đắt quá!”

Thẩm thiếu gia cũng thì thầm: “Tiền anh kiếm được đủ cho em mua.”

Tiểu Hoa lúng túng: “Vậy sau này em trả anh nhé?”

“Cũng được.” Thẩm thiếu gia nói.

Thế là Tiểu Hoa vui vẻ đi thử đồ, lúc đi ra chợt hô lên: “Chị!”

Lâm Thuyên cười ôm lấy cô: “Em khỏe không? Bình An?”

Tiểu Hoa rất thích cái ôm mềm mại thơm ngát của chị, nhưng một giây sau đã bị Thẩm thiếu gia kéo đi. Cô thẹn thùng gật đầu: “Em tốt lắm, còn chị thì sao?”

Lâm Thuyên nói: “Cũng được, vừa khéo gặp nhau, chúng ta đi uống nước đi.”

Cà phê cũng giống như chocolate vậy, là thứ mọi người đều thích nhưng Tiểu Hoa không thể nào ưa nổi. Thẩm Hi Tri đi gọi nước, bung cho Tiểu Hoa một ly nước ép hoa quả, Tiểu Hoa gửi ly cà phê của anh, thật thơm, nhưng uống không ngon tí nào.

Lâm Thuyên nhìn hai người ngồi cùng nhau, nháy mắt với Thẩm Hi Tri một cái, Thẩm Hi Tri chột nắm lấy tay Tiểu Hoa, nắm thật chặt, rồi đặt lên chân mình.

Mặt đỏ bừng, đây là lần đầu tiên bọn họ công khai tình cảm trước mặt người khác.

Lâm Thuyên không bất ngờ, cười nói: “Chúc mừng.”

Thẩm Hi Tri hỏi chuyện: “Hạt thông (Tùng Tử) tỏ tình sao cậu không đồng ý? Sao thế? Thật ra hai người cũng xứng đôi.”

Lâm Thuyên cười xua tay: “Đừng có nói bậy, tớ sắp ra nước ngoài rồi.”

Tiểu Hoa sững sờ, cô còn nghĩ đến đại học Bắc Thành có thể ngày ngày làm bạn với chị, nhưng sao chị lại đi chứ? Thẩm Hi Tri cũng mới biết chuyện này, hỏi: “Đi đâu?”

“Mỹ.” Lâm Thuyên uống một hớp cà phê: “Ba tớ nói từ lâu rồi, gần đây sức khỏe ba không tốt, không kéo dài được nữa.”

“Khi nào đi ạ?” Tiểu Hoa hỏi: “Em đi tiễn chị.”

Lâm Thuyên xua tay: “Thôi thôi, chị không thích cảnh đưa tiễn đâu, chị khóc mất.”

Trong lòng Tiểu Hoa chị là người rất tốt, cô chưa bao giờ thấy chị gặp khó khăn cả, cuộc sống của chị là niềm mơ ước của cô. Chị sẽ khóc ư? Tiểu Hoa không đành lòng.

“Vậy chị còn về đây nữa không?” Tiểu Hoa hỏi.

Lâm Thuyên lắc đầu: “Không biết nữa, cả nhà chị đều ở bên Mỹ, còn ở đây không có ai cả.”

Đối với một người chỉ đi đến Bắc Thành như Tiểu Hoa mà nói, thì nước Mỹ là một nơi xa vời. Cô cảm giác mình sẽ mất đi một người bạn mà cô hằng yêu quý.

Lâm Thuyên nói: “Chị muốn gặp hai người nên mới gọi điện cho Hi Tri, chị đi rồi hai người nhất định phải hạnh phúc đó.”

Tiểu Hoa dạ một tiếng, nắm tay nói: “Chắc chắn rồi!”

Lâm Thuyên bật cười, nhìn Thẩm Hi Tri.

Thẩm Hi Tri cười một tiếng: “Chắc chắn rồi!”

Tạm biệt Lâm Thuyên rồi Tiểu Hoa hỏi anh: “Thật ra chị ấy đến thăm anh phải không?”

“Ái chà.” Thẩm Hi Tri ra vẻ giật mình: “Đầu gối cũng có ngày hiểu chuyện rồi à.”

Tiểu Hoa nghiêm túc nói: “Em vẫn luôn biết mà.”

Thẩm Hi Tri ‘à’ một tiếng.

Tiểu Hoa: “Vậy nên chúng ta phải thật hạnh phúc, nhất định phải thế.”

Thẩm Hi Tri xoa đầu cô: “Đúng vậy.”

Trên con đường rợp bóng mùa hè, Thẩm Hi Tri đẹp trai nắm tay Tiểu Hoa mặc váy mới: “Sao cứ nhìn anh thế?”

Tiểu Hoa: “Anh còn chưa nói thích em đâu!”

“Nhất định phải nói à?”

“Đương nhiên.”

“Em lại đây.” Anh kéo cô vào lòng hôn một cái.

Tiểu Hoa che miệng: “Cái này không tính!”

Thẩm Hi Tri bất đắc dĩ: “VẬY em nói trước đi, mấy lời này buồn nôn quá anh không nói được.”

Tiểu Hoa ghen đỏ mặt, cuối cùng nhận thua.

Cô cũng không nói được, từ bé đã chơi với nhau, giờ tự nhiên lại nói thích, thật ngại quá đi.

Nhưng mà... Rất muốn nghe anh nói một lần...

Chương 37: Ước hẹn bốn năm

Tiểu Hoa là người nhận được giấy báo nhập học muộn nhất, khi đó cô đã tuyệt vọng, nhưng Thẩm Hi Tri ngày nào cũng động viên cô: “Rượu ngon ủ lâu, vở kịch hay phải chờ đến cuối, chúng ta không cần vội.”

Người hiểu rõ cảm xúc thất thường của cô nhất chính là Hứa Đồng bé nhỏ.

Thật ra không còn ‘bé nhỏ’ nữa, cậu bé sắp thành học sinh cấp 2 ngày nào ăn đồ quá mặn hay thịt kho tàu cháy khét đều có thể học theo anh hai ăn ngon lành, sau đó hai anh em chạy về nhà họ Thẩm ới. Điều này làm nổi sợ hãi với thi tốt nghiệp của Hứa Đồng nâng cao hơn một bậc, hay nói đơn giản là cậu rất sợ.

Ngày thư nhập học gửi đến Tiểu Hoa đang ngồi cạnh Thẩm Hi Tri, anh cầm kéo nhỏ cắt móng tay cho cô, ve kêu râm ran, mặc dù không át tiếng bác đưa thư, nhưng làm người ta thấy như đang ở trong mơ vậy. Tiểu Hoa đá chân Thẩm Hi Tri, mùa hè nóng nên anh chỉ mặc quần đùi, anh cười xấu xa nói: “Sao vậy? Muốn sờ anh hả?”

Tiểu Hoa hỏi anh: “Anh nghe xem, hình như có ai gọi tên em thì phải?”

Trời nóng nên chẳng ai thích đi ra ngoài cả, cả khu chung cư yên tĩnh, chỉ có tiếng bác đưa thư gọi: “Hứa Bình An? Hứa Bình An có thư!”

Chạy ra sớm nhất là mấy người đánh bài trong tiệm cắt tóc, trong đó có cả Trần Ái Lệ.

Liên Thanh xuýt xoa: “Ái chà Bình An nhà cô giỏi thật đấy! Thi đậu luôn!”

Thật ra Trần Ái Lệ không biết chuyện thi vào đại học trọng điểm khó khăn thế nào, nhưng giờ phút này đứng trong hội chị em mặt chước, tự nhiên bà ta thấy rất vinh quang.

Nở mày nở mặt hết sức.

Nhưng ngoài miệng vẫn nâng con trai bảo bối lên: “Hứa Đồng nhà em nói, sau này nó cũng thi vào đại học Bắc Thành.”

Tiểu Hoa không thèm mang giày, để chân trần chạy xuống, Thẩm Hi Tri cầm cây kéo nhỏ đuổi theo sau, nhắc nhở: “Em cẩn thận, đừng dẫm lên mảnh thủy tinh!”

Sáng nay có đứa trẻ làm rớt bình sữa, đầu hành lang vẫn còn ít mảnh thủy tinh. Tiểu Hoa không nghe thấy, dẫm chân lên, cũng không cảm thấy đau. Ánh mắt cô nhìn chằm chằm vào phong thư dày cộm. Năm ngoái cô đã từng thấy, Thẩm Hi Tri cũng nhận được như vậy. Khi ấy cô đã tự nhủ lòng, là mình cũng phải nhận được phong thư như thế.

Bao nhiêu ngày tháng học tập cực khổ, bao ngày chờ đợi trong âu lo, bao ngày xa cách Thẩm Hi Tri, thì ra tất cả đều đáng giá.

Giây phút này cô cảm nhận sâu sắc câu nói của Thẩm Hi Tri mấy năm trước: “Em có muốn đổi đời không?”

Cô đã làm được.

Thẩm Hi Tri đứng sau lưng cô, tận mắt nhìn thấy cô dẫm lên mảnh thủy tinh, lúc nhấc chân lên bàn chân có đốm máu đỏ, nhưng anh không kêu cô dừng lại. Thấy cô cầm phong thư quay lại tìm anh, ánh mắt cô lấp lánh vui mừng.

Tìm được anh rồi vội vã chạy lại, Thẩm Hi Tri bước lên ôm cô vào lòng, trách mắng: “Chạy cái gì!”

Tiểu Hoa cười, giơ phong thư trước mặt anh: “Anh xem đi.”

Không quan tâm đến đám người đang xì xào bàn tán, Thẩm Hi Tri bế Tiểu Hoa đến quây thuốc dưới lầu, đặt chân cô lên đùi anh.

Tiêu độc, rửa sạch, sau đó lấy nhíp gấp mảnh thủy tinh ra, rồi quần băng gạc, từ đầu đến cuối Tiểu Hoa lo cầm phong thư cười, không cảm thấy đau chút nào cả.

Cuối cùng Thẩm Hi Tri bế cô lên lầu, bế thẳng vào phòng cô.

Tiểu Hoa kéo anh ngồi xuống, nâng như nâng vật quý: “Anh bóc giúp em đi, em sợ làm rách.”

Anh bóc phong thư ra, Tiểu Hoa cẩn thận đọc giấy báo, anh giơ tay nhéo má cô: “Bé con giỏi lắm.”

Tiểu Hoa nhìn anh: “Thẩm Hi Tri, sau này chúng ta sẽ mãi ở bên nhau đúng không?”

Thẩm Hi Tri nhìn vào mắt cô, nghe cô hỏi: “Đúng không? Chúng ta sẽ không xa nhau nữa?”

Cổ họng anh ừ một tiếng, dời mắt đi không nhìn cô nữa. Tiểu Hoa nghịch ngón tay anh: “Tốt quá.”

“Là lên đại học tốt hay ở bên anh tốt?”

“Cả hai.”

“Nếu anh không ở đây thì sao?”

“VẬY không tốt.”

“Nhưng có thể lên đại học mà.” Anh cười.

Tiểu Hoa lắc đầu: “Không tốt.”

Anh thở dài: “Em phải thay đổi đi, sau này đừng bướng bỉnh thế nữa.”

Rất nhanh Tiểu Hoa phải ra Bắc học, đây là lần đầu tiên cô xa nhà, Hứa Đống buồn bã mấy ngày liền, trốn trong phòng với Bạo Bạo. Tiểu Hoa làm nhiều món ngon dỗ em trai, còn lấy ra 100 đồng trong tiền sinh hoạt Hứa Kiến Quốc đưa cho cậu.

Vì trước đây đã nói, nếu thi vào Bắc Thành phải tự mình trang trải, nên khi Hứa Kiến Quốc đưa tiền cho cô, Tiểu Hoa nói: “Coi như con mượn, sau này trả.”

Hứa Kiến Quốc không muốn mắng chửi trong ngày vui này, xua tay nói Tiểu Hoa cầm đi. Hứa Đống đã lớn, không còn quán lầy chị ngủ như trước đây nữa, mà biến thành ông cụ non ngày ngày lải nhải bên tai Thẩm Hi Tri: “Anh hai phải chăm sóc chị em đây, chị em bướng bỉnh lắm nên anh phải rộng lượng vào, hai người đừng

cãi nhau đấy, giờ mà cãi nhau em không giúp anh được đâu... Em ở xa như vậy mà... Hai người... được rồi, em ủng hộ anh.”

Thẩm Hi Tri cười rung cả vai, xoa đầu Hứa Đồng.

Cứ thế, mang theo hành lí và nước mắt của em trai, Tiểu Hoa lên tàu ra Bắc, giờ đây không phải đi thăm Thẩm Hi Tri, mà là cùng Thẩm Hi Tri, cùng nhau lên đại học.

Vẫn ăn mì tôm, vẫn ngồi một toa tàu, nhưng cảm giác khác biệt.

Tiểu Hoa không biết những sinh viên mới nhập học như thế nào, cô chỉ biết có Thẩm Hi Tri ở đây, cô chẳng cần quan tâm gì hết, anh sẽ lo hết cho cô.

Ký túc xá, thẻ sinh viên, thẻ cơm, thẻ điện thoại, đồ dùng hàng ngày thậm chí là chào hỏi các bạn cùng phòng đều là anh lo, buổi tối còn mua một túi trái cây cho Tiểu Hoa mang về ăn với bạn.

Ở đây, tất cả mọi người đều gọi cô là Bình An.

Ngày xưa đi học Tiểu Hoa ít giao thiệp với bạn bè, còn giờ lên đại học được Thẩm Hi Tri chỉ bảo: “Ở đại học cần phải giao tiếp nhiều với người khác, em cố gắng học cho anh!”

Thế nên Tiểu Hoa xách túi trái cây về kí túc, hỏi: “Các cậu ăn không?”

Ban ngày các bạn cùng phòng đều đã gặp Thẩm Hi Tri, bị khí chất ngọc thụ lâm phong lưu phóng của học trưởng hấp dẫn,

bây giờ cũng rất tò mò về Tiểu Hoa, túm tụm lại ăn trái cây, bảo Tiểu Hoa kể chuyện hai người.

Tiểu Hoa cắn một miếng táo: “Bọn tớ quen nhau từ nhỏ.”

Mặc dù giải thích đơn giản, nhưng cũng làm các bạn cùng phòng tưởng tượng tung bay, bàn tán mấy tình tiết giống trong tiểu thuyết ngôn tình. Tiểu Hoa chưa bao giờ đọc mấy loại sách đó, trốn trong mùng nhẩn tin cho Thẩm Hi Tri.

Bây giờ Thẩm Hi Tri đang ngồi uống rượu cùng Hạt Thông (Tùng tử) trong quán bar gần trường, Hạt Thông cắn chân gà, nói: “Thẩm thiếu gia à, sau này đừng quên anh em này đây.”

Thẩm Hi Tri cụng ly: “Nhờ cậu quan tâm đến Bình An nhà tôi.”

Hạt Thông vung tay: “Được!”

Sau đó liếc mắt: “Cậu định không nói cho cô ấy thật à? Ủa, nếu tớ mà là con gái chắc cũng giận lắm đó.”

Thẩm Hi Tri nói: “Nói, nhưng chờ một thời gian nữa.”

“Vậy sao không nói luôn đi?”

“Nếu muốn thì tôi đã nói lúc hè rồi, nhưng sợ cô ấy làm âm lên không chịu đi học, Bình An nhà tôi bướng bỉnh, tôi phải làm như thế.”

Hạt Thông nói: “Hai người giống gì nhỉ? Titanic đó!”

Thẩm Hi Tri cười, ném cây đuũa qua: “Im cái miệng quạ đen ngay!”

Năm nhất phải đi tập quân sự, tập quân sự mệt mỏi vô cùng, Thẩm Hi Tri thấy vành tai trắng như tuyết của Tiểu Hoa mỗi ngày bị phơi nắng đỏ bừng, tối đến bị tróc da, đau đớn không dám chạm vào.

Tiểu Hoa nói với anh: “Trước đây thấy anh tập quân sự về đen như than em còn thấy hăm mộ, giờ đến lượt em rồi.”

Thẩm Hi Tri cười: “Ngốc.”

Tiểu Hoa mím môi cười, cái này có là gì đâu chứ? Bây giờ là lúc cô hạnh phúc nhất, anh không hiểu đâu.

Tập quân sự xong chính thức đi học. Sáng nào Thẩm Hi Tri cũng đứng dưới kí túc chờ Tiểu Hoa, hai người cùng đến căn tin ăn sáng, sau đó mỗi người tự đến lớp của mình. Nếu Thẩm Hi Tri không có tiết sẽ vào lớp Tiểu Hoa dự thính, tiện thể ghi chú những điểm quan trọng vào sách cô, sau đó vẽ một bông hoa đại.

Cứ thế, Tiểu Hoa đã học đại học 1 tháng.

Ở đây rất tốt, còn tốt hơn Thẩm Hi Tri nói cả nghìn lần. Cô biết ơn anh rất nhiều, cảm ơn anh đã đưa em đến đây.

Ngày từng ngày trôi qua, thời gian còn lại của Thẩm Hi Tri dần cạn.

Trước đây anh từng đặt bàn ở nhà hàng nổi tiếng, định dẫn Tiểu Hoa đi ăn, nhưng mỗi lần Tiểu Hoa đến đều muốn ăn ở căn tin đại học Bắc Thành, nên lần cuối này đây, anh muốn dẫn cô đến.

Đây coi như là lần hẹn hò chính thức đầu tiên của hai người, Thẩm Hi Tri đứng chờ Tiểu Hoa dưới lầu, Tiểu Hoa mặc chiếc váy xinh đẹp nhất của cô, thả tóc, bạn cùng phòng rồi rút trang điểm cho cô, còn sơn móng tay màu hồng cho cô nữa. Anh phát hiện, mỉm cười. Tiểu Hoa then thùng giấu tay đi, lại bị anh nắm lấy, nói: “Anh còn chưa biết son môi có mùi gì.”

Tiểu Hoa len lén liếm một cái, thơm thơm nhưng ăn không ngon, lát nữa phải lau sạch mới được.

“Sao phải đến đó ăn cơm?” Tiểu Hoa hỏi.

Thẩm Hi Tri nghĩ một lát, nói: “Vì có chuyện rất quan trọng muốn nói với em.”

Giữa bọn họ từ trước đến nay không có gì phải che giấu, có gì đều nói thẳng với nhau.

Nhưng lần này, dù thoải mái như Thẩm thiếu gia cũng phải kìm lời muốn nói tới tận 2 tháng...

Bắc Nam cách nhau 5 giờ đi tàu, ăn uống cũng khác biệt, các món ăn ở đây đều nhỏ nhắn tinh xảo. Trước khi ăn Tiểu Hoa lau son đi, nói: “Không quen.”

Thẩm Hi Tri gấp thức ăn cho cô, nhìn màu môi cô trở lại bình thường, nói: “Ừ, anh ăn cũng không quen.”

Tiểu Hoa cắn miếng tôm trọn mắt nhìn anh, giờ tay đầm.

Thẩm Hi Tri cười bắt lấy tay cô. Tiểu Hoa vừa ăn vừa hỏi: “Anh muốn nói gì với em vậy?”

Anh nghịch tóc cô: “Chờ em ăn xong rồi nói.”

Vậy đi, chờ ăn xong trên đường về anh sẽ nói cho em biết.

Ngay cả người thần kinh thô như Tiểu Hoa cũng thấy có gì đó không ổn, đang đi trên đường dừng lại nhìn anh: “Anh nói đi, chuyện gì vậy? Đừng có làm em sợ.”

Lời nói kìm nén lâu ngày cuối cùng đành phải nói ra: “Anh nghỉ học rồi.”

“Đùa gì vậy?” Tiểu Hoa sững sờ.

“Không phải đùa, anh định đi du học.” Thẩm Hi Tri nói.

Đây đúng là lời nói dối vụng về, cô mới đến đây mà? Sao anh lại đi du học? Nhưng ngẫm lại, nước mắt Tiểu Hoa liền rơi xuống, vì chỉ cần nghĩ kĩ lại, cô sẽ hiểu.

Ngay từ đầu ba đã không cho cô thi vào đây, sau này cô tự làm theo ý mình, còn thành công, đến khi nhập học ba còn cho học phí và tiền sinh hoạt, tất cả mọi chuyện không phải quá thuận lợi sao?

Những chuyện cô muốn làm, chưa bao giờ thuận lợi như thế.

Vậy nên anh mới phải đi du học ư? Tiểu Hoa nhìn Thẩm Hi Tri, thấy trong mắt anh toàn tơ máu, nụ cười gượng gạo đọng đầy mệt mỏi. Tiểu Hoa nắm chặt tay anh, hỏi: “Không đi du học có được không?”

Thấy cô khóc lòng anh đau như dao cắt, Thẩm Hi Tri khó chịu cởi cúc áo nơi cổ, nhưng hít thở vẫn khó khăn, anh nói: “Em đừng khóc.”

Tiểu Hoa hỏi: “Thẩm Hi Tri, em không học Bắc Thành nữa, anh đừng đi.”

Làm sao được? Thẩm Hi Tri giấu cọt trong lòng.

Nhưng Tiểu Hoa thà cách biệt Nam Bắc, còn hơn anh phải đi du học. Cô biết cô sai rồi, nếu lúc trước ngoan ngoãn nghe lời, thì hôm nay mọi chuyện đã không như vậy.

Cô cố gắng nhiều như thế, để đổi lại những thứ này sao?

Thẩm Hi Tri thấy cô im lặng liền hoảng hốt, Tiểu Hoa buông tay anh ra, cúi đầu chạy đi, suốt cả đoạn đường sau lưng vẫn không dứt tiếng gọi, nhưng Tiểu Hoa không quay đầu, chạy vào kí túc.

Thẩm Hi Tri không vào được, cho dù dùng khuôn mặt người gặp người thích hoa gặp hoa nở mặt cũng không vào được. Cô quản lí thẳng thừng: “Buổi tối con gái đều mặc đồ mỏng, cậu đi vào không tiện.”

Thẩm Hi Tri đành ngồi ngoài cửa gọi điện cho Tiểu Hoa, Tiểu Hoa không nghe máy, anh đành gọi vào điện thoại trong phòng. Phải nói ngày thường hôi lộ trái cây bánh kẹo có tác dụng, bạn cùng phòng cầm điện thoại nhét vào giường Tiểu Hoa, nói: “Học trưởng nhà cậu kia.”

Tiểu Hoa nức nở ngắt điện thoại: “Không còn ‘nhà tớ’ nữa!”

Các bạn cùng phòng giật mình, sau đó im lặng, sợ làm Tiểu Hoa buồn thêm.

Thẩm Hi Tri cứ ngồi dưới lầu cả đêm, sáng hôm sau không thấy Tiểu Hoa xuống lầu đi học, bạn cùng phòng báo cáo: “Bị sốt rồi, không dậy được, tan học bọn em đi mua thuốc cho cậu ấy.”

Thẩm Hi Tri xoa tay: “Để anh lo.”

Nữ sinh trong kí túc đi ra gần hết, Thẩm Hi Tri lúc này mới mặt dày đi vào, lí do là: Bạn gái bị sốt.

Anh mang theo cháo và thuốc, lấy chìa khóa bạn cùng phòng đưa mở cửa, cởi giày ra ngồi lên giường Tiểu Hoa, mặt cô đỏ bừng, toát mồ hôi, vẫn mặc chiếc váy ngày hôm qua, mắt sưng tới mức không mở được. Anh cùng cô chen chúc trên giường nhỏ, ôm cô vào lòng dứt cháo, Tiểu Hoa tỉnh lại đẩy anh ra, Thẩm Hi Tri ôm chặt cô, ghé vào tai trái cô nói chuyện.

“Hứa Tiểu Hoa, em hãy nghe anh nói, đây là lỗi của anh, nếu biết trước thế này năm đó anh đăng kí vào một trường nào đó ở miền Nam cho rồi, mẹ nó ai muốn đến đây chứ? Lại còn mơ tưởng muốn dẫn em đi, giờ phải để em ở đây một mình anh vui lắm chắc? Nhưng anh biết làm sao?”

Hôm đó ba tìm anh ăn cơm, chỉ vào phòng bên cạnh nói người trong bộ giáo dục ở đây, anh có thể không tin, có thể không quan tâm đến ông ấy, nhưng anh không làm ngơ được, anh sợ quyết định bồng bột của mình sẽ phá hủy tương lai của em, anh không dám chắc ba có làm được hay không, nên anh chỉ có thể đồng ý yêu cầu của ông ấy. Như thế em sẽ bình yên, mà anh, cũng không có hại gì

cả, điều không tốt duy nhất là chúng ta không thể học đại học cùng nhau.”

Hơi thở ấm áp của anh lướt bên tai Tiểu Hoa, anh rất tức giận, nhưng anh chỉ có thể kìm nén.

Tiểu Hoa bị sốt khó chịu, mê man nghe anh nói: “Em chờ anh, bốn năm nữa anh sẽ quay về.”

Nước mắt Tiểu Hoa rơi xuống, bốn năm ư, bốn năm... thật lâu thật lâu...

Thẩm Hi Tri cúi đầu nhìn cô, hỏi: “Như vậy được không? Anh thề cả đời này chúng ta chỉ cách xa bốn năm thôi, bốn năm nữa chúng ta nhất định làm việc cùng nhau, dù phải ăn máng khác cũng đi cùng nhau, sẽ không rời xa nữa, cả đời ở bên nhau.”

Tiểu Hoa vùi mặt vào gối, lặng lẽ khóc.

Lịch sử tiếp tục tái diễn, những người thân yêu của cô sẽ lần lượt bỏ đi, cảm giác này, đau đớn quá...

Ngày Thẩm Hi Tri đi Tiểu Hoa trốn học, nhờ bạn cùng phòng điếm danh hộ, cô chạy theo anh, túm được vạt áo Thẩm Hi Tri.

Anh cười: “Cứ tưởng em không đến tiễn anh chứ.”

Tiểu Hoa không nói gì, cả đường đi vẫn nắm lấy vạt áo anh, từ đại học Bắc Thành đến sân bay, gửi hành lý rồi tìm ghế ngồi chờ.

Sân bay còn lớn hơn nhà ga nữa, người cũng đông hơn, người qua lại ở đây không giống như người ở nhà ga. Cô không nên tức giận, cô hiểu rõ. Hôm qua cô một mình đi tìm anh Hạt thông, Hạt thông nói: “Hi Tri làm thủ tục nghỉ học xong hết rồi, không đi học nữa, vậy mà ngày nào cũng chen chúc trong kí túc bọn anh, ban ngày đi tìm em, chẳng có việc gì làm. Bình An à, anh nói với em một câu, thằng nhóc đó đối xử với em hết lòng!”

Tiểu Hoa ngửa đầu nhìn Thẩm Hi Tri ngồi bên, gặp chuyện anh vẫn không nói một câu, anh cũng khó chịu lắm chứ, cũng sợ lắm chứ, cũng tức giận như cô, nhưng cô không nhìn ra được.

Tiểu Hoa kéo tay anh: “Thẩm Hi Tri.”

“Hửm?” Cô nhóc im lặng cả ngày cuối cùng cũng nói?

“Em chờ anh.” Cô nói.

Loa phát thanh thông báo hành khách lên máy bay, trong đó có chuyến bay đi New York. Thẩm Hi Tri đứng dậy ôm Tiểu Hoa: “Được.”

Anh đi rồi, Tiểu Hoa đứng một mình trước cửa sân bay, cõi lòng trống trải. Một số chuyện bây giờ đã có điềm báo trước, chỉ là cô không nghĩ đến, cô chỉ nhớ, bọn họ đã hứa với nhau, rằng bốn năm sau sẽ không xa nhau nữa.

Cô đi xe bus từ sân bay về, chưa tới trường đã xuống trạm, thuận đường đi dạo. Thành phố rộng lớn, người qua lại vội vã, mà chỉ có mình cô.

Đứng ở đầu đường, chợt nghe giai điệu thân quen vang lên, bài hát này, chỉ có hai người hát cho cô nghe.

Tiểu Hoa đi theo bài hát xông vào trong tiệm, thở hổn hển hỏi:
“Đây là bài hát gì?”

Cô nghiêng đầu, muốn nghe cho rõ.

Nhân viên quán trà sữa ngạc nhiên, còn có người không biết bài này ư?

“Trời tối rồi, Tôn Yến Tư hát.”

Tiểu Hoa hỏi: “Ở đây có bán đĩa không?”

Nhân viên lắc đầu: “Tôi mua ở tiệm băng đĩa.”

“Cám ơn!”

Tiểu Hoa lao ra khỏi quán trà sữa, nhìn hai bên đường, thấy tiệm băng đĩa, cô nói: “Cháu muốn mua album của Tôn Yến Tư.”

“Album nào?” Ông chủ hỏi cô.

Tiểu Hoa không trả lời được, ông chủ chỉ vào kệ hàng: “Ở trong đó hết.”

Cuối cùng Tiểu Hoa mua hết toàn bộ album của Tôn Yến Tư, cả tháng sau đều ăn mì tôm qua bữa.

Thuở bé thơ mỗi khi tôi giận hờn bướng bỉnh

Bà vẫn thường hát dỗ dành tôi

Mỗi ban trưa bà lại cất lời

Bằng câu dân ca quen thuộc:

Trời tối rồi mưa sắp rơi

Trời tối sầm đen sẫm

Xa tuổi thơ, có cuộc sống của riêng mình

Thêm nhiều bài ca, thêm nhiều nghĩ suy mới lạ

Và những khi xúc động, không không chế nổi mình

Tôi quên mất có bài ca như vậy đây:

Trời tối rồi mưa sắp rơi

Trời tối sầm đen sẫm

Tôi yêu người, yêu đến quên mất chính bản thân mình

Những tưởng đó là hạnh phúc mà tôi cần theo đuổi

Để rồi bị dối lừa khắc khoải

Phải chăng thế giới sau lưng người trưởng thành vĩnh viễn không trọn vẹn?

Mỗi ngày tôi đi lại phải đứng trước nhiều lối rẽ xa lạ

Tôi hoài niệm hạnh phúc nhỏ nhoi đơn thuần trong quá khứ

Tình yêu là thứ có rơi bao nhiêu nước mắt vẫn chưa đủ

Bầu trời rộng lớn nhưng cô độc lắm...

Tôi yêu người, yêu đến quên mất chính bản thân mình

Những tưởng đó là hạnh phúc mà tôi cần theo đuổi

Đề rồi bị dối lừa khắc khoải

Phải chăng thế giới sau lưng người trưởng thành vĩnh viễn không trọn vẹn?

Mỗi ngày tôi đi lại phải đứng trước nhiều lỗi rẽ xa lạ

Tôi hoài niệm hạnh phúc nhỏ nhoi đơn thuần trong quá khứ

Tình yêu là thứ có rơi bao nhiêu nước mắt vẫn chưa đủ

Bầu trời rộng lớn nhưng cô độc lắm...

Mỗi khi trời tối tôi lại nhớ về bài hát đó

Chợt mong có một cơn mưa

Thì ra bà đã sớm hát cho tôi nghe về đạo lí

Dù trời mưa cũng phải dũng cảm bước đi

Tôi tin rồi sóng gió sẽ ngưng lại

Bây giờ tôi rất muốn về nhà

Trời tối rồi mưa sắp rơi

Trời tối sầm đen sẫm

(Ca khúc Trời tối rồi – Tôn Yến Tư thể hiện – Tiểu Sên dịch lời)

Hai người ít có thời gian gọi điện cho nhau, bắt đầu gọi video. Thẩm Hi Tri muốn mua máy tính cho cô, nhưng cô muốn tự mình tiết kiệm tiền, vậy nên trước mắt đành mượn laptop của bạn cùng phòng, mỗi tuần có 3 ngày chat video, mỗi lần nửa tiếng. Thường thường không có việc gì quan trọng cả, chỉ ngắm đối phương thôi.

Thẩm Hi Tri chia sẻ kinh nghiệm cho cô, bày cho cô cách đi làm thêm kiếm tiền, viết hồ sơ lý lịch, sau khi cô quyết định muốn tiết kiệm tiền mua máy tính, trong email bất ngờ có rất nhiều thư mời phỏng vấn, có chỗ ngay cả phỏng vấn cũng không cần, nói thẳng là do Thẩm Hi Tri giới thiệu, chúng tôi có một hạng mục, cô có nhận không?

Dù mới học năm nhất, còn hồng rất nhiều kiến thức nhưng Tiểu Hoa đều trả lời: “Tôi nhận.”

Cô phải cố gắng theo kịp bước chân anh, phải làm thêm cả phần của anh nữa.

Khéo thay, năm nay giáo sư Hoàng lại xuống dạy sinh viên năm nhất, thấy Tiểu Hoa đi lên nộp bài, ông hỏi: “Ồ, trông quen nhỉ, trò có biết Thẩm Hi Tri không?”

Tiểu Hoa không phục: “Cái này em tự làm!”

Cô hoàn thiện chương trình lúc trước anh làm, còn viết lại để ứng dụng dễ dàng hơn.

Giáo sư Hoàng cảm khái: “Cậu ta có thiên phú, nhưng tự nhiên lại đi du học.”

Tiểu Hoa cúi đầu đứng cạnh giáo sư: “Em sẽ giỏi hơn anh ấy.”

Giáo sư Hoàng nhìn cô nhóc, cười. Về phòng làm việc ông nhắn tin cho người nào đó ở nước Mỹ xa xôi: [Kiêu ngạo lắm, được đây.]

Tiểu Hoa biết mình không có thiên phú, thế nên cô càng phải cố gắng hơn, không thể phụ lòng Thảm Hi Tri ở nước ngoài chịu khổ để nhường cơ hội học tập cho cô. Anh thích chuyên ngành này như thế, cô nhất định phải giỏi hơn nữa, phải hoàn thành hết những việc anh muốn.

Cố gắng học hành – khó tránh khỏi lơ là người nào đó ở nước ngoài xa xôi, làm Hạt thông phải đứng dưới kí túc xá nữ làm cây nầm, chờ Tiểu Hoa xuống nhắc nhở: “Có phải em lại quên mất cái gì không?”

Tiểu Hoa lúc này mới vội vàng mở laptop mới mua, bật chat video, được Thảm thiếu gia nguýt một cái, nói: “Hay thật đấy, năm đó thích người ta thì khóc lóc không cho người ta đi, còn giờ sao hả? Cô bé, em như thế là không được!”

Tiểu Hoa đi học lúc nào cũng vẻ mặt nghiêm túc, ngồi chat với anh vẫn chưa điều chỉnh được, một lúc lâu vẫn không cười, làm Thảm thiếu gia nói: “Thôi được, hôm nay đến đây thôi, dù sao em thấy anh cũng chẳng vui vẻ gì.”

Thật ra không phải thế, cô muốn giải thích, nhưng lại không biết nói thế nào, đành hỏi: “Giáng sinh anh về đúng không? Em đi đón anh nhé?”

Thẩm Hi Tri bất đắc dĩ ừ một tiếng: “Mang quà cho Hứa Đông.”

Tiểu Hoa trông mong nhìn anh.

“Không có phần em.”

Chương 38: Người nào đó trở về

Nhưng lễ giáng sinh Tiểu Hoa cũng không đi đón Thẩm Hi Tri, nói chính xác hơn là trước giáng sinh một tuần, ở cửa căn tin đại học Bắc Thành, cô lại thấy người mà mỗi ngày cô chỉ dám nhung nhớ trước khi ngủ.

“Sao anh lại ở đây?” Tiểu Hoa tròn mắt.

Hạt thông cười hì hì lắc lắc di động: “Anh nói cho cậu ta biết đó.”

Tiểu Hoa nhìn anh ta: “Anh ở đây làm gì?”

Hạt thông cười toe toét hơn: “Anh theo đuổi bạn cùng phòng của em, em không biết à?”

Đúng là không biết thật, Tiểu Hoa không lãng phí thời gian đi tò mò chuyện người khác. Còn tưởng anh Hạt thông siêng năng đợi dưới kí túc xá của cô là do Thẩm Hi Tri nhờ vả chứ... Thì ra không phải vậy...

Đầu bị một bàn tay xoay lại: “Có kinh hỉ không?” (kinh hỉ: ngạc nhiên + mừng rỡ)

“Kinh hỉ thì có!”

Tiểu Hoa giờ nắm đấm, nhãn mặt định đấm anh, nhưng giữa đầu nhìn lại bật cười, nhào vào lòng anh: “Thẩm Hi Tri! Anh về rồi! Tốt quá!”

Cái ôm của cô xua tan mệt mỏi trong lòng Thẩm thiếu gia, anh sáng khoái cướp thẻ cơm trong tay Hạt thông: “Đi, em muốn ăn gì?”

Tiểu Hoa ôm cánh tay anh cùng đi gọi cơm, Hạt thông hét lên: “Cát tên khốn kiếp trọng sắc khinh bạn!”

Đại học Bắc Thành sau khi vắng bóng một sinh viên tên Thẩm Hi Tri chẳng có gì thay đổi, cũng không bởi vì có thêm một Hứa Tiểu Hoa mà đổi khác. Hôm ấy Thẩm Hi Tri lên giảng đường học cùng Tiểu Hoa, sau đó đi đặt phòng nghỉ.

Tiểu Hoa đi theo anh qua năm con phố, đứng trước khách sạn cô từng ở một đêm.

Thẩm Hi Tri đẩy cô: “Về đi, anh ngủ một mình không sợ đâu.”

Tiểu Hoa lấy điện thoại ra gọi cho bạn cùng phòng: “Tối nay tớ không về ngủ, mai tiện thẻ điểm danh giúp tớ.”

Thẩm Hi Tri bật cười, càng lúc càng cười to hơn, cuối cùng nắm tay Tiểu Hoa đi vào.

Quét thẻ, mở cửa, đóng cửa lại, anh đè cô lên cửa ôm thật chặt. Ôm cô vào lòng mình, trong tiết trời quạnh quẽ mới ấm lên đôi chút.

Tiểu Hoa sờ lưng anh, thấy cơ bắp rắn chắc.

Cô hỏi: “Anh tập gym à?”

“Ừ”, anh cúi đầu ngửi mùi hương của cô, mặc dù học hành và đi làm vất vả, nhưng anh vẫn đi làm thẻ tập gym, tiêu hao thể lực

đư thừa, như vậy anh có thể ngủ ngon hơn, có thể ngăn được xúc động muốn chạy về thăm cô ngay lúc ấy.

Tiểu Hoa lại sờ tiếp, cảm giác không tệ. Thảm Hi Tri bắt lấy bàn tay nhỏ bé gây rối sau lưng mình: “Không được sờ nữa.”

“Sao vậy?” Tiểu Hoa hỏi.

Thảm Hi Tri ngẩng đầu lên, không nhìn cô, một lúc lâu mới nói: “Không nói cho em biết.”

Giờ phút này anh giống như đứa trẻ bị cô khi dễ, Tiểu Hoa chợt thấy buồn cười, từ bé đến lớn rõ ràng đều là anh bắt nạt cô mà! Cô lại vươn tay gãi gãi sau lưng anh, Thảm Hi Tri không nhịn được nữa khiêng cô ném lên giường, còn mình đứng cách xa 2 mét.

Tiểu Hoa ngồi trên giường năn nỉ: “Anh qua đây.”

Thảm thiếu gia lắc đầu.

Tiểu Hoa nói: “Anh qua đây, em còn chưa nhìn kỹ anh mà.”

Thế nên anh đi qua, chậm chậm ngồi xuống, để mặc Tiểu Hoa sờ mặt anh.

“Sao nào, có phải đẹp trai hơn không?” Anh cười.

Vừa vào phòng còn chưa kịp bật đèn, vậy nên Thảm thiếu gia lại xích gần hơn một chút, sau đó cảm giác trên môi có cái gì khẽ chạm, giống như động vật nhỏ lướt qua, không có kỹ năng gì hết. Anh thở nặng nề, giữ đầu Tiểu Hoa, hôn sâu hơn.

Trong ấn tượng, bọn họ còn chưa bao giờ hôn như thế, anh vẫn chờ, chờ đến một ngày cô có thể làm chuyện đó.

Những ngày ở Mỹ vô cùng vất vả, mỗi ngày nghĩ đến nhiều nhất chỉ có thể thôi.

Cuộc sống đại học muôn màu muôn vẻ thế nào? Tiểu Hoa có thể thấy rõ điều này qua các bạn cùng phòng, các cô gái trong thời gian này thành công thoát kiếp FA, còn có một bạn sắp bị Hạt thông bắt cóc. Nội dung hẹn hò của bọn họ thường là: ngồi trong rạp chiếu phim tối thui nhưng lại không chuyên tâm xem phim; tay nắm tay trên đoạn đường vắng; cùng bạn trai đi ăn hết phố lớn ngõ nhỏ... Chỉ có cô, mỗi đêm tám chuyện chẳng có gì để kể, hoàn toàn không thể hòa nhập đề tài với các bạn.

Nhưng có một ‘đề tài’ làm cô im lặng chú ý, đó là các cô gái lén lút chia sẻ cảm giác về nụ hôn.

Tiểu Hoa cắn môi nằm trong mùng giả bộ ngủ, nhưng thật ra lỗ tai đã sớm dựng thẳng, chỉ sợ bỏ sót câu nào. Hôn ư, cô và Thẩm Hi Tri cũng có mà...

Nhưng sao bạn cùng phòng miêu tả lại không giống hai người họ nhỉ?

Hôn thế nào?

Chẳng lẽ không giống như lần Thẩm Hi Tri ôm chồng sách trên đường về nhà, bảo cô: “Lại đây”.

Rồi cô đi đến, anh cúi đầu chạm vào môi cô?

Còn gì nữa?

Vì sao lại có cảm giác ‘ấm ướt’? Vì sao lại nghiện?

Cô rất muốn thử.

Nhưng Thẩm Hi Tri chỉ nhẹ nhàng hôn cô rồi dừng lại. Tiểu Hoa nói: “Không phải thế, bạn cùng phòng em nói không phải như vậy.”

Anh cười: “Không được.”

“Tại sao?”

“Anh sẽ không nhịn được.” Anh thành thật đáp.

Tiểu Hoa sải chân ngồi lên người anh, nâng mặt anh lên: “Em cũng không nhịn được, em muốn thử một chút.”

Thế là kỹ năng lén lút nghe trộm được thực hành, xâm nhập vào miệng anh, đầu lưỡi nhẹ nhàng quét qua lưỡi anh. Chỉ thấy thắt lưng mình bị anh siết chặt, bụng áp sát vào người anh, cánh tay như thép mạnh mẽ siết lấy cô, nhưng không đau. Tiểu Hoa cười thầm trong lòng, ngoài miệng lại hỏi: “Anh có thích không?”

Trong mắt Thẩm Hi Tri, giờ phút này cô vẫn giống như cô bé ở nông thôn ngày ngày vô tư không phiền muộn, lúc cười vô cùng ngây thơ.

Anh đành thỏa hiệp thở dài, ôm cô chặt hơn, ngửa người ra sau nằm xuống, dạy cô từng chút một.

Lí thuyết trở thành thực tế, Tiểu Hoa bị hôn không còn biết trời biết đất gì nữa, cuối cùng níu chặt lấy áo anh, tim loạn nhịp.

Người nào đó đã trưởng thành hơn nữa còn siêng năng tập thể hình tốt bụng kéo dẫn khoảng cách, nhìn đôi mắt ngập nước của cô hỏi: “Đã hài lòng chưa?”

Tiểu Hoa ừ một tiếng, hãy còn ngơ ngác.

Anh ngã xuống giường, nằm cạnh cô, thở hỗn hển. Một lúc lâu sau Tiểu Hoa phục hồi tinh thần, hỏi: “Còn gì nữa không?”

Thẩm Hi Tri không cười được nữa, vẻ mặt nghiêm túc: “Không được đùa nữa.”

Tiểu Hoa xoay người ôm anh: “Thẩm Hi Tri, em rất nhớ anh.”

Anh giơ tay làm gôi đầu cho cô, ôm cô vào lòng, kéo chăn phủ kín hai người, nói bên tai cô: “Anh cũng vậy.”

“Bốn năm lâu quá.” Cô nói.

“Đợi anh có học bổng mua vé máy bay cho em, em sang thăm anh, thế nào?”

Tiểu Hoa tròn mắt nhìn anh, Thẩm thiếu gia chưa khi nào cần cù tiết kiệm như vậy cả: “Anh cãi nhau với ba à?”

“Ừ.”

“Sao thế?”

Thẩm Hi Tri mệt mỏi : “Không có gì, chỉ không muốn tiêu tiền của ông ấy thôi.”

Đêm đó Tiểu Hoa không ngủ, chờ Thẩm Hi Tri ngủ rồi cô bật đèn lên, nương theo ánh sáng nhìn rõ mặt anh. Anh vẫn là anh, nhưng khuôn mặt lại thay đổi một chút, trở nên góc cạnh hơn, làm người ta không thể xem nhẹ.

Tiểu Hoa thấy đây là một cảm giác rất lạ, như ngày hôm qua mới thấy anh được gọi là cục cưng, được người nhà chăm bẵm trên tay, nhoáng một cái hôm nay đã trở thành người đàn ông thực thụ.

Có thể được bên anh mãi như vậy, thật tốt.

Mặc dù chúng ta từng cãi nhau, từng chiến tranh lạnh, cũng bắt nạt nhau nhiều lần, nhưng mỗi khi nghĩ lại, tình yêu của chúng ta đặc biệt hơn tình yêu của các bạn cùng phòng em nhiều lắm.

Đêm đó Thẩm Hi Tri mộng xuân, sáng sớm tỉnh dậy nhăn mặt ra lệnh: “Hứa Bình An em không được phép quay lại, lập tức nhắm mắt lại cho anh, bao giờ anh cho em đứng dậy mới được đứng!”

Tiểu Hoa khấn trương hỏi: “Anh làm sao vậy! Có phải khó chịu ở đâu không?”

Đúng thế, Thẩm thiếu gia bây giờ đang rất khó chịu! Nhưng cái loại khó chịu này không thể gặp bác sĩ hay đi bệnh viện, vì không cần bác sĩ cũng chữa khỏi được! Nhưng lại không thể nói cho Tiểu Hoa, vì anh biết cô nhóc này sẽ thoải mái nói: “Lại đây, em giúp anh!”

Cảm cảm giác này... Thật cmn chết tiệt!

Sáng sớm, Thẩm Hi Tri chui khỏi chăn, chạy vào phòng tắm đóng sầm cửa lại.

Tiểu Hoa chỉ nghe tiếng nước chảy mạnh, nhưng cô đã hứa không được đứng dậy, đành ngồi trên giường kêu lên: “Thẩm Hi Tri rốt cuộc anh làm sao vậy? Bị đau bụng à? Có muốn em giúp gì không?”

Trong phòng tắm, Thẩm thiếu gia cau mày quát lên: “Im ngay!”

Nửa giờ sau anh đi ra, tắm rửa thay đồ, ôm Tiểu Hoa vào lòng, nói: “Hứa Tiểu Hoa, bốn năm sau chúng ta đăng kí đi.”

Sáng sớm, Tiểu Hoa còn đang giận vì câu quát ‘im ngay’ của anh, tự nhiên nghe thấy lời này.

Cô hiểu, đăng kí mà anh nói chính là đăng kí kết hôn.

Còn chưa nghĩ ra tại sao Thẩm Hi Tri nói câu này, lại nghe anh tức giận: “Không có gì quan trọng hơn kết hôn cả!”

“Là vì nếu chúng ta kết hôn thì mãi mãi không xa nhau phải không?” Tiểu Hoa cảm thấy mình đã tìm được lí do chính đáng.

Thẩm Hi Tri tựa trán mình vào trán cô: “Ừm, đại loại là thế.”

Thẩm Hi Tri không ở lại đón giáng sinh được, mà ở một đêm rồi phải quay về Mỹ. Sau này Tiểu Hoa mới biết thật ra anh không

có thời gian trở về, mà lại dành một buổi tối ở bên cô.

Cô tiễn anh ra sân bay, trước khi lên máy bay nói với anh: “Bây giờ em đã hiểu tại sao chị Lâm Thuyên không cho chúng ta tiễn chị ấy, em cũng không thích cảnh tiễn anh đi.”

Thẩm Hi Tri ôm cô: “Nhanh thôi, chớp mắt một cái, bốn năm liền qua.”

“Bao giờ anh lại về?”

“Chắc hè.” Thẩm Hi Tri suy nghĩ một lát: “Về dẫn em đi bơi.”

Nhưng không khí buồn bã chia li lại bị một cuộc điện thoại phá tan. Hứa Đồng vô cùng tức giận: “Anh hai không về thăm em à? Em cao hơn rồi mà sao anh không về thăm em?”

Thẩm Hi Tri bật cười: “Thăm em làm gì? Em có cái gì mà thăm? Nghe nói lần trước kiểm tra em còn đứng nhất từ dưới lên? Ha ha Hứa Đồng em còn dám gặp anh hả?”

Tiểu Hoa cũng nản, nói với Thẩm Hi Tri: “Trước đây nó cũng học giỏi mà, sao giờ tệ thế không biết?”

Thẩm Hi Tri cười: “Hai chị em em giống nhau thật.”

Mãi đến khi Thẩm Hi Tri lên máy bay Tiểu Hoa mới phản ứng được, ý Thẩm Hi Tri là có chị thì mới có em, nhắc lại lịch sử đen tối của cô đây mà!

Vì câu này mà Tiểu Hoa bơ người nào đó suốt một tuần, mặc cho Hạt thông đứng dưới lầu tâm sự đủ đường, Tiểu Hoa vẫn kiên quyết không chat video với người nào đó.

Người nào đó nhấn lại: “Em đúng là cái túi tức giận, từ nhỏ đến lớn vẫn vậy.”

Tiểu Hoa bật cười, về kí túc mở chat video: “Sau này em vẫn thế đó, anh hối hận rồi hả?”

Thẩm Hi Tri im lặng nhìn cô: “Hứa Tiểu Hoa.”

“Hử?”

“Nhớ em.”

Chương 39: Tai vách mạch rừng

Nháy mắt liền tới mùa hè, người nào đó đã nói, mùa hè anh sẽ về.

Lúc này thời gian chắc chắn hơn.

Tiểu Hoa không ra sân bay đón anh, mà về nhà trước mấy ngày dọn nhà cho anh. Không còn nhớ đây là lần thứ bao nhiêu, từ năm anh lên đại học Bắc Thành, mỗi khi kì nghỉ đến, cô đều quét dọn sạch sẽ nhà đối diện trước khi anh về. Ga giường rèm cửa giặt sạch, cửa sổ ghế ngồi cũng lau sạch sẽ, mở cửa thông gió đón không khí trong lành, đặt chiếc bàn chải đánh răng mới trên bồn rửa mặt.

Ga giường rèm cửa giặt xong mang xuống lầu phơi, đến chiều có thể mang về. Bận rộn suốt một ngày Tiểu Hoa vui mình trong chán thơm phức, buổi chiều ve kêu râm ran, quạt điện quay vù vù, làm mí mắt cô nặng trĩu.

Đáng lẽ có thể đánh một giấc ngon lành, nhưng bất ngờ lại có người đến. Tiểu Hoa nằm trên giường nghiêng tai nghe một lúc lâu mới xác định được người bên ngoài là ai.

Là mẹ của Thẩm Hi Tri, dì Lương Nhu mà cô thích nhất!

Đã bao lâu rồi nhỉ? Dù lâu lắm rồi không gặp mặt, nhưng Tiểu Hoa vẫn nhớ giọng nói dịu dàng của dì ấy.

Dì Lương Nhu cũng đến chờ Thẩm Hi Tri về ư? Thẩm Hi Tri có biết không? Có vui mừng không?

Tiểu Hoa sửa sang lại đầu tóc đứng dậy, nhưng ngẫm lại liền rón rén đi tới khóa trái cửa phòng. Không ồn lắm, nếu bị dì Lương Nhu phát hiện cô ở đây không ồn cho lắm. Tốt nhất nên chờ Thẩm Hi Tri về đã.

Nghĩ thế, cô ngồi xổm xuống, dán tai vào cửa, vui vẻ nghe hình như dì Lương Nhu dẫn theo ai về.

Bên ngoài Lương Nhu thuận tay sờ lên bàn, sạch sẽ không một hạt bụi, em gái ruột đi cùng bà – Lương Khiết hỏi: “Hi Tri không ở nhà, Thẩm Trung Nghĩa còn thuê giúp việc đến dọn à?”

Vừa nghĩ là biết, Lương Nhu lắc đầu, nói: “Không phải, Hi Tri không thích người ngoài động vào đồ của nó.”

“Vậy sao...” Lương Khiết nghi vấn.

“Em gặp cô bé nhà đối diện rồi đúng không? Chắc cô bé đó dọn.”

Lương Khiết nhớ lại, nhiều năm trước bà đến đây chúc tết, từng thấy Hi Tri cùng một cô bé ngồi ăn bánh kẹo. Dì ruột như bà còn chưa thấy thằng nhóc cao ngạo kia thân với ai như thế, bỏ hết đường nhập khẩu Thẩm Trung Nghĩa mua vào túi cô bé, còn nghiêm mặt dặn dò: “Không được đưa cho Hứa Đống, em phải ăn hết.”

Lương Khiết cười: “Thì ra là vậy, cô bé đã lớn rồi nhỉ? Vẫn thân với Hi Tri à?”

Lương Nhu ừ một tiếng.

Lương Khiết đùa: “Hi Tri có nói với chị không? Có khi nào cô bé kia thích Hi Tri nhà chúng ta không nhỉ? Nếu không thích thì sao lại dọn nhà sạch thế chứ!”

Giọng nói Lương Nhu mang theo chút cô đơn: “Lần nào gọi điện cũng chỉ nói mấy câu, mặc dù ngoài miệng nó không nói, nhưng chị biết rõ, nó vẫn giận chị năm ấy bỏ nó lại một mình.”

Lương Khiết nói: “Thôi mà chị, đây đâu phải lỗi của chị chứ, Hi Tri thông minh hiểu chuyện như thế, không trách chị đâu.”

“Có hiểu chuyện thì nó cũng là con chị, chị cảm giác được.”

Lương Khiết khuyên: “Mọi chuyện đã qua lâu vậy rồi, thôi đừng nhắc tới nữa. Chị định thế nào, có về không hay theo em về? Hay cứ đợi một thời gian nữa, chờ Hi Tri tốt nghiệp đại học về nước rồi lại tiếp tục ở cùng nhau, sau này có con trai con dâu bên người cũng vui vẻ hơn, con người mà, ở lâu rồi sẽ có tình cảm thôi. Hi Tri là đứa bé ngoan, chị đừng nghĩ nhiều quá.”

Lương Nhu trầm mặc.

Lương Khiết đổi đề tài, cười hỏi: “Chị muốn tìm cho Hi Tri người thế nào? Em thấy cô bé nhà đối diện được đó, nhớ trước đây cũng xinh xắn, còn thân thiết với Hi Tri.”

Lương Nhu lắc đầu: “Nó không được.”

Tiểu Hoa ngồi trong phòng nghe lén đang đỏ mặt ngây ngô cười đột nhiên ngừng lại, tưởng mình nghe lầm.

Lương Khiết hỏi: “Sao thế? Chị không thích à?”

Giọng nói Lương Nhu rất nhẹ, nhưng thản nhiên, như đã từng nghiêm túc nghĩ đến chuyện này: “Tai Bình An bị điếc, không chữa được.”

“Trời đất! Từ bao giờ vậy?”

“Hồi nhỏ, bị ba nó đánh điếc, mà nhà họ... hơi phức tạp, không thích hợp với Hi Tri.” Giọng nói của Lương Nhu trở nên nặng nề, dội vào lòng Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa cứ trốn trong phòng, mãi tới khi Lương Nhu dẫn em gái đi ăn tối mới bước ra. Trần Ái Lệ ở dưới lầu chơi mặt chược, cô chỉ cần nấu cơm cho Hứa Đông, buổi tối ăn đơn giản, nhưng nấu một tô mì lại làm cô bỏng hai lần, cuối cùng khi cắt rau còn không cẩn thận làm đứt tay. Tiểu Hoa ngậm ngón tay vào miệng, mũi cay xè không thở được.

Hứa Đông bụng tô mì hỏi: “Chị sao thế?”

Tiểu Hoa nói: “À, bị cảm, chị đi ngủ một tí.”

Hứa Đông nói: “Chờ anh hai về em sẽ nói cho anh, là chị lau phòng giúp anh ấy nên bị bệnh, sau đó bắt anh hai mời mình đi ăn Mc Donalds!”

“Ừ, được.” Tiểu Hoa đi vào phòng.

Còn nhớ câu cuối cùng cô nghe được, là dì Thẩm Hi Tri hỏi: “Nếu Hi Tri thích cô bé kia thì sao?”

Lương Nhu kiên quyết: “Thích cũng không được, chị nhất định không đồng ý, thằng bé có thể tìm được cô gái tốt hơn, có thể chăm sóc nó chứ không phải để nó chăm sóc người khác, sẽ hạnh phúc bên nhau cả đời chứ không thất bại như chị.”

“Em thấy cô bé đó cũng biết chăm sóc người khác mà, chị xem nhà này đi, sạch sẽ gọn gàng lắm.”

“Từ nhỏ đến lớn chị chỉ thấy Hi Tri chăm sóc nó thôi.”

Vì trường học bên kia có việc nên Thẩm Hi Tri về muộn hơn 1 tuần. Một tuần lại tích góp bao nhiêu bụi bẩn? Tiểu Hoa lại quét dọn lần nữa, lần này cô không dám ngủ trong phòng anh, sợ phải nghe những gì không nên biết.

Lương Nhu đi rồi, để lại một bức thư trong phòng khách. Ngày Thẩm Hi Tri về không thấy Tiểu Hoa cười, cô chỉ đưa cho anh phong thư đó. Anh kéo cô ngồi xuống cạnh mình, đọc thư, nói: “Mẹ anh tới đây à?”

“Ừ.” Tiểu Hoa gật đầu.

Anh nói: “Mẹ anh bảo rất nhớ anh, nói rảnh rồi đi thăm mẹ.”

Tiểu Hoa lại gật đầu.

Anh xoa đầu cô: “Sao thế? Gặp anh không vui à?”

Tiểu Hoa lắc đầu: “Làm gì có.”

Hứa Đồng cùng Bạo Bạo chạy qua, cậu đã lớn nên Thẩm Hi Tri không ôm cậu nữa, chỉ ôm Bạo Bạo thân thiết. Hứa Đồng lớn

rồi, da mặt mỏng nên cũng chẳng còn giờ tay đòi anh hai ôm nữa, mà nói: “Giày của em đâu?”

Thẩm Hi Tri ném cho cậu một cái hộp, nói: “Trong vòng một tiếng đồng hồ không được xuất hiện trước mặt anh, anh có chuyện cần nói với chị em.”

“Tuân mệnh!”

Hứa Đồng đi rồi, chỉ còn lại đôi tình nhân bé nhỏ tình cảm thăm thiết xa cách lâu ngày.

Thẩm Hi Tri kéo tay Tiểu Hoa muốn ôm cô ngồi lên đùi mình, nhưng Tiểu Hoa lùi lại, nói: “Em ngồi đây là được, nóng lắm.”

Thẩm Hi Tri đành buông tay, chuyển qua nghịch tóc cô.

Tiểu Hoa hỏi: “Thẩm Hi Tri, anh có trách mẹ anh không?”

“Có.” Anh không do dự trả lời.

Lần đầu tiên Tiểu Hoa biết, hóa ra anh nghĩ như vậy.

“Lúc đầu có oán trách, không hiểu tại sao li hôn rồi mẹ không cần anh nữa, cứ kiên quyết đi như vậy, khi đó anh nghĩ, ở lại bên anh không phải chuyện quan trọng hơn sao?”

Sau này lớn rồi, dù có gọi điện, dù sinh nhật anh mẹ chưa bao giờ quên, nhưng tình cảm dần nhạt. Mặc dù là mẹ anh, nhưng anh không còn kể chuyện hay tâm sự cho mẹ nghe nữa.”

“Nhưng giờ không ghét nữa rồi”, Thẩm Hi Tri nói: “Anh có thể hiểu được lúc ấy mẹ quyết định khó khăn thế nào, cũng có thể

hiểu được lí do mẹ muốn đổi nơi ở mới.

Nếu như chúng ta có kết quả không tốt, anh nghĩ chắc anh cũng không ở đây nữa.”

Tiểu Hoa nhìn anh.

“Ở lại làm gì chứ? Nhìn em thân thiết cùng người khác, anh thấy mình thật đáng thương.” Anh cười, ôm cô: “Thế nên anh đổi vị trí và suy ngẫm, anh không trách mẹ nữa. À, nhưng anh vẫn ghét ba anh.”

Anh định chọc cho cô cười, nhưng lại chọc cho cô khóc!

“Sao vậy?” Anh lau nước mắt cho cô.

Tiểu Hoa nói: “Sao anh lại thế, sao anh lại nghĩ đến chuyện không may như vậy chứ!”

Thẩm Hi Tri giật mình: “Được rồi được rồi, anh sai, anh thật lòng xin lỗi!”

“Vậy mau nói thích em đi, Thẩm Hi Tri sao anh vẫn không nói thích em!”

Anh cúi đầu hôn cô, cười.

Tiểu Hoa an tĩnh lại, nắm chặt lấy tay anh.

Thời gian nghỉ hè còn lại Tiểu Hoa đa phần đi làm thêm để dành tiền học. Thế nên Thẩm Hi Tri chỉ có thể nắm tay trò chuyện

với cô mỗi buổi tối đón cô đi làm về.

Thấy vậy Hứa Đồng hỏi: “Người khác làm gì yêu đương như vậy chứ?”

Thẩm Hi Tri dạy cậu ba bước ném bóng vào rổ, nói: “Hỏi làm gì? Muốn yêu sớm hả? Có muốn bị đánh không?”

Hứa Đồng đàn mặt ra.

Buổi tối Thẩm Hi Tri đứng mua chè đậu xanh nhắc với Tiểu Hoa, nói: “Chúng ta phải đi xem phim mới là hẹn hò chứ.”

Tiểu Hoa lắc đầu: “Trong đó tôi lắm.”

“Có nhiều chuyện làm trong phòng tôi mới tiện.” Anh cười xấu xa.

Tiểu Hoa xách túi chè, lơ đãng hỏi: “Mấy ngày nay em vẫn nghĩ, Thẩm Hi Tri, nếu kết hôn mà ba anh không đồng ý thì phải làm sao?”

Dưới ánh đèn đường, Thẩm Hi Tri thôi cười: “Phải làm sao ư? Anh không cần ông ta đồng ý, lúc ông ta ngoại tình cũng đâu hỏi ý kiến anh.”

“Vậy...” Lòng bàn tay Tiểu Hoa vuốt mồ hôi: “Còn mẹ anh thì sao?”

Thẩm Hi Tri cười: “Mẹ anh thích em như vậy, sao lại không đồng ý chứ? Bé con à, mới thế mà đã tính nịnh mẹ chồng tương lai hả? Yên tâm đi, cái này em tuyệt đối yên tâm.”

Yên tâm ư? Tiểu Hoa ngửa đầu nhìn anh, cố chấp muốn nghe đáp án: “Em muốn biết mà, anh mau nói đi, nếu mẹ anh không đồng ý chuyện của chúng ta thì anh làm gì?”

Thẩm Hi Tri nói: “Hứa Bình An, gần đây em lạ quá.”

Tiểu Hoa gãi đầu: “Gần đây bạn làm việc chung với em hay kể chuyện phim Hàn, nên hay nghĩ nhiều, ha ha.”

“Anh là bé ngoan mà, lúc nào cũng nghe lời mẹ.” Anh cười nói, vỗ vai Tiểu Hoa: “Bé con à, vậy nên em phải cố gắng nhiều vào đó, đàn ông cần phải dụ dỗ, mau ôm chặt anh đi.”

“Giống như vậy nè”, anh nói, vòng tay ôm Tiểu Hoa từ phía sau.

Chương 40: Như em mong muốn

Một tuần sau Thẩm Hi Tri đi, Tiểu Hoa cũng về trường Bắc Thành học, mỗi ngày lại tiếp diễn như vậy, nhưng Thẩm Hi Tri ở nước Mỹ xa xôi dần cảm thấy khó chịu. Nếu thời gian có thể quay lại, mẹ nó ai muốn đến nơi đất khách xa xôi như vậy chứ!

Trước đây nghe mấy anh em cùng đi du học nói yêu xa là khổ, lúc đó anh nói sao?

“Bé con nhà tôi rất ngoan ngoãn, không giận hờn lung tung đâu.”

Còn giờ thì sao? Thẩm thiếu gia muốn lật bàn! Tiểu Hoa nhà anh gần đây không chịu liên lạc, video không gọi, điện thoại cũng không nhận, còn không phải giận hờn thì là gì?

Thẩm Hi Tri lại ngẫm nghĩ xem mình có làm sai chuyện gì hay không.

Mà lúc này, Hạt thông đã thành công thoát kiếp FA, thành đôi với bạn cùng phòng của Tiểu Hoa, còn Tiểu Hoa cũng dần có tiếng trong khoa máy tính, người xinh xắn đáng lại cao, còn học giỏi nữa, đúng là nữ thần trong lòng các trạch nam khoa máy tính. Ban đầu Tiểu Hoa còn không nhận ra, mỗi ngày học xong đều vội vã đi làm, mãi tới khi Hạt thông xuất hiện đuổi một anh chàng tính hên cô đi xem phim, còn khuyên bảo: “Bình An à, có phải em lạnh nhạt bạn trai lâu quá rồi không? Ài, đàn ông con trai yếu đuối lắm, nếu làm sai chuyện gì em cứ nói thẳng với cậu ta, hai người mệt mỏi như thế cũng làm anh mệt theo. Anh đang ở thời kì yêu đương cuồng nhiệt, có phải bác gái nhiều chuyện ở xóm đâu, không có thời gian lo chuyện hai người.”

Tiểu Hoa cười: “À, dạo này bận quá, để em về nói chuyện với anh ấy.”

Hạt thông hừ một tiếng: “Cái câu này lần trước em cũng nói vậy, anh sắp bị Thẩm Hi Tri phiền đến chết rồi này.”

Tối hôm đó trên sân vận động, Tiểu Hoa đi làm về bắt đầu chạy, không biết chạy bao lâu, từng vòng từng vòng, lúc ban đầu còn có mấy người chạy cùng cô, sau này ở sân vận động lớn như thế chỉ còn một mình cô chạy, mồ hôi ướt đầm quần áo, cô không cảm thấy mệt, mà ngược lại còn thoải mái.

Dương tàng cây dần dần có mấy bảo vệ xúm lại xem, có người hô lên: “Cô gái, dừng lại đi, cô chạy 15 vòng rồi.”

Tại Tiểu Hoa ong ong, không nghe thấy.

Trong lòng cô khó chịu muốn phát điên, dù làm việc nhiều thế nào, dù điên cuồng làm bài tập cũng không ích gì, vẫn nhớ anh da diết.

Trước mắt nhòe đi, cả thế giới như chỉ còn lại tiếng tim đập thình thịch, cảm giác máu chạy thẳng về tim, xông lên đầu. Mấy người bảo vệ đứng xem phát hiện cô gái kia chạy càng ngày càng chậm, sau đó ngã xuống.

Nhưng người đầu tiên chạy qua không phải họ, mà là một người mặc áo sọc caro.

Anh ta bế Tiểu Hoa về phía phòng y tế, cô gái trên tay anh lả đi, anh ta hỏi người bảo vệ đi theo: “Cô ấy chạy bao nhiêu vòng rồi?”

“Mười... hai mươi... không nhớ nữa!”

Áo sọc caro đi nhanh hơn, dưới ánh đèn đường, anh ta cúi xuống nhìn cô gái trong lòng mình, ánh mắt chăm chú.

Tiểu Hoa môi trắng bệch cả người đầm mồ hôi nằm trong phòng y tế, tay truyền nước, lúc mơ màng tỉnh lại nhìn thấy bóng người mờ ảo, nghe có tiếng người hỏi: “Em thấy khỏe hơn chút nào không?”

Giọng nói ấy không phải là Thẩm Hi Tri, lại khơi ra những khổ sở chất chứa trong lòng, Tiểu Hoa ừm một tiếng rồi vùi mặt vào gối. Người con trai ngồi cạnh giường cô im lặng, coi như chưa thấy gì.

Nghe tin Tiểu Hoa té xỉu, hôm sau Thẩm Hi Tri lập tức bay về, anh không tìm thấy cô đâu, chợt thấy lạnh cả người, như có thứ gì đó trong tim bị mất đi, lại không thể với được.

Mà Tiểu Hoa lúc này đang hẹn ân nhân cứu mạng trước cửa căn tin, cô nói: “Học trưởng, em mời anh ăn cơm, coi như cảm ơn.”

Mạc Kỳ hỏi: “Khỏe rồi chứ?”

“Vâng.” Tiểu Hoa đi trước.

Rất lâu sau này, trong tiệc rượu cuối năm của công ty, Tiểu Hoa ngồi trong xe anh ta, nghe anh ta kể lại: “Lần đầu tiên anh gặp người keo như vậy đấy, mời ân nhân cứu mạng ăn cơm ở căn tin, lại chỉ có một món mặn 2 món rau, đến canh cũng không có.”

Cô cố gắng không nghĩ đến chuyện kia, cười nói: “Khốn kiếp, sao anh nhớ dai vậy? Đại học em nghèo như chó ấy, không mời anh ăn mì tôm là đã thành ý lắm rồi.”

Còn ‘chuyện kia’ mà cô không muốn nghĩ đến là gì?

Hai người ăn cơm xong đi ra, thấy Thẩm Hi Tri đứng ngay trước mặt.

Sắc mặt anh rất kém, trông tiêu tụy như đã ba ngày ba đêm không ngủ. Tiểu Hoa có vẻ không ngạc nhiên, lạnh nhạt chào anh. Thẩm Hi Tri trầm mặt nhìn Mạc Kỳ, người này ở trong hội học sinh, trước đây có quen biết.

Mạc Kỳ nói với Tiểu Hoa: “Hai người cứ nói chuyện, anh đi trước.”

Tiểu Hoa nhìn Thẩm Hi Tri dù mệt mỏi nhưng vẫn đẹp trai nổi bật như thế, trong lòng khẽ thở dài đau đớn. Một giây sau bị anh nắm tay, hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì? Em có khỏe không?”

Người này mặc dù bình thường đều nói chuyện cay nghiệt, từ nhỏ đến lớn làm cô tức giận không biết bao lần, nhưng trong những lúc khốn khó, trừ Hứa Đồng ra thì trên thế gian này anh là người quan tâm cô nhất.

Giữa bọn họ có vấn đề! Thẩm Hi Tri nắm chặt tay Tiểu Hoa, hỏi: “Em làm sao vậy?”

Tiểu Hoa ngửa đầu nhìn anh, Thẩm Hi Tri, người hoàn hảo như thế, cô có thể với tới sao?

“Hôm qua hình như em chạy mấy chục ngàn mét.” Tiểu Hoa cười nói với anh.

“Sao lại chạy?”

Anh quay lưng về phía mặt trời, dành cho cô bóng mát, Tiểu Hoa nói: “Thẩm Hi Tri, em thấy chúng ta nên xa nhau một thời gian.”

“Tại sao?” Anh hỏi, mang theo tức giận.

“Anh đừng hiểu lầm, ý em là chúng ta cứ xa nhau 4 năm này đi, 4 năm sau chúng ta trưởng thành hơn, nếu khi đó anh vẫn còn thích em thì chúng ta sẽ bên nhau, nếu không thì chúng ta vẫn có thể làm bạn bè, như thế sẽ tốt cho cả hai, em nghĩ kĩ rồi. Anh không cần phải mệt mỏi suy nghĩ cho em, dành thời gian chăm sóc em, mà em cũng có thể chuyên tâm học hành, em...”

“Nếu khi đó anh vẫn còn thích em?” Thẩm Hi Tri bật cười: “Hứa Bình An em nghĩ về anh như vậy hả?”

Tiểu Hoa gật đầu: “Có lẽ anh sẽ gặp người tốt hơn em, nói không chừng em cũng quen người khác, chúng ta...”

“Im đi!” Thẩm Hi Tri cau mày cắt ngang.

Tiểu Hoa cười: “Đương nhiên, tốt nhất không phải thế.”

“Tóm lại em đang nghĩ gì vậy?” Anh nhìn cô chăm chú, nhưng lại không phát hiện ra gì cả.

“Em chỉ thấy yêu xa như vậy mệt mỏi lắm.” Cô nói.

“Chỉ cần kiên trì bốn năm thôi.”

“Chúng ta cứ để tự nhiên đi, đừng hứa hẹn bốn năm gì cả, mọi chuyện để tùy duyên, được không?” Tiểu Hoa hỏi.

Thẩm Hi Tri đứng thẳng người, lát sau nói: “Nếu đó là những gì em muốn, vậy anh không còn gì để nói.”

Sau đó, anh đi rồi, không hề dừng lại.

Tiểu Hoa dõi theo bóng lưng anh, mãi tới khi xa khuất.

Sau này Tiểu Hoa thường hay nghĩ, không biết cô gái khác được Thẩm Hi Tri thích có chịu nổi cái tính không biết dỗi dành của anh hay không.

Trước đây cô từng bảo anh nói nhiều lần, nhưng anh không nói, sau khi bọn họ xa nhau rồi, anh lại càng không.

Thẩm Hi Tri quay về Mỹ đau khổ mất một thời gian dài, còn Tiểu Hoa vẫn coi như không có gì xảy ra, tiếp tục đi làm đi học như thường. Hạt thông không đi tìm Tiểu Hoa nữa, có đôi khi Tiểu Hoa chủ động gọi điện cho Thẩm Hi Tri, quả nhiên người nào đó giận dỗi không nói gì, cô chỉ nói mấy câu đơn giản như trời lạnh phải giữ ấm cơ thể.

Lúc ngắt máy, nghe anh hừ lạnh: “Em cũng vậy.”

Giống như, chỉ là bạn bè bình thường mà thôi.

Có khi Thẩm Hi Tri không chịu được sẽ gửi lời mời chat video, nhưng Tiểu Hoa liên tục từ chối; lại có khi cô gọi điện cho anh, giọng nói không có gì khác thường cả, vẫn tùy tiện như thế.

Có một lần cô nói với anh: “Em thấy chúng ta như vậy cũng tốt, quyết định này đúng đó.”

“Đó không phải quyết định của anh.” Thẩm Hi Tri nói.

Hai tháng sau, Tiểu Hoa gửi cho Thẩm Hi Tri một tin nhắn.

[Những lời này em không biết phải nói với anh thế nào, nên đành viết ra đây. Thẩm Hi Tri, hình như em đã thích người khác rồi, có lẽ suốt bấy nhiêu năm chỉ có anh bên cạnh, nên em không chú ý đến ai khác. Mà bây giờ em muốn cho mình cơ hội thoát khỏi cuộc sống ấy, anh có trách em không?]

Thẩm Hi Tri chỉ trả lời một chữ: [Có.]

Tiểu Hoa nhắn lại: [Vậy chúng ta cứ thử đi.]

Từ đó, bọn họ không liên lạc với nhau nữa.

Ban đầu anh vẫn đợi cô quay lại, trong lòng thầm nghĩ, dù cô có đi xa thế nào đi chăng nữa, thì anh vẫn mãi ở đây đợi cô.

Nhưng sau này anh cảm nhận sâu sắc một điều, chênh lệch địa lí là một thứ thật đáng sợ, anh không tìm được cô nữa rồi, cho dù

ngày nghỉ về nhà thì anh cũng chỉ nhận được một câu của Hứa Đông: “Chị không về, chị bảo ở lại trường đi làm.”

Anh lén đi đến đại học Bắc Thành, muốn nhìn cô một lần thôi, nhưng vẫn không gặp được.

Hạt thông nói: “Quên đi, đừng tự làm khổ mình nữa.”

Thẩm Hi Tri gật đầu, thầm nghĩ, nếu mình thoải mái buông tay, thì cô ấy cũng dễ chịu hơn một chút.

Vậy nên, lần này buông tay thật.

Không biết được cô làm gì, ở đâu, bốn năm qua đi trong chớp mắt, anh không chờ được tin nhắn của cô muốn quay lại bên mình.

Vì vậy, anh chọn ở lại Mỹ.

Mùa hè nào đó anh từng nói: “Nếu như chúng ta có kết quả không tốt, anh nghĩ chắc anh cũng không ở đây nữa.”

Căn nhà đối diện nhà họ Hứa vắng tanh, không ai ở, cũng không ai quét dọn.

Chương 41: Uống thuốc quá liều

Bốn năm sau, Tiểu Hoa thuận lợi tốt nghiệp đại học Bắc Thành, đương nhiên, giáo sư Hoàng tận tình khuyên cô theo ông làm nghiên cứu sinh, tình trạng sinh viên ra trường thất nghiệp cao, hơn nữa ngành máy tính này cần bằng cấp cao mới tìm được việc tốt. Nhưng Tiểu Hoa từ chối, cô trả lời giáo sư Hoàng: “Muốn kiếm tiền nuôi gia đình. “

Trần Ái Lệ khi cô học năm 3 theo người ta chơi cổ phiếu thua rất nhiều tiền, ngân hàng suýt nữa thu nhà, cô phải lấy tiền tiết kiệm suốt 3 năm đi làm mới trả bớt được phần nào.

Mặc dù vất vả, nhưng cũng có chỗ tốt, Trần Ái Lệ không dám la mắng cô nữa, mà trong nhà, lần đầu tiên trên bàn cơm đĩa thịt được đặt cạnh chén của cô.

Tiểu Hoa cứ thế từ chối ý tốt của giáo sư Hoàng, quay về Nam Thành.

Bốn năm nay Nam Thành đã phát triển hơn, người dân thi nhau đến đây nhập cư. Ở đây thành lập trung tâm phần mềm lớn nhất tỉnh, đúng với ngành Tiểu Hoa học. Nhưng Tiểu Hoa cũng không lo lắng chuyện ra trường xin việc, vì học trưởng Mạc Kỳ đã hẹn cô từ trước, là tốt nghiệp qua hỗ trợ anh ta.

Đoạn hồi ức khi quen biết Mạc Kỳ Tiểu Hoa đã lâu lắm rồi không nhớ tới. Mạc Kỳ ra xã hội sớm hơn cô 1 năm, sau một năm lăn lộn tự thành lập một công ty game, Tiểu Hoa lúc mới vào nhận lập trình mã và tìm bug, tự học khóa kỹ sư công nghệ thông tin, nhận được chứng chỉ rồi chính thức thăng cấp, trở thành quản lý chủ chốt bộ phận kỹ thuật của công ty Mạc Kỳ.

Tiểu Hoa thường nói, cái gã Mạc Kỳ này cuỗm hết may mắn của người khác rồi, nhúng tay vào cái nào là hot cái đấy, gần đây công ty muốn lên sàn chứng khoán, nghe nói mời một đội chuyên gia nào đó về, hoành tráng ghê gớm.

Tiểu Hoa ở sân bay chờ chuyển bay về Nam Thành, gọi điện hỏi Mạc Kỳ: “Là công thần khai quốc, em được bao nhiêu cổ phần vậy?”

Mạc Kỳ cười: “Em muốn bao nhiêu?”

Các thành viên trong đội Tiểu Hoa vì hạng mục hợp tác nào đó mà phải ngồi máy bay suốt 7 giờ, mệt mỏi hết sức, đặc biệt là người đứng đầu như cô phải lo đủ mọi chuyện, trán lại có thêm mấy nếp nhăn, đương nhiên phải dùng công phu sư tử ngoạm rồi: “Đương nhiên càng nhiều càng tốt, mợ nó anh không biết mấy gã nước ngoài kia khôn nạn thế nào đâu, bọn em mệt như chó ấy, mấy ngày nay em nói tiếng Anh muốn ói máu luôn.”

Một cô gái Trung Quốc đứng trong sân bay nói bô bô như vậy, làm mọi người đi ngang qua thì nhau nhìn, cô vẫn chẳng hề quan tâm, chỉ lo phàn nàn trách móc.

Mạc Kỳ: “Về rồi nói.”

Tiểu Hoa híp mắt cười: “Rồi rồi, ông chủ nói gì cũng nghe hết.”

Bảy giờ sau máy bay hạ cánh xuống Nam Thành, các nhân viên ai về nhà nấy, Tiểu Hoa kéo va li về nhà, còn chưa lên lầu đã nghe tiếng chó sủa, mười một giờ khuya rồi, cả tòa nhà này không có ai nuôi chó, tiếng chó sủa từ đâu chui ra vậy?

Tiểu Hoa nhìn quanh, thấy trong màn đêm thoáng có bóng người, dáng người rất cao, đang chạy chậm chậm, trong tay cầm sợi dây thừng, một con chó to chạy trước.

Chỉ liếc qua một giây, Tiểu Hoa không nhìn nữa, kéo vali nặng trịch vào thang máy.

Sau khi có việc làm cô dọn khỏi khu chung cư, khi đó khu trung tâm phẩm mềm mới xây xong, phòng ở xung quanh không đất lắm, cô hỏi ý kiến Mạc Kỳ rồi mua trả góp một căn hộ.

Về đến nhà chuyện đầu tiên là tắm rửa, tắm xong quần tóc ướt lại, uống một lon bia lạnh, sau đó có thể nằm lăn ra ngủ không biết trời biết đất gì nữa. Nhưng lại không được như ý, vì chó vẫn sủa mãi như thế.

Mình nhớ nhà đối diện không có ai ở mà? Tiểu Hoa lau bọt bia nơi khóe miệng, mở cửa ra xem.

Đúng là tiếng chó sủa từ nhà đối diện, cô càng đến gần càng nghe rõ hơn, Tiểu Hoa nhấn chuông cửa, người bên trong không mở cửa mà nói vọng ra: “Có chuyện gì thế?”

Tiểu Hoa nói: “Nhà anh ồn quá, ảnh hưởng đến chuyện nghỉ ngơi của tôi, xin giữ yên lặng.”

Người bên trong không nói gì, ngay cả chó cũng thôi sủa. Tiểu Hoa hài lòng, định về nhà ngủ. Nhưng cô vừa xoay người thì cánh cửa sau lưng liền mở ra, đầu tiên là một con chó bước ra, mình dài còn bốn chân ngắn ngủn, một con mắt đeo băng đen giống như hải tặc, con mắt còn lại mở to, trông cũng dễ thương.

Tiểu Hoa cứ tưởng mình nhìn lầm.

Chú chó oai phong bước vòng quanh chân cô, cúi đầu ngửi ngửi, sau đó yên lặng quay về ngồi bên chân chủ nhân.

Tiểu Hoa từ đầu chú chó nhìn lên, quần bóng rở, áo bóng rở, số mười.

Chủ nhân của chú chó lạnh nhạt giơ tay về phía cô: “Khéo thật đấy, Hứa Bình An.”

Tiểu Hoa không tin được: “Sao anh lại ở đây?”

“À, anh về từ mấy hôm trước.” Người kia hỏi: “Có muốn vào uống trà không?”

“Đúng là cái ngày...”

Chú chó dễ thương tròn mắt nhìn lên, Tiểu Hoa kìm lại hai chữ phía sau, đóng sầm cửa lại. Thẩm Hi Tri dùng mũi chân đá Bạo Bạo: “Đã nói mày không được sủa ầm lên rồi mà, xem đi, người ta tức giận rồi.”

Bạo Bạo ư ử mấy tiếng, đi theo anh vào nhà.

Tiểu Hoa cầm di động gọi điện, thấy bên kia nghe máy liền hét lên: “Hứa Đồng em biết Thẩm Hi Tri về rồi phải không?”

“Em có biết đâu.” Hứa Đồng nói.

“...” Tiểu Hoa gằn giọng: “Em, bây giờ, qua đây liền cho chị!”

Nửa giờ sau Hứa Đồng đến, bị chị gái đánh cho một trận, Tiểu Hoa chỉ vào cửa nói: “Anh ta về rồi, giờ đang ở nhà đối diện! Không phải em nói thì ma nói à?”

Hứa Đồng than khóc: “A a a chị buông ra buông ra đi mà, em không biết thật đó!”

Phòng cách âm không tốt, Hứa Đồng ồn ào làm chú chó nhỏ nhà đối diện lại kêu lên, Hứa Đồng giật mình: “Bạo Bạo! Là Bạo Bạo phải không?”

Tiểu Hoa mở cửa đá Hứa Đồng ra ngoài: “Em giải quyết việc này ngay đi, không tháng sau cắt tiền tiêu vặt!”

Đối với kẻ vô công rồi nghề như Hứa Đồng thì tiền tiêu vặt hàng tháng chị gái cho là nguồn kinh tế quan trọng để tán gái, thế nên cậu đành xụ mặt gõ cửa nhà đối diện.

Thẩm Hi Tri là cười mở cửa ra, vừa định nói liền bị Hứa Đồng bịt miệng đẩy vào. Đóng cửa xong mới dám thở mạnh, nói: “Anh hai, em bị anh hại thảm rồi.”

Thẩm Hi Tri nói: “Ai bảo em lừa chị làm gì, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết là em nói.”

Hứa Đồng lắc đầu: “Em không dám nói thật với chị, bây giờ chị càng ngày càng hung dữ, nếu chị về nhà mẹ em còn phải nhường nữa là.”

Bạo Bạo điên cuồng liếm ống quần Hứa Đồng, Hứa Đồng bế nó lên hôn hít: “Nhớ tao muốn chết phải không Bạo Bạo bé nhỏ!”

Bạo Bạo ngẩn ra, Thẩm Hi Tri cười nói: “Nhỏ? Nó đã nặng lắm rồi.”

“Anh, giờ phải làm sao?” Hứa Đồng hỏi ý kiến.

Thẩm Hi Tri vỗ vai Hứa Đồng: “Không có gì, sau này em không cần qua đây nữa.”

Đêm đó Tiểu Hoa ngủ không ngon, nói đúng hơn là không ngủ, mặc dù Mạc Kỳ cho tổ của cô nghỉ một ngày, nhưng sáng tinh mơ hôm sau Tiểu Hoa đã đến công ty. Bảo vệ ngoài cổng còn tưởng cô xảy ra chuyện gì, nếu không sao lại đến sớm vậy chứ?

Tiểu Hoa vào phòng làm việc trước tiên pha một ly trà, đã nhiều năm vậy rồi nhưng cô vẫn không quen uống cà phê, mỗi lần muốn tỉnh táo đều uống trà đặc, dù sao hiệu quả cũng giống nhau.

Đợi đến giờ làm mọi người giật mình thấy Tiểu Hoa đang ngồi trên ghế xoay, rồi rít chạy lại hỏi thăm: “Hoa tử, sao chị lại đến đây? Không phải hôm nay được nghỉ à?”

Nhiều người hỏi quá, Tiểu Hoa đành bịa lí do: “Trong nhà hết nước.”

Người ở phòng kinh doanh đến nói: “Chuyên gia đến rồi, nhưng tổng giám đốc Mạc không ở đây, phiền Hoa tử ra mặt giúp.”

Tiểu Hoa cười ha ha: “Cô nói Mạc Kỳ gọi điện cho tôi, dám nhờ sao không dám nói thẳng với tôi chứ! Hôm qua anh ta không nói gì cả, trong nhà tôi hết nước nên mới đến đây, tôi còn trong thời gian nghỉ phép!”

Cô em trong phòng kinh doanh cười gọi điện rồi đưa máy cho Tiểu Hoa, Tiểu Hoa nghe máy, Mạc Kỳ bất đắc dĩ nói: “Phải đi công tác gấp nếu không cũng chẳng phiền đến em làm gì, mong em thương xót, giúp đi mà.”

Tiểu Hoa ô lên: “Tính tiền làm thêm giờ không?”

“Tính!”

“Vậy là được.”

Thế là thay tổng giám đốc đi đón người, trước cửa thang máy gặp bạn tốt, là trưởng bộ phận kinh doanh – Mai Tâm. Mọi nhân viên đều biết trong công ty game Thiên Thành có hai ‘chị đại’, là Hoa tử và Mai Tâm, không thể chọc vào hai người này, mà đương nhiên, chọc vào nhân viên dưới quyền họ cũng không có kết cục tốt lành gì.

Mai Tâm và Tiểu Hoa khác biệt vô cùng, Tiểu Hoa làm bên kỹ thuật, hàng năm đều ăn mặc tuềnh toàng. Còn Mai Tâm thì sao, theo lời nói của Tiểu Hoa thì công việc của cô ấy là ngày ngày gặp gỡ khách hàng, thế nên phải ăn diện trang điểm mới có lợi cho việc kinh doanh. Mai Tâm có thể coi là đóa hoa hồng trắng trong Thiên Thành, thậm chí là trong lòng cánh đàn ông con trai bên phần mềm máy tính. Dù có vội vã thế nào, dù thời tiết ra sao vẫn luôn mặc váy ngắn áo sơ mi tơ tằm, tóc quần, giày cao và nước hoa thơm ngát, thiếu một thứ cũng không được.

Mai Tâm liếc móc khóa hình búp bê màu hồng trên điện thoại Tiểu Hoa, không có thưởng thức gì cả, còn là quà tặng đại trà của Mc Donalds nữa chứ. Cô nhấn tầng 1, nói với Tiểu Hoa trong thang máy: “Tôi thấy cậu đúng là không muốn giả chồng thật rồi.”

Tiểu Hoa nhìn bóng đèn trên đỉnh đầu: “Tôi không nghe cậu nói gì cả.”

Nếu không được để ý, vậy cô nàng cũng không khách khí nữa, Mai Tâm vươn tay qua, mục tiêu là ngực Tiểu Hoa, móng tay sơn đỏ nhéo nhéo, chế giễu: “Tôi thấy sau này cậu chỉ gả được cho mấy gã bên phần mềm thôi, nghe nói bên đó chuộng ngực-lép.”

“...” Tiểu Hoa kéo cổ áo nhìn một chút, lại nhìn Mai Tâm, sau đó giơ tay định chụp lên cái bánh bao khổng lồ.

Mai Tâm cười tránh đi, nhắc nhở: “Đến nơi rồi, đừng nghịch nữa.”

Tiểu Hoa không quan tâm, bám lấy Mai Tâm không buông. Thế nên khi cửa thang máy mở ra, mọi người nhìn thấy hai chị đại cầm lấy ... của đối phương. Khụ!

Tiểu Hoa lập tức buông tay, Mai Tâm cũng trở về trạng thái đón khách: “Mọi người đến sớm thật, phải để chúng tôi xuống đón mới đúng. Xin tự giới thiệu, tôi là Mai Tâm phòng kinh doanh, còn đây là Hứa Bình An phòng kỹ thuật, chúng tôi...”

Tiểu Hoa nhìn mấy người trước mặt, là một nhóm nam nữ tây trang giày da trắng thơm, trong tay đều cầm laptop, không giống như các trạch nam làm bên phần mềm trong công ty họ, đây đúng là tinh anh.

Chỉ nhìn một cái, không ngờ lại nhìn thấy ‘kinh hãi’.

Tiểu Hoa kêu lên: “Sao anh lại ở đây!”

Mai Tâm quay lại nhướn mày nhìn Tiểu Hoa, thấy Tiểu Hoa tức giận, Mai Tâm đành phải giải thích với các chuyên gia: “Hôm nay cô ấy bị cảm, uống thuốc quá liều nên không bình thường.”

Thẩm Hi Tri cười: “Em nói chuyện với anh đúng không?”

Tiểu Hoa xoa mặt: “Không có, em uống thuốc quá liều.”

Chương 42: Trở lại bình thường

Hội nghị sau đó Tiểu Hoa không nghe lọt nửa chữ, đều do Mai Tâm chủ trì, Tiểu Hoa viện cớ đi vệ sinh gọi điện cho Mạc Kỳ: “Anh cũng biết Thẩm Hi Tri về phải không?”

Đối diện với câu chất vấn của Tiểu Hoa, Mạc Kỳ cười: “Không ngờ lại trùng hợp như vậy.”

“Anh có ý phải không?”

“Không có.” Anh ta nói: “Em cũng đừng để ý quá làm gì, nếu không em thua đấy.”

Từ nhà vệ sinh đi ra liền bắt gặp nhân vật chính trong cuộc gọi vừa rồi. Tiểu Hoa nói: “Thẩm Hi Tri, mọi người giải quyết công việc, có quen biết hay không chẳng có ý nghĩa gì cả.”

Thẩm Hi Tri đang rửa tay, nghe cô nói ừ một tiếng: “Được thôi.”

Tiểu Hoa ngẩn người, nghĩ thầm anh về nước chỉ để làm việc thôi sao.

Thẩm Hi Tri lau tay, cười đi khỏi.

Tiểu Hoa: “...”

Buổi tối Mai Tâm đặt bàn ở nhà hàng, Tiểu Hoa phải đi cùng mọi người. Trên bàn tròn lớn, cô vừa vặn ngồi đối diện Thẩm Hi Tri, các món ăn lần lượt đưa lên đều xoay cho khách thượng thức trước rồi mới đến chủ nhà. Trên bàn này Tiểu Hoa thích ăn gì,

không thích ăn gì trong lòng người nào đó đều biết rõ, thế nên mặt tỉnh bơ đứng trước món cô thích ăn rất lâu, gắp một miếng nói ‘ngon thật’, rồi lại gắp thêm miếng nữa.

Có nhiều món tính theo đầu người, mỗi người chỉ được một phần, nếu Thẩm Hi Tri ăn nhiều hơn thì đương nhiên Tiểu Hoa không có phần.

Món ăn cuối cùng cũng đến nơi, cô gái hớn hờ giờ đũa, lại phát hiện... Hết mất tiêu rồi!

Tiểu Hoa tức giận lườm người nào đó, mọi người ở đây đều vô tư, không biết hai người đang chiến tranh ngầm. Mai Tâm chọc chọc Tiểu Hoa: “Cậu sao vậy?”

Đại diện bên kia cũng pha trò: “Tiểu Thẩm ở Mỹ nhiều năm rồi, còn chưa thích ứng với cuộc sống trong nước, haha.”

Tiểu Hoa bực mình đặt đũa xuống, nói với Mai Tâm: “Tôi không ăn!”

Mai Tâm vỗ vai cô: “Lát về chị mời cô ăn mì thịt bò, ở quán cô thích ăn nhất ấy.”

Thế là Tiểu Hoa chẳng thém quan tâm nữa, cả bữa ăn nhìn Thẩm Hi Tri như đang xem xiếc khỉ. Sau đó lại có bánh trứng mang lên, như thường lệ xoay qua chỗ khách trước tiên, nhưng tay Thẩm Hi Tri lại xoay bàn ngược lại, bánh trứng dừng trước mặt Tiểu Hoa.

Anh nói: “Cái này nhường em ăn trước.”

Anh biết rõ, trước đây trứng gà gom góp được đều mang đi chợ, khi vào thành phố lại không kịp mang đi những quả trứng cuối cùng trong nhà nội, về sau trứng gà trong nhà đều dành cho Hứa Đồng ăn, nên trong lòng vẫn luôn nhung nhớ. Thật ra thứ bé con kia thích ăn nhất không phải là bào ngư tổ yến gì cả, mà chính là trứng gà, dù nấu món gì cô đều thích ăn.

Mai Tâm cũng thấy bức mình, có ý gì vậy! Coi thường người ta quá! Vừa nãy ăn bào ngư sao không nhường, giờ lại bố thí một cái bánh trứng gà?

Cô đề tay Tiểu Hoa xuống, cười nói: “Hoa tỷ nhà tôi bị dị ứng trứng gà.”

Thẩm Hi Tri nhìn Tiểu Hoa: “Em giận à?”

Tiểu Hoa cứng họng không trả lời được, anh chọc em vui vẻ như thế chẳng lẽ em không được giận?

Thẩm Hi Tri cầm một ly rượu đứng dậy, giờ về phía cô, nói: “Đừng giận, đùa em chút thôi, sau này chúng ta đều là đồng nghiệp.”

Nói xong cũng giờ ly về phía Mai Tâm.

Thế nên Mai Tâm và Tiểu Hoa cũng phải nâng cốc cùng Thẩm Hi Tri.

Như vậy là giảng hòa, đều là người trẻ tuổi, giờ lại làm việc cùng nhau nên nhanh chóng thân quen, cũng đổi cách xưng hô thành Mai Tâm và Hoa tỷ.

“Hoa tử?” Lúc ra về Thẩm Hi Tri đi sau Tiểu Hoa, khẽ cười một tiếng.

Còn đặc biệt nói bên tai trái cô, Tiểu Hoa nghe thấy nhưng không thèm để ý.

Hôm nay Thẩm Hi Tri lái xe tới, vỗ vai Tiểu Hoa: “Có muốn về cùng không?”

Vai Tiểu Hoa run lên: “Không thuận đường.”

Mai Tâm gọi một chiếc xe, kéo Tiểu Hoa ngồi lên.

Trên đường, Mai Tâm hỏi cô: “Hai người có quen nhau từ trước không vậy?”

Tiểu Hoa: “Không.”

Tiểu Hoa bảo taxi dừng trước siêu thị ngoài tiểu khu, tạm biệt Mai Tâm, cô vào trong mua ít đồ. Lúc vào khu nhà ở cô nhìn chỗ tối qua Thẩm Hi Tri chạy bộ, sau đó xách đồ ăn lên lầu, lại thấy Bạo Bạo ngồi trước cửa nhà cô, thấy cô về liền chạy đến đón, cái đuôi vung vẩy.

Tiểu Hoa cười ngồi xuống, ôm Bạo Bạo vào lòng vuốt ve. Bạo Bạo không còn giả bộ ‘lạnh lùng’ như hôm qua nữa, vui vẻ ở trong lòng cô xoay tới xoay lui, nhón chân liếm mặt Tiểu Hoa. Tiểu Hoa mềm lòng, nói nhỏ: “Được rồi được rồi, nào, chị mua đồ ăn ngon cho mày đây.”

Vừa nãy vào siêu thị thật ra toàn mua đồ ăn cho Bạo Bạo, thức ăn dành cho chó, bánh sữa, còn có đồ chơi cho chó nữa. Đầu tiên Bạo Bạo đi ‘tuần tra’ nhà Tiểu Hoa một vòng, ngay cả góc khuất

cũng tỉ mỉ nghiên cứu, sau đó vào WC giải quyết nỗi buồn, cuối cùng mới gặm lấy đồ chơi, tỏ vẻ ‘em rất thích nó’.

Tiểu Hoa bóc hộp đồ ăn, cầm muống xúc cho nó từng miếng, một người một chó vô cùng thân thiết, mãi tới khi Thẩm Hi Tri đến gõ cửa đòi chó. Nhưng Bạo Bạo cứ nằm ì trên sofa không chịu đi, nói gì cũng không đứng dậy, miệng còn ư hử đáng thương. Thẩm Hi Tri bất đắc dĩ nhìn Tiểu Hoa, hỏi: “Anh có thể vào ngồi một lát được không?”

Hôm nay có quá nhiều bất ngờ, làm cô quên mất một chuyện.

Năm đó khi bọn họ chia tay thật ra vẫn còn giữ liên lạc, không làm người yêu thì làm bạn bè bình thường, đôi khi vẫn quan tâm nhau một chút, khi ấy có thể làm vậy, sao bây giờ lại không thể?

Tiểu Hoa né sang một bên: “Vào đi.”

Thẩm Hi Tri đi vào.

“Uống gì không?” Cô hỏi.

“Có bia không?”

Tiểu Hoa đưa một lon Coca lạnh qua, Thẩm Hi Tri bật cười: “Anh không biết làm chuyện xấu, có cần phải đề phòng như vậy không?”

Tiểu Hoa đổi đề tài: “Sao tự nhiên lại quay về?”

Thẩm Hi Tri nói: “Ở nước ngoài thật vô vị.”

“Sao lại thế.” Tiểu Hoa nói.

“Ừ, đó là ‘trên danh nghĩa’ mà thôi.” Thầm Hi Tri cúi đầu nhìn Tiểu Hoa: “Thật ra là trong lúc dọn nhà tìm được một phong thư, nên mới quay về.”

Tiểu Hoa đang nghịch cái che mắt của Bạo Bạo, chợt dừng lại.

Thầm Hi Tri ôm lấy Bạo Bạo: “Muộn rồi, chúng ta về thôi.”

Hôm sau hai người chạm mặt ngoài cửa, Thầm Hi Tri nói: “Anh tiện đường chở em đi luôn?”

Tiểu Hoa lắc đầu: “Em đi xem bus.”

Hôm nay phòng kỹ thuật lại tập hợp, sáng sớm vô cùng náo nhiệt, từ xa đã có thể nghe thấy nhóm người một ‘Hoa tử’ hai ‘Hoa tử.’

Thầm Hi Tri đương nhiên đến sớm hơn Tiểu Hoa, vào thang máy cùng mấy người trong phòng kỹ thuật, nghe một cậu trai bốn mắt nói: “Ồ, ‘ăn’ mới tới à.”

Thầm Hi Tri đờ ra một lát, cười nói: “Vâng, mới tới.”

“Ở phòng nào vậy?” Mọi người đều tò mò, anh chàng đẹp trai này làm kỹ thuật à? Hay trong tổ mỹ thuật?

Vừa lúc thang máy đến nơi, đi ra gặp Mai Tâm, Mai Tâm giới thiệu các thành viên trong phòng kỹ thuật, sau đó Thầm Hi Tri lần lượt bắt tay với bọn họ, nghe bọn họ nói: “Chào ‘ăn’, hoan nghênh hoan nghênh.”

Cảm giác này thật kì diệu, giống như có một biệt đội Tiểu Hoa đang nói chuyện với anh vậy, anh cũng nói theo: “Chào các ‘ăn’, hợp tác vui vẻ.”

Đến khi Tiểu Hoa tới công ty, nghe Thẩm Hi Tri bắt đầu thay từ ‘anh’ bằng ‘ăn’.

(Bạn còn nhớ đoạn Thẩm Hi Tri dạy Tiểu Hoa đánh vần chứ? Tiểu Hoa khi ấy nói tiếng địa phương, nên đọc ‘anh’ thành ‘ăn’.)

Trong ấn tượng của cô anh chưa bao giờ nói tiếng địa phương cả, từ nhỏ anh đã nói tiếng phổ thông tiêu chuẩn, sau lại nói tiếng Anh giống như tiếng mẹ đẻ vậy.

Đến tối mọi người ở lại tăng ca, chỉ có mình phòng kỹ thuật hết việc, tám giờ đã về. Mai Tâm lôi kéo Tiểu Hoa đi chuẩn bị đồ ăn khuya, Tiểu Hoa xua tay: “Hôm nay tôi có việc.”

Thế là chị đại dẫn đám đàn em quét thẻ tan làm.

Tăng ca đến khi xong việc trời cũng vừa rạng sáng, Thẩm Hi Tri dừng xe nhìn lên, nhà Tiểu Hoa không có ánh đèn, chắc hẳn cô đã ngủ. Không ngờ vừa quay đầu lại thấy có hai người nghiêng ngả đi vào tiểu khu, còn dựa sát vào nhau cười đùa. Thẩm Hi Tri híp mắt nhìn, một người trong đó chắc chắn là Tiểu Hoa, còn người kia là ai?

Đến khi lại gần vẫn không nhận ra, nghe Tiểu Hoa nói: “Vương Tiểu Bàn cậu mua thêm rượu đi, nhà tôi có đồ nhắm!”

Một tay Thẩm Hi Tri kéo lấy con ma men Tiểu Hoa về phía mình, lại nhìn gã đàn ông đồ con cao gần bằng mình, hỏi: “Cậu là

Vương Tiểu Bàn?”

Tiểu Hoa cười giới thiệu: “Tiểu Bàn, cậu còn nhớ không? ‘Ăn’ ta là Thâm Hi Tri trước đây hay bắt nạt tôi đây!”

Thâm Hi Tri không còn gì để nói, nhắc nhở: “Em nhớ lắm rồi, là Vương Tiểu Bàn bắt nạt em mới đúng.”

Tiểu Hoa lắc đầu: “Không có, Tiểu Bàn tốt với em lắm.”

Vương Tiểu Bàn đã không còn béo nữa từ từ nhớ lại: “Thâm Hi Tri?”

Sau đó lại nhớ về rất nhiều rất nhiều năm trước, có một cậu bé sạch sẽ kiêu ngạo tên Thâm Hi Tri.

“Không phải anh ra nước ngoài rồi à?” Vương Tiểu Bàn hô lên.

Thâm Hi Tri giơ tay: “Đã lâu không gặp.”

Hai bàn tay lắc lắc, trong mắt hai người đều có thứ ánh sáng không rõ tên.

Hai người đàn ông đưa Tiểu Hoa lên lầu, Tiểu Hoa vừa đặt lưng lên giường liền ngủ. Thâm Hi Tri và Vương Tiểu Bàn đứng ngoài cửa, quan sát đôi phương.

“Hai người...”

Vương Tiểu Bàn cười gãi đầu: “Trước khi tôi nhập ngũ có đến Nam Thành khám mắt, đi cùng mẹ tôi đến thăm cô ấy, sau này dần dần liên lạc.”

Thẩm Hi Tri nhìn người đàn ông một lần nữa: “Cậu nhập ngũ?”

Vương Tiểu Bàn gật đầu: “Học không giỏi nên chỉ có con đường này thôi.”

“Vậy giờ sao rồi?”

“Mở câu lạc bộ quyền anh.” Anh ta nói.

Thẩm Hi Tri: “Khi nào rảnh đấu một trận.”

“Được.”

Ánh mắt hai người đàn ông như lóe tia điện, sau đó dời đi.

Hôm trước uống nhiều nên hôm sau Tiểu Hoa suýt muộn giờ, chạy như bay ra cửa thì thấy Thẩm Hi Tri cũng đi muộn giống cô. Thẩm Hi Tri vừa mở miệng đã làm cô muốn điên lên: “Em không cần vội, lên xe ‘ăn’ đi, ‘ăn’ đứng đây chờ em mà.”

Da gà Tiểu Hoa rơi đầy đất, run người đứng dưới nắng: “Đừng có nhái giọng em.”

Thẩm Hi Tri đứng sau lưng cô, giơ tay vuốt tóc cô, tựa như ngày trước. Tiểu Hoa không quay đầu, nghe anh nói: “‘Ăn’ phải học theo cách nói chuyện của em.”

Tiểu Hoa thật sự không chịu nổi, không thèm để ý tới anh.

Thẩm Hi Tri thấy chọc cô thú vị, nói tiếp: “Sao nào, anh không được nói à?”

Tiểu Hoa trầm mặc.

Thẩm Hi Tri nói: “Em còn nhớ trước đây đôi giọng thế nào không?”

Tiểu Hoa nhớ lại, lúc mới lên tiểu học cô nói tiếng địa phương nên bạn học không thích chơi với cô, nói cô là đồ nhà quê, nhưng khi ấy cô không quan tâm, cũng không muốn đổi. Sau này Thẩm Hi Tri dạy cô viết chữ thư pháp, dần dần nói theo giọng anh.

Nhưng tại sao bây giờ lại đổi về giọng cũ?

Tiểu Hoa nắm dây an toàn, bởi vì cô làm anh giận bỏ đi, không còn quản cô nữa nữa nên lại bắt đầu nói tiếng địa phương, để lúc nào cũng có thể nhớ đến ngày xưa dẫn anh ra sông bơi lội, đánh nhau với Vương Tiểu Bàn, chăm gà mẹ giúp nội.

Xe chạy vào công ty, dừng trong gara. Thẩm Hi Tri quay đầu nhìn Tiểu Hoa, nói: “Miễn em vui là được, lần này anh không bắt em sửa giọng nữa.”

Nhưng hôm nay, toàn bộ phòng kỹ thuật như bị pháo oanh tạc, vì câu đầu tiên Hoa tử nhà bọn họ nói là: “Này Bốn mắt, dây giày của ‘anh’ tuột rồi kìa.”

Mọi người còn chưa bừng tỉnh, lại nghe Hoa tử gọi điện: “Mai Tâm trưa nay cậu rảnh không? Vương Tiểu Bàn bảo tôi nói với cậu cuối tuần này bên câu lạc bộ đấu với mấy ‘anh’ chàng cơ bắp, đi không?”

Cuối cùng, Hoa tử chỉ vào một cô gái đang mang thai bên tổ
mỹ thuật: “Tiểu Mỹ bụng em lớn như vậy rồi sao còn ngồi đây? Về
nhà dưỡng thai nhanh!”

Không khí áp lực nặng nề, Thẩm Hi Tri đến rót nước uống, bị
cái không khí nặng nề này làm cho choáng, ánh mắt nhìn về Hứa
Tiểu Hoa, sau đó phun ngụm nước trong miệng ra.

Vì Bốn mắt vô vai Thẩm Hi Tri: “Hoa tử nhà chúng ta hình
như lại quên uống thuốc.”

Thẩm Hi Tri cười lắc đầu: “Đây mới là lúc bình thường của cô
ấy.”

Em vui là được, lần này anh không bắt em sửa giọng nữa,
nhưng sao em lại sửa?

Có phải là, em cũng vui vì anh quay về, đúng không?

Hứa Bình An.

Chương 43: Bệnh thấy máu là choáng

Tiểu Mỹ tổ mỹ thuật sắp tới ngày sinh cầm bút cười nói: “Ở nhà rảnh không có việc gì, chẳng bằng đến công ty bồi dưỡng nghệ thuật cho con gái em còn hơn.”

Tiểu Hoa không nhìn Thẩm Hi Tri, chỉ huy Bốn Mắt: “Anh đi lấy cho Tiểu Mỹ cái gối tựa.”

Bốn Mắt thở dài một tiếng, lấy gối tựa của mình đưa cho Tiểu Mỹ, Tiểu Mỹ giơ tay nhận lấy, chột nhứ mày, nói: “Hoa, Hoa tử, hình như em...”

Phòng kỹ thuật và tổ mỹ thuật cùng ở một tầng, cộng thêm một Thẩm Hi Tri bắn đại bác cũng không tới, Tiểu Hoa lắp bắp: “Em em em...”

Tiểu Mỹ: “Em sắp sinh rồi.”

Một tiếng kêu đau đớn vang lên, mọi người xung quanh sững sờ.

Tiểu Hoa nắm chặt tay ép mình phải bình tĩnh, nhưng chuyện bất ngờ xảy đến như vậy, cô cũng rất sợ hãi. Tiểu Mỹ kéo tay Tiểu Hoa: “Hoa tử, em đau quá...”

Từ khi bắt đầu đau tới lúc sinh còn rất lâu, không hiểu sao trong đầu Thẩm Hi Tri lại nhớ đến một câu như vậy, anh ngồi cạnh Tiểu Mỹ, nói: “Đừng sợ, tôi lập tức gọi xe cứu thương.”

Tiểu Mỹ gật đầu, vẫn nắm chặt cổ tay Tiểu Hoa như cũ. Tiểu Hoa vất vả lắm mới bình tĩnh lại được, động viên: “Đúng đúng,

đừng sợ, bọn chị đều ở đây mà.”

Công ty cách xa trung tâm thành phố, giờ lại đang là giờ cao điểm, nếu tự ý lái xe đưa Tiểu Mỹ đi bệnh viện thì trên đường có thể sẽ gặp chuyện không may, chỉ bằng gọi xe cứu thương đến, có bác sĩ hộ lý chuyên nghiệp chăm sóc, đây mới là cách lo lắng chu toàn nhất cho Tiểu Mỹ.

Mai Tâm nghe tin từ trên lầu chạy xuống, thấy Tiểu Hoa mặt trắng bệch đứng cạnh Tiểu Mỹ, Tiểu Thẩm đẹp trai nắm cổ tay Tiểu Mỹ cười nói: “Nào, nắm tay tôi đi, tay cô ấy gầy như vậy sắp bị cô bẻ gãy rồi.”

Mặc dù cười, nhưng lại cố sức gỡ cổ tay Tiểu Hoa đã có vết bầm ra, sau đó còn nghiêm túc kiểm tra cẩn thận.

Một đám trạch nam cùng mấy cô gái chưa từng có kinh nghiệm sinh nở cứ thế vây quanh Tiểu Mỹ chờ tới khi xe cứu thương đến. Mặc dù xe cứu thương được quyền ưu tiên, nhưng cũng bị chặn trong dòng xe không nhúc nhích được. Tới khi xe đến Tiểu Mỹ không còn sức để hét nữa, tay nắm lấy Thẩm Hi Tri cũng lỏng dần, gần đây trời nắng nóng, cô ấy mặc một chiếc váy bầu màu vàng nhạt, máu đỏ theo hai chân chảy xuống.

Thẩm Hi Tri che mắt Tiểu Hoa, nói: “Đừng nhìn.”

Tiểu Hoa đang thấy người lạnh toát, hai mắt hoa lên, còn chưa hiểu tại sao lại thế thì bất chợt bị một bàn tay to lớn che mắt. Nhưng trong không khí đã có mùi máu, cô chợt nhớ về hình ảnh Trần Ái Lệ ngồi trong vũng máu năm xưa.

Chìm trong sợ hãi, cô nắm chặt tay anh. Thẩm Hi Tri dẫn cô sang một bên, phía sau đoàn người xúm lại đỡ Tiểu Mỹ lên cáng,

lại hỏi xem ai đi cùng cô ấy lên xe cứu thương, chỉ có mình Thẩm Hi Tri nói bên tai cô: “Em thấy thế nào?”

Tiểu Hoa hít sâu: “Em không sao.”

Thẩm Hi Tri quay đầu nhìn sàn nhà dính máu, nói: “Đừng mở mắt ra, đợi anh lau sạch đã.”

Anh căng thẳng nói, lúc đi tìm cây lau nhà còn nhìn cô, thấy Tiểu Hoa vẫn yên lặng đứng gần cửa sổ, hai mắt nhắm chặt.

Cô ngoan ngoãn yên tĩnh như vậy, đã bao lâu rồi anh chưa thấy?

Tiểu Hoa không nói cho Thẩm Hi Tri biết, là mặc dù nhắm mắt, nhưng cô vẫn có thể tưởng tượng những hình ảnh kia, máu tanh đỏ càng ngày càng nhiều, tràn ngập ánh mắt cô, chợt đầu thấy choáng váng, cô ngã xuống, trán va vào cửa sổ.

Thẩm Hi Tri bế Tiểu Hoa chạy ra ngoài giống như cảnh trong phim thần tượng vậy, Mai Tâm đi theo xe cứu thương, ‘chị đại’ còn lại cứ thế được bế công chúa đi ra, Bốn mắt nói thầm: “Hôm nay là ngày gì vậy trời?”

Sau đó đám đông lại chạy đi hỗ trợ, có người đề nghị xe cứu thương quay lại, đưa Hoa tử đến bệnh viện luôn.

Thẩm Hi Tri né tay của mấy anh chàng tốt bụng, đặt Tiểu Hoa vào trong xe, nói: “Cô ấy thấy máu là choáng, không phải chuyện to tát gì đâu, tôi đưa đi là được rồi.”

Xe lao đi, để lại đám trạch nam hai mặt nhìn nhau: “Sao anh ta biết Hoa tỷ thấy máu là choáng?”

Thế là tiểu Mỹ nằm ở khoa phụ sản lầu trên, Tiểu Hoa nằm trong phòng đơn lầu dưới. Lầu trên tiểu Mỹ được đưa vào phòng mổ, Mai Tâm nghe tin xuống dưới thăm bệnh. Vừa đến cửa phòng liền phát hiện ngồi cạnh giường không phải người công ty họ, mà là tiểu Thẩm đẹp trai mới gặp có mấy lần thôi?

Đầu Tiểu Hoa quần băng trắng, tay truyền nước còn mê man, Thẩm Hi Tri cứ thế im lặng ngồi cạnh cô. Trên đường chở cô đến bệnh viện mấy lần gặp đèn đỏ, anh cũng nhìn cô như thế, nhìn máu trên trán cô chảy qua đuôi mắt, khuôn mặt trắng xanh.

Từ khi phát hiện phong thư liền bay trở về, trong khoảnh khắc gặp cô ở sân bay anh muốn đi qua xách bé con kia lên giáo huấn một trận nên thân, nhưng khi ấy nghĩ làm thế tiện nghi cho cô quá, mà bây giờ thấy cô nằm ở đây, anh lại mềm lòng.

Thẩm Hi Tri giờ tay lau đi vết máu trên khóe mắt cô, lẩm bẩm: “Cái bệnh thấy máu là choáng của em bao giờ mới đỡ được đây?”

Mai Tâm đẩy cửa vào, hỏi: “Cậu ấy khi nào có bệnh này?”

Thẩm Hi Tri thu tay lại: “Khi còn bé.”

Mai Tâm ồ một tiếng.

Việc công ty còn bộn bề, sau khi tiểu Mỹ thuận lợi sinh một bé gái hồng hào Mai Tâm liền quay về công ty, còn Tiểu Hoa để cho Thẩm Hi Tri chăm sóc. Câu đầu tiên Tiểu Hoa nói sau khi tỉnh lại là: “Mọc nó đau đầu quá.”

Một giây sau bị Thẩm Hi Tri vỗ nhẹ vào miệng.

Lúc này cô mới nhìn rõ người bên cạnh, găng ngồi dậy. Hôm nay cô mặc đồ mỏng, áo bị xốc lên để lộ một sợi dây đỏ bên hông. Thẩm Hi Tri liếc qua, chột cười.

Anh giơ tay kéo áo giúp cô, xoa đầu cô một cái: “Nằm xuống đi, em đang truyền nước.”

Đó là sợi dây có những hạt châu may mắn trước đây anh tặng, sau này không thấy cô đeo nữa, thì ra giấu ở đây.

Thẩm Hi Tri nói: “Cuối tuần còn đi đấu quyền anh? Em đừng đi, bác sĩ bảo phải nghỉ ngơi.”

Tiểu Hoa nhìn kim truyền trên bàn tay: “Lúc Hứa Đông sinh ra em chỉ nằm một ngày liền đi đưa cơm cho dì.”

Thẩm Hi Tri nói: “Giờ lớn tuổi rồi, không giống trước nữa.”

Sau đó nhận được cái nguyệt dài của Tiểu Hoa.

Anh ngồi xuống gọt táo cho cô, hỏi: “Sao lại chuyển ra ngoài?”

Tiểu Hoa hừ hừ: “Hứa Đông không nói cho anh biết à?”

Anh cười: “Anh lâu rồi không liên lạc với Hứa Đông, em đừng mắng nó nữa.”

‘Lâu rồi’ chính là quãng thời gian sau khi bọn họ cắt đứt liên lạc.

Tiểu Hoa đè nén cảm giác khổ sở trong lòng, nói: “Anh có dám nói là không phải Hứa Đồng cho anh biết chỗ em ở không?”

Anh đưa táo cho cô: “Cái này thì đúng, nhưng chỉ một lần đó thôi.”

Tiểu Hoa cắn một miếng, trái táo giòn ngọt, trong miệng đầy nước, cô nói: “Em dọn ra ngoài rồi, nó cũng ở thoải mái hơn. Công việc của em hay phải tăng ca đến tận đêm, nửa đêm về nhà sợ làm ồn bọn họ nghỉ ngơi, ba em mấy năm trước bị cao huyết áp, ngủ không ngon sẽ bị choáng đầu.”

“Nghe Hứa Đồng nói cô Trần đạo này cũng phải nhường nhịn em?”

Tiểu Hoa cười ha ha: “Học theo người ta chơi cô phiêu, nợ như chúa chổm, còn phải trông vào em giúp bà ta trả nợ, đương nhiên không dám la lối em nữa.”

Không cần hỏi nữa, Tiểu Hoa nhất định sẽ giúp bà ta trả tiền, từ nhỏ cô phải chịu đựng bà ta dạy nghiêm, giờ được dịp lên mặt, cô đã lớn, có việc làm lương cao, tương lai sáng lạn, đúng như dự đoán của bọn họ hồi còn học cấp 3.

Tiểu Hoa nói tiếp: “Bà ta thế chấp nhà để vay, em không bỏ được căn nhà đó, giúp bà ta trả, gần đây hình như khu đó chuẩn bị phá dỡ, nói sau này phòng ở em và Hứa Đồng chia đôi, như thế em cũng không thiệt.

Thẩm Hi Tri nhìn cô, Tiểu Hoa như vậy, quen thuộc lại thêm một chút sắc sảo, cô sống mạnh mẽ như thế làm anh thấy vui lây.

Anh xoa đầu cô, chợt thấy hãnh diện.

Tiểu Hoa không tránh được tay anh, nhúu mày lấy quả táo đánh anh, làm áo sơ mi trắng của anh dính bẩn, sau đó ôm bụng cười.

Cũng chẳng phải vết thương nặng gì, Tiểu Hoa truyền nước xong liền xuất viện, gọi điện cho Mai Tâm nói: “Tôi đau đầu, xin nghỉ mấy ngày dưỡng bệnh.”

Mạc Kỳ không ở đây, Mai Tâm chẳng đối phó được với người mặt dày như Tiểu Hoa, đành vất vả điều hành công ty một mình. Tiểu Hoa nhàn nhã vui vẻ, ở nhà ngủ một ngày giống như bệnh nhân vậy, tới khi đói bụng mới xuống lầu kiếm gì ăn. Vừa ra khỏi cửa liền gặp Thảm Hi Tri đi làm về, Thảm Hi Tri vẫy cô: “Qua đây, anh nấu cơm cho em ăn.”

Đã là người quen Tiểu Hoa cũng không ngượng ngùng, xỏ dép đi qua. Bao Bao vẫy đuôi đón cô, miệng còn ngậm đồ chơi cô mua bữa trước. Chỉ lát sau trong nhà đã thơm mùi thức ăn, cô không biết Thảm Hi Tri biết nấu ăn từ bao giờ. Thức ăn sắp lên bàn, đầu bếp Thảm xắn tay áo nói: “Trừ Bao Bao ra em là người đầu tiên được thưởng thức tay nghề của anh đây, vinh hạnh không?”

Tiểu Hoa: “Em không tin, đây là thủ đoạn tán gái tốt nhất đó.”

Thảm Hi Tri không nói, múc cho cô chén canh, đáng vẻ ‘đàn ông đích thực’ làm Tiểu Hoa phải nhìn mấy lần.

Trong bữa ăn Tiểu Hoa có điện thoại, là Mạc Kỳ, Mạc Kỳ nói: “Nghe nói em bị tai nạn lao động?”

Tiểu Hoa cười: “Đúng vậy, tai nạn lao động có được thưởng không?”

Mạc Kỳ nói: “Mai tan làm mời em ăn cơm.”

“Ông chủ tốt.”

Thẩm Hi Tri ngồi đối diện không nghe được hai người nói gì, dù sao nhìn Tiểu Hoa cười làm anh thấy rất ngứa mắt. Cúp điện thoại rồi anh hừ một tiếng: “Cái tên Mạc Kỳ này không tốt đẹp gì đâu.”

Tiểu Hoa cúi đầu cho Bạo Bạo ăn thịt: “Anh không quen biết người ta, đừng nói vậy.”

Ăn xong rồi đi về, Tiểu Hoa được Thẩm Hi Tri đưa cho một hộp trái cây đã cắt sẵn, anh nói: “Sau này rảnh cứ qua ăn cơm, thêm người vui hơn.”

Tiểu Hoa: “Nói sau đi.”

Chương 44: Tình cảm của Mạc Kỳ

Thẩm Hi Tri lấy có Tiểu Hoa bị thương, sáng đi làm kéo cô vào xe mình, hai người đến công ty chạm mặt Mạc Kỳ trước cửa thang máy. Đã nhiều năm không gặp, học trưởng năm nào mặc áo sọc carô nay đã đổi thành âu phục chỉnh chu, đứng đối diện Thẩm Hi Tri, bắt tay anh: “Đã lâu không gặp.”

Bọn họ không thân quen mấy, nhưng dù sao cũng biết nhau. Thẩm Hi Tri đáp lại: “Xin chào, đã lâu không gặp.”

Mạc Kỳ nhìn băng vải trên đầu Tiểu Hoa, không hỏi gì thêm mà chỉ nói: “Lát qua phòng làm việc của anh một chuyến.”

Tiểu Hoa gật đầu.

Phòng làm việc của Thẩm Hi Tri không cùng tầng với phòng mỹ thuật, Tiểu Hoa đi ra, trong thang máy chỉ còn Thẩm Hi Tri và Mạc Kỳ. Hai người đàn ông nhìn thẳng về phía trước, một lúc sau Mạc Kỳ mở miệng: “Lúc ấy nhận điện thoại của anh tôi rất ngạc nhiên.”

Thẩm Hi Tri nói: “Tôi cũng rất ngạc nhiên, nhiều năm như vậy rồi mà anh vẫn không theo đuổi được.”

Mạc Kỳ: “Không phải là không theo đuổi được, mà do không nói với cô ấy.”

Tại sao lại thế? Trong lòng mỗi người đều có phiền muộn, chợt có cảm giác cùng cảnh ngộ.

Tiểu Hoa được bọn họ nâng niu trong lòng bàn tay, không dám tùy tiện chạm đến, Mạc Kỳ đang chờ một cơ hội, Thẩm Hi Tri cũng thế.

“Anh không có cơ hội đâu.” Thang máy dừng lại, Thẩm Hi Tri bước ra.

Tiểu Hoa dặn dò nhân viên làm việc xong đi lên tìm Mạc Kỳ, phòng làm việc của Mạc Kỳ ở tầng cao nhất, bình thường ít ai được lên đây.

“Đầu em bị thương, có muốn đi thay thuốc không? Tối nay ăn cơm tiện thể đưa em đi luôn?” Mạc Kỳ hỏi.

Tiểu Hoa: “Không có việc gì, không cần vội.”

Mạc Kỳ nhìn cô: “Nói thật với em một chuyện.”

Tiểu Hoa bĩu môi: “Em biết rồi, nhất định là anh nói cho anh ấy biết.”

Mạc Kỳ cười: “Đúng là anh biết cậu ta quay về, bên đó cậu ta rất nổi tiếng, tốt nghiệp xong làm việc ở Wall Street, lần này cậu ta tự nhiên nghỉ việc, trước khi về nước có gọi điện liên hệ với anh. Bình An, cậu ta cố ý đến công ty chúng ta làm việc.”

Tiểu Hoa không quan tâm đến mấy cái tài chính Wall Street gì đó, mấy năm nay cũng ép mình không tìm hiểu đến chuyện bên Mỹ, nghe thế nhíu mày: “Anh ấy bị khủng à? Chạy về đây làm gì chứ?”

“Dù cậu ta muốn làm gì, anh chỉ muốn thông báo với em một chuyện,” Mạc Kỳ nói: “Anh cho phép cậu ta làm việc ở đây là để

xem hai người còn khả năng hay không, nếu không có, anh muốn chính thức theo đuổi em.”

Mới sáng ra Tiểu Hoa đã bị đơ toàn tập.

“Chuyện gì vậy trời.” Tiểu Hoa đỡ trán, nói: “Đầu em choáng quá, có lẽ phải đến bệnh viện một chuyến, tối nay không ăn cơm được đâu.”

Mạc Kỳ ngồi đối diện Tiểu Hoa, nhìn cô giả ngây giả ngô, im lặng không nói. Cô như thế đã nhiều năm rồi, dù ai muốn bày tỏ với cô, cô cũng đều lảng tránh như vậy. Vì thế anh ta không dám xúc động, sợ sẽ mất cô mãi mãi.

Anh ta không hiểu tại sao Thẩm Hi Tri lại chia tay cô, nhưng anh ta không muốn dẫm lên vết xe đổ.

Nhẫn nại rất khó, nhất là với cô gái mình đã yêu thầm nhiều năm lại ngày ngày vẫn bên cạnh mình, trước đây biết không có ai uy hiếp được mình, nên anh ta không quan tâm đến thân phận, mà bây giờ Thẩm Hi Tri lại trở về, Mạc Kỳ không thể lùi bước, dù thế nào cũng phải quyết tâm đến cùng.

Anh ta nói: “Điều hành tổ dự án do em quản lí, anh sẽ bảo Mai Tâm bàn giao cho em.”

Tiểu Hoa ngơ ngác: “Này anh có bị gì không vậy? Em làm bên kỹ thuật, lo chuyện máy tính, có biết gì đến sản chứng khoán đâu chứ! Em là trạch nữ, không giỏi ăn nói, cũng không khéo léo như Mai Tâm, anh đùa gì vậy?”

(Trạch nữ/ trạch nam: người suốt ngày ngồi trong phòng, ít giao thiệp với người ngoài.)

Mạc Kỳ nhìn cô: “Nói trắng ra là anh muốn điều em đến bên cậu ta, thừa dịp này em hãy quan sát thật kỹ cậu ta, nếu hai người không thành thì anh sẽ chẳng ngại ngần gì nữa.”

Tiểu Hoa không nói được lời nào.

Mạc Kỳ nói tiếp: “Đó là điều duy nhất anh có thể làm, em trước đây từng thích cậu ta nên anh không muốn làm em phải đau khổ, anh sẽ chờ đến khi em có quyết định rõ ràng. Bình An, anh không nói chơi, bây giờ anh đang rất nghiêm túc nói với em về kế hoạch tương lai của hai ta.”

Cái gì là kế hoạch tương lai? Tiểu Hoa chột đỏ mặt, cũng hiểu ánh mắt nghiêm túc của Mạc Kỳ.

“Em, em đi làm việc.” Tiểu Hoa chuồn đi.

Trước đây không phải là không hiểu, nhưng Mạc Kỳ không nói ra, cô cũng vui vẻ nhân nhã. Làm việc dưới tay Mạc Kỳ rất thoải mái, anh ta là ông chủ tốt, là đàn anh tốt, là bạn thân, nhưng hôm nay tất cả lại ngả bài... Trán Tiểu Hoa giật giật... Cảm thấy ngày lành đã bỏ cô đi.

Lúc đi xuống gặp Mai Tâm, Mai Tâm có vẻ hả hê: “Nghe nói sắp để cậu thay tôi à? Vất vả rồi, tối nay tôi mời cậu ăn căn tin.”

Sao dạo này nhiều người mời ăn cơm vậy chứ... Tiểu Hoa dựa vào người Mai Tâm, mệt mỏi.

Mai Tâm chọc cô: “Nè, trước đây cậu thật sự không biết tiểu Thẩm đẹp trai à?”

“Biết.”

“Quan hệ trước đây của các cậu thế nào?” Mai Tâm vô cùng tò mò.

“Ở cùng khu chung cư, nhà đối diện, sau này lại thích nhau.” Tiểu Hoa uể oải nói.

Mai Tâm kích động: “Vậy là quay về nối lại tình xưa?”

“... Không phải.” Tiểu Hoa lắc đầu.

Mai Tâm nói: “Có sếp chen ngang, chắc anh ta không có cơ hội đâu.”

“Im đi.” Tiểu Hoa đành phải quay về thông báo cho mọi người chuyện mình điều chuyển công tác, sau đó ôm máy tính đi lên lầu. Thẩm Hi Tri ngồi trong phòng uống cà phê, thấy cô đi vào chợt nhíu mày.

Tiểu Hoa ngồi xuống ghế cạnh Thẩm Hi Tri, nhắn tin cho Vương Tiểu Bàn: [Tối qua bên đó đấu một trận.]

Thẩm Hi Tri ngả người về phía sau, đọc được hết.

Thế là hỏi: “Tôi không đi ăn với Mạc Kỳ à?”

Nói xong còn cười hì hì, có vẻ vui lắm.

Tiểu Hoa không thèm để ý tới anh, làm nốt công việc của Mai Tâm.

Ngày cứ thế qua đi, tan làm Thẩm Hi Tri nói với Tiểu Hoa: “Vừa lúc muốn vận động, cùng đi nhé?”

Tiểu Hoa gật đầu: “Ừm.”

Vương Tiểu Bàn mở câu lạc bộ quyền anh gần đây, làm ăn cũng tốt, mọi người trong đó đều quen Tiểu Hoa, thấy cô đến đều cười vui vẻ. Tiểu Hoa thay đồ đi ra làm động tác khởi động, Vương Tiểu Bàn đưa cho cô hai cái bao tay, hỏi: “Tâm trạng không tốt à?”

Tiểu Hoa chỉ người nào đó: “Có muốn đấu một trận không?”

Thẩm Hi Tri hỏi Tiểu Bàn: “Cô ấy học bao lâu rồi?”

“Từ khi khai trương câu lạc bộ.” Vương Tiểu Bàn nói.

“Vậy mà dám thách đấu anh à?” Thẩm Hi Tri cười, hỏi Tiểu Hoa: “Ai thua phải mời người kia ăn khuya, được không?”

Tiểu Hoa gật đầu.

Chỉ một trận đấu giao lưu mà thôi, con gái đánh được bao nhiêu chứ? Thẩm Hi Tri nhường cô, ban đầu còn ung dung cười, về sau bắt đầu thận trọng, cuối cùng là nghiêm túc. Tiểu Hoa không đánh thắng anh được, một đám cuối cùng hét lên: “Sao anh lại làm mọi chuyện phức tạp lên như thế!”

Thẩm Hi Tri không phòng thủ nữa, để cho cô đâm vào ngực mình, lùi về sau mấy bước, tựa lên dây thùng bảo hộ. Mặt anh trầm lặng, hỏi: “Vậy sao em lại qua Mỹ tìm anh?”

Mọi người đứng xem vội tản đi, không xen vào chuyện của người trẻ tuổi. Vương Tiểu Bàn đứng dưới đài nhìn Tiểu Hoa, mặt Tiểu Hoa đỏ bừng nhưng vẫn bướng bỉnh: “Em không đi!”

“Có muốn anh đưa bức thư kia ra không?” Thẩm Hi Tri hỏi.

“Được rồi được rồi, đừng ầm ĩ nữa.” Tiểu Bàn vỗ tay: “Thua thì phải chịu, Tiểu Hoa phải mời ăn khuya rồi, cứ vậy đi, mau tắm rửa thay quần áo.”

Tiểu Hoa nghiêng người, cầm túi xách nhảy xuống đài. Vương Tiểu Bàn định đuổi theo lại bị Thẩm Hi Tri kéo lại: “Không phải chuyện của cậu.”

Thẩm Hi Tri đi ra thấy Tiểu Hoa đã lên taxi, anh chạy xe về nhà, Tiểu Hoa đóng chặt cửa, mặc anh gọi thế nào cũng không mở. Lát sau ngoài cửa vang lên tiếng móng vuốt cào cào, Tiểu Hoa mở cửa cho Bạo Bạo vào, thấy trong miệng nó ngậm một phong thư màu trắng.

Màu trắng kia thật chói mắt, làm Tiểu Hoa muốn xé ngay lập tức, nhưng lại không tìm được chỗ mở ra xem.

Đúng thế, hồi học năm hai cô có đi Mỹ, chuyến đi đó tiêu tốn hết tất cả tiền tiết kiệm của cô, chỉ vì muốn nhìn anh một lần thôi, nhưng không ngờ lại để cho người ta nắm thóp.

Vì tức giận nên cô đã viết một bức thư mắng chửi thậm tệ, ném vào khuôn mặt ngủ say như chết của anh, nhưng ra khỏi khách sạn rồi cô lại hối hận. Không có thẻ mở phòng không vào được, cô

đành ngồi đợi tới khuya, chờ anh trả phòng rồi chạy vào tìm, nhưng tìm thế nào cũng không thấy nó, còn suýt nữa bị trễ giờ bay.

Thẩm Hi Tri không biết đứng trước cửa nhà Tiểu Hoa khi nào, nói: “Khi đó anh có thuê người giúp việc, bà ấy nghĩ là đồ quan trọng, để cùng với chồng quần áo, sau này anh dọn đồ mới phát hiện, nhưng lại bỏ lỡ nhiều năm như thế. Hứa Bình An, nếu anh biết chuyện này sớm, thì không phải tới giờ mới quay về.”

Tiểu Hoa không nói gì, ôm Bạo Bạo vào phòng ngủ.

Hôm sau dù ở cửa nhà hay ở công ty, Tiểu Hoa đều coi như không nhìn thấy Thẩm Hi Tri, lúc ăn trưa than thở với Mai Tâm: “Cậu không thể thay tôi được à? Bây giờ tôi không muốn gặp anh ấy.”

Mai Tâm cười: “Cậu mà cũng có ngày này hả, không thay, không thay đâu.”

Tan làm Tiểu Hoa nghe điện thoại Hứa Đống, nói cô về nhà một chuyến. Người nào đó cố tình dừng xe trước cổng lớn, gọi cô: “Anh cũng phải về bên đó, đi chung đi.”

Tiểu Hoa không để ý tới anh, leo lên xe bus, về đến nhà chuyện đầu tiên là đánh Hứa Đống một trận. Hứa Đống ôm đầu la lên: “Chị, đừng có đánh mặt, đừng có đánh vào mặt em mà!”

Tiểu Hoa nghiêng răng: “Còn biết gọi chị à? Rốt cuộc em là em trai ai hả, sao cái gì cũng mách lẻo anh ta vậy!”

Hứa Đống nước mắt lưng tròng: “Em là em trai chị, cũng là em trai anh Hi Tri mà, em đứng giữa hai người cũng khổ lắm chứ. Nếu em không nói anh hai đánh em mất.”

Tiểu Hoa quát lên: “Cút!”

Hứa Đồng nhanh chân chạy thẳng. Hứa Kiến Quốc và Trần Ái Lệ thấy vậy nhưng cũng không nói gì được, dù sao chẳng biết từ khi nào Tiểu Hoa dám đánh Hứa Đồng trước mặt bọn họ. Trần Ái Lệ bày thức ăn lên bàn, nói: “Ăn cơm trước đi.”

Trên bàn ăn Hứa Kiến Quốc nói chuyện chính: “Khu nhà chúng ta phải tháo dỡ, hôm nay quản lí trong khu phố dẫn công ty tháo dỡ nhà qua xem.”

Tiểu Hoa đặt chén cơm xuống, lần này có phải tin vệt nữa không?

Hứa Đồng ngẩng đầu, nói: “Chị, chị hỏi anh Hi Tri xem, anh ấy biết đó.”

Tiểu Hoa nhìn Hứa Đồng cười lạnh, Hứa Đồng lại vùi đầu vào chén cơm, không dám nói tiếp nữa.

Lúc này Hứa Kiến Quốc mới biết Thẩm Hi Tri về nước, nhìn Tiểu Hoa một cái, Trần Ái Lệ từ đầu đến cuối không nói một lời, trước khi Tiểu Hoa về mới nói: “Thẻ mua thuốc tháng này của ba mày đã dùng hết rồi, còn phải mua thêm thuốc.”

Tiểu Hoa nhìn khay đựng thuốc của Hứa Kiến Quốc, nói: “Mai chuyển tiền cho.”

Sau đó hỏi: “Dạo này dì không làm gì chứ?”

Hứa Đồng vội nói: “Chị yên tâm, mẹ em dạo này không chơi mạt chược, cũng không xem giá cổ phiếu nữa!”

Tiểu Hoa nhìn Hứa Đông: “Còn em, tìm được việc làm chưa? Cả ngày chơi bời lêu lổng không thấy ngại à?”

Hứa Đông đáp ứng: “Đang tìm mà... Nhưng chưa tìm được việc thích hợp...”

Chương 45: Chuyện năm đó

Lúc đi ra thấy Thẩm Hi Tri đứng trước cửa, bóng đèn hành lang lại cháy, anh giống như trước đây đứng dựa vào tường, lặng lẽ nhìn cửa nhà họ Hứa. Cửa mở ra rồi đóng lại, Tiểu Hoa đứng trước mặt anh, nói: “Anh cũng biết chuyện phải đi dòi đúng không?”

Thẩm Hi Tri lắc lắc chìa khóa xe: “Chán thật, nhà anh đầy mạng nhện, không có chỗ đặt chân, Hứa Tiểu Hoa sao em có thể nhẫn tâm như vậy chứ?”

Tiểu Hoa có một thoáng ngẩn ngơ, từ khi nào cô không bước chân vào nhà anh nữa? Chìa khóa cô nhét vào khe cửa, sau đó mỗi kỳ nghỉ đều bận rộn không có thời gian nhớ đến chuyện này.

Tiểu Hoa đứng thẳng người, nói: “Có luật nào quy định em phải lau dọn giúp anh không?”

Thẩm Hi Tri im lặng, đúng thế, không có đạo luật nào bắt buộc phải thế. Nhưng mỗi khi về nhà đều ngủ trên chiếc giường tràn ngập hương mặt trời, anh đã quen với điều đó. Anh đoán được bây giờ cô đang khó chịu, anh bước lại gần nói: “Được rồi, anh nói sai rồi.”

Tiểu Hoa ừ một tiếng: “Chuyện tháo dỡ chung cư anh còn biết gì nữa?”

Điện thoại Thẩm Hi Tri chợt vang, anh nghe máy, Tiểu Hoa nghe thấy anh nói: “Được, để tôi qua.”

Sau khi ngắt máy, anh nói với cô: “Bây giờ anh phải đến một nơi, nếu em muốn biết thì đi theo anh.”

Nhà ở là chuyện lớn, Tiểu Hoa mấy năm nay vẫn mong giải quyết nhanh gọn, vậy nên đành đi theo anh.

Thẩm Hi Tri dẫn cô đến quán bar, trong quán ngồi kín người, thấy anh vào mọi người đều lên tiếng: “Thẩm hội trưởng.”

Tiểu Hoa thấy kì lạ, bị thùng bia ngáng chân, cả người lao về phía trước, Thẩm Hi Tri kịp thời giơ tay giữ chặt cô, kéo cô vào bàn ngồi, nói chuyện với mọi người.

Có cô gái mặc váy trắng đi đến, dưới ánh đèn mờ ảo Tiểu Hoa nhận ra người đó là ai. Không ngờ đã lâu như vậy mà cô vẫn còn gặp chị.

Ban đầu Lâm Thuyên không thấy Tiểu Hoa, giơ tay vẫy Thẩm Hi Tri, ngồi xuống bắt anh uống một ly rượu. Thẩm Hi Tri khẽ ngửa ra sau, để lộ người ngồi sau mình, Lâm Thuyên sững sốt. Tiểu Hoa mỉm cười: “Chị, lâu quá không gặp.”

Lâm Thuyên lúng túng một giây, cũng cười nói: “Bình An à, đúng là lâu quá không gặp.”

Thẩm Hi Tri cúi đầu hỏi Tiểu Hoa: “Có biết lái xe không?”

Tiểu Hoa nhìn anh: “Em là sát thủ đường cái đó.”

Thẩm Hi Tri bật cười, chỉ Lâm Thuyên: “Cố gắng học hỏi chị đi nha, ở Mỹ từng thi đua xe.”

Tiểu Hoa ừ một tiếng. Lâm Thuyên xua tay: “Thôi thôi, đừng học theo chị, cái này nguy hiểm lắm.”

Có người gọi Lâm Thuyên đi qua nói chuyện, Thẩm Hi Tri ghé vào tai Tiểu Hoa giải thích: “Đây là tiệc chào đón học tử của em, anh uống một lát, tí nữa nói cho em chuyện thảo dỡ.”

(Học tử: Đàn chị khóa trên)

Tiểu Hoa muốn đứng dậy: “Vậy để bữa khác nói đi.”

Thẩm Hi Tri giữ chặt tay cô: “Em ngồi đây một lát có sao đâu! Anh mà uống say em phải chịu trách nhiệm đưa anh về nhà, đừng có đại đấy, ở đây có rất nhiều cô gái muốn thừa dịp ra tay với anh.”

Tiểu Hoa quay đầu lại, hỏi: “Còn chị Lâm Thuyên thì sao?”

“Cậu ta?” Thẩm Hi Tri giống như nghe chuyện cười: “Anh và cậu ta là bạn bè tốt, sao em lại lo chuyện này chứ?”

Tiểu Hoa giẫy khởi tay anh: “Anh tự chơi đi, em đi đây.”

“Hứa Bình An!” Thẩm Hi Tri từ chối ly rượu mời, đuổi theo cô.

Lâm Thuyên cũng đi ra, nắm tay Tiểu Hoa nói: “Bình An, chúng ta trò chuyện mấy câu được không?”

Tiểu Hoa lắc đầu: “Em muốn về.”

Lâm Thuyên gần như van nài: “Chỉ nói mấy câu thôi, được không?”

Tiểu Hoa đành gật đầu.

Thẩm Hi Tri cười giờ ngón cái với Lâm Thuyên, Lâm Thuyên quay mắt đi, buông tay. Tiểu Hoa quay đầu lại thấy Thẩm Hi Tri đứng trước cửa phòng bao, dần mặt ra, trong lòng cô tự nhiên dâng lên ngọn lửa.

Trong phòng không người bên cạnh, Lâm Thuyên đứng trước mặt Tiểu Hoa, Tiểu Hoa hỏi: “Chị, chị muốn nói gì với em vậy?”

Cô còn gọi một tiếng ‘Chị’, làm Lâm Thuyên thấy thẹn trong lòng.

“Bình An, chị nghĩ chị nợ em một lời xin lỗi, năm ấy người đưa Thẩm Hi Tri đi là em đúng không?”

Tiểu Hoa gật đầu: “Là em.”

Lần đầu tiên cô sang Mỹ, không biết gì ở đó, cũng không dám nói cho anh biết, chỉ mong được nhìn thấy anh từ xa đã thỏa lòng. Nhưng cô lại thấy Lâm Thuyên dìu anh vào khách sạn thuê phòng.

“Xin lỗi.” Lâm Thuyên nghẹn ngào, viền mắt nóng lên.

Đời này chị tự thấy chưa làm chuyện có lỗi với ai bao giờ, cho dù yêu thầm Thẩm Hi Tri, thấy anh không thích mình, chị cũng có thể chôn vùi tình cảm, làm chị em tốt với Bình An, chị chưa bao giờ thẹn với lương tâm. Nhưng năm đó Thẩm Hi Tri mấy lần vội vã về nước, sau đó nói với chị là anh và Bình An chia tay.

Tình cảm cất giấu trong lòng bấy lâu lại bùng lên, chị hỏi lí do, vì chị biết tình cảm sâu đậm từ nhỏ đến lớn không thể nào nói chấm dứt là dứt ngay được. Thẩm Hi Tri không nói, cũng không

tâm sự với chị câu nào, mà điên cuồng học tập, trông không giống như đang thất tình.

Nhưng cho dù tìm nén cách mấy đến một ngày vẫn có sơ hở. Ngày đó chị có việc tìm Thẩm Hi Tri, cuối cùng tìm thấy anh ở quán bar, không biết uống từ bao giờ, khi chị đến anh đã say tới mức không nhận ra ai nữa, thấy ai cũng gọi Hứa Bình An.

Chị dìu anh đi ra, muốn tìm một chỗ cho anh nghỉ ngơi, trong giây phút đó trong lòng chị như có ác quỷ đang réo gọi, tay run rẩy quẹt thẻ mở phòng.

Nhưng nửa đường chị phải nghe một cuộc điện thoại, lúc đi vào không thấy Thẩm Hi Tri đâu nữa.

Chị ra khỏi phòng, nhân viên làm vệ sinh nói cho chị biết chàng trai bên trong đã được một cô gái đưa đi.

Cô gái? Là ai chứ?

Nhân viên phục vụ nói cho chị, bọn họ thuê một phòng dưới lầu. Chị chạy đi tìm, thấy một cô gái tóc dài ngồi trên thảm, mặt vùi trong đầu gối.

Bóng dáng ấy rất giống người mà Thẩm Hi Tri ngày đêm mong nhớ, Hứa Bình An.

Chị không dám xuất hiện trước mặt cô, hi vọng vĩnh viễn không có ai phát hiện ra bí mật này.

“Chị, em không trách chị.”

Tiểu Hoa giờ tay vỗ vai Lâm Thuyên.

Lâm Thuyên sững sốt, không thể tin được.

Tiểu Hoa ôm chị một cái: “Thật đấy.”

Cô hiểu rõ cảm giác thích một người, là chỉ đứng từ xa mà không dám bước lại gần, cảm giác ấy rất khó chịu. Từ cấp 2 cô đã biết chị thích Thẩm Hi Tri, nhưng đã nhiều năm như vậy chị luôn kìm nén, mà chuyện kia cũng xảy ra khi cô đã chia tay Thẩm Hi Tri, cô có gì để trách móc?

Hôm nay cô còn được nhận một lời xin lỗi, chị kiều ngạo như thế, ưu tú như thế, mà lại nói xin lỗi cô.

Tiểu Hoa cao hơn Lâm Thuyên một chút, cảm giác học tử của cô vẫn như trước, mềm mại thơm ngát, chỉ là, bây giờ cô làm chị phải khóc.

Tiểu Hoa nói: “Chị, chị còn thích anh ấy không? Em thấy anh ấy vô cùng đáng ghét.”

Lâm Thuyên nín khóc mỉm cười: “Chị cũng thấy cậu ta rất đáng ghét, chị thích cậu ta nhiều năm như vậy mà cậu ta chẳng thích chị, nên chị không thêm thích cậu ta nữa.”

Tiểu Hoa nói: “Thẩm Hi Tri thật đáng thương, không ai thích anh ấy.”

Lâm Thuyên gật đầu: “Đáng thương thật.”

Nhân vật chính của câu chuyện đứng bên ngoài gõ cửa: “Nói chuyện xong chưa? Lâm Thuyên, mọi người đang đợi cậu đấy.”

Lâm Thuyên lau nước mắt: “Chúng ta ra ngoài đi.”

“Vâng.”

Sau đó Thẩm Hi Tri thấy Tiểu Hoa và học tỷ của cô nắm tay đi ra, hai cô gái không thèm cho anh một cái liếc mắt, anh kéo Tiểu Hoa đến bên mình, nói với Lâm Thuyên: “Cậu vào đi, bọn tôi phải đi rồi.”

Thời gian trôi qua, mọi thứ thay đổi, đã nhiều năm như vậy, Lâm Thuyên lại một lần nữa thấy Thẩm Hi Tri mà chị từng thích đứng cạnh người anh yêu nhất – Hứa Bình An.

Bên cạnh họ dù đổi thành người nào cũng không được, như thế mới viên mãn.

Ra khỏi quán bar Thẩm Hi Tri hỏi cô: “Lúc này ở nhà ăn no chưa? Đi ăn khuya nhé?”

Tiểu Hoa nhìn anh, nhìn thật lâu, sau đó nhấc chân dẫm lên mũi giày anh, xoay thật mạnh.

Trong đêm vang lên tiếng kêu đau đớn, Thẩm Hi Tri ôm chân kêu: “Em làm gì vậy!”

Tiểu Hoa hừ một tiếng: “Em muốn làm vậy lâu lắm rồi! Thẩm Hi Tri em thật hối hận vì khi đó không đánh anh thành đầu heo!”

Thẩm Hi Tri ngỡ ngác: “Em nói gì cơ?”

Gió thổi bay mái tóc dài, Thẩm Hi Tri thoáng nhìn thấy sau tai cô có vật gì đó, nhưng tóc lại nhanh chóng rơi xuống, nhanh đến mức anh không nhìn rõ được.

“Em nói gì cơ?” Anh hỏi một lần nữa, vui mừng nắm chặt tay cô: “Em thừa nhận em qua Mỹ tìm anh rồi đúng không?”

“Đúng thế, em đi tìm anh, vì em rất nhớ anh, nhưng anh lại để em thấy gì? Thẩm Hi Tri đến giờ anh cũng không biết hôm đó em nhìn thấy gì đâu.”

Thẩm Hi Tri chần chờ: “Không phải em đưa anh ra khỏi quán bar à?”

Tiểu Hoa cười một tiếng: “Không phải em.”

“Nhưng em là người viết thư mà!”

Đó là kí ức mà Tiểu Hoa không bao giờ muốn nhớ lại, nó chứa đựng tổn thương và tự ti của cô. Cô quay đầu đi, con búp bê nhỏ trên túi rơi xuống đất.

Hôm sau Mai Tâm mang đồ ăn vặt lên tìm Tiểu Hoa, thấy quầng mắt cô đen sì: “Sao thế?”

Tiểu Hoa che mặt: “Ngủ không ngon.”

Mai Tâm không cười nữa: “Nói tôi nghe đi.”

Tiểu Hoa trầm mặt một lúc lâu, dùng câu mở đầu “Tôi có một người bạn” kể lại chuyện hôm qua.

Mai Tâm nghe xong hỏi: “Cậu thấy học tử và bạn trai cậu đi thuê phòng, rồi thừa dịp chị ta đi ra ngoài mang bạn trai đi? Thấy bạn trai ngủ say như chết cậu tức giận viết một tờ giấy mắng chửi rồi đi, bây giờ tờ giấy đó biến thành bằng chứng thuận lợi cho bạn trai cậu?”

Mọi chuyện đúng là vậy, Tiểu Hoa nói: “Là chuyện của bạn tôi.”

Mai Tâm gật đầu: “Coi như của cậu đi.”

Tiểu Hoa: “...”

“Vậy bây giờ cậu định làm gì?”

“Mong anh ấy nhanh chóng biến về Mỹ.”

Những lời này bị nhân vật chính nghe thấy.

Thẩm Hi Tri đứng tựa vào cửa nói: “Anh không về, anh còn chờ tiền đền bù giải tỏa để cưới vợ mà.”

Chương 46: Hứa Đồng bị đánh

Mai Tâm vô cùng biết ý lui đi, Thẩm Hi Tri đóng cửa phòng lại, cúi người nhìn Tiểu Hoa, hỏi: “Hôm qua khóc à?”

“Không.” Tiểu Hoa đẩy anh ra: “Anh nói chuyện tháo dỡ nhà đi.”

Thẩm Hi Tri ừ một tiếng, dựa vào bàn: “Công ty ba anh nhận thầu dự án này.”

Tiểu Hoa không nói gì, mấy năm nay nghe nói sự nghiệp của bác Trầm lên như điều gặp gió, ở nhà Trần Ái Lệ lúc nào cũng than vãn hối hận vì năm đó khuyên Hứa Kiến Quốc ôm bát sắt để lỡ mất cơ hội phát tài.

Cô đá vào chân Thẩm Hi Tri một cái: “Anh là thái tử rồi, còn nói cái gì mà chờ tiền đền bù cưới vợ chứ!”

Thẩm Hi Tri cười: “Đúng mà, căn hộ kia đứng tên anh, em không biết à?”

Đang nói thì Hứa Đồng gọi điện đến, Tiểu Hoa liếc Thẩm Hi Tri, không biết hai người này lại thông đồng giở trò mèo gì. Nhưng lúc này cô đoán sai rồi. Hứa Đồng bên kia khóc lóc: “Chị, chị đến quán bar của lão Hồ... mang theo thẻ tín dụng...”

Tiểu Hoa: “Được rồi, chờ lát chị qua.”

Cúp máy, Thẩm Hi Tri hỏi: “Hứa Đồng có việc gì à?”

Tiểu Hoa: “Không cần anh lo.”

Thẩm Hi Tri nhìn cô đi, cúi đầu gọi điện cho Hứa Đồng, Hứa Đồng lại tiếp tục khóc lóc: “Anh hai, cứu em với, huhu.”

Thẩm Hi Tri cầm điện thoại chạy ra ngoài, nhưng không thấy Tiểu Hoa đâu nữa. Anh theo địa chỉ đi qua, ban ngày quán bar không mở, Hứa Đồng bị trói trên ghế, xung quanh hỗn độn.

Hứa Đồng hô lên ‘anh hai’, Thẩm Hi Tri không cứu cậu, chỉ đứng hỏi: “Chị em đâu?”

Hứa Đồng nhìn vào phòng bên trong: “Ồ trong đó.”

Thẩm Hi Tri đập cửa đi vào, thấy hai người đàn ông đứng vây quanh Tiểu Hoa, Tiểu Hoa cầm thẻ trong tay, nói: “Bao nhiêu tiền, tôi quét thẻ.”

Thẩm Hi Tri kéo cô ra sau mình, sau bao năm, Tiểu Hoa lại một lần nữa được anh kéo ra sau mình.

Mấy năm nay trải qua biết bao gian khổ, cô đều là người đứng ra gánh vác, cô không thích ngôi nhà kia, nhưng vẫn hết lòng bảo vệ, để nội ở trên trời có thể an tâm.

Tiểu Hoa ngẩng đầu nhìn, bả vai Thẩm Hi Tri rất rộng, mái tóc cắt ngắn gọn gàng, cô chợt nhớ đến năm xưa ngồi trong phòng anh nghe dì Lương Nhu nói: “Từ nhỏ đến lớn chị toàn thấy Hi Tri chăm sóc nó.”

Đúng vậy, lúc nào cũng vậy.

Tiểu Hoa kéo áo anh, Thẩm Hi Tri liền nắm tay cô, nói: “Đừng sợ, cứ để anh lo.”

Cô muốn nói: Em không sợ chút nào, nên em mới dám đi một mình.

Nhưng mũi đau xót, cô biết nếu nói ra những lời này Thẩm thiếu gia sẽ đen mặt cho mà xem.

Thẩm Hi Tri đưa cô ra khỏi phòng, nói: “Em dẫn Hứa Đồng đi trước đi.”

Hứa Đồng mặc dù bị trói nhưng không có gì phải lo, cậu chỉ đánh nhau vì gái rồi làm vỡ đồ trong quán, đền tiền là được, cậu không muốn đền tiền nên tính giờ trò mèo, người ta không báo cảnh sát mà chỉ trói cậu vào ghế, cậu đói, đành phải gọi điện cho chị. Cũng chẳng phải chuyện lớn gì, giờ lại có anh Hi Tri tới, Hứa Đồng chẳng có gì phải lo lắng.

Cậu lắc ghế nói: “Chị, mau cởi trói cho em.”

Tiểu Hoa nghiêm mặt cởi trói cho Hứa Đồng, đứng bên ngoài quán bar giờ tay lên. Hứa Đồng ngơ ngác: “Chị, không phải chị định đánh em chứ?”

Tiểu Hoa chậm chậm thả tay xuống, nói: “Hứa Đồng, khi nào em có thể hiểu chuyện đây?”

Hứa Đồng gãi đầu: “Sau này em không thể nữa.”

Đây không biết là hứa hẹn lần thứ bao nhiêu của cậu rồi. Tiểu Hoa không muốn nói gì nữa, đưa em trai này từ nhỏ được cô nuôi lớn, cô không ra tay đánh nó được, trong lòng cũng lo lắng, không biết làm sao để nó trưởng thành chín chắn được đây.

“Em đi trước đi.” Tiểu Hoa cầm điện thoại, nếu 5 phút sau Thẩm Hi Tri còn chưa ra thì sẽ báo cảnh sát.

Hứa Đồng lắc đầu: “Em không đi, em ở đây chờ anh Hi Tri.”

5 phút trôi qua mà Thẩm Hi Tri vẫn chưa ra, Tiểu Hoa cầm điện thoại đi vào, đã bấm sẵn số điện thoại cảnh sát. Thẩm Hi Tri quay đầu lại cười trấn an cô, nói: “Bọn anh đang nói chuyện thôi, đừng lo.”

Hai người đàn ông kia đi ra, cầm lấy thẻ của Thẩm Hi Tri. Một lát sau đưa thẻ và biên lai lại cho anh, Thẩm Hi Tri nắm tay Tiểu Hoa ra ngoài.

Tiểu Hoa hỏi: “Bao nhiêu tiền? Em trả lại anh.”

Thẩm Hi Tri không trả lời, lái xe đưa Hứa Đồng về nhà. Dọc đường Hứa Đồng không dám nói một tiếng, nhìn về mặt nghiêm khắc của anh hai và chị. Xe dừng cậu định lui đi, lại bị Thẩm Hi Tri kéo cổ áo.

Hứa Đồng sợ hãi kêu lên: “Chị, giúp em với.”

Thẩm Hi Tri nói với Tiểu Hoa: “Em lên trước đi, anh có chuyện cần nói với nó.”

Thế là Hứa Đồng bị anh hai xách đến sân bóng, ngoan ngoãn đứng im một chỗ, không dám động đậy. Thẩm Hi Tri chỉ lên trán: “Em không thấy trên mặt chị em có vết thương à?”

Hứa Đồng ngoan ngoãn gật đầu.

Thẩm Hi Tri không hiểu tại sao Hứa Đông lại trở thành như vậy, đáng ra cậu phải thương yêu Tiểu Hoa mới đúng chứ. Anh hỏi Hứa Đông: “Em thích cô bé kia lắm hả?”

Hứa Đông không nói gì.

“Em đánh nhau vì cô bé kia, sau đó gọi chị em đến giải quyết rắc rối cho mình, Hứa Đông, chuyện như thế này em làm bao nhiêu lần rồi hả? Khi anh không có ở đây, thằng nhóc này cũng to gan rồi nhỉ!”

Hứa Đông mím môi, từ nhỏ đến giờ, đây là lần thứ hai cậu nhìn thấy anh hai nổi giận.

Hứa Đông dịch dịch chân, nói: “Sau này em không thể nữa.”

Thẩm Hi Tri lắc đầu: “Trước đây em còn nhỏ, chỉ cần phạt đứng là được, mấy năm nay anh không ở đây em lại đi bắt nạt chị em, có đánh một trận cũng không quá.”

Dứt lời, một đấm nện vào mặt Hứa Đông.

Hứa Đông hét lên, đứng im không dám chạy, để im cho Thẩm Hi Tri đánh. Thẩm Hi Tri đánh rất mạnh, đè mặt mà đánh, làm mặt Hứa Đông biến thành quầng đỏ quầng xanh.

Hứa Đông nước mắt lưng tròng: “Anh hai nhẹ một chút, ui da, anh rề!...”

Đánh xong, Thẩm Hi Tri vừa sửa lại tay áo vừa nói: “Chị em vất vả vì em như thế, sau này đừng bao giờ để anh thấy chuyện thế này xảy ra nữa, nếu không, hậu quả thế nào biết rồi đấy!”

Hứa Đồng che mặt đi theo anh về nhà, hít hít mũi nói: “Em biết rồi.”

Hai người một trước một sau lên lầu, Tiểu Hoa đứng ngoài cửa chờ bọn họ, thấy Hứa Đồng cúi đầu đi vào, hỏi Thẩm Hi Tri: “Anh đánh nó à?”

Thẩm Hi Tri ừ một tiếng: “Đánh nó đấy, sao vậy? Không được à?”

Tiểu Hoa không nói gì.

Thẩm Hi Tri vẫn còn giận, hỏi cô: “Sao nó lại biến thành thế này?”

Tiểu Hoa suy nghĩ một lát, cảm thấy mình cũng có một phần trách nhiệm. Hứa Đồng từ bé đã thấy cô liều mạng học tập, trong lòng rất sợ, những năm quan trọng thì cô lại ít khi về nhà, qua điện thoại không thể quản lý nó được, sau này Hứa Đồng thi vào trường trung cấp, tốt nghiệp xong cứ chơi bời lêu lổng như vậy. Cô tìm việc làm cho nó nhưng lại không tìm được việc gì thích hợp, nó không thích làm đúng giờ, không có trình độ, đành phải tự nó tìm việc.

Mặc dù đôi khi hay gặp phiền toái, nhưng Tiểu Hoa thấy mình vẫn xử lý được.

Thấy em trai bị đánh, cô tự nhiên thấy buồn cười, vỏ quýt dày có móng tay nhọn, khắc tinh của Hứa Đồng hóa ra là đây.

Thẩm Hi Tri thấy cô không nói gì, tưởng cô đang khó chịu, an ủi: “Chuyện của nó em đừng lo, mai anh đi tìm việc cho nó, để xem cả ngày nó mệt như chó còn thời gian đánh nhau vì gái hay không!”

Tiểu Hoa nói: “Vậy làm phiền anh.”

Thẩm Hi Tri lúc này mới cười: “Không có gì.”

Lại nói thêm: “So với em, thì chút chuyện nhỏ này của Hứa Đồng chẳng thấm vào đâu hết.”

Tiểu Hoa quay đầu định đi vào nhà, bị anh giữ lại: “Thôi nào Hứa Tiểu Hoa, chúng ta nói tiếp chuyện ở Mỹ nhé?”

Tiểu Hoa đập một cái, cho Thẩm Hi Tri một dấu giày.

Sau đó Hứa Đồng quả nhiên ngoan ngoãn hơn nhiều, gọi điện cho chị nói: “Anh Hi Tri cho em làm việc ở công ty nhà anh ấy, chị, bây giờ em đi theo tiền bối lo chuyện tháo dỡ khu nhà chúng ta, chị yên tâm, em nhất định làm việc thật tốt, không bị đánh nữa đâu.”

Hứa Đồng nói vậy làm người ta đau lòng, Tiểu Hoa nhin cười nhắc nhở: “Nhớ bôi thuốc hàng ngày đó, cái mặt của em không dễ lành đâu.”

Hứa Đồng then thùng nói: “Chị, anh hai bảo em mỗi tháng trích tiền lương trả lại cho anh ấy, chị không cần phải lo đâu.”

Tiểu Hoa tiếp tục nhin cười, hóa ra Thẩm Hi Tri không lấy tiền của cô, mà chạy đi đòi Hứa Đồng.

Cô nói: “Ừ, cứ vậy đi.”

Dạo này toàn bộ nhân viên đều phải tăng ca, Mạc Kỳ đang chuẩn bị tung ra game mới, theo lời của anh ta thì: Đây là một trò chơi tiên tiến vượt trội.

Một ngày đẹp trời Mạc Kỳ tìm cô nói chuyện: “Sao rồi? Em đã nghĩ kỹ chưa?”

Tiểu Hoa trợn mắt cho anh ta xem đôi mắt đỏ quạch của mình, hỏi: “Ông chủ, anh có thể dành thời gian quý báu này cho em ngủ 5 phút, chứ đừng dùng nó để nói mấy vấn đề nhàm chán này được hay không?”

Mạc Kỳ nói: “Vậy tối nay mình đi chọn nhẫn.”

Tiểu Hoa nói: “Thật ra em còn chưa nghĩ kỹ, tối nay cũng không rảnh.”

Mạc Kỳ nhìn dáng vẻ mệt mỏi của Tiểu Hoa, nói: “Em dùng công việc để tránh né anh đã nhiều năm, có tin anh sa thải em không?”

Tiểu Hoa cười: “Anh cần em mà, em biết anh không dám.”

Đúng thế, trong lúc nước sôi lửa bỏng này không có ai thay thế được Tiểu Hoa.

Mạc Kỳ thở dài: “Em ra ngoài đi.”

Tiểu Hoa lại thắng, quay về bàn làm việc tiếp tục chiến đấu. Thảm Hi Tri mấy ngày liền không thấy cô, lúc ăn cơm hỏi Mai Tâm: “Cô nhóc kia bận gì vậy?”

Mai Tâm nhìn anh cười xấu xa, nhưng lại không nói gì, Thảm Hi Tri bị cô nhìn như thế mấy ngày, sau đó mới nhận được câu trả lời: “Hoa tử kể cho em nghe 2 chuyện về anh, hehe, anh hỏi đi, giới thiệu cho em mấy anh chàng đẹp trai đi rồi em nói.”

Thảm Hi Tri đáp lại: “Không cần, anh biết rồi.”

“Không thể nào, cậu ấy bảo anh uống say mà!”

Thảm Hi Tri cũng cười xấu xa: “Đàn ông không thể quên được mấy chuyện như thế đâu.”

“Còn nữa, thôi qua lại với tên cơ bắp kia đi rồi anh giới thiệu bạn trai cho.”

Thế là, bữa tối đã hẹn trước với các anh chàng trong câu lạc bộ quyền anh của Vương Tiểu Bàn bị hủy.

Chương 47: Không nhìn thấy

Nam Thành mấy ngày nay nhiệt độ bắt đầu giảm xuống, Thẩm Hi Tri đi tìm Tiểu Hoa, lại thấy cô cầm túi đi ra, vừa đi vừa dụi mắt.

“Sao vậy?”

Tiểu Hoa nói: “Không thoải mái, em xin nghỉ đi bệnh viện khám.”

Thế là sau lưng có thêm một cái đuôi, cái đuôi họ Thẩm lái xe chở cô đi.

Tiểu Hoa lo lắng ngồi trong phòng khám, trình bày bệnh tình của mình với bác sĩ: “Mắt giống như có một lớp sương vậy, không nhìn rõ lắm, còn hơi đau, tôi chườm nóng cũng không có tác dụng, vào buổi sáng còn chảy nước mắt rất nhiều.”

Bác sĩ kiểm tra cho Tiểu Hoa, kết luận là mắt hoạt động quá độ, cần phải nghỉ ngơi nhiều. Tiểu Hoa thở phào nhẹ nhõm, Thẩm Hi Tri biết cô đang sợ. Bác sĩ kê thuốc cho Tiểu Hoa, nói uống theo đơn là được. Tiểu Hoa cầm lấy đơn thuốc đứng dậy, tự nhiên muốn nắm tay Thẩm Hi Tri, nhưng tay cô lại trượt qua tay anh, đập vào góc bàn. Thẩm Hi Tri vội vàng nắm lấy tay cô, thấy bàn tay cô đang run rẩy, nghe cô nói: “Em không nhìn thấy gì hết.”

Chỉ mới qua mấy giây ngắn ngủi.

Tiểu Hoa khẽ thốt lên câu này, Thẩm Hi Tri đứng gần cô nhất sững lại một giây, sau đó ôm cô vào lòng, ôm thật chặt.

Vốn chỉ định đến bệnh viện khám một chút, không ngờ lại phải nằm viện. Mạc Kỳ đang họp thì có điện thoại, Thẩm Hi Tri gọi điện xin nghỉ cho Tiểu Hoa, Mạc Kỳ cúp máy lẳng lẳng hai giây, sau đó nói: “Tan họp.”

Các nhân viên ở đó kể cả Mai Tâm cũng ngỡ ngàng, không biết xảy ra chuyện lớn gì, Mạc Kỳ nói: “Mai Tâm ở lại.”

Rất nhanh sau đó trong phòng bệnh của Tiểu Hoa có thêm Mạc Kỳ và Mai Tâm, Mai Tâm là cô gái bề ngoài dịu dàng nhưng nội tâm mạnh mẽ, cô ngồi bên giường Tiểu Hoa, nói: “Không có việc gì, sẽ nhanh khỏi thôi, ai bảo cậu làm việc quá sức như vậy chứ, bây giờ sợ chưa?”

Tiểu Hoa ừ một tiếng.

Mai Tâm nói: “Tôi đi vệ sinh.”

Sau đó trốn trong phòng vệ sinh khóc đỏ mắt, lúc ra dẫm lại phần trang điểm, rồi chợt nhớ ra Tiểu Hoa không còn nhìn thấy nữa.

Mạc Kỳ và Thẩm Hi Tri đứng trước cầu thang bộ, Mạc Kỳ lấy ra một gói thuốc lá, rút cho Thẩm Hi Tri một cây, Thẩm Hi Tri từ chối: “Không hút, cảm ơn.”

Mạc Kỳ im lặng hút xong điếu thuốc, nói: “Đã báo cho người nhà chưa?”

Thẩm Hi Tri lắc đầu: “Cô ấy không cho.”

Mạc Kỳ nhìn Thẩm Hi Tri, nói: “Anh định thế nào? “

Thẩm Hi Tri nhìn ngoài cửa sổ: “Thuyền tới đầu cầu ắt sẽ thẳng.”

Mai Tâm một lần nữa nói muốn ở lại chăm sóc Tiểu Hoa, Mạc Kỳ cũng định cho hai người nghỉ phép, nhưng Tiểu Hoa lắc đầu: “Mấy người về đi, em có thể tự chăm sóc mình.”

Thẩm Hi Tri nói: “Hai người cứ về đi, tôi ở đây là được rồi.”

Anh giơ tay xoa đầu Tiểu Hoa, Tiểu Hoa nói: “Anh cũng về đi.”

Thẩm Hi Tri coi như không nghe cô nói, xua tay với Mạc Kỳ và Mai Tâm.

Mai Tâm đi ra nói: “Em thấy Hoa tử rất ỷ lại anh Thẩm.”

Mạc Kỳ ừ một tiếng: “Bọn họ lớn lên cùng nhau, tình cảm đương nhiên phải khác.”

Mai Tâm nhìn ông chủ, không nói câu tiếp theo. Mạc Kỳ hiểu ý, vừa lái xe vừa nói: “Dưa hái xanh không ngọt, anh không phải tên ngốc, em đừng nhìn anh như nhìn tên thiếu năng vậy chứ.”

Thẩm Hi Tri xin nghỉ tạm thời để chăm sóc Tiểu Hoa, buổi tối anh ngủ trên cái giường nhỏ bên cạnh, thật ra không ai ngủ hết, nhưng lại không biết phải nói với nhau câu gì. Đến khuya trời mưa to, Thẩm Hi Tri đứng dậy đóng cửa sổ, nương theo ánh đèn đường bên ngoài nhìn thấy cô khẽ động dậy. Tiểu Hoa vùi đầu trong chăn, hai mắt đã không nhìn thấy, làm vậy cũng chẳng có tác dụng gì,

nhưng cô vẫn muốn lừa mình dối người như thế. Thắm Hi Tri cúi đầu vén góc chăn lên, hỏi: “Khóc à?”

Đúng là cô khóc thật, cả khuôn mặt ướn nheo, Thắm Hi Tri không ngờ cô nhóc vừa khóc vừa cố gắng không để ai phát hiện lại có thể rơi nhiều nước mắt đến thế. Anh lau nước mắt cho cô, thở dài. Nghe anh thở dài, nước mắt Tiểu Hoa lại rơi xuống. Cô chỉ có thể nghe được một bên tai, đôi khi anh trồn cô thở dài cô cũng không nghe được, trước đây dù sao cũng có thể nhìn thấy, mà bây giờ hai mắt đã mù, cô rất lo, rất sợ.

Nếu thật sự vừa điếc lại vừa mù, cô nên làm gì đây?

“Sợ à?” Thắm Hi Tri ngồi bên giường cô, hỏi.

Tiểu Hoa bấu môi trèm kín chắn: “Anh không phải lo cho em!”

Thắm Hi Tri luồn tay vào chắn, nắm tay cô, im lặng.

Theo lời khuyên của bác sĩ, thì loại bệnh này cần phải nghỉ ngơi nhiều kết hợp với uống thuốc, có nhiều người khôi phục thị lực nhanh chóng, Tiểu Hoa nói với Thắm Hi Tri muốn xuất viện.

Cô không thích mùi bệnh viện, không thích ở cái nơi xa lạ này.

Thắm Hi Tri làm thủ tục cho cô xuất viện, về nhà việc đầu tiên gọi Bạo Bạo sang nhà Tiểu Hoa. Nhà đối diện nhau, chỉ cần đi vài bước là tới, Bạo Bạo ngậm con vịt đồ chơi của nó sang, Thắm Hi Tri dắt Tiểu Hoa đi một vòng quanh nhà, để cho cô quen chỗ nào là bàn, chỗ nào là góc thường. Tiểu Hoa từ đầu đến cuối ngoan ngoãn nghe lời anh nói, Bạo Bạo chạy vòng quanh chân Tiểu Hoa, Thắm Hi Tri quát: “Đứng một bên đi, lúc nào rồi còn làm nũng!”

Đợi quen với đồ vật trong nhà rồi, Tiểu Hoa nói: “Anh đi đi.”

Thẩm Hi Tri cười: “Anh đi đâu chứ?”

“Anh quay về nhà anh, đi làm việc của anh đi, em ở một mình được mà.”

Thẩm Hi Tri: “Anh không đi.”

Tiểu Hoa mò mẫm mở cửa đi ra ngoài, Bạo Bạo vẫy đuôi chạy theo, trong nhà chỉ còn mình Thẩm Hi Tri.

Đây là... chuyện gì thế này...

Tiểu Hoa ngồi ngoài cửa, Bạo Bạo liếm chân cô, nghe tiếng Thẩm Hi Tri mở cửa đi ra, ngồi trước mặt cô nói: “Được rồi, em vào đi, anh không giành với em nữa.”

Tiểu Hoa gật đầu, bám vào tường đứng dậy. Cô nhắm mắt, dù sao cũng không nhìn thấy, nhắm mắt lại nghĩ ngợi tốt hơn. Cô nói: “Em sẽ nhanh khỏi thôi, anh đừng lo lắng, cũng không cần phải chăm sóc em, để em tự mình làm.”

“Em đang tỏ rõ khoảng cách với anh đấy à?” Thẩm Hi Tri hỏi.

Tiểu Hoa ừ một tiếng: “Em không muốn anh lo cho em, Thẩm Hi Tri, chúng ta đã chia tay lâu rồi mà, nếu lỡ mắt em mù thật, em cũng không cần anh phải chịu trách nhiệm như thế, em có thể sống tốt một mình.”

Thẩm Hi Tri thở dài, rất muốn mắng chửi người nhưng lại đau lòng cô như thế, chỉ đành phải thở dài, nhìn Tiểu Hoa đóng cửa, cũng không quay đầu lại,

Anh đứng ngoài cửa nói: “Vậy em làm sao tắm rửa? Ăn cơm thế nào? Anh bảo Hứa Đồng đến nha?”

Tiểu Hoa không để ý tới anh.

Nhưng Thẩm Hi Tri biết, Tiểu Hoa không muốn cho Hứa Đồng biết chuyện này. Anh mong giống như bác sĩ nói, mong là thị lực khôi phục nhanh chóng, mà trong lúc này, điều anh có thể làm là nấu cơm ngày ba bữa đưa đến trước cửa nhà Tiểu Hoa, còn phải giả vờ là người bán cơm, nháy mắt ra hiệu cho Bạo Bạo không được sửa, nếu không sẽ bị lộ.

Bạo Bạo vầy vầy cái đuôi nhỏ nhìn màn đưa cơm đặc biệt này, chuồn đi.

Cứ thế qua 13 ngày, trong 13 ngày này Tiểu Hoa bị trượt chân một lần, bị bỏng nước sôi một lần, mặc quần áo ngược hai lần. Còn dầu gội hay sữa tắm? Dù sao cũng có bọt, như nhau thôi. Cô lẳng lặng chờ đến hạn mà bác sĩ nói, ngày thứ 14 mở mắt ra lại thấy không có gì thay đổi, trước mắt vẫn là một màu đen.

Vậy nên cô dắt Bạo Bạo đi đến bệnh viện.

Chưa bao giờ nghĩ đi ra ngoài lại gian nan như thế, cô dò dẫm bước đi, Bạo Bạo dẫn cô đến phòng bảo vệ, Tiểu Hoa nói với bảo vệ: “Phiền anh gọi giúp tôi một chiếc xe đến bệnh viện.”

Bảo vệ nhận ra cô, nói: “Được, không vấn đề gì.”

Đợi taxi chở Tiểu Hoa và Bạo Bạo đi rồi, bảo vệ vội vàng gọi điện. Thẩm Hi Tri xin nghỉ dài hạn, mặc kệ cấp trên có đồng ý hay không anh cũng nghỉ, mỗi ngày đi siêu thị mua đồ nấu ăn, rồi giả

làm người đưa cơm mang sang cho Tiểu Hoa, lúc bảo vệ gọi điện tới anh đang ở ngoài tiểu khu mua trái cây. Anh sợ Tiểu Hoa bỏ đi, nên nhờ bảo vệ để ý giúp anh, nghe tin không kịp về nhà lấy xe, xách theo túi tào tếu vấy một chiếc taxi khác.

Hai chiếc xe gần như tới bệnh viện cùng lúc, Thẩm Hi Tri nhìn Tiểu Hoa ôm Bạo Bạo xuống xe, sau đó Bạo Bạo nhảy xuống khỏi người cô, lắc lắc người, một bên mắt bịt kín giống như hải tặc nghênh ngang đi trước, nếu có người cản đường nó liền sủa mấy tiếng, tỏ ý chủ nhân nó muốn đi qua đây, mọi người mau tránh ra!

Thẩm Hi Tri theo sau, khi Bạo Bạo không có tác dụng anh liền ra tay giúp, cẩn thận rẽ đám người chắn đường trước, để cho Tiểu Hoa đi đường an toàn.

Suốt đoạn đường người đi qua đi lại, ai cũng quay đầu nhìn một người đàn ông xách theo túi tào tếu và một con chó xấu xí giống như gà mẹ che chở cho một cô gái, cô gái có đôi mắt vừa to vừa sáng, nhưng hình như không nhìn thấy bọn họ.

Chương 48: Căn nhà nhỏ của nội

Tiểu Hoa lấy số thứ tự, người đến khám xếp một hàng dài, cô im lặng đứng trong góc khuất, chẳng hay biết Thẩm Hi Tri chỉ đứng cách cô một dang tay. Bạo Bạo liên tục quay lại nhìn anh, Thẩm Hi Tri khẽ lắc đầu.

Mãi mới gọi đến tên Tiểu Hoa, xung quanh đông người, Thẩm Hi Tri nhờ y tá đỡ cô, nghe thấy Tiểu Hoa khẽ nói: “Cảm ơn.”

Đây là sự ưu tiên giúp đỡ khi cô là người mù.

Chợt nghĩ đến Thẩm Hi Tri, đã lâu không gặp, chắc anh lại giận cô rồi.

Vào phòng khám, Tiểu Hoa chỉ vào mắt hỏi: “Tại sao tôi vẫn không nhìn thấy?”

Bác sĩ thấy Thẩm Hi Tri theo vào cứ tưởng anh muốn chen ngang, quát: “Anh đi ra ngoài!”

Tiểu Hoa nghiêng đầu, nhưng không quay đầu lại, dù sao cô cũng không nhìn thấy. Thẩm Hi Tri vội lùi ra ngoài cửa, Bạo Bạo đứng bên chân anh.

Tiểu Hoa đi ra vẻ mặt vẫn bình thường, cô nói: “Bạo Bạo, đi thôi.”

Thẩm Hi Tri vừa muốn để ý cô vừa muốn đi vào hỏi bệnh tình, cuối cùng quyết định để ý cô. Anh đi theo Tiểu Hoa xuống lầu, lần này ngay cả thuốc cũng không có, trong lòng anh có dự cảm không hay, bèn đi lên đón xe cho cô. Xe dừng lại, anh nói: “Lên xe đi.”

Tiểu Hoa ngo ngác.

Thẩm Hi Tri ngồi vào xe phát ra tiếng sột soạt, lúc này Tiểu Hoa mới biết hóa ra tiếng động ở bệnh viện cô nghe được là phát ra từ anh. Thẩm Hi Tri giải thích: “Mua trái cây cho em.”

Tiểu Hoa không nói gì, ôm Bạo Bạo ngồi im.

Về đến nhà Thẩm Hi Tri giữ cô lại: “Qua nhà anh ăn cơm đi, anh mua nhiều món lắm.”

Tiểu Hoa nghĩ một lát, gật đầu, làm Thẩm Hi Tri vui mừng khôn thôi.

Ngồi xuống, Tiểu Hoa đưa di động cho anh, nói: “Anh bấm số Mạc Kỳ giúp em với.”

Sau đó Thẩm Hi Tri vênh tai nghe cô nói: “Mạc Kỳ, em muốn nghỉ việc.”

Bàn tay đang rửa rau bỗng dừng lại, chắc chỉ có Thẩm Hi Tri biết quyết định này có ý nghĩa gì.

Từ cấp 3 Hứa Tiểu Hoa đã mơ ước được đi làm kiếm tiền, có thể trang trải cuộc sống cho bản thân, mà bây giờ cô lại nghỉ việc, như thế có nghĩa là muốn từ bỏ tất cả những cố gắng từ trước đến nay.

Điều đó có nghĩa là, kết quả khám bệnh không được tốt.

Tiểu Hoa nói: “Anh không cần đến đây, bây giờ em không muốn gặp ai hết, hạng mục này em không cách nào giúp anh nữa

rồi, anh tìm người khác thay nhé. Ông chủ, xin lỗi, vào lúc này em lại đem con bỏ chợ.”

Thẩm Hi Tri rửa rau, trong lòng hừ một tiếng: “Tên Mạc Kỳ này còn dám bắt bẻ? Liều mạng làm việc cho anh ta nên mới biến thành như vậy, cái này phải tính là tai nạn lao động, hôm nào tìm luật sư ra tòa mới được!”

Tiểu Hoa nói tiếp: “Không cần, không cần phải để chỗ cho em đâu, sau này em không quay lại nữa.”

Thẩm Hi Tri quay đầu nhìn cô, Tiểu Hoa ngồi trên thảm, tóc dài phủ đầu vai, giọng nói cô bình tĩnh, giống như đang nói một chuyện băng quơ chẳng lớn lao gì.

Cô học giỏi văn, hợp với ban xã hội, nhưng vì muốn vào đại học Bắc Thành mà chọn ban tự nhiên, khoa máy tính toàn là con trai, chuyên ngành cứng nhắc khó hiểu, vậy mà năm nào cô cũng giành được học bổng, còn giỏi hơn các nam sinh trong ngành nữa, cô cố gắng nhiều như vậy, thế mà bây giờ lại vứt bỏ hết.

“Ăn cơm đi.” Giọng Thẩm Hi Tri nhe nhai.

“Ừ.” Tiểu Hoa đứng dậy, hai tay quơ quơ phía trước, bước đi.

Thẩm Hi Tri bước lại nắm tay cô, dẫn cô đến bàn ăn ngồi xuống. Anh gấp thức ăn cho Tiểu Hoa, thỏi nguội canh đưa đến bên miệng cô, nếu là bình thường thì cô nhóc hiếu thắng này chắc chắn sẽ không chịu hợp tác, nhưng lúc này cô lại ngoan ngoãn, ăn hết cơm rồi đến canh, còn khen: “Ngon lắm.”

Đó là hương vị mà trong thời gian này ngày nào cô cũng ăn.

Trước đây đều là cô nấu cho anh ăn, mà giờ lại có thể thưởng thức tay nghề của Thẩm Hi Tri gia, Tiểu Hoa cảm thấy, đây có lẽ là trong cái rủi có cái may.

Thẩm Hi Tri nói: “Em ngồi đây, anh đi rửa táo.”

Tiểu Hoa lắc đầu: “Em phải về.”

Cô còn có rất nhiều chuyện cần làm.

“Về làm gì? Chẳng phải em nghỉ việc rồi à? Còn không cho anh theo em nữa?”

Tiểu Hoa mở to mắt nhìn anh, trông cô giống như người bình thường. Trong đôi mắt cô in bóng dáng Thẩm Hi Tri đang tức giận, cô không còn quật cường như trước nữa, phảng phất như cô bị dầm mưa suốt một đêm, thể lực yếu đuối.

Cô nói: “Em về dọn đồ, em phải đi.”

Thẩm Hi Tri nắm chặt tay: “Em đừng như vậy nữa, ở lại đây chữa bệnh, ở đây chữa không khỏi anh dẫn em ra nước ngoài chữa!”

Tiểu Hoa nói: “Bác sĩ bảo mắt em không sao, cần thời gian hồi phục, có người nhanh có người chậm, mà em thuộc dạng chậm, nhưng một ngày nào đó sẽ tốt thôi, đừng lo lắng.”

Làm sao không lo lắng cho được? Thẩm Hi Tri lo muốn chết, không phải là chuyện đôi mắt, mà là Hứa Tiểu Hoa bây giờ.

Từ nhỏ anh đã thích cái tính bướng bỉnh của cô, mà giờ đây, anh không tìm được nó nữa.

“Vậy hãy để anh chăm sóc em, mấy năm ba mẹ li hôn em đều chăm sóc anh, bây giờ đến lượt anh không được ư? Hứa Bình An, anh biết em sẽ không thích anh, bây giờ anh chẳng quan tâm đến điều đó nữa, em cho anh một cơ hội thôi, một cơ hội để được chăm sóc em, nó khó khăn đến vậy sao?”

Tiểu Hoa gật đầu: “Khó khăn lắm.”

Thẩm Hi Tri muốn tắt thở.

Tiểu Hoa nói: “Thẩm Hi Tri.”

Anh miễn cưỡng ừ một tiếng.

Tiểu Hoa nói: “Em cứ mãi chạy theo anh, đến bây giờ chưa bao giờ nghĩ xem mình thích gì. Em muốn dùng thời gian này để suy nghĩ thật kỹ.”

“Em... Hồi hận à?”

Hồi hận vì cố gắng chạy theo anh, em đã ghét chuyện phải chạy theo anh rồi ư?

Tiểu Hoa nói: “Không hồi hận, nếu không mắc bệnh thì có lẽ em vẫn tiếp tục chạy theo anh. Mạc Kỳ nói anh rất ưu tú, em thấy vui lắm, nhưng bây giờ em không muốn phải mệt mỏi như thế nữa.”

Thẩm Hi Tri xoa đầu Tiểu Hoa: “Em cứ từ từ suy nghĩ, không cần vội, cứ để anh chăm sóc em.”

Tiểu Hoa đẩy tay anh ra: “Thẩm Hi Tri, anh không hiểu ý em à? Bây giờ em muốn ở một mình!”

Quan trọng là bây giờ em không nhìn thấy, không thể ở một mình được! Nhưng lời này không thể nói ra, Thẩm Hi Tri cắn răng nhìn.

“Vậy em muốn đi đâu?” Anh hỏi.

Tiểu Hoa nói: “Cái này không nói cho anh biết được.”

Thế là Tiểu Hoa mang theo bí mật nhỏ nhoi này đi.

Thẩm Hi Tri thần thờ nhìn cô nhờ bảo vệ gọi một chiếc xe, trên tay cô không biết khi nào có thêm một cây gậy dò đường. Anh và Bạo Bạo bị bỏ lại, Bạo Bạo ư ử buồn bã, cắn ống quần Thẩm Hi Tri, đòi anh đuổi theo Tiểu Hoa.

Anh ôm Bạo Bạo lên, nói: “Về nhà nấu thịt cho mày ăn.”

Thế là cuộc sống lại quay về thời kì chỉ còn một người một chó.

Bạn bè Thẩm Hi Tri đều nói mấy năm nay anh giống như đi tu vậy, sống nơi thôn hoa đô thị mà còn trong sạch hơn cả hòa thượng, ngay cả con chó bên cạnh cũng là đực.

Thẩm Hi Tri lấy thịt cho Bạo Bạo ăn, lúc mới qua Mỹ nó cũng giận dữ như vậy, rất giống cô bé Tiểu Hoa nào đó.

Còn nhớ ngày anh vạn dặm xa xôi trở về dẫn Bạo Bạo đi, Hứa Đồng khóc lóc gọi điện cho chị gái, nói: “Chị, anh hai cướp Bạo

Bạo đi rồi!”

Điện thoại mở loa to, anh nghe thấy cô khuyên em trai: “Đó là chó của anh ta mà, em quên rồi hả? Đừng khóc, con trai không được khóc.”

Không nhờ được chị gái, Hứa Đồng bé nhỏ liền kéo tay anh hai, nói không được mang Bạo Bạo đi, cậu và Bạo Bạo có tình cảm rất sâu nặng. Khi đó Thẩm Hi Tri xoa cái đầu nhỏ của cậu: “Bạo Bạo và anh cũng có tình cảm sâu nặng.”

Lúc anh và chị em bỏ nhà đi nhặt được nó, bây giờ chị em không cần anh nữa, nếu cô ấy muốn nuôi Bạo Bạo, vậy thì anh càng không cho cô ấy nuôi.

Ở làng quê trong lành hơn thành phố nhiều, Tiểu Hoa hít sâu một hơi cái không khí trong lành còn đầm sương mai, cười nói với người bên cạnh: “Cảm ơn cậu.”

Đã qua mấy ngày, nhưng Vương Tiểu Bàn vẫn không quen Tiểu Hoa như vậy, anh ta kéo cánh cổng đơn sơ, nói: “Đi bên trái, có bùn.”

“Ừ.”

Anh ta dẫn Tiểu Hoa đi một vòng quanh sân, Tiểu Hoa khẽ nói: “Con đã về rồi.”

Từ khi nội đi, căn nhà này để lại cho nhà Vương Tiểu Bàn, sau này nhà Vương Tiểu Bàn chuyển vào thành phố sống, nơi đây lại bỏ hoang. Khi cô đi đến câu lạc bộ quyền anh tìm anh ta nói muốn

về nhà nội, anh chàng to con đầu đội trời chân đạp đất đầu quyền anh lấy một chọi ba, mà trước đây từng bị cô đánh bên bờ sông cũng hay cùng đám trẻ chế nhạo cô – Vương Tiểu Bàn bật khóc.

Khóc trong im lặng vì sợ cô chê cười, nhưng khi nắm lấy tay cô, bàn tay anh ta ướt nhẹp.

Bệnh nhân như cô còn phải an ủi anh ta: “Đừng khóc, tôi sẽ khỏe thôi, có điều phải cần nhiều thời gian, cậu đừng nhắc đến mấy chuyện khác, đưa tôi về quê được không?”

Đành phải đồng ý, mua đồ dùng rồi dẫn Tiểu Hoa về, không ngờ căn nhà nhỏ lại cũ rách như vậy, Vương Tiểu Bàn chột dạ, cảm thấy mình không chăm lo cho ngôi nhà cũ của Tiểu Hoa. Nếu giờ cô có thể nhìn thấy, chắc sẽ buồn lắm.

Tiểu Hoa giờ tay chạm vào ván cửa cũ kỹ, nói: “Tốt quá.”

“Cậu ngồi đây tôi đi sửa sang lại cái.” Anh ta cần phải sửa sang lại, để trả lại cho Tiểu Hoa một căn nhà nguyên vẹn.

Vương Tiểu Bàn cầm dụng cụ chuẩn bị trước sửa lại cái cổng, con gái ở một mình cần phải đặt an toàn lên hàng đầu. Tiểu Hoa ngồi trong phòng nghe tiếng đục gỗ của anh ta, trong lòng bình tĩnh lại.

Người đàn ông trong sân mạnh mẽ giờ búa lên gỗ xuống cây gỗ, nhưng có lẽ ít làm những chuyện này, đôi khi gõ lệch, làm anh chàng to con bị cướp dụng cụ ngồi bên cạnh lải nhải: “Cẩn thận, coi chừng trượt, coi chừng gõ vào tay!”

Trong sân nhỏ của nội, không biết từ khi nào có thêm một người mặc áo sơ mi trắng, còn chưa kịp cởi tây trang xuống, một

bên nghe Vương Tiểu Bàn chỉ dạy, một bên đóng cây gỗ xuống đất, lại tiếp tục đóng thêm cây gỗ khác.

Hai người đàn ông hợp lực sửa sang lại hàng rào trong sân, Thảm Hi Tri nói: “Tôi ở lại đây chăm sóc cô ấy.”

Vương Tiểu Bàn im lặng mấy giây, gật đầu: “Ừ, giao cho anh đây.”

Thảm Hi Tri ngẩng đầu nhìn kỹ nơi mà trước đây anh từng đến hai lần, trong lòng cũng yên bình lại.

Tiểu Bàn chỉ căn nhà sát bên, nói: “Nhà của tôi, anh cứ ở thoải mái.”

Thảm Hi Tri cười: “Cậu yên tâm, tôi là quân tử.”

Chương 49: Cậu em ở quê

Trong kế hoạch quy ẩn điền viên của Tiểu Hoa không có Thẩm Hi Tri, đương nhiên cũng không có Vương Tiểu Bàn, Vương Tiểu Bàn nói: “Tiểu Hoa à, không phải mọi người thích làm phiền cậu đâu, nhưng bây giờ cậu ở một mình không được, mọi người chỉ quan tâm cậu thôi.”

Tiểu Hoa nói: “Vương Khải, mọi người đừng lo cho tôi, đó mới là cách tốt nhất giúp tôi đây.”

Cô rất ít khi gọi tên thật của anh ta, cô nghiêm túc gọi, giống như cô giáo gọi học trò vậy, Vương Tiểu Bàn thỏa hiệp: “Thua cậu rồi đấy!”

(Vương Tiểu Bàn dịch ra là Vương Tiểu béo, là tên gọi ở nhà, tên thật của anh ta là Vương Khải.)

Trước khi anh ta đi, nói: “À, nhà tôi cho người khác thuê rồi, nếu cậu vô tình gặp cậu ta cũng đừng sợ nhé.”

Tiểu Hoa hỏi: “Cho thuê khi nào? Ai thuê vậy?”

Vương Tiểu Bàn nhìn trời: “Không rõ nữa, mẹ tôi cho thuê, là thằng em họ xa thôi.”

Tiểu Bàn đi rồi, Tiểu Hoa mò mẫm khóa cửa sân lại, bám theo hàng rào đi dạo quanh căn nhà nhỏ một vòng. Căn nhà đúng là được sửa lại, trên nền nhà không có cát bụi hay tảng đá nào cả. Cô không nhìn thấy nên cũng chẳng cần bật đèn, nằm trên giường chậm chậm giơ tay lên, phẳng phất như cô vẫn còn nhìn thấy cây xà gỗ trước mặt.

Trước đây không ngủ được, cô thường hay nhìn lên xà gỗ trên đầu, nghe nội hát: Trời tối rồi, mưa sắp rơi...

Mùa hè nóng nực, nội đắp cho cô một chiếc khăn mỏng, nhẹ nhàng vỗ về, chỉ một lát sau đã ngủ thiếp đi. Bây giờ là mùa đông, gió núi thổi vù vù, thổi bay tiếng hát của nội, làm cô chẳng còn nghe được nữa. Tiểu Hoa bắt đầu hát: “Trời tối rồi, mưa sắp rơi, bố chồng vác cuốc đi đào khoai sọ, đào rồi đào, đào rồi đào, đào thành một vòng nước xoáy...”

Một bài dân ca vui vẻ lại bị cô hát thành thể lương như thế, cô thấy không đúng điệu, ngồi dậy hát lại lần nữa, nhưng hát thế nào cũng không được, càng hát càng mệt.

Trong sân nhà Vương Tiểu Bàn sát bên có một người đứng nhìn vào nhà Tiểu Hoa, ánh mắt dừng lại thật lâu ở nơi phát ra tiếng hát, nghe đi nghe lại từng câu hát thể lương. Tiểu Hoa hát không ngừng, anh cũng không ngừng nghe, cô không ngủ, anh cũng thức. Mãi tới khuya, tiếng hát của cô dần khàn đặc, cuối cùng không hát nữa...

Hôm sau trời còn chưa sáng gà trống đã gáy ầm ĩ, có thể nghe thấy hàng xóm xung quanh bắt đầu dậy đánh răng rửa mặt ăn sáng. Có đứa bé ngủ nướng bị ba mẹ bắt dậy, có đứa trẻ biếng ăn bị ba mẹ quát bắt ăn thêm một quả trứng gà. Tiểu Hoa đẩy cửa bước ra, ngửa đầu muốn đón nắng mai buổi sớm, nhưng không, thế giới của cô vẫn là một màu đen kịt. Cô điều chỉnh tâm trạng, mỉm cười, đầu tiên đi dạo quanh nhà một vòng, sờ cái này chạm cái kia, làm quen với ngôi nhà ấu thơ, lắng tai nghe chuyện hàng xóm.

Chợt có người kéo cổng, phát ra tiếng kéo kẹt nho nhỏ. Tiểu Hoa dừng lại, cảnh giác hỏi: “Ai?”

Không có tiếng trả lời, người kia rung rung ổ khóa.

Tiểu Hoa ngửi thấy mùi thức ăn trong không khí, cô đi về phía cổng, cách một hàng rào hỏi: “Ai vậy?”

Vẫn không có tiếng trả lời, người kia vươn tay vỗ nhẹ vai Tiểu Hoa, chỉ chạm một cái rồi thôi.

Tiểu Hoa run rẩy, vì không nhìn thấy nên càng sợ hãi. Nhưng sau lại không sợ nữa, vì cô cảm giác người kia mang bữa sáng đến cho mình, cũng không có ác ý.

“Cậu là em trai Vương Tiểu... Vương Khải à?” Cô hỏi

Thẩm Hi Tri cầm một chén cháo đứng trong sương sớm khẽ nhú mày.

Tiểu Hoa lùi về sau hai bước: “Không phải à?”

Thôi được rồi, coi như phải đi ... Anh thỏa hiệp, quyết định sau này quay về thành phố phải tần cho tên béo kia một trận!

Anh lắc lắc khóa coi như trả lời, Tiểu Hoa hỏi: “Sao cậu không nói gì?”

Đương nhiên không thể nói, chắc chắn không thể nói rồi, Thẩm Hi Tri bắt đắc dĩ nhìn cái đầu rối tung của Tiểu Hoa, thầm nghĩ, còn không phải vì em à cô nhóc!

Tiểu Hoa bước lại gần: “Cậu không nói được à?”

Khóa lại kêu lên.

Tiểu Hoa chợt thấy đúng là duyên phận, người bệnh đều muốn trốn đi, cô ở đây không có ai để nói chuyện cả.

Cô chỉ vào mắt mình: “Chị cũng không nhìn thấy.”

Tay Thảm Hi Tri cầm khóa chợt dừng lại, sau đó chậm chậm chạm vào mắt Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa cười nói: “Chị cảm giác cậu rất cao, nhỏ tuổi hơn Vương Khải à? Chị bằng tuổi cậu ta, nên phải gọi là chị đây.”

‘Cậu em câm’ Thảm Hi Tri trong lòng quyết định bữa sau phải đánh Vương Tiểu Bàn thừa sống thiếu chết mới thôi!

Anh không muốn nói chuyện tiếp nữa, đưa cháo cho Tiểu Hoa, Tiểu Hoa lại gọi: “Chờ một lát, chị mở cửa cho, chờ nha, chị nhớ chìa khóa để ở đây mà...”

Cô lão đảo đi tìm chìa khóa, Thảm Hi Tri quay mắt đi, đợi cô quay lại, đưa chìa khóa cho anh: “Cậu mở đi.”

Thế là anh mở cửa, bước vào cái sân mà hôm qua anh tự tay quét dọn, nắm cổ tay Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa cười: “Ừ, cứ kéo chị đi như vậy nhé, làm con mắt của chị, còn chị làm giọng nói của cậu.”

Thảm Hi Tri cúi đầu nhìn cô. Cô từ chối nhiều người giúp đỡ như thế, mà chỉ trong một thời gian ngắn lại mở lòng với một

‘chàng trai’, là vì bọn anh làm cô cảm thấy tự ti, mà ‘cậu ta’ lại không thế?

Thẩm Hi Tri cảm thấy mình như xuyên qua hệ thống, chơi trò nhập vai.

Thẩm Hi Tri ngồi đợi một lát rồi mang chén cháo không đi về, Tiểu Hoa cứ tưởng cậu em này sẽ quay lại ngồi chơi với cô, nhưng chờ thật lâu thật lâu, vẫn chỉ có mình cô.

Mặt trời lên, cô ngồi trên ghế mây phơi nắng, cơ thể cảm nhận tia nắng ấm áp, nhưng đôi mắt lại không nhìn thấy mặt trời. Không biết qua bao lâu, cô nghe thấy có người bước vào, nắm lấy cổ tay kéo cô ra ngoài. Tiểu Hoa giờ tay sờ cánh tay người kia, sờ đến đầu vai, sau đó nhớ kĩ chiều cao của ‘cậu’, nhớ kĩ cảm giác khi đứng cạnh người này.

“Em trai.” Cô nói.

Thẩm Hi Tri sững lại, dờ khóc dờ cười.

Tiểu Hoa nói: “Không biết em tên gì, gọi em trai có được không? Chị là Tiểu Hoa, em phải gọi chị là chị Tiểu Hoa đó.”

Thẩm Hi Tri nhéo nhẹ cổ tay cô tỏ ý biết rồi. Tiểu Hoa cười, giờ tay muốn xoa đầu anh, Thẩm Hi Tri sợ bị phát hiện nên giữ tay cô lại, Tiểu Hoa cười: “Em trai chị lớn rồi cũng không thích chị làm thế, bọn trẻ con mấy đứa đúng là kì lạ.”

‘Cậu bé’ bắt đắ dĩ đưa cô sang nhà Vương Tiểu Bàn, trên sân có một cái bàn nhỏ, trên bàn có mấy đĩa thức ăn vẫn còn nóng. Anh

nhét vào tay cô cái muỗng, đưa chén cơm đến trước mặt cô.

Tiểu Hoa hỏi: “Vương Khải bảo em lo cho chị à?”

Thẩm Hi Tri lúc này rất muốn gào lên câu mà Tiểu Hoa hay nói: Mợ nó!

Nhưng vẫn phải đáp lại: Đúng thế, giống như ‘chị’ nghĩ đấy, cho nên hãy thôi nghi ngờ đi nhé.

Tiểu Hoa ăn một miếng cơm, tố cáo với em trai: “Anh của em trước đây đáng ghét lắm, lúc nào cũng bắt nạt chị!”

Thẩm Hi Tri chẳng muốn so đo chuyện xưng hô nữa, gấp thức ăn cho Tiểu Hoa. Tiểu Hoa ăn một miếng, nhíu mày: “Nếu chị nhìn thấy thì tốt rồi, chị nấu cơm ngon lắm.”

Cô nhóc đúng là nấu cơm rất ngon, Thẩm Hi Tri gật đầu, lại gấp cho cô một miếng thịt. Bữa cơm này anh cẩn thận ‘chế biến’, không dám nấu quá ngon, sợ cô nhóc kia phát hiện ra, món nào cũng bỏ nhiều muối.

Tiểu Hoa nói tiếp: “Không phải chị chê em đâu nha, nhưng nếu em bỏ ít muối một chút thì sẽ ngon hơn.”

Thẩm Hi Tri cười múc cho cô chén canh, trong canh anh không bỏ muối.

Quả nhiên Tiểu Hoa nói: “Em trai à, canh này phải bỏ thêm muối.”

Thẩm Hi Tri cứ thế im lặng nhìn cô ăn cơm, chợt thấy mình giả làm người câm cũng tốt, chỉ cần nghe cô nói là được rồi, anh đã

lâu không thấy cô nói nhiều như vậy.

Còn nhớ trước đây có một thời gian Tiểu Hoa gọi anh là ‘anh hai’, từng tiếng ‘anh hai’ trẻ con non nớt, làm cái đuôi nhỏ của anh, cùng nhau luyện chữ cùng nhau ăn cơm, sau này anh phạm lỗi làm cô giận, cô nhóc liền không ngoan như thế nữa.

Mà bây giờ, không ngờ anh lại biến thành em trai của cô, ngang hàng với thằng nhóc Hứa Đồng!

Thôi... chỉ cần em vui vẻ anh thế nào cũng được, làm em gái em cũng chẳng sao!

Thế là, như một quy ước tự nhiên, hai người bệnh vui vẻ sống cùng nhau, Thẩm Hi Tri chịu trách nhiệm nấu cơm, còn Tiểu Hoa chịu trách nhiệm nói chuyện. Cô bảo anh dẫn cô ra bờ sông, kể ngày xưa hay bơi ở đây, kể là cô có một cách bí mật có thể chữa tai bị nước vào.

Thẩm Hi Tri chưa bao giờ quên, ngày ấy anh bị cô kéo xuống sông, hôm sau tai khó chịu, cô đi mò ốc về chữa cho anh, không quan tâm bị đám Vương Tiểu Bàn chế giễu.

Câu hát đó đến giờ anh vẫn còn nhớ.

Tiểu Hoa nói: “Em trai, anh của em trước đây toàn nói chị là Tiểu Hoa bản.”

Tiểu Hoa bản, không có nhà, không có tía, không có má.

Tiểu Hoa nói: “Nhưng có một lần chị đánh thắng cậu ta.”

Vì sao lại đánh nhau? Thảm Hi Tri bung chén nước cho Tiểu Hoa nhuận họng, là vì anh xúi Tiểu Hoa đánh nhau, muốn xem Tiểu Hoa bị đánh, không ngờ Tiểu Hoa lợi hại vô cùng, đánh Tiểu Bàn một trận.

Tiểu Hoa nói: “Nhưng sau này không đánh nhau nữa.”

Anh còn nhớ cô ngồi xổm ngoài bờ rào không dám vào nhà, ngửa đầu ưỡn ngực hứa với nội: “Con không đánh nhau nữa, đánh nhau không tốt.”

Sau này đúng như lời cô hứa, dù vào thành phố bị đám trẻ khác bắt nạt, bị người ta chửi là bản, là gốc, nhưng cô vẫn ra vẻ không quan tâm.

Bên bờ sông có nhiều đá, Thảm Hi Tri đổi thành giữ hai vai cô, đứng sau dẫn đường, hai người duy trì khoảng cách một cánh tay, Tiểu Hoa bước đi vững vàng, nói: “Cảm ơn nhé, em trai.”

Thảm Hi Tri thả hai tay xuống chột có một chiếc xe con chạy tới, anh lập tức kéo Tiểu Hoa, ôm cô vào lòng. Nhưng chiếc xe không chạy qua mà dừng lại, Mạc Kỳ bước xuống nhìn hai người.

Thảm Hi Tri nhú mày, ra dấu im lặng.

Mạc Kỳ gọi: “Hứa Bình An!”

Chương 50: Tiểu Hoa đi họp chợ

Tiểu Hoa nghiêng tai nghe, kéo tay ‘em trai’: “Tối tìm chị đây.”

Mạc Kỳ khó hiểu nhìn hai người, hỏi: “Đang làm gì vậy?”

Tiểu Hoa nói: “Đi dạo thôi, anh tối làm gì? Công ty không bận à?”

Mạc Kỳ kéo cà vạt, nhìn Thẩm Hi Tri, ừ một tiếng: “Bận lắm, đến thăm em một lát thôi.”

Thẩm Hi Tri lại ra dấu im lặng, Tiểu Hoa giới thiệu: “Đây là em trai cạnh nhà em.”

Mạc Kỳ cười, nói: “Xin chào, em trai.”

Thẩm Hi Tri dựng nắm đấm.

Tiểu Hoa dẫn Mạc Kỳ đi thăm nhà nội, nói anh ta không cần lo cho mình. Mạc Kỳ không biết Tiểu Hoa từng sống nơi thôn dã thế này, đi dạo một vòng chợt hiểu, khí chất ngay thẳng trên người cô đúng là thừa hưởng từ nơi này.

“Em... muốn về cùng anh không?” Mạc Kỳ hỏi.

Trước khi đến đây anh ta nghĩ phải bằng mọi cách bắt cô gái này về, một thân một mình làm sao sống ở quê nghèo được chứ? Nhưng anh ta đã đến muộn một bước, dù thế nào thì Thẩm Hi Tri cũng đến trước anh ta. Có anh ở đây anh ta cũng yên tâm phần nào, cũng thấy đã đến lúc mình cần phải buông tay.

Quả như anh ta đoán, Tiểu Hoa nói: “Em không muốn về, em ở đây rất tốt.”

Thế là Mạc Kỳ về tay không, nhìn Thảm Hi Tri đắc ý cười vẫy tay tạm biệt mình. Mạc Kỳ đi rồi, Tiểu Hoa nói: “Anh ta rất tốt.”

Thảm Hi Tri gật đầu, chỉ cần không phải người ‘quan trọng’ với cô, thì cái gì cũng được.

Đi qua sông nhỏ rồi, Tiểu Hoa tiếp tục kể cho Thảm Hi Tri nghe chuyện hồi bé của cô, cô nói: “Nội nuôi gà, góp đủ hai mươi quả trứng là đi họp chợ, nên chị cũng chỉ biết đếm tới hai mươi.”

Cô nói: “Em biết phải cho gà ăn thế nào mới tốt không?”

Thảm Hi Tri cầm tay cô gãi gãi, ý là không biết.

Tiểu Hoa nói: “Phải bắt giun đó.”

Cô muốn dọa thằng nhóc này, không ngờ ‘cậu ta’ chẳng có phản ứng gì cả. Cô nói tiếp: “Trên bờ ruộng có nhiều giun mập lắm, bở lắm nha, nhưng có nhiều người sợ nó lắm, không biết em có sợ không nhỉ?”

Thảm Hi Tri cầm lấy tay cô gãi gãi, ý là không sợ.

Tiểu Hoa cười: “Đừng có xạo, bé trai nào chẳng sợ chứ, chị biết có người thấy giun là có thể nhảy cao ba thước lận đó.”

Thảm Hi Tri biết, cô đang nói anh.

Trước đây anh thấy Tiểu Hoa bắt giun là chuyện buồn nôn nhất thế giới.

Tiểu Hoa nói: “Nuôi gà vui lắm, thật đấy, rất vui.”

Lúc cô nói lời này ánh mắt nhìn thẳng vào Thẩm Hi Tri, suýt nữa làm anh tưởng mắt cô đã khô. Trong mắt cô có vô vàn quầng luyến, cũng đọng đầy tiếc nuối.

Hôm sau trời còn chưa sáng Tiểu Hoa đã bị đánh thức, cô nằm trên giường lẳng lặng một lát, cứ tưởng mình nghe lầm. Cô bịt tai trái lại, không nghe thấy gì cả, cô buông tay, lại nghe tiếng gà cục tác.

Tiếng gà này không phải của nhà hàng xóm, nó rõ vô cùng, giống như ở trong sân nhà cô vậy.

Cô đứng dậy mở cửa, tiếng gà kêu càng rõ hơn, lần này cô chắc chắn rồi, trong sân có gà!

Tiếng cục tác của nó giống y như tiếng gà mẹ trước đây nội nuôi! Mắt Tiểu Hoa nóng lên, hai tay quơ quơ về phía trước, miệng kêu: “Cúc cúc cúc cúc... Lại đây, tao cho mày ăn thóc.”

Cổ tay bị người nhẹ nhàng nắm lấy, cô không giật mình, biết chắc là cậu nhóc nhà bên. Cô vội nắm lấy tay ‘cậu’, hỏi: “Có con gà phải không? Ở đâu ra vậy? Nhà người khác bỏ đi à?”

‘Cậu nhóc’ lắc lắc tay cô.

Tiểu Hoa chớp mắt: “Em mua hả?”

‘Cậu nhóc’ bế gà lên, nắm tay Tiểu Hoa vuốt ve nó, gà mẹ mới đến được Tiểu Hoa vuốt ve, dần an tĩnh lại.

Tiểu Hoa hỏi: “Em mua ở đâu vậy?”

Thẩm Hi Tri nhướn mày thâm nghĩ: Vất vả lắm mới mua được đây Hứa Tiểu Hoa, anh phải chọn con gà đẻ trứng giỏi nhất cho em vui đó.

Tiểu Hoa biết mình không nghe được câu trả lời, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến tâm tình vui vẻ của cô, cô hí hóp mắt nói với ‘cậu nhóc’: “Chúng ta cho nó ăn no, sau này ngày nào cũng có trứng gà ăn!”

Đây không phải là Hoa tử kiêu căng đánh đá, mà là Tiểu Hoa, một cô gái sống ở nông thôn, luôn yêu thương gà mẹ và thích dành dụm trứng gà.

Thẩm Hi Tri nhin cười, đôi mắt híp thành một đường thẳng, anh gật đầu, tỏ vẻ mình muốn ăn hai quả trứng mỗi ngày. Tiểu Hoa lắc đầu, dạy bảo em trai: “Không được, mình còn phải đi dành đi chợ bán lấy tiền nữa.”

Thẩm Hi Tri cười, thôi được rồi, em vui là được.

Thế là, căn nhà nhỏ của nội lại có thêm một con gà mẹ mập mạp. Tiểu Hoa chỉ huy Thẩm Hi Tri làm chuồng cho gà mẹ, còn làm một cái sân nhỏ cho gà mẹ chơi ở đó. Căn nhà nhỏ có gà mẹ càng thêm ấm áp, Tiểu Hoa có thể chơi cùng gà mẹ cả buổi không hề chán.

Thẩm Hi Tri thấy đời này mình làm đúng nhất một chuyện là nửa đêm đi mua cho Tiểu Hoa một con gà!

Lâu lắm rồi không thấy cô mẫn nguyện như vậy, vẻ mặt như ngày xưa vô lo vô nghĩ, chỉ cần lo cho gà mẹ của cô, chỉ cần đếm trứng gà.

Tiểu Hoa mẫn nguyện, Thẩm Hi Tri cũng hài lòng, xắn tay áo chuẩn bị bữa trưa cho gà mẹ của Hứa Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa nói: “Bắt nhiều một chút nha, phải cho gà của chị ăn thật no đấy.”

Thẩm Hi Tri sai chân ngồi trên bờ ruộng, nơi đây vẫn không thay đổi, anh ngồi ở chỗ ngày xưa Tiểu Hoa ngồi, lấy một cái que đào đất bùn, thấy bên trong có con vật ngo ngoe, nén cảm giác buồn nôn kẹp lấy nó, được rồi, bắt được rồi.

Con giun mập quăn quéo trong tay anh, Thẩm Hi Tri quay đầu không dám nhìn, cũng ra lệnh cho bản thân không được để ý đến cảm giác ghê tởm trên tay.

Tiểu Hoa hỏi: “Bắt được chưa?”

Nếu không phải từ bé đã tuân theo ‘đạo đức tốt kỉ luật tốt’, thì Thẩm Hi Tri đã xông lên đê Hứa Tiểu Hoa gây thơ vô số tội lên tường hôn một trận cho giải hận rồi.

Bỏ giun vào trong lá gói lại, sau đó mang về nhà. Gà mẹ biết bữa tiệc ngon lành của nó tới rồi, hớn hờ chạy về phía Thẩm Hi Tri. Thẩm Hi Tri ném lá cây xuống đất, cho gà mẹ ăn.

Tiểu Hoa ngồi một bên mở to mắt nhìn, giống như có thể thấy được vậy, khen: “Em dũng cảm thật đấy.”

Thẩm Hi Tri không nói gì, bình tĩnh chạy đi rửa tay, lấy xà phòng rửa hết lần này tới lần khác, làm cả chậu nước bọt trắng xóa. Tiểu Hoa nghe được, mặc dù không nhìn thấy nhưng cô vẫn có thể tưởng tượng ra, che miệng cười trộm.

Thẩm Hi Tri vẩy nước lên mặt cô, mũi hừ một tiếng.

Hôm sau Tiểu Hoa dậy sớm ngồi ngoài chuồng gà. Thẩm Hi Tri đêm trước bị con giun mập ám ảnh không ngủ được, vừa chợp mắt lại nghe Tiểu Hoa bên ngoài gọi: “Em trai, mau ra đây, mau ra đây xem.”

Thẩm Hi Tri mang theo đôi mắt gấu trúc chạy ra ngoài, cứ tưởng có chuyện gì xảy ra, thấy Tiểu Hoa thò tay vào lồng sắt, cũng không sợ bị gà mổ, sờ soạng dưới mông gà, cầm lên một quả trứng.

Sáng sớm, trong căn nhà nhỏ của nội, cô cười rạng rỡ nói: “Em mau lại đây, gà mẹ đẻ trứng rồi, quả đầu tiên cho em ăn.”

Gà mẹ kiêu ngạo lắc lắc bộ lông, nghiêng đầu nhìn tay Tiểu Hoa. Cô từ từ đứng dậy, hỏi: “Em trai, em đâu rồi?”

Cổ họng Thẩm Hi Tri nghẹn lại, cánh tay dang ra vào khắc cuối cùng thả xuống, đổi thành nắm cổ tay Tiểu Hoa, tỏ ý mình đang ở cạnh cô. Tiểu Hoa sờ tay anh cẩn thận bỏ trứng vào, động tác vô cùng trang trọng, cô nói: “Nhớ ăn nha.”

Trước đây ở nhà nội Thẩm Hi Tri chưa bao giờ thấy Tiểu Hoa ăn trứng gà, lúc nào cũng cất trứng gà đi, đếm được tới hai mươi thì vui vẻ vô cùng.

Anh trả trứng gà lại cho cô, dẫn cô vào nhà kho, nơi đây anh đã sửa lại một lần, còn chuẩn bị một cái giỏ nhỏ. Anh nắm tay cô bỏ trứng vào giỏ, Tiểu Hoa hiểu ý.

Cô xua tay: “Không vội không vội, quả này em cứ ăn trước đi.”

Có lẽ hôm qua ăn ngon quá, gà mẹ bên ngoài lại vươn cổ kêu cục tác mấy tiếng, Tiểu Hoa vui mừng nắm chặt tay anh: “Chắc có nữa rồi! Chúng ta mau ra xem đi!”

Thẩm Hi Tri dẫn cô đi qua, học theo động tác của Tiểu Hoa mò dưới mông gà, sau đó sờ thấy một quả trứng nóng hổi. Anh đưa trứng cho Tiểu Hoa, Tiểu Hoa ra dáng người lớn nói: “Em ăn một quả, còn một quả để dành, bữa sau chị dẫn em đi họp chợ, đi chợ vui lắm.”

Cái giỏ bên trong nhà kho đựng một quả trứng gà, nhà Vương Tiểu Bàn bên cạnh nồi lửa nấu cơm, bữa sáng là mì trứng. Trong chén Tiểu Hoa có trứng vàng tươi, còn chén Thẩm Hi Tri không có, chỉ là sợi mì trắng.

Tiểu Hoa hỏi: “Em đủ chưa?”

Thẩm Hi Tri gõ miệng chén.

Có gà mẹ, cuộc sống của hai người càng thêm quy luật, mỗi ngày ngoài ba bữa cơm ra thì việc quan trọng là nghĩ xem nên cho gà ăn thế nào. Thẩm Hi Tri lâu lắm rồi không dùng di động, đôi khi trốn trong rừng nghe điện thoại có cảm giác như cách mấy đời rồi.

Khi bỏ điện thoại xuống đi tìm Tiểu Hoa mới cảm giác được đây mới chính là con người thật của anh.

Nơi trước đây vẫn luôn chê bai là bản thủ rách nát nay lại thoải mái vô cùng, bên người không có đồ dùng hiện đại, không có sản phẩm điện tử, vẫn cảm thấy vô cùng mãn nguyện.

Đến một ngày giỏ trứng của Tiểu Hoa cũng sắp đầy hai mươi quả, cô ngồi trong nhà kho đếm đi đếm lại, kéo ‘cậu nhóc’ hỏi: “Em đếm giúp chị đi, xem có nhầm không.”

Không nhầm được, Thẩm Hi Tri cười vỗ nhẹ lên tay cô.

Tiểu Hoa lấy một cái khăn bông trùm lên giỏ trứng, nói: “Đi thôi, dẫn em đi họp chợ.”

Thẩm Hi Tri chưa từng đi họp chợ ở nông thôn, không ngờ nó lại náo nhiệt như thế. Đoạn đường nhỏ hẹp dựng nhiều xe, một tay anh xách giỏ một tay dắt Tiểu Hoa đi, sợ cô bị người ta đụng phải. Suốt đoạn đường Tiểu Hoa nắm tay em trai, dù thế nào cũng không buông tay.

Dừng lại ở một chỗ trống, Tiểu Hoa bắt đầu rao: “Trứng gà nhà đây, trứng gà vừa sạch vừa bổ dưỡng đây!”

Thẩm Hi Tri cúi đầu nhin cười, làm sao bây giờ, Hứa Tiểu Hoa như thế làm người ta muốn ôm vào lòng giấu kỹ.

Tiểu Hoa không biết người nào đó đang cười trộm, giật giật vạt áo anh: “Em bỏ trứng ra đi cho người ta thấy.”

Thẩm Hi Tri làm theo, lúc đầu không có ai để ý, Tiểu Hoa bèn kể cho anh nghe chuyện trước đây đi họp chợ với nội, nói nội cứ rao như vậy là có người mua.

Cô an ủi em trai: “Không vội, sẽ bán hết được thôi, bán được tiền mua thịt cho em ăn.”

Chương 51: Đêm mưa kinh hồn

Đúng là không cần phải vội, trứng gà bán hết nhanh chóng, hai người mang cái giỏ trống không về nhà, buổi tối Thẩm Hi Tri làm thịt kho tàu, bên ngoài trời bắt đầu mưa. Ăn cơm xong anh đưa cô về nhà, khóa cửa giúp cô, Tiểu Hoa đứng trong sân muốn sờ vai anh, không ngờ lại chạm vào cằm anh, cảm giác có sợi râu cứng cứng, bàn tay nhỏ bé chỉ phất qua mấy giây liền vội tránh đi, Thẩm Hi Tri lắc tay cô ý bảo ngủ ngon.

Tiểu Hoa nói: “Ngủ ngon.”

Sau đó Thẩm Hi Tri đứng ngoài cửa nhìn cô vào nhà mới yên tâm. Đến nửa đêm mưa lớn, có cảm giác như muốn cuốn đi tất cả. Trưởng thôn đi gõ cửa từng nhà, bảo mọi người chạy đến chỗ cao hơn. Làng của bọn họ ở vùng trũng, nếu có đất lở lũ quét thì chưa đến hai giây cả làng đã bị chôn rồi.

Trưởng thôn mặc áo mưa cầm đèn pin đứng trong mưa, Thẩm Hi Tri nghe xong chạy sang nhà bên cạnh.

Tiểu Hoa cũng không ngủ được, nghe có người gọi cô liền ngồi dậy, nhưng lúc này nước mưa đã ngập vào nhà, cô vừa đặt chân xuống nền đã dính nước, trong lòng hoảng hốt, mất một lúc lâu mới mở cửa được.

Thẩm Hi Tri nhảy qua hàng rào vào nhà cô, vừa đến cửa cũng là lúc Tiểu Hoa mở cửa ra, chỉ cảm thấy gió rít qua mặt, bóng người cao lớn nắm lấy tay cô, ôm cô vào lòng.

Cô nghe anh nói: “Bình An, đi theo anh!”

Cảm giác ấy vô cùng quen thuộc, cộng thêm giọng nói, cô liền hiểu được, thì ra những ngày qua anh đều ở bên cô.

Đúng rồi, thảo nào cô thấy quen đến thế, vậy nên anh mới giả vờ là người câm.

Thẩm Hi Tri không giả vờ nữa, nhét dù vào tay Tiểu Hoa, ngồi xổm xuống: “Đi lên, anh công em.”

Tiểu Hoa lùi về sau hai bước, lắc đầu: “Em không đi.”

“Ồ đây nguy hiểm lắm!”

Tiểu Hoa nói: “Thẩm Hi Tri, anh ôm gà mẹ vào đây cho em đi, em ở đây, em không đi đâu hết.”

Đôi khi Thẩm Hi Tri cảm thấy Tiểu Hoa ngang bướng không đúng lúc gì cả. Anh bế cô lên chạy ra ngoài, Tiểu Hoa giãy dụa hét lên: “Anh thả em xuống!”

Gà mẹ trong chuồng dường như cảm giác được gì đó, lo lắng đi quanh chuồng, kêu âm ỉ.

“Em không đi! Có chết em cũng phải chết ở đây!” Tiểu Hoa giật tóc Thẩm Hi Tri. Thẩm Hi Tri cảm thấy nếu sau này già mà bị hói đầu nhất định phải bắt đền cô.

“Em chết thì có ích gì chứ! Em yên tâm, cho dù căn nhà này bị phá anh cũng dựng lại cho em cái mới giống y đúc, đừng bướng bỉnh nữa!”

“Em không bướng bỉnh!” Tiểu Hoa giãy khỏi tay anh, đứng trong mưa hét lên: “Đây là nhà nội, không thể để mất nhà nội

được!”

Thẩm Hi Tri không còn gì để nói, muốn đánh ngất Tiểu Hoa cho rồi. Có một nhà xách theo đồ đạc đi ngang qua nhà Tiểu Hoa, thấy hai người trẻ tuổi cãi nhau, vội ngăn: “Nhanh lên, đừng cãi nhau nữa.”

Thẩm Hi Tri vuốt tóc, nói với họ: “Mọi người cứ đi trước đi, bọn tôi không đi.”

Cho dù mưa bão sấm chớp âm âm, Tiểu Hoa vẫn nghe rõ những lời này.

Gà mẹ được ôm ra khỏi chuồng, nó không còn kêu nữa, Thẩm Hi Tri ôm gà ngồi ngoài cửa, mặc kệ nước mưa xối ướt người anh. Tiểu Hoa mở cửa, nói: “Anh đưa gà cho em.”

Thẩm Hi Tri đẩy cửa đi vào, đứng trong nhà, nói: “Anh ở lại cùng em.”

Tiểu Hoa đẩy anh: “Anh đi đi, em không đáng.”

“Sao em lại không đáng?” Thẩm Hi Tri kéo tay cô.

Từ khi bị bệnh tới giờ Tiểu Hoa không khóc, mà lúc này cô suy sụp: “Em vừa điếc vừa mù, có đáng để anh làm vậy không?”

Thẩm Hi Tri nói: “Đáng, em đáng giá để anh hi sinh hết cả.”

Gà mẹ cục tác kêu, Tiểu Hoa bật khóc: “Em không khỏi được, em không bao giờ khỏi được nữa!”

“Nói lung tung.” Anh xoa đầu cô, khoảng thời gian này anh rất muốn làm như vậy: “Bình An, em sẽ khỏi thôi.”

Tiểu Hoa tuyệt vọng nói với anh: “Không đâu, em đếm không biết bao nhiêu ngày rồi, Thảm Hi Tri anh đừng lừa em.”

Thảm Hi Tri thở hắt ra: “Được thôi, không khỏi cũng chẳng sao, anh không để ý.”

Tiểu Hoa thấy người này ngang ngược hết chỗ nói rồi, đi theo Thảm Hi Tri, đóa hoa nhỏ này cũng ngang ngược theo. Tiểu Hoa ôm gà khóc, Thảm Hi Tri ngồi trước mặt cô, nói: “Cẩn thận không nội từ trên núi tỉnh lại đánh em một trận đấy.”

Nước mắt Tiểu Hoa như thác chảy, cô nói: “Nội không thương em.”

“Lại nói lung tung nữa rồi.”

Tiểu Hoa khóc to hơn: “Nội không thương em thật mà, nội không cho em ăn trứng gà, nội toàn mặc kệ em, lúc em đánh nhau với Vương Tiểu Bàn nội cũng không tức giận, người khác chê em bản nội cũng không để ý, không ai chơi với em, chỉ có gà mẹ chơi với em thôi, vì em bắt giun cho gà ăn nên nội mới nuôi em!”

Thảm Hi Tri đau đớn: “Không có, em hiểu sai rồi.”

Tiểu Hoa ôm gà: “Em không sai, nội chỉ thương em trai thôi, sợ em vào thành phố làm phiền ba lấy vợ nên mới cho em sống với nội, nội còn bảo em phải thương em trai, phải nhường nhịn em trai. Em nghe theo lời nội, em sợ nội ở trên núi tức giận không thương em nữa.”

“Em thương Hứa Đông thật lòng, anh biết rõ.” Anh xoa mặt cô.

Tiểu Hoa cắn môi: “Em ghét nó!”

Đây là lời nói bậy, lần đầu tiên Thẩm Hi Tri nghe thấy Tiểu Hoa nói ghét Hứa Đông. Có lẽ, từ nhỏ đến lớn không phải là chưa bao giờ nghĩ đến, chỉ là cô thiện lương, cô vẫn nhớ lời dặn của nội, muốn làm một chị gái tốt.

Thẩm Hi Tri nói theo cô: “Anh cũng ghét Hứa Đông .”

Vì sao? Từ khi em trai sinh ra cuộc sống của em chỉ xoay quanh nó, chuyện gì cũng đặt Hứa Đông lên đầu, đáng lẽ em phải dành thời gian ấy cho anh mới đúng.

Tiểu Hoa nghe Thẩm Hi Tri nói cũng ghét Hứa Đông, chợt không nói gì nữa, chỉ khóc. Thẩm Hi Tri một lát lại lau nước mắt cho cô một lần, cảm thán trước giờ không biết Tiểu Hoa nhà anh lại có thể khóc nhiều như vậy.

Tiểu Hoa quá đau lòng, tâm sự chôn giấu suốt bao nhiêu năm đều nói ra, tổng kết thành một câu: “Nội không thương em.”

Nội không thương em, ba cũng không thương em, vì sao chỉ mình em mắc bệnh? Vì sao em cố gắng nhiều đến vậy mà ba mẹ anh vẫn không thích em?

Thẩm Hi Tri nói: “Hứa Bình An, nội giận thật đấy.”

“Không thương em thật mà! Ngày đi nội đánh em, nội tát em một cái anh không biết đâu!” Khi đó cô còn nhỏ, sợ hãi đứng bên giường nội, nội tỉnh lại bảo cô phải ngoan ngoãn vào thành phố với

ba, phải chăm học, cô nói muốn ở với nội không muốn không đi, thế là nội đánh cô.

Cô vẫn nhớ mãi ngày đó, trong mơ vẫn sợ nội đánh cô.

Thẩm Hi Tri không biết chuyện này, nhưng anh biết nội sẽ không vô duyên vô cớ đánh Tiểu Hoa, anh nhắc gà khỏi tay cô, nói: “Nội thương em, anh cũng thương em.”

Anh thương em.

Mấy năm trước cho dù chia tay anh cũng không nói câu này, câu mà Tiểu Hoa muốn nghe nhất.

Mà bây giờ anh lại nói ra.

“Thật đấy, anh thương em, thích em từ lúc nhỏ.” Anh nói: “Lúc nội em ngã bệnh anh đòi đi gặp em, nên ba anh mới đưa anh đến đây.”

Tiểu Hoa không tin những lời này, khi đó anh ghét cô như vậy, sao lại muốn đến gặp cô chứ?

Thẩm Hi Tri nói: “Có một chuyện anh không nói với em, trước khi lâm chung nội có nói với anh mấy lời.”

Đó là khi người lớn đang bận rộn, Tiểu Hoa không biết đi đâu, anh lén chạy vào gặp nội, nội đang hấp hối chợt tỉnh lại, thều thào nói: “Tiểu Hoa nhà bà gốc ghéech, nhưng nó rất ngoan, cho cháu được không?”

Khi đó anh không hiểu ‘cho’ có nghĩa là gì, nhưng anh vẫn gật đầu đồng ý. Tiểu Hoa gốc thật, ừm, cũng tốt bụng. Sau này lớn lên

anh mới biết, khi ấy ý nội là giao Tiểu Hoa cho anh.

Anh không dám nhắc tới nội trước mặt cô, sợ cô buồn, nhưng anh không hề biết, là ở một góc nhỏ trong tim cô lại trách nội như thế.

Anh không nhìn được ôm lấy cô, nói: “Hứa Bình An, nội sẽ tức giận, nội thương em lắm.”

Đúng rồi, đúng rồi, nội thương em mà. Tiểu Hoa nhớ ra rồi, sinh nhật cô nội nấu trứng gà cho cô ăn, khi cô đi chơi bị ngã nội bôi thuốc cho cô, cô mò ốc mang về năn nỉ nội nấu, thật ra nội không thích ăn ốc, nhưng vẫn ăn hết chỗ ốc cô mang về.

Thật ra trứng gà phải để dành thật nhiều mới mang đi bán, nhưng nội biết cô thích đi họp chợ, bèn nói hai mươi là đủ rồi. Trước đây thấy hai mươi là rất nhiều, nhưng lớn lên mới biết, nội chỉ muốn dẫn cô đi chợ chơi thôi.

Nội còn biết hát, khi cô không muốn ngủ nội liền hát dỗ dành cô, em trai không được nghe nội hát ru, nội thương cô hơn.

Tiểu Hoa hồi hận, hồi hận vì những lời vừa nãy của mình. Cô run rẩy nép vào lòng Thâm Hi Tri, hỏi anh: “Làm sao bây giờ, nội giận em thật rồi.”

Thâm Hi Tri vỗ lưng cô: “Chờ em khỏe rồi anh dẫn em lên núi thăm nội, em xin lỗi nội là nội tha thứ cho em thôi.”

Lên núi? Tiểu Hoa sững sờ. Cô chưa từng đến nhà mới của nội, trước đây muốn lớn lên thật nhanh để về thăm nội, nhưng khi lớn rồi lại lo kiếm tiền, muốn thành công rồi mới về thăm nội.

Bây giờ không nhìn thấy nữa, một mình cô không thể lên núi được, nên cô muốn bảo vệ căn nhà nhỏ của nội, nội sẽ vui thôi.

“Anh dẫn em đi thật à?”

“Ừ, nhưng em phải nghe lời anh, nội đã giao em cho anh rồi, vậy mà em bỏ mặc anh nhiều năm như thế, chắc nội giận lắm.”

Tiểu Hoa khóc ầm lên: “Thẩm Hi Tri anh đừng lừa em!”

“Anh nói thật, Hứa Bình An anh chẳng cần phải lừa em làm gì, không cần nhắc đến chuyện trước đây, sau này em phải ngoan hơn, không được bướng bỉnh nữa.”

Tiểu Hoa đẩy anh ra, khóc thương tâm hơn.

Ngoài bờ rào có người gọi: “Còn ai không? Nhanh lên, ở đây nguy hiểm lắm!”

Trong nhà không bật đèn, trường thôn hô hai tiếng rồi đi, tưởng không còn ai nữa. Trong nhà, Thẩm Hi Tri thả gà mẹ ra, nhìn Tiểu Hoa: “Đừng khóc.”

Tiểu Hoa vẫn khóc.

Thẩm Hi Tri không còn cách nào, đành phải ghé vào tai cô nói: “Năm ấy em đi Mỹ tìm anh, có phải cũng khóc nhiều như vậy không?”

Không, năm đó cô không khóc, chỉ giận muốn đánh cho anh một trận, sau đó bức mình nói với con ma men: “Thứ học tử có em cũng có, nếu anh muốn em liền cho anh!”

Con ma men không có phản ứng, cô tự cởi đồ anh ra, lúc lột sạch đồ anh mới hơi hé mắt, nhưng chẳng biết ai là ai, cô cắn nát môi anh, lại cắn đầu lưỡi anh.

Cô nhớ anh rất nhiều! Lúc dựa vào người anh cô mới dám thừa nhận, là cô nhớ anh nhiều đến thế.

Chương 52: Khôi phục thị lực

Cô không biết tiếp theo phải làm gì, đành lay anh: “Dậy đi!”

Anh mơ màng nhìn cô, một lúc sau mới hỏi: “Tiểu Hoa?”

Nhưng anh lại ngủ tiếp.

Tiểu Hoa nổi giận viết một tờ giấy mắng chửi rồi đi, lúc bỏ đi thật sự muốn khóc, nhưng cô nhịn. Lúc tỉnh táo lại thấy không ổn, cô không thể để anh biết mình tới. Cô quay lại muốn giúp anh mặc đồ, nhưng phát hiện mình không mang theo thẻ mở phòng, cô năn nỉ nhân viên khách sạn nhưng người ta không đưa thẻ cho cô.

Vậy nên khi Thẩm Hi Tri tỉnh lại mới sững sờ một lúc lâu, bị người ta cởi hết đồ là thật, nhưng trong ấn tượng lại có bóng dáng Tiểu Hoa, rốt cuộc là thế nào?

Anh tỉnh rượu gọi điện cho Lâm Thuyên, Lâm Thuyên trả lời: “Cậu ói ra đây người, tớ nhờ người ta thay đồ cho cậu, không có gì hết.”

Nếu không phải phát hiện ra tờ giấy kia thì anh sẽ mãi mãi tưởng đó là giấc mộng.

Là Tiểu Hoa chủ động cởi đồ anh, muốn cùng anh làm chuyện đó.

Loáng thoáng nghe thấy tiếng ầm ầm, Thẩm Hi Tri bật tai Tiểu Hoa lại, không cho cô nghe. Thời gian chậm chậm trôi, Tiểu Hoa khóc mệt rồi lẳng lặng tựa vào ngực anh. Đến hùng đông mưa nhỏ dần, hạt mưa đánh vào ván cửa cũng dịu dàng hơn. Thẩm Hi Tri lúc

này mới thở phào nhẹ nhõm, nói thật, anh cũng sợ bị chôn xác ở đây.

Anh đặt Tiểu Hoa lên giường còn mình đi đun nước tắm cho cô, mùa đông lạnh, không thể để cô bị cảm được. Đang bận rộn thì gặp người dân tộc năm tốp ba đi về, trưởng thôn thức cả đêm đỏ mắt mắt Thảm Hi Tri: “Người trẻ tuổi các cậu to gan thật! Nếu xảy ra chuyện gì thì sao hả?”

Thảm Hi Tri cười xin lỗi, trưởng thôn một tiếng rồi đi.

Chờ Tiểu Hoa tắm rửa xong, gà mẹ ăn no nê, sân nhỏ được Thảm Hi Tri quét dọn sạch sẽ thì mưa cũng tạnh. Nhưng trời vẫn còn âm u, nghe mọi người nói có thể mưa tiếp nữa.

Mưa làm trời càng thêm lạnh, Tiểu Hoa trùm chăn ngồi trên giường ngơ ngác, không để ý tóc tai bù xù và đôi mắt sưng như trái đào của mình. Thảm Hi Tri đi qua chải đầu cho cô, sau đó ra bờ ruộng bắt giun cho gà ăn, rồi nấu cơm, đến tối sợ trời mưa tiếp nên ở nhà Tiểu Hoa cả đêm.

Cứ thế suốt một tuần, mưa tạnh hẳn.

Suốt một tuần đó Tiểu Hoa hầu như không nói gì, mỗi ngày chỉ lo đếm trứng gà.

Đó là một ngày bình thường như bao ngày khác, trời đã sáng, gà mẹ ngoài sân cục tác đẻ một quả trứng, Tiểu Hoa mở mắt ra, quen thuộc với màn đêm đen kịt. Nhưng cô lại vội vàng nhắm mắt, nằm trên giường một lúc mới mở mắt ra.

Cô giơ tay quơ quơ trước mắt, sau đó nhìn ánh sáng ngoài cửa sổ.

Thế giới của cô không còn là đêm tối nữa.

Cô vội vàng mặc quần áo tử tế mở cửa đi ra ngoài, nhìn thấy Thảm Hi Tri ngồi ngoài chuồng gà, tay cầm đĩa gấp giun ném vào chuồng cho gà mẹ ăn, khuôn mặt nhăn nhó buồn nôn, vẻ mặt này giống y như cái dáng vẻ trước đây khi anh nghiêm túc nói muốn đi chơi cùng cô, rồi khi thấy cô bắt giun thì từ kẻ sĩ biến thành kẻ điên chạy bay biến.

Thảm Hi Tri cố nhin ói dặn dò gà mẹ: “Ăn nhiều vào nha rồi đẻ nhiều trứng, Tiểu Hoa nhà mày thích đếm trứng gà lắm.”

Gà mẹ cục tác mấy tiếng, giống như đang nói: “Nói nhiều quá rồi đấy.”

Thảm Hi Tri quay đầu lại thấy Tiểu Hoa đang cười, anh còn chưa phản ứng Tiểu Hoa tại sao lại cười, nhăn nhó nói: “Hứa Tiểu Hoa anh làm tất cả vì em đấy, em còn dám cười anh hả?”

Tiểu Hoa chỉ tay anh nói: “Anh bần quá.”

Khoảnh khắc ấy Thảm Hi Tri suýt nữa bật khóc.

Anh ném đĩa đi, chạy lại hỏi: “Em, em khỏe rồi?”

Tiểu Hoa nhìn vẻ khản trương của anh, khẽ gật đầu, sau đó khóc.

Thảm Hi Tri cười: “Khóc cái gì? Sao dạo này em hay khóc vậy?”

Tiểu Hoa nói: “Ừ, em nghe nói nước mắt tốt cho mắt, coi như em tắm mắt đi.”

Trước đây tai bị điếc cô cũng không sợ, khi đó cô không hiểu được cái gì là sợ, mà giờ cô đã lớn, đã hiểu ra.

Em sợ, vì không thể nhìn thấy anh nữa.

Việc đầu tiên Thẩm Hi Tri làm sau khi Tiểu Hoa khôi phục thị lực là đưa cô về thành phố gặp bác sĩ. Khi bác sĩ chúc mừng Tiểu Hoa khỏi bệnh, việc thứ hai anh làm là đưa Tiểu Hoa về quê, dẫn cô lên núi thăm nội.

Tiểu Hoa quỳ xuống dập đầu hai cái, nói: “Nội, Tiểu Hoa sai rồi.”

Thẩm Hi Tri xoa đầu cô: “Sau này phải ngoan ngoãn nghe lời nội.”

Tiểu Hoa ừ một tiếng, làm Thẩm Hi Tri vui mừng.

Bọn họ vẫn ở trong căn nhà nhỏ dưới chân núi, Tiểu Hoa chịu trách nhiệm bắt giun, Thẩm Hi Tri chịu trách nhiệm nấu cơm, Tiểu Hoa có thú vui tao nhã lắc lắc con giun to mập trước mặt anh, bắt anh nhìn cho bằng được, sau đó rắc ý cho gà mẹ ăn. Lần này Tiểu Hoa nói: “Chúng ta để dành bốn mươi quả trứng rồi đi họp chợ nha.”

“Ừ.”

Một ngày đẹp trời Tiểu Hoa lại mang theo cái giỏ nhỏ của cô, bên trong có bốn mươi quả trứng, cô bán được tiền rồi bỏ vào túi, nói đây là vốn để xây dựng sự nghiệp. Thẩm Hi Tri hỏi cô: “Sau này có quay về Thiên Thành không? Thật ra anh thấy Thiên Thành không thích hợp với em.”

(Thiên Thành: Công ty game của Mạc Kỳ)

Tiểu Hoa gật gật đầu: “Không về, em muốn nghĩ xem sau này nên làm gì.”

Ngày họ đi, Tiểu Hoa khóa nhà lại, đưa gà mẹ cho trưởng thôn để tỏ ý xin lỗi đêm mưa trước kia. Trưởng thôn ôm gà xua tay: “Yên tâm đi, bác trông nom nhà nội cho.”

Xe chạy vào khu chung cư, từ xa đã nhìn thấy một chàng trai cao gầy đứng dưới lầu, là Hứa Đông đã lâu không gặp. Hứa Đông chạy tới ôm lấy chị, rơi mấy giọt nước mắt. Tiểu Hoa cười xoa đầu cậu, còn Thẩm Hi Tri vỗ vai: “Được rồi được rồi, chị em khỏe lắm, đừng khóc nữa.”

Lên lầu Thẩm Hi Tri dẫn Tiểu Hoa và Hứa Đông vào nhà anh. Bạo Bạo lon ton chạy đến nhảy vào lòng Tiểu Hoa, Tiểu Hoa cũng xoa đầu nó, giống như xoa đầu Hứa Đông.

Hứa Đông nói với chị chuyện tháo dỡ nhà, nói dạo này cậu luôn cố gắng làm việc, nói ba mẹ bảo cô mai qua bên đó ăn cơm.

Lải nhải nhiều quá, cuối cùng Thẩm Hi Tri hết kiên nhẫn xách Hứa Đông ra ngoài, nói: “Em biến đi được rồi đấy, mai anh đưa chị em về.”

Hứa Đông không dám làm trái lời anh hai, lúu rúu đi, Tiểu Hoa đứng trước cửa nói: “VẬy em cũng về nhà đây.”

Thẩm Hi Tri nói: “Không được.”

Sau đó đóng cửa lại.

Anh đứng ở trước mặt cô, cúi đầu hôn lên môi cô: “Không được trốn.”

Tiểu Hoa không trốn mà kiễng chân, ngửa đầu hôn anh một cái, làm Thẩm Hi Tri sững sờ. Cô hôn xong ôm Bạo Bạo lên, nói: “Mệt quá, em ngủ ở đâu?”

Đương nhiên là muốn cô ngủ cạnh mình, nhưng anh vẫn quân tử đưa cô về nhà. Tiểu Hoa ôm Bạo Bạo đứng trong nhà, hỏi: “Anh có vào không?”

Thẩm Hi Tri nghiêng răng nghiêng lợi: “Hứa Tiểu Hoa em chờ đó.”

Tiểu Hoa cười: “Mai gặp.”

Hôm sau Thẩm Hi Tri đưa cô về nhà cũ, hôm nay công ty tháo dỡ nhà về đây thảo luận chuyện tháo dỡ, Hứa Kiến Quốc và Trần Ái Lệ đến sớm ngồi ở hàng ghế đầu, Hứa Đông là nhân viên làm việc, Tiểu Hoa và Thẩm Hi Tri ngồi ghế cuối cùng. Họp xong Tiểu Hoa không có ý định về nhà ăn cơm, nhưng Hứa Kiến Quốc lại bảo cô về.

Thẩm Hi Tri thấy mình ở lại không hợp cho lắm, nên ngồi trong xe chờ Tiểu Hoa.

Ở nhà họ Hứa, Hứa Kiến Quốc hỏi Tiểu Hoa: “Sao con lại đi cùng Hi Tri? Gặp nhau trên đường à?”

Hứa Đồng đứng một bên không nói lời nào, nhìn chị mình, thật ra cậu thấy nói cũng có sao đâu, chẳng có gì phải giấu giếm, xã hội này tự do yêu đương mà!

Nhưng chắc chị cậu có dẫn đo trong lòng, cậu tốt nhất không nên nhiều chuyện.

Tiểu Hoa không trả lời mà hỏi: “Bảo con về làm gì? Con còn bận đến công ty.”

Trần Ái Lệ nháy mắt với Hứa Kiến Quốc, Hứa Kiến Quốc hắng giọng, nói: “Công trình này là hạng mục của công ty bác Thẩm, hai ngày trước ba có uống rượu với bác ấy, bác ấy nói có thể cấp cho nhà ta hai căn hộ, ba nghĩ, sau này chia cho con và Hứa Đồng mỗi đứa một nhà.”

Tiểu Hoa gật đầu: “Vây à, tốt quá rồi.”

Trần Ái Lệ hòa theo: “Đúng vậy, vì chúng ta là hàng xóm lâu năm nên mới được đấy! Ồi dào giám đốc Thẩm đúng là tốt bụng, quan tâm đến chúng ta nhiều quá.”

Tiểu Hoa nhìn bà ta, hiển nhiên không có tâm trạng nói chuyện nhà cửa.

Trần Ái Lệ sượng sùng đứng dậy, nói: “Tôi đi sắc thuốc.”

Hứa Kiến Quốc ho một tiếng, nói: “Hứa Đồng đi giúp mẹ đi.”

Hứa Đồng nháy mắt với chị, theo mẹ vào phòng bếp.

Hứa Kiến Quốc hạ giọng: “Nhà họ Thẩm giàu có, người nghèo như chúng ta không bám theo được, cứ lo nhận nhà rồi làm ăn sống qua ngày là được, con thấy đúng không?”

Tiểu Hoa ngồi đối diện Hứa Kiến Quốc, phòng bếp còn hé cửa, cô chỉ vào tai mình nói: “Từ tiểu học đã bị điếc, mấy người có biết không? Là ba đánh đấy, sao nào, còn muốn quản chuyện của tôi hả? Trong cái nhà này tiền trả ngân hàng tiền thuốc men viện phí đều do tôi trả, tiền học đại học của Hứa Đồng cũng do tôi chi, bọn họ cho mấy người bao nhiêu tiền? Có tiền là được phép chà đạp tôi hả? Tôi không thấy mình kém cỏi chỗ nào cả, vậy nên tôi chẳng có gì không xứng với anh ấy hết.”

Đây là lần đầu tiên trong trí nhớ của Hứa Kiến Quốc nghe con gái nói chuyện với mình như vậy, cảm giác áp bách lạnh lùng mà ung dung làm ông ta ghen hòng.

“Ba... chỉ muốn tốt cho con.”

Tiểu Hoa đứng dậy: “Cám ơn, không dám.”

Tiểu Hoa đi rồi, Hứa Kiến Quốc gọi Hứa Đồng ra, hỏi cậu: “Con.. biết tại chị con bị điếc không?”

Hứa Đồng tưởng ba mình lú lẫn, nghĩ thầm chị cậu đâu có điếc, lúc trước bị mù tạm thời thôi.

Hứa Kiến Quốc uống thuốc, nhắm mắt lại ngồi trên ghế.

Tiểu học? Ông đánh?

Chương 53: Tiểu Hoa dũng cảm

Tiểu Hoa xuống lầu thấy Thẩm Hi Tri đang đợi cô, nói: “Đi thôi.”

Thẩm Hi Tri không hỏi gì, lái xe chở cô đi. Tiểu Hoa mua McDonalds cho cấp dưới, gõ cửa phòng làm việc của Mạc Kỳ. Lúc Mạc Kỳ thấy cô không biết nên cười hay nên giận, Tiểu Hoa đưa cho anh một cái hamburger: “Ông chủ, ăn đi.”

“Thẩm Hi Tri đưa em tới à?” Mạc Kỳ hỏi. Tiểu Hoa ừ một tiếng.

“Bây giờ hai người...”

Tiểu Hoa nghịch con búp bê nhỏ mới được tặng: “Cứ thuận theo tự nhiên đi.”

Mạc Kỳ thở dài: “Quả nhiên... anh cũng biết mà.”

Tiểu Hoa nói: “Không nói lung tung nữa, em đến thông báo em đã khỏi rồi, anh không cần phải lo nữa nhé.”

Mạc Kỳ cười: “Biết rồi, sau này rảnh cứ đến công ty chơi.”

“Ừm.”

Ra khỏi công ty, Tiểu Hoa thấy Thẩm Hi Tri có vẻ vui lắm, cô hỏi: “Anh cười gì đấy?”

Anh xoa tay: “Anh đâu có cười.”

“Rõ ràng anh cười mà.” Tiểu Hoa nói. Thắm Hi Tri nhéo má cô, cười không đáp. “Bây giờ muốn đi đâu?”

Tiểu Hoa nói: “Muốn đi xem mấy cửa hàng cho thuê.”

Cô nghĩ rồi, cô muốn mở tiệm bán hoa. Thắm Hi Tri nhú mày, anh cũng ngạc nhiên với quyết định này của cô.

Tiểu Hoa nói tiếp: “Muốn học vẽ tranh.”

Thắm Hi Tri nói: “Anh tìm giáo viên cho em.”

Tiểu Hoa lắc đầu: “Không cần, em học chỗ Vương Tiểu Bàn là được.”

Thắm Hi Tri phanh xe lại, tròn mắt nhìn Tiểu Hoa. Tiểu Hoa cười: “Chắc anh chưa biết nhỉ, Tiểu Bàn là họa sĩ.”

“Không phải cậu ta mở câu lạc bộ quyền anh à?”

Tiểu Hoa nói: “Câu lạc bộ quyền anh là nghề phụ thôi, nghề chính của cậu ta là họa sĩ, tranh cậu ta bán được nhiều tiền lắm đó.”

Thắm Hi Tri đỡ trán: “Không thể nào... Hứa Tiểu Hoa, anh tìm cho em giáo viên giỏi hơn nhé, chúng ta không học chỗ Tiểu Bàn, được không?”

Tiểu Hoa nói: “Không được, em đã nói với Tiểu Bàn rồi.”

Thế là Tiểu Hoa bắt đầu cuộc sống mới, căn hộ lúc trước cô mua ở lầu dưới có cái gara, cô không tìm cửa hàng ở chỗ khác nữa,

sửa sang lại gara là được. Sau đó đi ra ngoại thành nhập hàng, bảng hiệu nhờ Tiểu Mỹ ở tổ mỹ thuật thiết kế, gồm mấy chữ vô cùng đơn giản: Tiểu Hoa Hoa Hoa.

Thẩm Hi Tri cười bảng hiệu của cô đơn giản, cô bữu môi nói: “Anh về trước đi, lát em về sau.”

Người nào đó mới sáng sớm âm ỉ đòi đi lấy hàng với Tiểu Hoa im lặng.

Tiểu Hoa nói với ông chủ vườn hoa: “Ở đây có hoa đại màu vàng, hoa hay mọc ven đường không?”

Ông chủ gật đầu: “Có, ở trong này.”

Đi đến cuối vườn hoa, có những khóm hoa vàng nhạt, bông hoa mảnh mai kiên cường xinh đẹp.

Tiểu Hoa cười: “Đúng rồi, nó đó.”

Thẩm Hi Tri nhìn theo, đúng là đoá hoa đại màu vàng hay mọc ven đường ít ai để ý, nhưng đó là loài hoa mà Tiểu Hoa thích nhất.

Anh còn nhớ trước đây anh hỏi cô: “Mày tên gì?”

“Em tên Tiểu Hoa.”

“Thì ra mày không có tên.”

“Có mà, Tiểu Hoa đó, nội nói em là đoá hoa đại bên đường này.”

Anh đi đến cạnh Tiểu Hoa, vuốt ve từng cánh hoa nhỏ, Tiểu Hoa hỏi: “Anh còn nhớ không?”

“Nhớ.” Anh nói.

Một phần hoa ngày mai mới giao đến tiệm, còn một phần để sau xe Thẩm Hi Tri. Trong xe ngập tràn hương thơm, Tiểu Hoa vui vẻ hát, trong lòng còn ôm một chậu hoa cúc định mang về nhà Thẩm Hi Tri. Xe đột nhiên ngừng lại ven đường, Thẩm Hi Tri bật đèn, xích lại gần Tiểu Hoa, nói: “Để anh hôn một cái.”

Tình cảm đang đầy không thể nói rõ, chỉ muốn hôn cô một cái. Cô đáng yêu như thế, đặc biệt như thế làm tim anh xao xuyến.

Tiểu Hoa chưa kịp từ chối đã bị hôn, cô lúng búng nói: “Anh đè lên hoa của em rồi!”

Thẩm Hi Tri cười hôn cô: “Hồng anh mua một trăm bông bồi thường cho em.”

Cũng không phải nụ hôn triền miên, mà là dịu dàng thoải mái. Mặt Tiểu Hoa đỏ bừng, tóc cũng bù xù, một lúc sau bực mình đánh anh một cái. Thẩm Hi Tri bị đánh cũng không giận, cười vui vẻ.

Tiệm hoa của Tiểu Hoa chính thức khai trương, trong tiểu khu đều là người trẻ tuổi, bình thường hay thích mua hoa trang trí nhà, hoặc mua bó hoa selfie chơi, thế nên Tiểu Hoa làm ăn cũng không tệ. Lúc trước cô sợ mở tiệm bán hoa không đủ tiền ăn, càng không thể trả tiền vay mua nhà, nhưng cuối tháng tính toán sổ sách một lượt, cô nói với Thẩm Hi Tri: “Nếu tháng sau có thể kiếm nhiều hơn thế này thì em cũng yên tâm.”

Thẩm Hi Tri đưa cô đến chỗ Vương Tiểu Bàn học vẽ, trước đây không biết, hóa ra thằng nhóc Tiểu Bàn này còn có một phòng tranh khá nổi tiếng, thằng nhóc kia cũng ghê gớm, hôm nào học cũng khen Tiểu Hoa nhà anh có thiên phú, làm Tiểu Hoa nhà anh hôm nào đi học về cũng vui vẻ, mong mỗi tới buổi học hôm sau. Thẩm Hi Tri cũng biết Tiểu Hoa nhà anh đúng là có thiên phú thật, trước đây anh nắm tay dạy cô viết chữ thư pháp một lần là cô có thể học được, nhưng Thẩm Hi Tri không thể nào chấp nhận được có gã đàn ông khác khen Tiểu Hoa nhà anh, thế là anh khen cô nhiều hơn Vương Tiểu Bàn nữa.

Tiểu Hoa mỗi ngày sống vui vẻ trong biển lời khen của hai người đàn ông, cô lớn từng này tuổi còn chưa được ai khen nhiều như thế đâu, cảm giác này cũng không tệ.

Những ngày Tiểu Hoa không đến phòng tranh thì ở tiệm hoa tập vẽ, model của cô rất nhiều, mỗi một cảnh hoa trong tiệm cũng có thể vào tranh được. Thẩm Hi Tri từ lần trước tự ý nghỉ việc xong cả ngày chơi bời lêu lổng, ngày nào cũng lượn qua lượn lại trước mặt Tiểu Hoa, Tiểu Hoa vẽ gì anh cũng khen đẹp, sau đó giành phần đề chữ lên. Chữ anh rất đẹp, kết hợp với tranh của Tiểu Hoa càng đẹp hơn, sau đó lồng tranh vào khung, treo trong nhà. Lần nào Tiểu Hoa đến nhà anh ăn cơm cũng muốn cười, người này ngay cả ổ chó của Bạo Bạo cũng phải dán một bức tranh, Bạo Bạo ghét tranh vương vãi, gặm cho tan nát. Anh cũng không giận, chờ Bạo Bạo cắn xong lại thay tranh khác, dù sao anh cũng còn nhiều tranh lắm.

Những ngày nhàn nhã của Thẩm Hi Tri cũng không kéo dài. Năm đó Thẩm Trung Nghĩa đưa anh đi du học là để về tiếp quản

công ty, mà bây giờ con trai về rồi, sự nghiệp của ông nhất định phải giao cho anh, thế nên hai cha con hẹn nhau ăn cơm, bầu không khí không nóng cũng không lạnh. Thẩm Hi Tri gật đầu: “Được thôi, vậy để con đến công ty.”

Đây là nghề của anh, vả lại cũng là sản nghiệp nhà anh.

Thẩm Trung Nghĩa vô cùng vui vẻ, gật đầu nói: “Con trưởng thành rồi.”

Thẩm Hi Tri nói: “Đương nhiên, có thể cưới vợ.”

Thẩm Trung Nghĩa hỏi: “Có đối tượng chưa? Hay để ba giới thiệu cho?”

Thẩm Hi Tri nói: “Có, lần sau cùng nhau ăn cơm.”

Thẩm Hi Tri về nhà gõ cửa nhà đối diện, tiếng chó sủa vang lên, Bạo Bạo còn nhiệt tình hơn cả Tiểu Hoa nữa. Anh dựa vào cửa hỏi Tiểu Hoa: “Anh có nhà có xe, Hứa Tiểu Hoa bao giờ em mới hoàn thành nguyện vọng của nội đây?”

Nguyện vọng của nội là gì? Gã trai này ngày nào cũng lượn lơ trước mặt cô, bắt chước nội nói: “Tiểu Hoa nhà bà cho cháu, có được không?”

Tiểu Hoa không trả lời, mà đi theo Thẩm Hi Tri đến nhà hàng, ngồi đối diện Thẩm Trung Nghĩa, cảnh tượng này rất quen thuộc.

Khi đó cô chỉ là con nhóc mới thi vào đại học Bắc Thành, đứng trước cổng trường thấy một chiếc xe sang trọng có rèm che, dì Lương Nhu mà cô thích nhất xuống xe vẫy cô: “Bình An, lại đây.”

Có một người nữa bước xuống xe, cô không ngờ ba mẹ Thẩm Hi Tri trước đây âm ỉ như vậy lại cùng đến Bắc Thành vì cô, ăn cơm cùng cô. Bác Trầm và dì Lương Nhu ngồi đối diện cô, cô chợt nghĩ, nếu Thẩm Hi Tri thấy được cảnh này chắc sẽ vui lắm. Đã nhiều năm anh không được ăn cơm cùng ba mẹ.

Nhưng hôm đó cô chẳng nhớ mình đã ăn gì, chỉ có những câu nói như dao khắc vào lòng cô.

“Dì không hi vọng cháu và Hi Tri yêu nhau, hai đứa không thích hợp.” Dì Lương Nhu nói, bà nói chuyện nhẹ nhàng nhưng ý tứ lại rõ ràng, Tiểu Hoa vừa nghe đã hiểu.

“Cháu thấy đấy, đến giờ Hi Tri vẫn không đưa cháu đến gặp hai bác, điều đó có nghĩa gì? Nói trắng ra là nó chỉ vui đùa thôi. Các cô gái người Mỹ đều xinh đẹp thời thượng, nó sẽ quên cháu thôi.” Đây là bác Trầm nói .

“Không đâu, anh ấy sẽ không như vậy, dì với bác nói không thể nói anh ấy như thế. Cháu biết hai người chỉ muốn cháu rời xa anh ấy, xin đừng nói anh ấy như vậy.” Cô nói.

“Cháu, sẽ rời xa anh ấy, cháu cũng không nói cho anh ấy biết chuyện tối nay, xin hai người cũng đừng nói cho anh ấy biết, nếu bác và dì làm vậy sẽ tổn thương anh ấy.” Đây cũng là lời cô nói.

Thẩm Hi Tri từ nét mặt của ba là biết ông không hài lòng cô con dâu này. Nhưng anh kết hôn không phải là để cho ông hài lòng, nên anh không để ý đến suy nghĩ của Thẩm Trung Nghĩa, chỉ đưa

Tiểu Hoa đến đây coi như thông báo. Mà từ đầu đến cuối thái độ của Tiểu Hoa cũng ổn thỏa, làm Thẩm Hi Tri vô cùng vui vẻ.

Ăn xong hai người đi dạo cùng nhau, đi tới gần khu chung cư lúc nào chẳng hay, tiệm chè đậu xanh vẫn còn bán, Thẩm Hi Tri nói: “Mua cho em một phần coi như ban thưởng.”

Tiểu Hoa hỏi: “Thưởng gì chứ?”

“Anh vừa hay tin, có cô gái nào đó vì anh mà ngã bài với người nhà, giờ anh mới biết mình đáng giá như vậy, một căn hộ cũng không ít tiền đâu, nói không cần là không cần hả? Đúng là anh phải nhìn cô gái này với ánh mắt khác, phải biết là từ bé cô ấy đã keo kiệt vô cùng, còn không dám bỏ tiền mua coca cho mình uống nữa. Ông chủ, thêm hai phần khoai sọ viên.”

Tiểu Hoa cúi đầu không nói gì, bụng chè đậu xanh im lặng ăn. Thẩm Hi Tri nhìn cô cười xấu xa, đến khi cô then quá hóa giận ngẩng đầu lên: “Nhìn đủ chưa!”

“Chưa đủ!” Anh vẫn nhìn.

Tiểu Hoa xắn tay áo: “Anh về trước đi, em muốn dạy dỗ Hứa Đống một trận!”

Thẩm Hi Tri kéo cô lại: “Về nhà về nhà, anh đâu có bảo là Hứa Đống nói, em đừng đánh em trai nữa.”

Chuyện này trừ Hứa Đống ra còn ai nói nữa chứ?

Thật ra tối hôm đó Hứa Đống liền báo cáo toàn bộ cho cấp trên, mở đầu bằng câu nói ngọt ngào: “Anh rể ~ có chuyện này em muốn nói với anh.”

Thẩm Hi Tri được nịnh vui vẻ, hỏi cậu: “Tiền tiêu vặt có đủ không? Không đủ anh rề cho thêm.”

Thế là chiến tuyến được thành lập, cả đời này Tiểu Hoa chắc cũng không phá nổi.

Đưa Tiểu Hoa đến cửa nhà, Thẩm Hi Tri thôi cười hỏi cô: “Anh còn chưa rõ một chuyện, năm đó tại sao em lại chia tay anh? Vì Mạc Kỳ hay Vương Tiểu Bàn? Em nói thích người khác, vậy người đó là ai?”

Tiểu Hoa nói: “Anh cúi xuống, em nói cho anh nghe.”

Thẩm Hi Tri cúi người, Tiểu Hoa kiễng chân hôn lên trán anh một cái, nói: “Ngủ ngon, không cần lo nghĩ nhiều nhé.”

Đó có nghĩa là không nói cho anh biết, Thẩm Hi Tri cười nói: “Được thôi.”

Sau đó bế bổng Tiểu Hoa bước vào phòng ngủ.

Tiểu Hoa hét ầm lên, Bạo Bạo thấy cô chủ bị khi dễ cũng sửa ầm ỉ. Thẩm Hi Tri giơ chân đóng cửa lại, ném Tiểu Hoa lên giường, bắt đầu cởi quần áo. Tiểu Hoa trèm chần lên: “Anh anh anh anh anh...”

Thẩm Hi Tri chỉ dọa cô một chút thôi, cởi áo rồi ôm cô vào lòng, hai người đắp chung chăn. Anh vén tóc cô, thấy sau tai của cô có một hình xăm nhỏ, không biết cô nhóc này xăm từ khi nào, có đau lắm không.

Anh cúi đầu hôn lên hình xăm nốt khóa son, nói: “Ngủ đi.”

Tiểu Hoa thấy mình mơ một giấc mơ thật dài, trong mơ không có Thâm Hi Tri, chỉ một mình cô trải qua xuân hạ thu đông buồn tẻ, cứ tưởng phải cô đơn cả đời. Nhưng giờ phút này, có người hát bên tai cô...

Trời tối rồi, mưa sắp rơi...

Chương 54: Kết thúc

Chuyện của Thâm Hi Tri và Tiểu Hoa là Thâm Trung Nghĩa nói cho Lương Nhu biết, mấy năm nay họ không liên lạc, nên khi Lương Nhu thấy số lạ gọi đến còn tưởng điện thoại lừa đảo. Mấy ngày sau Lương Nhu quay về Nam Thành, nhưng bà không tìm được Tiểu Hoa, Tiểu Hoa đổi số điện thoại, đổi chỗ ở, đổi công việc, Lương Nhu đành phải đến nhà họ Hứa, định tìm Hứa Kiến Quốc nói chuyện.

Nhưng Hứa Kiến Quốc không đi ra, mà để Trần Ái Lệ tiếp bà.

Hồi trẻ cũng không ưa nhau, bà ghét Trần Ái Lệ hết ăn lại nằm, còn Trần Ái Lệ ghét bà giả tạo. Bây giờ hai người hơn năm mươi tuổi lại ngồi cùng nhau, chẳng biết phải nói gì.

Lương Nhu hỏi: “Bình An ít khi về nhà à?”

Trần Ái Lệ nói: “Đúng thế, nó mua nhà bên ngoài, cũng có bản lĩnh.”

Lương Nhu gật đầu, nói: “Hôm nay chị đến, là muốn...”

Trần Ái Lệ vỗ đầu một cái: “Ôi trời thuốc của mình, em sắc thuốc cho lão Hứa mà quên mất tiêu, gần đây ông ấy bị cao huyết áp, bác sĩ bảo phải nằm trên giường nghỉ ngơi.”

Thế là Lương Nhu bị bỏ lại phòng khách, nhìn Trần Ái Lệ không biết chăm chỉ từ bao giờ bận trước bận sau. Bà nghĩ một lát, thấy nên đi thì hơn. Trần Ái Lệ tiễn bà ra ngoài cửa, nói: “Chị Lương, lão Hứa nhà em nói chuyện của hai đứa nhỏ bọn em không

xen vào, tùy chúng thôi, dù sao người lớn chúng ta cũng chẳng tốt đẹp gì.”

Lương Nhu há miệng, Trần Ái Lệ ngắt lời bà: “Ngay cả trong mơ em cũng muốn có thêm một căn nhà, nhưng Hứa Đống nhà em cũng ngang bướng, em mà nói gì chị nó là nó bỏ nhà đi ngay cho mà xem, chị cũng đừng gây khó dễ cho nhà em nữa. Nếu em là mẹ ruột con bé, thì chị đến đây em nhất định sẽ đánh đuổi chị đi, em không đánh chị, sau này chị cũng đừng đến đây nữa. Em cũng hiểu Hi Tri, nó chắc chắn không nghe lời chị đâu.”

Lương Nhu then quá hóa giận: “Cô nói chuyện kiểu gì đấy!”

Trần Ái Lệ bung chén thuốc: “Được rồi, nói chuyện sau đi, em còn phải mang thuốc cho lão Hứa.”

Trong khu chung cư đã bắt đầu có tiếng người dọn nhà, xung quanh có vẻ tiêu điều hoang vắng. Lương Nhu nhìn căn nhà đã từng là của mình, đây là nơi bà hạnh phúc nhất, cũng là nơi làm bà tổn thương nhất.

Trong phòng ngủ nhà họ Hứa, Trần Ái Lệ ủ rũ oán giận Hứa Kiến Quốc: “Trời đất, tôi đau lòng chết mất thôi, Hứa Kiến Quốc ông đúng là lão già hồ đồ!”

Hứa Kiến Quốc vừa uống thuốc vừa cười, nhìn Trần Ái Lệ ôm ngực mắng mình.

Cuối cùng Lương Nhu đành phải gọi điện cho Thẩm Hi Tri, hỏi: “Con dẫn Bình An đi ăn một bữa với mẹ nhé.”

Thẩm Hi Tri vui vẻ nói với Tiểu Hoa, Tiểu Hoa gật đầu: “Được thôi.”

Hôm đó Tiểu Hoa mặc váy vô cùng xinh chu, làm Thẩm Hi Tri cười chọc cô: “Con dâu xấu xí đi gặp mẹ chồng hả? Hứa Tiểu Hoa, anh không ngờ em lại để ý mẹ anh như vậy, tối nay thưởng cho em canh đậu xanh.”

Tiểu Hoa không nói gì, lấy cây son của Mai Tâm bôi lên môi.

Hai người đến trước cửa nhà hàng, Thẩm Hi Tri nắm tay cô: “Không cần phải sợ.”

Tiểu Hoa đẩy anh, nói: “Thẩm Hi Tri, anh đứng ngoài này chờ em, để em vào một mình.”

“Sao thế?”

“Em muốn vào một mình.” Tiểu Hoa kiên quyết.

Thế là Thẩm Hi Tri đành phải ngồi đợi trong xe, qua cửa kính nhìn Tiểu Hoa bước vào, kéo ghế ngồi xuống đối diện mẹ anh.

Tiểu Hoa chào một tiếng: “Dì Lương Nhu.”

“Đã lâu không gặp, Bình An.”

“Vâng.” Tiểu Hoa nói.

Lương Nhu hỏi: “Sao Hi Tri không vào?”

Tiểu Hoa nói: “Cháu không cho anh ấy vào, cháu nghĩ dì chắc chắn có chuyện muốn nói với cháu, anh ấy ở đây không tiện.”

Tiểu Hoa nói không sai, mục đích chủ yếu của bữa cơm này là liên lạc với Tiểu Hoa, để bữa khác hẹn cô một lần nữa. Nhưng bây giờ nói luôn cũng không sao.

Lương Nhu nói: “Chắc cháu cũng đoán được dì muốn nói gì rồi nhỉ.”

Đương nhiên Tiểu Hoa có thể đoán được.

Nhưng cô nói: “Dì, bây giờ cháu thấy cháu chẳng có gì không xứng với anh ấy cả, anh ấy rất tốt, cháu cũng không kém cỏi. Mặc dù một bên tai cháu không nghe được, nhưng nó không ảnh hưởng đến cuộc sống của cháu, mà anh ấy cũng không để ý. Anh ấy không giống bác Trầm, anh ấy không cần cháu phải chăm sóc, đúng là cháu cần anh ấy chăm sóc, nhưng chúng cháu đều thích phương thức ở bên nhau như vậy, chúng cháu không có ngăn cách, chúng cháu sẽ không bao giờ chia tay vì điều này.”

Lương Nhu rất kị người khác nhắc đến hôn nhân thất bại của mình, chuyện nhỏ này không qua mắt Tiểu Hoa được. Năm đó mọi người trong khu chung cư đều biết, nhưng bà không ngờ Tiểu Hoa dám nói thẳng như vậy.

“Cháu thay đổi nhiều rồi.” Lương Nhu nói.

Tiểu Hoa gật đầu, đúng là cô thay đổi, mấy tháng trước còn ngốc nghếch trốn tránh Thẩm Hi Tri, nhưng sau khi mắt bị mù, lúc ánh sáng trở lại người đầu tiên cô nhìn thấy là Thẩm Hi Tri, cô biết mình không nên trốn tránh nữa.

Tiểu Hoa không ngồi lâu, cô đứng dậy chào Lương Nhu, cô nói: “Dì à, chúng cháu sẽ hạnh phúc, xin dì hãy chúc phúc cho

chúng cháu.”

Cô ngồi vào xe, Thẩm Hi Tri căng thẳng hỏi: “Hai người nói gì vậy? Anh thấy không ổn lắm, làm gì có chuyện dẫn bạn gái đi gặp mẹ chồng tương lai như vậy chứ.”

Tiểu Hoa nhìn anh, lẳng lặng nhìn thật lâu, rồi cười nói: “Em với dì nói chuyện vui lắm, anh đừng lo, em không bị bắt nạt, dì cũng không mắng em.”

Thẩm Hi Tri bình tĩnh lại: “Nói chuyện gì thế?”

Tiểu Hoa nghĩ một lát: “Nói chuyện trước đây.”

Công ty tháo dỡ cho hạn cuối là trước tết phải chuyển ra, mỗi tháng sẽ đến bù tiền thuê nhà. Nhà của Tiểu Hoa quá nhỏ không ở đủ bèn thuê một căn hộ hai phòng ngủ một phòng khách gần đó. Ngày dọn đồ ai cũng buồn bã, Trần Ái Lệ khóc, Hứa Kiến Quốc nói: “Khóc cái gì, sau này có nhà mới rồi.”

Trần Ái Lệ nghĩ cũng đúng, bèn lau nước mắt dọn hành lý. Thẩm Hi Tri kéo tay Tiểu Hoa, nói: “Qua nhà đổi điện với anh đi.”

Tiểu Hoa lấy chìa khóa trong khe cửa ra, mở cửa, căn nhà không phủ kín mạng nhện như trong tưởng tượng mà sạch sẽ vô cùng, đó là nhà của anh.

Thẩm Hi Tri đỏ mắt, hỏi cô: “Em dọn khi nào vậy?”

Tiểu Hoa nói: “Lúc anh bỏ em đi hẹn hò với người đẹp.”

Mấy ngày trước anh lại đi gặp Lương Nhu, không dẫn Tiểu Hoa đi cùng. Thầm Hi Tri kéo tay cô: “Một mình em dọn à?”

“Hứa Đông giúp em.” Tiểu Hoa nói.

Hứa Đông ló đầu ra nói: “He he, anh rể, việc nặng cứ để em lo.”

Thầm Hi Tri ừ một tiếng: “Ghi lòng tạc dạ.”

Hứa Đông vui vẻ quay đi, Thầm Hi Tri cúi đầu nhìn Tiểu Hoa: “Cảm ơn.”

Tiểu Hoa học theo anh ừ một tiếng: “Phải ghi lòng tạc dạ đó.”

“Ừ.”

Cô quét dọn nhà anh sạch sẽ, cùng anh đón chờ khoảnh khắc nó bị tháo dỡ. Thầm Hi Tri cảm xúc lẫn lộn, anh không nỡ bỏ nơi đây, không nỡ bỏ kí ức gắn bó ở nơi này. Tiểu Hoa cũng thế, nhưng con người lúc nào cũng phải nhìn về phía trước, đúng không?

Thầm Hi Tri chở một nhà họ Hứa rời khỏi khu chung cư, ở đây có tất cả kí ức tuổi thơ của họ, có cãi nhau, có chiến tranh lạnh, còn có cả hạnh phúc vui vẻ.

Xe càng ngày càng đi xa, Tiểu Hoa len lén lau nước mắt, trước đây cô chỉ muốn rời xa nơi này, nhưng khi phải đi thật cô lại không nỡ.

Nhà họ Hứa đón năm mới trong căn hộ mới thuê, 29 tết mọi người đều mua hoa, người già thích thủy tiên cùng hoa đào, người trẻ thích những loại hoa mới lạ. Tiệm hoa của Tiểu Hoa lúc nào

cũng đông khách, Trần Ái Lệ và Hứa Đông đến giúp, Thẩm Hi Tri cũng ở trong tiệm, bày ra tư thế ông chủ, ghi sổ tính tiền rồi tặng quà cho người già, lại cười chọc mấy cô em gái, vui vẻ không cần Tiểu Hoa phải quan tâm.

Trần Ái Lệ lén nói với Hứa Đông: “Học theo chị với anh rể của con đi, sau này mẹ cũng mở tiệm cho con.”

Hứa Đông cười ha ha, làm các cô gái trẻ mua hoa hết nhìn Thẩm Hi Tri rồi lại lén nhìn cậu.

Năm nay Thẩm Hi Tri đón tết cùng nhà họ Hứa, trước đây anh thường hay ăn cơm ở nhà họ, bây giờ thân phận đã thay đổi, càng thêm danh chính ngôn thuận ở nhà họ đón tết. Tiểu Hoa không nói gì, lúc anh than vãn mấy năm ở Mỹ mỗi khi tết đến chỉ có anh và Bạo Bạo nướng tựa vào nhau, cô nói: “Đứng đó làm gì, qua đây phụ em nhanh lên.”

Đêm giao thừa Thẩm Hi Tri đứng dưới lầu gọi điện cho Hứa Đông: “Xuống đây xách đồ cho anh.”

Hứa Đông chạy như bay xuống, từ xa đã hỏi: “Anh rể, xách cái gì vậy?”

Thẩm Hi Tri chỉ đồng đồ phía sau, Hứa Đông tròn mắt: “Cha mẹ ôi!”

Mặc dù Hứa Kiến Quốc không thể hút thuốc không thể uống rượu, nhưng rượu và thuốc lá cũng không thể thiếu, rượu mao đài, thuốc trung quất dành cho cha vợ tương lai. Mặc dù không ưa Trần Ái Lệ, nhưng Thẩm Hi Tri vẫn đối đãi công bằng, mua một bộ mỹ phẩm nước ngoài, Trần Ái Lệ không biết giá tiền lén đi hỏi Tiểu Hoa, Tiểu Hoa cũng không biết, nhắn tin hỏi Mai Tâm, Mai Tâm

hét lên: “Đây là hàng hiệu đó, chị đây còn chưa kịp mua đã hết, cậu lấy từ đâu vậy? Có dùng không? Không dùng thì nhượng lại cho tôi đi, không cần giảm giá.”

Tiểu Hoa quay lại nói với Trần Ái Lệ: “Dì có muốn bán không? Bạn tôi muốn mua.”

Trần Ái Lệ nói: “Để tao suy nghĩ đã.”

Hứa Đồng đi vòng quanh anh rể, từ nhỏ đã bị anh rể phạt bao nhiêu lần, cậu mong lần này anh rể mua cho cậu cái apple loại mới nhất. Thầm Hi Tri không cho điện thoại, mà đưa chìa khóa xe cho Hứa Đồng.

Hứa Đồng ngơ ngác nhìn chị gái, Tiểu Hoa cầm chìa khóa trả lại cho Thầm Hi Tri. Thầm Hi Tri lại đưa chìa khóa cho Hứa Đồng, nói: “Anh mới đổi xe, cái cũ cho em dùng.”

Hứa Đồng vui tới quên trời quên đất, phải biết là cậu nhầm nhe chiếc xe của anh rể lâu lắm rồi đó!

Hứa Đồng cảm động muốn khóc, đẩy chị gái vào lòng Thầm Hi Tri: “Tiểu sinh không có gì để trả ơn, vậy lấy thân báo đáp đi.”

Tiểu Hoa đen mặt, sắp qua năm mới không được đánh người, thật bức mình.

Thầm Hi Tri rất hài lòng, đeo tạp dề đi giúp Tiểu Hoa một tay.

Ngày khởi công xây lại chung cư tổ của Hứa Đồng được nghỉ phép, cậu lái xe chở chị gái và anh rể về quê. Nông thôn là một nơi

vô cùng xa lạ với Hứa Đống, nhưng lại rất đỗi quen thuộc với Tiểu Hoa và Thâm Hi Tri.

Tiểu Hoa nói: “Dẫn em đi thăm nội, nội thương em lắm.”

Hứa Đống rất ít khi nghe thấy từ ‘nội’, nhưng cũng biết nội có ý nghĩa gì. Cậu ngoan ngoãn đi theo chị lên núi, đập đầu trước mộ nội, cậu đã trưởng thành, thành một anh chàng đẹp trai sáng láng, Tiểu Hoa nghĩ nội nhất định sẽ vui lắm đây.

Mặc dù khi cậu chưa sinh ra nội đã đi rồi, nhưng máu mủ tình thân là chuyện vô cùng kì diệu, Hứa Đống thấy chị gái khóc, cậu cũng khóc theo, giống như ngày xưa chuyện gì cậu cũng học theo chị và anh rể. Cậu hỏi Tiểu Hoa: “Chị, nội đi như thế nào?”

Tiểu Hoa nói: “Bị ngã .”

Trời mưa to, nội bị té ngã, chợt có rất nhiều người đến nhà, nội đi rồi, gà cũng không còn nữa, cô thật sự giống như câu hát: Tiểu Hoa bản, không có nhà, không có tía, không có má, cũng không có nội nữa.

Tiểu Hoa rơi nước mắt, Thâm Hi Tri an ủi: “Đừng khóc, sau này về thăm nội nhiều vào.”

Ba người ở trong căn nhà nhỏ của nội, Hứa Đống chưa bao giờ đến nông thôn nhưng lại nhanh chóng thích ứng với cuộc sống ở đây, sáng sớm cậu và chị ra bờ ruộng bắt giun, sau đó chạy vào mấy nhà trong làng cho gà ăn, được trưởng thôn cho mấy quả trứng gà, đưa cho anh rể làm mì trứng. Mùa đông đến, chị dẫn cậu ra bờ sông nhìn mặt sông đóng băng, nói mùa hè lại dẫn cậu đi mò ốc.

Cô ở đây chẳng cần quan tâm đến ngày tháng, một tối nọ trong nhà đột nhiên cúp điện, Tiểu Hoa ở nhà một mình, Hứa Đồng và Thẩm Hi Tri đi đâu không biết nữa. Cô ngồi trong nhà khẽ hát, chợt nghe có tiếng nhạc vang lên, ánh nến bị gió thổi xiêu vẹo, cô thấy Thẩm Hi Tri bê một chiếc bánh gato, ánh nến chiếu lên mặt anh sáng bừng.

Anh nói: “Hứa Tiểu Hoa, sinh nhật vui vẻ.”

Tiểu Hoa: “Không phải vậy.”

Sinh nhật cô là ngày nào ngay cả cô cũng không biết.

Hứa Đồng nói: “Đúng mà đúng mà, anh nhớ tìm được rồi.”

Tiểu Hoa nhìn Thẩm Hi Tri, Thẩm Hi Tri nói: “Không phải em nói có năm nào đó nội dán câu đối rồi luộc trứng gà cho em ăn sao? Đối sang lịch dương chính là hôm nay, Hứa Tiểu Hoa, hôm nay cũng là lễ tình nhân.”

Tiểu Hoa không nhớ cô nói với anh khi nào.

Để được đi học sớm, sinh nhật của Tiểu Hoa cũng thay đổi, tên của cô là do Thẩm Hi Tri đặt, mà sinh nhật của cô cũng do anh tìm được. Xem ra phải nhanh chóng hoàn thành tâm nguyện của nội thôi.

Tiểu Hoa thôi nến, nói: “Đợi đến ngày quốc tế thiếu nhi em cũng tổ chức sinh nhật cho anh.”

Thẩm Hi Tri cười nói được, đến lúc đó dẫn em đi ăn McDonalds.

Hứa Đồng không biết chuồn đi từ lúc nào, còn biết ý giúp anh rẽ đóng cửa lại. Thảm Hi Tri ôm Tiểu Hoa ngồi nói chuyện, Tiểu Hoa ngồi trên đùi anh, anh hỏi: “Có phải lúc trước mẹ anh đến tìm em không?”

Tiểu Hoa nói: “Không nhớ nữa.”

Cô không muốn nói, nhưng anh đã biết rõ chuyện xảy ra trước đây, anh không nói gì, hôn lên hình xăm sau tai cô. Tiểu Hoa bật cười, nói: “Nhột quá.”

Trong sân nhà bên cạnh, Hứa Đồng ngược mắt nhìn trời: “Ôi, thật muốn có bạn gái.”

Trở về thành phố, Thảm Hi Tri bắt đầu chuẩn bị hôn lễ duy nhất trong đời anh, người đầu tiên nhận được thiệp mời là Vương Tiểu Bàn. Vương Tiểu Bàn cầm thiệp mời nhìn thật lâu, sau đó nói: “Hai người chờ một lát.”

Anh ta vào phòng tranh khiêng một khung tranh phủ vải trắng ra, nói: “Tặng cho hai người, con như quà cưới.”

Tiểu Hoa tự tay tháo tấm vải xuống, tranh còn thơm mùi sơn dầu, trên đó vẽ Tiểu Hoa lúc còn bé.

Mặt mũi bản thủ, tay chân bản thủ, như con khỉ bản ngồi chơi bên bờ ruộng, nụ cười ngây thơ trong sáng.

Đó là Tiểu Hoa trong trí nhớ của Vương Tiểu Bàn, cũng là đáng vẽ mà Thảm Hi Tri lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Hoa....

Tác giả có lời muốn nói: Không muốn viết cái kết như bình thường, cục cựa gì đó nhiều lắm rồi, cứ thế đi, trong câu chuyện chỉ có Tiểu Hoa và Hi Tri.

Còn Hứa Đồng? Ha ha, Hứa Đồng tặng Mc Donalds.

The End

Table of Contents

<u>Chương 1: Con khi bản Tiểu Hoa</u>
<u>Chương 2: Nội đi rồi</u>
<u>Chương 3: Không còn gà mẹ nữa</u>
<u>Chương 4: Tiểu Hoa lên thành phố</u>
<u>Chương 5: Ghét nơi này</u>
<u>Chương 6: Sự kiện dẫn mắt</u>
<u>Chương 7: Anh hùng cứu mỹ nhân</u>
<u>Chương 8: Lúc nào cũng đến muộn</u>
<u>Chương 9: Sự kiện lưu ban</u>
<u>Chương 10: Em trai</u>
<u>Chương 11: Hứa Đồng cục cưng</u>
<u>Chương 12: Chân tướng rõ ràng</u>
<u>Chương 13: Không để ý tới anh</u>
<u>Chương 14: Không còn giận anh</u>
<u>Chương 15: Sao ta xa cách</u>
<u>Chương 16: Cúp học</u>
<u>Chương 17: Tiểu đội cúp học</u>
<u>Chương 18: Bỏ nhà đi</u>
<u>Chương 19: Con chó nhỏ lang thang</u>
<u>Chương 20: Về nhà</u>
<u>Chương 21: Chúng ta còn trẻ</u>
<u>Chương 22: Chúng ta cùng nội trú</u>
<u>Chương 23: Đại hội thể thao</u>
<u>Chương 24: Cuộc thi viết chữ thư pháp</u>
<u>Chương 25: Thư tình</u>
<u>Chương 26: Bình An nhà anh</u>
<u>Chương 27: Thay đổi vận mệnh</u>
<u>Chương 28: Quảng trường pháo hoa</u>
<u>Chương 29: Sợi dây may mắn</u>
<u>Chương 30: Người anh thương</u>
<u>Chương 31: Cãi nhau</u>
<u>Chương 32: Đại học Bắc Thành</u>
<u>Chương 33: Em đi tìm anh</u>
<u>Chương 34: Quyết định khó khăn</u>

[Chương 35: Nụ hôn đầu](#)
[Chương 36: Năm tháng bên nhau](#)
[Chương 37: Ước hẹn bốn năm](#)
[Chương 38: Người nào đó trở về](#)
[Chương 39: Tai vách mạch rừng](#)
[Chương 40: Như em mong muốn](#)
[Chương 41: Uống thuốc quá liều](#)
[Chương 42: Trở lại bình thường](#)
[Chương 43: Bệnh thấy máu là choáng](#)
[Chương 44: Tình cảm của Mạc Kỳ](#)
[Chương 45: Chuyện năm đó](#)
[Chương 46: Hứa Đồng bị đánh](#)
[Chương 47: Không nhìn thấy](#)
[Chương 48: Căn nhà nhỏ của nội](#)
[Chương 49: Cậu em ở quê](#)
[Chương 50: Tiểu Hoa đi họp chợ](#)